„Aici ai tot ce-ți dorești de la un romance."
— Helen Hoang, autoarea cărții *Ecuația iubirii*, bestseller *New York Times*

DIN Spania CU DRAGOSTE

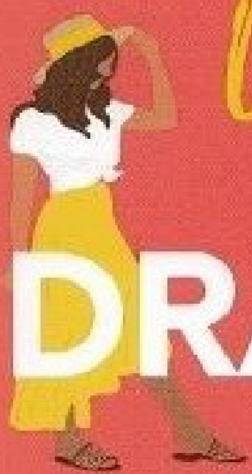

EP CLOVE

Să te prefaci că ești îndrăgostit
n-a fost niciodată atât de plăcut.

ELENA ARMAS

ELENA ARMAS

DIN SPANIA, CU DRAGOSTE

Traducere din limba engleză şi note de
CRISTINA STAN

CUPRINS

CAPITOLUL UNU 4
CAPITOLUL DOI 19
CAPITOLUL TREI 33
CAPITOLUL PATRU 51
CAPITOLUL CINCI 77
CAPITOLUL ŞASE 98
CAPITOLUL ŞAPTE 117
CAPITOLUL OPT 127
CAPITOLUL NOUĂ 152
CAPITOLUL ZECE 162
CAPITOLUL UNSPREZECE 175
CAPITOLUL DOISPREZECE 199
CAPITOLUL TREISPREZECE 207
CAPITOLUL PAISPREZECE 216
CAPITOLUL CINCISPREZECE 228
CAPITOLUL ŞAISPREZECE 245
CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE 269
CAPITOLUL OPTSPREZECE 278
CAPITOLUL NOUĂSPREZECE 304
CAPITOLUL DOUĂZECI 319
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU 334
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI 361
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI 375
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU 398
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI 423
CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE 442
EPILOG 456
MULŢUMIRI 463
DESPRE AUTOARE 466

Celor care-şi urmează visurile: să nu renunţaţi la ele!
Noi nu ne dam bătuţi, aţi înţeles?

CAPITOLUL UNU

— O să-ţi fiu eu partener la nuntă.

Cuvintele mi-au răsunat în urechi. Nici în cele mai fanteziste visuri – şi credeţi-mă, am o imaginaţie bogată – nu-mi închipuisem că le voi auzi rostite de vocea asta baritonală.

Am mijit ochii la ceaşca mea. Încercam să-mi dau seama dacă plutea vreo peliculă de substanţă toxică la suprafaţa cafelei mele. Asta ar fi explicat ce se întâmpla.

Dar nu era nici urmă de aşa ceva în ceaşcă; doar ce mai rămăsese din cafeaua mea Americano.

Vocea pătrunzătoare s-a auzit din nou:

— Merg eu cu tine, dacă ai atâta nevoie de un partener.

Am făcut ochii mari şi am ridicat capul. Am deschis gura, după care am închis-o la loc.

— Roşie… am îngăimat. *El* chiar e aici? îl vezi şi tu? Sau mi-a pus cineva droguri în cafea, iar eu n-am băgat de seamă?

Rosie era cea mai bună prietenă a mea şi, totodată, colegă cu mine la InTech, o companie de consultanţă în inginerie, cu sediul în New York. Aici ne cunoscuserăm. Lucram împreună. A încuviinţat Încet din cap, iar buclele ei negre au săltat. Pe chipul ei cu trăsături delicate apăruse o expresie de neîncredere.

— Nu ţi-a pus nimeni nimic în cafea, a mormăit ea. Tipul e chiar aici.

A aruncat iute o privire peste umărul meu.

— Bună dimineaţa! l-a salutat Rosie rapid, apoi s-a răsucit din nou spre mine. E chiar în spatele tău.

Cu gura căscată, m-am holbat la prietena mea. Stăteam în capătul coridorului de la etajul al unsprezecelea, în sediul firmei InTech. Birourile noastre erau destul de apropiate unul de altul, aşa că, atunci când intrasem în clădirea aflată în inima Manhattanului, în apropiere de Central Park, mă dusesem ţintă la biroul ei.

Planul meu fusese s-o iau pe Rosie şi să ne tolănim în fotoliile tapiţate aflate în zona pentru vizitatori. Era destul de devreme încât să nu fie ocupate. Mi-am dat drumul la gură înainte să ajungem la ele. Având în vedere necazul meu, aveam nevoie imediat de atenţia a lui Rosie. Şi apoi… apoi *el* a apărut din senin.

— S-o repet a treia oară?

Întrebarea lui mi-a stârnit alt fior de neîncredere şi mi-a îngheţat sângele în vene.

N-avea s-o repete. Nu fiindcă n-ar fi putut, ci pentru că vorbele lui

n-aveau absolut niciun sens. Nu în lumea asta, în care…

— Bine, fie! a oftat el. Poţi să mă iei cu tine…

A făcut o pauză, iar eu am devenit şi mai precaută.

— … la nunta surorii tale.

Mi-am îndreptat spatele. Umerii mi s-au crispat şi am simţit cum bluza din satin mi se întinde pe sub betelia pantalonilor bej.

Pot să-l iau cu mine.

La nunta surorii mele.

Ca… partener?

Eram uluită. Cuvintele lui îmi răsunau în cap.

Apoi absurditatea situaţiei – gluma perversă pe care încerca s-o fiică tipul ăsta, în care ştiam că nu pot avea încredere – m-a făcut să pufnesc scurt şi zgomotos. Nu m-am putut abţine.

— Ce ţi se pare aşa de amuzant? a întrebat el cu voce scăzută, rece. Vorbesc serios.

Mi-am înăbuşit un hohot de râs. Nu-l credeam absolut deloc.

M-am adresat lui Rosie:

— E la fel de probabil ca el să vorbească serios precum e ca Mister Chris Evans[1]1 să apară din senin şi să-mi declare dragoste veşnică.

Am privit teatral în stânga şi dreapta şi am continuat:

— Nicio şansă să se-ntâmple! Deci, Roşie, îmi ziceai ceva despre… domnul Frenkel, nu-i aşa?

Nu exista niciun domn Frenkel.

Rosie a zâmbit fals, cu toţi dinţii, aşa cum făcea când nu voia să pară nepoliticoasă.

— Lina, mie mi se pare că vorbeşte serios.

L-a măsurat cu privirea pe tipul din spatele meu.

— Mda, a confirmat prietena mea. Nu cred că glumeşte.

Am clătinat din cap. Refuzam să mă uit la el, fiindcă exista posibilitatea să fiu nevoită să recunosc că prietena mea avea dreptate.

— Imposibil! Aaron Blackford, colegul meu şi ghimpele din coasta mea, n-ar fi încercat nici în ruptul capului să se ofere să-mi fie partener.

Am auzit un oftat de nerăbdare în spatele meu. Aaron mi-a zis:

— Devine plictisitor, Catalina.

Tăcere. Apoi a expirat zgomotos. Nu m-am întors cu faţa spre el. Am rămas, dârză, pe poziţie.

— Ştii că dacă mă ignori n-o să mă faci să dispar.

— Dar încă trag speranţă c-o să reuşesc să te fac să dispari, am bodogănit.

Rosie mi-a aruncat o căutătură ciudată, apoi a privit peste umărul meu din nou, afişând acelaşi zâmbet larg.

— Scuze, Aaron! Nu te ignorăm, l-a asigurat ea. Pur şi simplu… discutam ceva.

— Ba îl ignorăm! am contrazis-o. Nu-i nevoie să-l menajezi. Oricum, să ştii că nu-l deranjează. N-are suflet.

— Mersi, Roşie! i-a zis Aaron, pe un ton mai puţin ostil. Aaron nu se purta amabil cu nimeni. Nu-i stătea în fire să fie prietenos. Nici nu credeam că ar fi putut să-i iasă faza cu amabilitatea. Cu toate astea, era mai puţin… ciufut când vorbea cu Rosie. Ceea ce nu se aplica şi în cazul meu.

— Te rog, Roşie, spune-i Cătălinei să se-ntoarcă spre mine! Nu-mi place să vorbesc cu ceafa ei.

Tonul lui a devenit glacial:

— Sau poate că-i încă o glumă nesărată de-a ei. Niciodată nu le înţeleg hazul.

Brusc, un val de căldură m-a cuprins şi m-am înroşit la faţă.

— Sigur! s-a grăbit Rosie să aprobe. O să-i zic.

Privirea ei a revenit asupra mea şi a ridicat sugestiv din sprâncene.

— Lina… Aaron vrea să te întorci spre el…

— Mulţam, Roşie! M-am prins, am rostit printre dinţi.

Obrajii îmi ardeau. Nu voiam să dau ochii cu el. Ar fi însemnat să-i fac jocul. Pe deasupra, tocmai declarase că nu sunt amuzantă.

— Te rog, spune-i lui Aaron că un om nu poate să înţeleagă o glumă dacă nu are simţul umorului. Mersi!

Rosie s-a scărpinat în cap şi s-a uitat rugător la mine. Voia s-o scutesc de jocul ăsta penibil. Am privit-o insistent, ignorându-i rugămintea mută.

A răsuflat prelung, după care s-a uitat încă o dată peste umărul meu.

— Aaron – a început ea, iar zâmbetul fals i s-a lărgit şi mai mult –, Lina e de părere că…

— Am auzit-o, Rosie. Mulţumesc!

Eram foarte obişnuită cu prezenţa lui, aşa că am observat imediat schimbarea uşoară din tonul său. Îl folosea pe cel rezervat numai mie: sec şi ostil, amestecat cu un strop de dispreţ şi răceală. Ştiam că replica lui avea să fie urmată imediat de o încruntătură. Nici nu era nevoie să mă întorc şi să mă uit Ia el ca să ştiu. Se încrunta mereu când venea vorba despre mine şi de… *chestia* asta dintre noi.

— Sunt convins că ce zic ajunge până la Catalina, acolo jos. Te mai rog ceva, Rosie: zi-i că am treabă şi că nu mai pot pierde vremea pe-aici.

Acolo jos?!

Ce idiot monumental!

Rosie şi-a aţintit iar ochii verzi asupra mea.

— Ăăă… a îngăimat prietena mea. Aaron are treabă şi vrea să…

— Dacă…

Auzind cât de piţigăiat vorbisem, m-am întrerupt. Mi-am dres glasul

şi am continuat:

— Dacă-i atât de ocupat, atunci transmite-i, te rog, că poate să mă scutească de prezenţa lui. N-are decât să se întoarcă în biroul lui şi să se poarte, în continuare, ca un obsedat de muncă. Ne-a întrerupt ca să-şi bage nasul unde nu-i fierbe oala.

Rosie a rămas cu gura căscată. Bărbatul din spatele meu a vorbit:

— Deci ai auzit propunerea mea. Perfect!

A urmat o pauză, iar eu am înjurat în barbă.

— Deci care-i răspunsul tău?

Rosie părea şocată. Iar mie începeau să-mi iasă peri albi.

Cum adică? Ce naiba încerca să facă? Era vreo strategie nouă ca să se joace cu mintea mea, cu nervii mei?

— Habar n-am despre ce vorbeşte, am minţit eu. N-am auzit nimic. Poţi să-i spui şi asta.

Rosie şi-a petrecut o buclă după ureche, i-a aruncat iute o privire lui Aaron şi s-a uitat iar la mine.

— Cred că se referă la propunerea de a fi partenerul rău, la nunta soră-tii, a explicat ea blând. Ştii tu, chiar după ce mi-ai zis că situaţia s-a schimbat şi că acum ai nevoie de cineva – „de oricine", aşa te-ai exprimat – care să meargă cu tine în Spania, la nunta aia, fiindcă altfel o să ai parte de o moarte lentă şi dureroasă şi…

Obrajii mei ardeau de ruşine la gândul că Aaron auzise conversaţia noastră. Am întrerupt-o:

— Da, bine! Mersi, Roşie, nu-i nevoie să recapitulezi.

— Mi se pare că ai folosit cuvântul „disperată", a intervenit Aaron.

Urechile mi s-au încins imediat. Probabil erau roşii ca sfecla.

— Ba nu! N-am zis asta!

— Scumpo… ba ai zis, a intervenit în discuţie cea mai bună prietenă a mea.

De fapt, tocmai devenise *fosta* cea mai bună prietenă.

M-am uitat urât la Rosie şi am mimat din buze: „Ce naiba faci, trădătoare ce eşti?".

Cu toate astea, amândoi aveau dreptate.

— Bine, recunosc. Am zis că sunt disperată. Dar nu-s *chiar atât* de disperată.

— Exact asta zic oamenii cu adevărat neajutoraţi, a comentat Aaron. În fine… N-ai decât să crezi ce vrei, Catalina.

După ce în dimineaţa asta numai am înjurat, am închis ochii pentru o clipă.

— Treaba asta nu te priveşte, Blackford! Şi nu sunt neajutorată, ai priceput?

Ce mai conta o minciună în plus, pe lângă toate gogoşile pe care le îndrugasem?

N-avea rost să neg. Într-adevăr, voiam *cu disperare* să-mi găsesc un

partener pentru nuntă.

— Sigur… a mormăit el.

Ce ironic! Dintre toate cuvintele pe care Aaron Blackford mi le adresase în dimineaţa asta, ultimul m-a făcut să renunţ la prefăcătorie, la ipostaza de femeie imperturbabilă.

Acel „sigur” pronunţat din vârful buzelor sunase extrem de plictisit, de arogant. Exact în stilul lui Aaron.

Sigur…

Sângele a început să-mi fiarbă.

Cât ai clipi, m-am răsucit cu faţa la el. Am făcut-o din impuls. Un simplu reflex la acel cuvânt alcătuit din cinci litere. Dacă ar fi fost rostit de oricine altcineva, nu m-ar fi afectat atât de tare.

Din cauza înălţimii lui impresionante, m-am pomenit cu nasul în pieptul lui lat. Purta o cămaşă scrobită. Tare aş fi vrut să strâng materialul în pumni şi să-l şifonez! Cine naiba defilează tot timpul îmbrăcat aşa de elegant şi de impecabil? Aaron Blackford, desigur.

Am ridicat privirea spre gâtul lui puternic. Privirea mi s-a oprit la maxilar. Strângea din buze, exact cum mă aşteptam. Ochii mei au urcat şi mai mult, întâlnindu-i pe ai lui. Erau albaştri. Îmi aminteau de profunzimile unui ocean, unde totul e rece şi mort.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— *Sigur?* am şuierat.

A încuviinţat scurt din cap. Ochii lui mă ţintuiau.

— Da. Nu vreau să mai pierd vremea ciondănindu-mă pentru un lucru pe care eşti prea încăpăţânată să-l recunoşti, aşa că asta am zis: *sigur*.

Refuzam ca tipul ăsta exasperant, care probabil petrecea mai mult timp călcându-şi hainele decât interacţionând cu alţi oameni, să mă scoată din pepeni la prima oră a dimineţii.

Mă străduiam să-mi controlez reacţia. Am inspirat profund. Apoi mi-am petrecut o şuviţă castanie după ureche.

— Dacă să vorbeşti cu mine e o mare pierdere de vreme, chiar nu înţeleg ce mai cauţi aici, i-am trântit-o. Te rog, nu te simţi obligat să stai pe-aici de dragul meu sau al lui Roşie!

Domnişoara Trădătoare a scos un sunet nedefinit.

— Aş vrea să plec, a recunoscut sec Aaron. Dar încă nu mi-ai răspuns la întrebare.

— *Aia* n-a fost o întrebare, am răspuns, simţind amărăciunea din tonul meu. Dar nu contează, fiindcă n-am nevoie de tine.

— Sigur, a repetat el, iar exasperarea mea a mai crescut un pic. Deşi eu cred că ai nevoie.

— Te înşeli.

Şi-a arcuit sprânceana mai mult, după care a adăugat:

— Totuşi, parc-am auzit că ai nevoie de mine.

— În cazul ăsta, ai mari probleme cu auzul. Repet: n-ai înţeles bine. Nu am nevoie de tine, Aaron Blackford! Dacă vrei, îţi fac o schemă. Îţi scriu şi pe e-mail, dacă e nevoie.

A părut că ezită pentru o clipă. Dar ştiam că nu avea să renunţe atât de uşor. Şi mi-a demonstrat-o când a deschis din nou gura:

— Nu ziceai că nunta e peste o lună şi că n-ai partener?

— Poate c-am zis aşa. Nu-mi aduc aminte exact.

Am strâns din buze. De fapt, chiar aşa spusesem. Cuvânt cu cuvânt.

Aaron nu s-a dat bătut:

— Păi, n-a sugerat Rosie să stai ascunsă la nuntă şi să nu atragi atenţia asupra ta, ca nimeni să nu observe c-ai venit singură?

Rosie s-a băgat în discuţie:

— Aşa am zis. Şi i-am sugerat să poarte o culoare închisă, nu rochia aia de un roşu turbat…

— Rosie! am strigat la ea. Nu mă mai „ajuta”!

Aaron a început să reproducă discuţia mea cu Rosie:

— Şi dup-aia nu i-ai amintit tu lui Rosie c-o să fii *afurisita* – chiar aşa te-ai exprimat – de domnişoară de onoare şi că, prin urmare, *toate neamurile* – din nou, exprimarea ta – o să fie cu ochii pe tine?

— Ba da, a confirmat Domnişoara Trădătoare.

Mi-am răsucit fulgerător capul în direcţia ei.

— Ce-i? a întrebat ea cu nevinovăţie, ridicând din umeri şi enervându-mă la culme. E adevărul, scumpo.

Aveam nevoie de prieteni noi, urgent!

— Mda, exact! a comentat Aaron. Şi n-ai spus tu că fostul tău iubit va fi cavalerul de onoare şi ca gândul de a sta aproape de el, *singură, jalnică, fără pereche* – astea au fost cuvintele talc –, te face să vrei să-ţi iei câmpii?

Da, aşa mă exprimasem. Însă nu crezusem că Aaron ne asculta. Altfel, n-aş fi spus toate astea răspicat.

Se pare că stătuse chiar acolo, în spatele meu. Şi acum ştia. Mă auzise recunoscându-mi frustrarea şi acum mi-o flutura pe la nas. Oricât de mult îmi repetam în sinea mea că nu-mi pasă, ca n-ar trebui să-mi pese, ghimpele suferinţei nu dispărea. Mă făcea să mă simt şi mai singură, şi mai vrednică de milă.

Am înghiţit în sec şi mi-am ferit privirea de a lui. Ochii mei au poposit aproape de mărul lui Adam. Nu voiam să-i văd expresia. Probabil că era una de batjocură, de milă. Refuzam să aflu că încă o persoană are o astfel de impresie despre mine.

Aaron a mai adăugat ceva:

— Da, *eşti* disperată.

Am expirat cu putere şi am încuviinţat cu o mişcare a capului, în chip de răspuns. Nu înţelegeam de ce o făcusem. Nu-mi stătea în fire. De obicei, mă ciorovăiam cu el până la sânge. Nu ne menajam

reciproc.

— Atunci, ia-mă ca partener la nuntă, Catalina.

Foarte încet, am ridicat privirea. Simţeam că mă cuprinde un amestec ciudat de suspiciune şi jenă. Faptul că fusese martor la discuţia mea cu Rosie era de-a dreptul stânjenitor. Oare avea să folosească asta în propriul avantaj? Oare voia să mă tragă pe sfoară?

Sau poate că nu. Poate că exista o explicaţie, un motiv pentru care se oferise să mă însoţească la nuntă.

În timp ce-i studiam faţa, reflectam la toate variantele posibile, dar nu reuşeam să ajung la o concluzie rezonabilă. N-am găsit niciun răspuns care să mă ajute să înţeleg de ce îmi făcuse propunerea sau ce scop urmarea. Aveam o singură certitudine: noi doi nu eram prieteni. Aaron Blackford şi cu mine abia daca ne toleram. Ne comportam răutăcios unul cu celălalt, scoteam în evidenţă greşelile celuilalt, ne criticam stilurile diferite de lucru, de gândire, de viaţă. Condamnam ceea ce ne deosebea. Cândva, aş fi aruncat cu săgeţi de *darts* într-o poză de-a lui. Sunt convinsă că şi el ar fi făcut la fel cu o poză de-a mea. Ne antipatizam. Pe deasupra, el provocase vrajba noastră, nu eu. Deci care era explicaţia? De ce se prefăcea că îmi oferă ajutor şi de ce să-i fac pe plac, acceptându-i propunerea?

— Poate că sunt disperată să-mi găsesc un partener, dar nu chiar atât de disperată, am repetat.

A oftat. Îi simţeam nerăbdarea şi exasperarea.

— Îţi las timp de gândire, a zis Aaron. Ştii că n-ai alte opţiuni.

— Nu mă gândesc la nimic, i-am trântit-o fluturând din mână, după care i-am zâmbit fals, cu toţi dinţii. Mai degrabă m-aş duce la nuntă cu un cimpanzeu îmbrăcat în smoching decât să te iau *pe tine*.

A înălţat din sprâncene. În ochii lui am văzut o urmă de amuzament.

— Ei, hai! Ştim amândoi că n-ai face aşa ceva. Deşi există cimpanzei care se descurcă de minune, fostul tău iubit o să fie prezent la nuntă. La fel şi familia ta. Ai spus că trebuie să faci impresie, iar eu te voi ajuta în privinţa asta, a completat Aaron, după care şi-a înclinat capul într-o parte. Sunt cea mai bună opţiune pe care-o ai.

Am pufnit dezaprobator, pocnind din palme o dată. Omul ăsta era o pacoste…

— Eşti un mare *nimic* pentru mine, Blackford. Să ştii că am suficiente opţiuni, l-am contrazis, ridicând din umeri. O să agăţ pe cineva pe Tinder. Poate c-o să dau un anunţ în *New York Times*. Găsesc eu pe cineva.

— În numai câteva săptămâni? Nu prea cred!

— Rosie are mulţi prieteni. O să-l iau cu mine pe unul dintre ei.

Asta fusese planul meu încă din capul locului. De aceea mă dusesem la Rosie atât de devreme. Mi-am dat seama că fusese o

greşeală. Trebuia să fi aşteptat până la sfârşitul programului şi să fi mers cu Rosie într-un loc liniştit – unul unde Aaron nu avea ce căuta –, ca să vorbim. Însă după discuţia telefonică de ieri, cu maică-mea… mda. Lucrurile se schimbaseră. În mod cert, situaţia mea era alta. Aveam nevoie de un partener şi absolut oricine ar fi fost bun. Oricine în afară de Aaron, bineînţeles. Rosie sigur ştia pe cineva care să mă însoţească.

— Nu-i aşa, Roşie? am întrebat-o. Sigur ai un amic disponibil.

— Poate Marty… Lui îi plac nunţile, a spus ea.

— Nu cumva Marty e ăla care s-a îmbătat la nunta verişoarei tale, a furat microfonul trupei şi a cântat *My Heart Will Go On* până când frati-tu a trebuit să-l dea jos cu forţa de pe scenă?

— El e, a zis ruşinată Rosie.

— Îm-hm… Nici nu mă gândesc!

Nu puteam să aduc cu mine un asemenea tip la nunta soră-mii. Ea i-ar fi smuls inima din piept şi i-ar fî servit-o pe tavă, în chip de desert.

— Dar ce zici de Ryan? i-am propus lui Rosie.

— E logodit.

— Nu mă mir, am răspuns cu un oftat. Ryan e un tip pe cinste.

— Ştiu. De-aia am încercat de atâtea ori să vă fac lipeala, dar tu…

Mi-am dres glasul, ca s-o reduc la tăcere, după care am zis:

— Nu-i un moment potrivit să discutăm acum de ce n-am un iubit.

Aaron mă privea printre gene.

— Ce zici de… Terry? am încercat din nou.

— S-a mutat în Chicago, a răspuns Rosie.

— La naiba!

Am clătinat din cap şi, pentru o clipă, am închis ochii. Era inutil să mai întreb.

— Atunci, o să angajez un actor. O să-l plătesc ca să joace rolul partenerului meu.

— S-ar putea să te coste mult, a zis sec Aaron. Şi actorii nu stau degeaba, aşteptând ca celibatarii să-i angajeze drept parteneri falşi.

I-am aruncat o privire exasperată şi am adăugat:

— O să fac rost de o escortă profesionistă.

Aaron a strâns foarte tare din buze, aşa cum făcea când era extrem de iritat.

— Ai prefera să te duci cu un gigolo la nunta soră-tii, în loc să mă iei pe mine?

— Am zis „escortă", Blackford. *Por Dios!* am mormăit. Nu caut genul *ăla* de servicii. Am nevoie numai de un însoţitor. Asta fac tipii ăia: sunt *escorte* pentru diverse evenimente.

— Ba nu, Catalina, nu asta fac ei, m-a contrazis Aaron cu voce gravă, glacială.

— Nu te-ai uitat niciodată la comedii romantice? l-am întrebat. Nici

măcar la *Ceva de împrumut*[2]?

N-a răspuns. Pur şi simplu a continuat să mă scruteze.

— Măcar te uiţi la filme? am adăugat. Sau nu faci decât să munceşti?

Probabil că Aaron nici măcar nu avea televizor.

Expresia de pe faţa lui a rămas neclintită.

Doamne, n-am timp de aşa ceva! N-am timp de el.

— Ştii ce? Nu contează. Nu mă interesează, am zis, ridicând exasperată braţele în aer. Îţi mulţumesc pentru… ofertă. Dar n-am nevoie de tine.

— Ba cred că ai.

— Iar eu cred că eşti agasant.

— Catalina, a început el, iritându-mă şi mai tare prin felul în care mi-a pronunţat numele. Te amăgeşti dacă ai impresia că poţi găsi pe cineva într-un timp atât de scurt.

Încă o dată, Aaron Blackford nu se înşela.

Probabil că mă amăgeam un pic. Iar el nici măcar nu ştia despre minciuna mea. Şi nici nu plănuiam să afle vreodată. Însă asta nu schimba situaţia: aveam nevoie de cineva care să ia avionul spre Spania, cu mine, ca să participe la nunta Isabelei. Dar nu-l voiam pe Aaron. În primul rând, eram sora miresei şi domnişoară de onoare. În al doilea rând, fostul meu iubit, Daniel, era fratele mirelui şi cavalerul de onoare. Pe deasupra, cu o zi în urmă aflasem că se logodise. O informaţie pe care familia mea mi-o tăinuise. În al treilea rând, dacă nu puneam la socoteală puţinele întâlniri cam nereuşite la care ieşisem cu câţiva ţipi, nu aveam iubit de aproape şase ani, de când plecasem din Spania şi mă mutasem în State, imediat după ce singura relaţie pe care o avusesem vreodată se năruise. Fiecare invitat la nuntă ştia asta şi-mi plângea de milă, fiindcă în familia mea nu existau secrete, şi cu atât mai puţin într-o comunitate aşa de mică precum oraşul meu natal.

Le îndrugasem o minciună mamei şi tot clanului Martin, pentru că la ei nu exista noţiunea de intimitate sau de limite personale. La naiba! Probabil că minciuna mea fusese deja publicată în pagina de anunţuri a ziarului local:

În sfârşit, Catalina Martin nu mai e singură. Familia ei anunţă cu bucurie că ea îşi va aduce iubitul american la nuntă. Toată lumea e invitată să vadă cu propriii ochi cel mai tare eveniment al deceniului.

Exact asta făcusem. Imediat ce auzisem la telefon vestea despre logodna lui Daniel, spusesem că o să aduc şi eu pe cineva. Dar nu pe oricine. Îi spusesem mamei – o minţisem, o indusesem în eroare cu bună-ştiinţă – că o să-mi aduc *iubitul.*

Unul care, de fapt, nu exista.

Încă.

Aaron avea dreptate. Să găsesc un partener într-un timp atât de scurt era aproape imposibil. Să cred că voi găsi pe cineva care să se prefacă a fi iubitul meu inventat era o nechibzuinţă. Pe de altă parte, să admit că Aaron era singura mea opţiune şi să-i accept propunerea ar fi fost nebunie curată.

— Văd că, în sfârşit, înţelegi.

Cuvintele lui Aaron m-au readus în prezent. Ochii lui albaştri erau aţintiţi asupra mea.

— O să te las să te împaci cu ideea. Anunţă-mă când eşti gata să iei o hotărâre!

Am strâns din buze, frustrată, şi când am simţit din nou că obrajii mei luaseră foc – de jenă că eram atât de jalnică în ochii lui Aaron Blackford, cel care nu mă plăcuse niciodată, încât se oferise să-mi fie partener –, mi-am încrucişat braţele la piept şi mi-am ferit privirea de ochii lui reci şi necruţători.

— Şi încă ceva, Catalina.

— Mda? am răspuns fără vlagă.

Ce jalnică sunt!

— Încearcă să nu întârzii la şedinţa noastră de la zece! Nu mai merge aşa.

Nemernicule!

Am jurat pe loc, că, într-o bună zi, o să găsesc o scăriţă pe care să urc şi o să-i izbesc cu un obiect foarte greu mutra aia care mă scotea din pepeni.

Un an şi opt luni. De atâta timp îl suportam. Ţinusem socoteala.

Aaron s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndepărtat.

— Hei, a fost… a început Roşie, iar vocea i s-a stins.

— Nebunie? Ruşinos? Bizar? am sugerat eu, cuprinzându-mi faţa în palme.

— Neaşteptat, a răspuns ea. Şi interesant.

În timp ce o priveam printre degete, am văzut că zâmbea.

— Prietenia noastră s-a anulat, Rosalyn Graham.

— Doar nu vorbeşti serios, a chicotit ea.

Nu vorbeam serios.

M-a luat de braţ şi m-a condus pe coridor.

— Deci… a continuat. Ce-ai de gând să faci?

Am lăsat să-mi scape un oftat slab. Nu mai aveam niciun strop de energie.

— N-am nici cea mai mică idee.

Cu toate astea, eram sigură de un lucru. *Nu* aveam să accept propunerea lui Aaron Blackford. £1 nu era singura mea variantă şi, cu siguranţă, nu era nici cea mai bună. La naiba! El nu însemna *nimic* pentru mine. În niciun caz nu-mi putea fi partener la nunta soră-mii.

CAPITOLUL DOI

Nu am întârziat la şedinţă.

Nu mai întârziasem niciodată după ziua aceea, în urmă cu un an şi opt luni.

Motivul?

Aaron Blackford.

O singură dată se întâmplase, şi totuşi Aaron continua să facă mare caz de asta, oricând avea ocazia.

Niciodată nu-mi reproşase întârzierea invocând pretextul că sunt spanioloaică sau femeie, ambele stereotipuri nejustificate când vine vorba despre cineva bine-cunoscut pentru lipsa de punctualitate.

Aaron nu spunea aberaţii. El doar scotea în evidenţă adevăruri. Prezenta informaţii care puteau fi verificate. Fusese educat în acest sens, ca orice alt inginer din compania de consultanţă unde lucram şi eu. Şi, la drept vorbind, chiar întârziasem. O *singură* dată, cu mult timp în urmă. E adevărat că atunci ratasem primul sfert de oră dintr-o prezentare importantă. În plus, Aaron fusese cel care susţinuse prezentarea, în prima lui săptămână de muncă la InTech, şi îmi făcusem intrarea destul de zgomotos. Dărâmasem din greşeală o cafetieră plină.

Iar cafeaua aterizase pe vraful de dosare pregătite de Aaron, pentru prezentare.

Şi pe pantalonii lui.

Nu fusese cel mai inspirat mod de a face o impresie favorabilă unui coleg nou, dar chestii de-astea se întâmplă des. Mici asemenea accidente sunt destul de comune. Iar oamenii trec mai departe şi-şi văd de viaţă.

Însă nu şi Aaron.

În schimb, săptămână de săptămână, lună după lună, îmi ţinea morală, zicându-mi să nu întârzii la şedinţe.

De fiecare dată când intra într-o sală de şedinţe şi mă găsea acolo, sosită cu mult înainte de începerea şedinţei, se uita ia ceasul de mână şi ridica surprins din sprâncene.

Şi muta carafele de cafea departe de mine. Foarte subtil, n-am ce zice!

Aceasta era atitudinea lui Aaron Blackford, în loc să treacă peste incidentul cu pricina.

— Bună dimineaţa, Lina! m-a salutat cu amabilitate Hector, de lângă uşă.

Mi-am dat seama că zâmbea încă dinainte să-i privesc faţa.

— *Buenos dias,* Hector! i-am răspuns în limba noastră maternă.

Bărbatul pe care începusem să-l consider un fel de unchi, după ce mă primise în familia sa, şi-a pus o mână pe umărul meu şi m-a strâns uşor.

— Eşti bine, *mija*?

— Nu mă plâng.

I-am zâmbit şi eu.

— Luna viitoare punem de-un grătar. Vii? O să fie luna viitoare, iar Lourdes mă tot bate la cap să-ţi reamintesc. O să gătească *ceviche*, iar tu eşti singura care mănâncă aşa ceva, a râs el.

Aşa era. Nimeni din familia Diaz nu se dădea în vânt după acest fel de mâncare mexican pe bază de peşte.

— Mai întrebi? am chicotit, fluturând din mână. Bineînţeles că vin.

Hector s-a aşezat în dreapta mea, ca de obicei. Alţi trei colegi au intrat în sală şi au mormăit un salut.

După ce mi-am desprins privirea de zâmbetul relaxat al lui Hector, am îndreptat-o spre bărbaţii care se adunaseră în jurul mesei, în aşteptarea şedinţei de la ora zece.

În faţa mea a apărut Aaron, cu sprâncenele ridicate. Ochii lui i-au întâlnit pentru o clipă pe ai mei. Colţurile buzelor lui au coborât. Şi-a tras un scaun.

Mi-am dat ochii peste cap, apoi m-am uitat la Gerald, al cărui cap chel strălucea în lumina neoanelor. Şi-a aşezat trupul dolofan pe scaun. Apoi ochii mei s-au oprit asupra lui Kabir, care fusese promovat recent în postul pe care îl ocupau toţi cei prezenţi: lider de echipă în departamentul de Dezvoltare de Soluţii al companiei. Acest departament includea o mulţime de domenii, cu excepţia ingineriei civile, care era o mare bătaie de cap.

— Bună dimineaţa tuturor! a început Kabir, cu entuziasmul unuia care începuse să lucreze aici abia de o lună. Săptămâna asta e rândul meu să conduc şedinţa. Va rog să răspundeţi cu „prezent!” când vă strig numele.

Mormăieli iritate, care îmi erau foarte familiare, au răsunat în sală. M-am uitat la tipul cu ochi albaştri, aşezat în faţa mea. Avea o faţă căzută.

— Bineînţeles, Kabir! i-am zis zâmbind noului nostru coleg, deşi eram de acord cu Aaron cel încruntat. Te rog, fa prezenţa!

Ochii aceia precum oceanul m-au fixat glacial.

Cu ochii aţintiţi asupra lui Aaron, am auzit cum Kabir ne strigă şi primeşte un „prezent!” de la Hector şi de la Gerald, unul inutil de vesel din partea mea şi un mormăit de la Domnul Morocănos.

— Perfect! Mulţumesc! a spus Kabir. Următorul punct de pe ordinea de zi a şedinţei este stadiul proiectelor. Cine vrea să înceapă?

Linişte.

InTech oferea servicii de inginerie oricărei firme care nu avea capacitatea sau resursele umane necesare pentru a concepe planuri pentru propriile proiecte. Uneori, compania noastră externaliza o echipă de cinci-şase oameni, iar alteori, numai o persoană. In prezent, toţi cei cinci lideri de echipă din departamentul nostru conduceau diverse proiecte pentru diferiţi clienţi, proiecte aflate în plină desfăşurare. Proiectele astea întâmpinau tot felul de probleme şi obstacole. Zi de zi, luam parte la diverse conferinţe online, cu clienţi şi acţionari. Stadiul fiecărui proiect se schimba adesea atât de brusc şi într-o manieră atât de complexă, încât niciun lider de echipă nu s-ar fi putut pune la curent cu noutăţile în doar câteva minute. De aceea nimeni nu a răspuns la întrebarea lui Kabir şi, tot din acelaşi motiv, această şedinţa nu era necesară.

— Păi… a zis Kabir, foindu-se în scaun. Bine, o să încep eu.

A început să răsfoiască un dosar, după care a continuat:

— Săptămâna asta, le prezentam celor de la Telekoor noul buget pe care l-am conceput pentru ei. După cum ştiţi, firma e un *start-up* care se ocupă de servicii *cloud* pentru îmbunătăţirea datelor mobile în transportul în comun. Ei bine, resursele disponibile sunt cam limitate şi…

Îl ascultam absentă pe colegul meu, iar privirea îmi fugea la cei aşezaţi în jurul mesei. Hector aproba din cap, deşi bănuiam că era la fel de neatent ca mine. Gerald, pe de altă parte, se uita fără ruşine la mobilul lui. *Ce nepoliticos! Foarte urât!* Nici nu mă aşteptam la altceva din partea lui.

Şi apoi m-am uitat la Aaron Blackford, care se zgâia la mine de o bună bucată de vreme. A întins o mână în direcţia mea, fără să întrerupă contactul vizual. Bănuiam ce voia să facă. Mâna lui a ajuns la cafetiera din faţa mea. Am mijit ochii la el şi am urmărit cum mâna lui masivă a apucat toarta cafetierei.

A tras-o lent spre el, după care a dat uşor din cap.

Mă exaspera!

I-am răspuns cu un zâmbet subţire. Cealaltă opţiune era să sar peste masă şi să vărs conţinutul cafetierei în capul lui.

Am încercat să ignor ideea. M-am uitat în altă parte şi am mâzgălit în agenda mea o listă cu ce aveam de făcut.

S-o întreb pe Isa dacă buchetul pe care l-a comandat pentru mama e de bujori sau de crini.

Să comand un buchet de bujori sau de crini pentru mătuşa Carmen.

Dacă n-aş fi comandat buchetul, mătuşa ne-ar fi purtat pică mie, Isei – sora mea şi totodată mireasa – şi lui Mamă până când una dintre noi avea să dea ortul popii.

Să-i trimit tatei detaliile despre zborul cu care sosesc acasă, ca să ştie când să vină să mă ia de la aeroport.

Să-i spun Isei să-i amintească tatei detaliile zborului, ca să vină să mă ia de la aeroport.

Am dus pixul la buze. Aveam senzaţia oribilă ca uitam ceva important. În timp ce ronţăiam capătul pixului, mă străduiam să-mi dau seama ce-mi scăpa. Apoi, vocea nesuferită a lui Aaron mi-a răsunat în cap: *Te amăgeşti dacă ai impresia că poţi găsi pe cineva într-un timp atât de scurt.*

Ochii mi-au fugit la bărbatul din faţa mea şi privirile ni s-au întâlnit. Obrajii mi s-au încins, aşa că m-am concentrat din nou asupra listei.

Să-mi găsesc un iubit.

Am tăiat propoziţia cu o linie.

Să găsesc un tip care să se dea drept iubitul meu. Nu-i musai să fie pe bune.

— Şi asta-i tot ce am de raportat, a zis Kabir.

Am auzit vag cuvintele lui şi am continuat să lucrez la listă.

Să găsesc un tip care să se dea drept iubitul meu. Nu-i musai să fie adevărat. Oricum, SĂ NU FIE EL.

Desigur, aveam alte opţiuni. Nu escortele. O căutare rapidă pe Google mi-a confirmat că Aaron avea dreptate. *Din nou.* Se pare că Hollywoodul mă minţise. New Yorkul era plin de bărbaţi şi de femei care ofereau o gamă largă de servicii ce nu se limitau la cele de escortă.

M-am strâmbat şi am început să ronţăi mai apăsat capătul pixului. N-aş fi recunoscut descoperirea de pe Google de faţă cu Aaron. Mai degrabă aş fi renunţat la ciocolată un an întreg decât să admit că el avea dreptate.

Dar în momentul ăsta eram disperată. Iar el pusese punctul pe i. Trebuia să găsesc pe cineva care să se prefacă a fi într-o relaţie serioasă cu mine, în faţa întregii mele familii. Şi prefăcătoria nu includea numai ziua nunţii, ci şi cele două zile pline de evenimente festive de dinaintea nunţii. Cu alte cuvinte, eram în bucluc. Eram…

— … şi acea persoană ar fi Lina.

Mi-am auzit numele. Am scăpat pixul pe masă şi mi-am dres vocea.

— Da, sunt aici, am zis, încercând să iau parte, din nou, la conversaţie. Ascult.

— Nu asta ar spune cineva care de fapt nu ascultă?

Am aruncat o privire în jur şi am întâlnit doi ochi albaştri. În ei s-ar fi putut citi amuzamentul, dacă posesorul lor ar fi fost capabil să simtă emoţii. Mi-am îndreptat spatele şi am dat pagina în agendă.

— Îmi notam ceva pentru un apel pe care îl am mai târziu, cu un client, şi am pierdut şirul discuţiei, am minţit. Un apel important.

Aaron a mormăit ceva, dând din cap.

— Hai să recapitulăm un pic, ca să ne fie clar tuturor cum stăm, a

propus Kabir pe un ton blând.

Mâine avea să primească o brioşă din partea mea.

— Mulţumesc, Kabir! am zis şi i-am zâmbit larg.

El s-a îmbujorat şi mi-a răspuns cu un zâmbet nesigur.

Aaron a oftat nerăbdător. Ei bine, *el* nu avea să primească o brioşă nici mâine, nici altă dată.

— Deci – a continuat Kabir – Jeff voia să ia parte la şedinţa de azi ca să-ţi transmită asta personal, dar ştii şi tu cât de ocupaţi sunt şefii de departament. Au o grămadă de şedinţe. Jeff îţi va trimite pe e-mail toate informaţiile de care ai nevoie, dar am considerat că ar fi o idee bună să te pun la curent.

Eram confuză. Despre ce naiba vorbea?

— Mulţumesc din nou, Kabir!

Cu plăcere, Lina. Eu cred următorul lucru: comunicarea dintre noi cinci este esenţială ca să îndeplinim…

— Kabir – l-a întrerupt Aaron cu voce răsunătoare –, treci la subiect!

Kabir i-a aruncat o căutătură surprinsă.

— Mersi, Aaron! InTech va găzdui Ziua Porţilor Deschise peste câteva săptămâni. Un grup mare va lua parte la eveniment. Va fi format din posibili clienţi care sunt curioşi atât în legătură cu serviciile pe care le oferim, cât şi cu o parte dintre proiectele importante la care lucrăm. Jeff a spus că toţi participanţii au funcţii importante. Evenimentul ăsta e o iniţiativă de a ne extinde şi a ne consolida reţeaua de contacte. Jeff vrea ca InTech să iasă în evidenţă. Să lase o impresie bună. Să demonstreze că suntem la curent cu mişcările pieţelor curente. Însă, totodată, vrea să le arate tuturor clienţilor potenţiali şi actuali că nu doar munca ne defineşte.

Kabir a chicotit emoţionat şi a continuat:

— De aceea, Ziua Porţilor Deschise va începe la opt dimineaţa, când ne vom întâmpina invitaţii aici, la sediu, şi se va încheia la miezul nopţii.

— Miezul nopţii? am bălmăjit, incapabilă să-mi ascund uimirea.

Kabir a confirmat cu entuziasm:

— Nu-i minunat? Va fi un eveniment de zile mari. Tot felul de workshopuri despre noile tehnologii, ateliere pentru schimburi de idei, activităţi prin care să ne cunoaştem clienţii şi nevoile lor. Bineînţeles, micul dejun, prânzul şi cina vor fi asigurate de un serviciu de catering. A, da: şi vom merge să bem ceva după program. Ştiţi voi, ca să ne destindem…

În timp ce Kabir explica, eu căscam ochii din ce în ce mai tare.

— Pare… a început Hector. Pare ceva diferit.

Aşa şi era. Un eveniment complex, care trebuia planificat în numai câteva săptămâni.

— Da, a răspuns Gerald, pe un ton suspicios de satisfăcut. Evenimentul ăsta sigur o să ajute InTech să fie cu un pas înaintea competitorilor.

Kabir a aprobat din cap.

— Absolut! Şi Jeff vrea ca tu să te ocupi de tot, Lina. Nu-i grozav?

Am clipit uluită şi m-am lăsat moale în scaun.

— Vrea ca eu să organizez totul? Totul?

— Da, mi-a confirmat zâmbind colegul meu, de parcă îmi dădea o veste bună. Şi să fii gazda. Dintre noi cinci, tu eşti cea mai atrăgătoare opţiune.

Colţurile buzelor lui au coborât. Probabil că observase expresia mea.

„Atrăgătoare." Am inspirat profund, silindu-mă să-mi vin în fire.

— Ei bine, sunt flatată că mă consideraţi cea mai atrăgătoare opţiune, am minţit eu, încercând să ignor că sângele meu clocotea. Dar n-am nici timpul şi nici experienţa necesare pentru a organiza aşa ceva.

— Dar Jeff a insistat, a replicat Kabir. Şi e important ca firma InTech să fie reprezentată de o persoană ca tine.

Ar fi trebuit să întreb ce anume înseamnă cuvintele *o persoană ca tine,* însă nu eram sigură că voiam să aflu răspunsul. Mi s-a uscat gâtul. Simţeam un nod în stomac.

— N-ar putea îndeplini oricare dintre noi obiectivul ăsta? N-ar trebui ca o persoană cu experienţă în relaţii publice să se ocupe de un eveniment atât de important?

Kabir a deviat de la subiect, evitând întrebarea mea:

— Jeff a zis ca o să te descurci cu organizarea, că nu e nevoie să cheltuim resurse în plus pentru a angaja pe cineva. Jeff a mai zis că eşti… – vocea i s-a stins, ca şi cum ar fi vrut să fie în altă parte – sociabilă. Fâşneaţă.

Am strâns din pumni sub masă. Încercam să-mi ascund enervarea.

La urma urmei, ăsta e visul oricărei femei, nu? Să fie descrisă drept *fâşneaţă* de către propriul şef.

— Sigur, am rostit printre dinţi, Dar eu am treabă, proiecte la care lucrez contra cronometru. De ce este evenimentul ăsta mai important decât clienţii mei şi decât responsabilităţile mele?

Am tăcut câteva momente, aşteptând să primesc susţinere din partea colegilor mei.

Oricât de puţină.

Dar… n-a urmat nimic, în afară de o linişte grea.

Am început să mă foiesc în scaun. Simţeam cum mi se încing obrajii din cauza frustrării.

— Kabir – am început eu, pe cât de calm eram în stare, ştiu că Jeff a sugerat să mă ocup de eveniment, dar voi înţelegeţi că e ilogic, da?

Nici măcar n-aş şti de unde să încep.

Nu fusesem angajată şi nici nu eram plătită pentru aşa ceva.

Însă nimeni nu avea să recunoască acest adevăr, chiar dacă susţinerea lor ar fi putut schimba ceva. Nu aveau să recunoască pentru că astfel am fi ajuns la adevăratul motiv pentru care mi se pusese în cârcă această sarcină.

— Deja ţin locul pentru doi dintre cei mai buni membri din echipa mea, Linda şi Patricia, am continuat eu. Nu mai am timp şi de altceva.

Uram să mă plâng şi să cerşesc înţelegere, dar aveam de ales?

Gerald a pufnit. Am răsucit capul spre el.

— Uite dezavantajul de a angaja femei trecute de treizeci de ani! a comentat Gerald.

Am scos un sunet de nemulţumire. Nu-mi venea să cred că spusese aşa ceva! Am deschis gura, dar Hector mi-a luat-o înainte.

— Catalina, ce-ar fi să te ajutăm toţi? a sugerat el. Am putea contribui toţi cu câte ceva.

I-am aruncat o privire. Expresia lui Hector era resemnată.

Ţineam la el, însă sufletul lui blând şi firea sa paşnică nu mă ajutau prea mult. Nu făcea decât să evite abordarea adevăratei probleme.

— Nu suntem la liceu, Hector, i-a tăiat-o Gerald. Suntem profesionişti şi nu vom contribui cu nimic!

A clătinat din capul chel şi unsuros, pufnind dispreţuitor.

Hector şi-a înghiţit cuvintele.

— Lina, o să-ţi trimit lista de persoane de contact pe care a alcătuit-o Jeff, a zis Kabir.

Am dat iar din cap. Simţeam că obrajii îmi ard şi mai tare. Mi-am muşcat limba, ca să nu le spun colegilor ceva ce aş fi regretat.

— Jeff avea câteva idei şi în legătură cu serviciul de catering, a adăugat Kabir. O să-ţi trimit un e-mail separat pe tema asta. Insă vrea să te documentezi un pic. Poate chiar să propui o tematică pentru eveniment. A zis c-o să ştii tu ce să faci.

Am deschis gura. Îmi stătea pe limbă o înjurătură pentru care, dacă ar fi auzit-o, *abuela*[3] m-ar fi luat de urechi. *O să ştiu ce să fac? De unde să ştiu?!*

Am luat pixul de pe masă şi l-am strâns cu putere în mâini, ca să-mi vărs o parte din frustrarea crescândă, apoi am inspirat profund.

— O să vorbesc personal cu Jeff, am rostit printre dinţi, afişând un zâmbet forţat. De obicei nu l-aş deranja, dar…

— Vrei să nu ne mai iroseşti timpul? s-a băgat Gerald în discuţie, iar eu am pălit. Nu-i nevoie să te duci cu chestia asta la şef, a continuat, gesticulând cu un deget dolofan. Nu mai căuta scuze şi apucă-te de treabă! Doar poţi să zâmbeşti şi să fii mai amabilă pentru o zi, nu?

Cuvântul *amabilă* mi se învârtea prin minte. Îl priveam

înmărmurită. Bărbatul ăsta transpirat, îndesat într-o cămaşă business menită pentru cineva cu un stil vestimentar pe care el nu avea să-l dobândească vreodată, profita de orice ocazie ca să umilească pe cineva. Cu atât mai mult atunci când persoana respectivă era o femeie.

— Gerald, am început eu cu voce blândă, strângând cu putere pixul şi sperând că nu avea să se rupă, dându-mi furia de gol. Scopul şedinţelor e tocmai să discutăm probleme de genul ăsta, aşa ca, mă scuzi, dar o să mă asculţi…

— Scumpo, m-a întrerupt Gerald, cu un rânjet. Gândeşte-te că-i doar un fel de petrecere. Femeile se pricep la petreceri, nu-i aşa? Pur şi simplu pregăteşti câteva activităţi, comanzi nişte mâncare, te îmbraci frumos şi spui câteva glume. Eşti tânără şi drăguţă, n-o să fie nevoie să-ţi foloseşti creierul prea mult.

A chicotit şi a adăugat:

— Sunt sigur că ştii cum să faci toate astea.

Mai că m-am înecat. Nu mai aveam aer.

Incapabilă să-mi controlez reacţia, mi-am îndreptat picioarele şi m-am ridicat. Scaunul a scrâşnit puternic când l-am împins în spate. Mi-am sprijinit palmele pe masă. Am rămas încremenită pentru o secundă, apoi am văzut roşu în faţa ochilor. La propriu. Acum înţelegeam de unde vine expresia asta. Am văzut roşu de-a dreptul, de parcă îmi pusesem o pereche de ochelari cu lentile sângerii.

Undeva în dreapta mea, H6ctor a oftat şi a mormăit ceva în barbă.

Auzeam cum inima îmi bubuia în piept.

Iată adevărul motiv pentru care, dintre cele cinci persoane din sală, tocmai eu fusesem aleasă pentru sarcina asta afurisită. Eram femeie – singura din departamentul meu care conducea o echipă – şi arătam destul de bine, indiferent cât de generoase erau formele mele. O femeie „fâşneaţă” şi drăguţă. Eram opţiunea cea mai „atrăgătoare”. Le eram prezentată clienţilor drept cea mai bună dovadă că InTech nu era o companie conservatoare.

— Lina! i-am zis lui Gerald, străduindu-mă să-mi menţin vocea fermă şi calmă. Nu mă cheamă „scumpo”! Mă cheamă Lina.

M-am aşezat încet pe scaun, mi-am dres glasul şi mi-am luat un răgaz de câteva clipe, ca să mă stăpânesc.

— Data viitoare, te rog să mi te adresezi pe nume şi să-mi arăţi decenţa şi profesionalismul pe care le aplici tuturor celorlalţi!

Nu-mi plăcea deloc cum suna vocea mea. Mă facea să mă simt slabă. Dar cel puţin reuşisem să mă exprim fără s-o iau razna sau să fug din sală.

— Mulţumesc! am adăugat.

Mă simţeam copleşită de furie şi frustrare. Am clipit apăsat, sperând să-mi alung orice expresie neplăcută de pe faţă. Mi-aş fi dorit ca nodul din gâtul meu să n-aibă legătură cu ruşinea, dar avea. Cum să nu-mi

fie ruşine, când îmi ieşisem din pepeni? Chiar şi după ceea ce păţisem cu mult timp în urmă, încă nu ştiam cum să înfrunt asemenea rahaturi, deşi nu era prima oară când mi se întâmpla.

Gerald şi-a dat ochii peste cap.

— Nu lua lucrurile aşa în serios, Lina! a spus şi mi-a aruncat o privire arogantă. Pur şi simplu am glumit. Nu-i aşa, băieţi?

A cuprins cu privirea grupul din sală, aşteptând susţinerea colegilor, dar n-a primit niciun răspuns.

Cu coada ochiului, am văzut cum Hector s-a dezumflat pe scaunul lui.

— Gerald, a zis el, pe un ton obosit şi descurajat. Fii serios, omule!

Mă holbam la Gerald. Îmi simţeam pieptul apăsat de o neputinţă crescândă. Refuzam să-i privesc pe ceilalţi doi colegi, Kabir şi Aaron, care nu scoteau niciun cuvânt. Probabil aveau impresia că, dacă tac, nu iau partea nimănui, însă, de fapt, liniştea lor lua partea cuiva.

— Ei, haide! s-a ofticat Gerald. Nu-i ca şi cum am spus o minciună. Fătuca nici nu trebuie să se chinuie…

Pe când îmi adunam curajul ca să-l întrerup, mi-a luat-o înainte ultima persoană de la care mă aşteptam să facă aşa ceva:

— Am încheiat şedinţa!

Am răsucit capul în direcţia lui Aaron. Se uita la Gerald cu ochi de gheaţa. Mai că simţeam cum se răceşte aerul din sală.

Eram şocată. Ar fi putut să spună ceva în ultimele zece minute, dar alesese să tacă. N-avea decât să tacă în continuare. Nu-mi păsa.

Gerald s-a ridicat şi scaunul lui a scârţâit pe podea.

— Da, în mod dar am încheiat-o, a zis el impasibil şi a început să-şi adune lucrurile. Nici eu n-am timp pentru aşa ceva. Ea ştie ce să facă.

Iar după ce a scos această perlă, Gerald a ieşit din sală.

Inima încă îmi bubuia în piept, iar sângele-mi pulsa în tâmple.

Kabir s-a ridicat şi el, uitându-se dezolat la mine.

— Să ştii că nu-i iau partea, a zis ei şi i-a aruncat iute o privire lui Aaron, apoi, la fel de repede, şi-a concentrat din nou atenţia asupra mea. E hotărârea lui Jeff, el vrea să te ocupi. Nu te stresa prea tare! Ia-o ca pe un compliment.

N-am catadicsit să-i răspund. A părăsit şi el sala.

Bărbatul care aproape mă adoptase şi mă tratase ca pe un membru al familiei Diaz s-a uitat la mine şi a clătinat din cap. A mimat din buze: *Que pendejo!* Asta mi-a smuls un zâmbet, fiindcă, deşi noi nu am fi rostit niciodată aceste cuvinte acasă, în Spania, cunoşteam foarte bine sensul lor.

Hector avea dreptate. Gerald era un nesimţit absolut.

Aaron nici măcar nu se sinchisea să se uite la mine. Degetele lui lungi strângeau metodic diferite obiecte. A împins scaunul în spate şi s-a ridicat.

În continuare, eram întoarsă pe dos după conversaţia de adineauri. Şi a ridicat ochii spre mine şi mi-am dat seama că îşi recăpătaseră obişnuita expresie distantă. M-au fixat pentru o clipă, apoi m-au ignorat.

Exact cum făceau întotdeauna.

S-a îndreptat spre uşă şi a ieşit pe hol. Bubuiala din pieptul meu se înteţea.

— Hai să mergem, *mija!* a spus Hector, ridicându-se. Am o pungă de *chicharrones*[{4}] în birou. Ximena mi-a strecurat-o în geantă, alaltăieri.

Apoi mi-a făcut cu ochiul.

M-am ridicat şi am râs. Plănuiam s-o îmbrăţişez tare pe fetiţa lui Hector, data viitoare când aveam s-o văd.

— Trebuie să-i dai fetei mai mulţi bani de buzunar săptămânal, i-am spus.

Apoi l-am urmat afară, încercând să afişez un zâmbet. După câţiva paşi, am simţit cum colţurile buzelor mele ezită şi schiţează un surâs reţinut.

CAPITOLUL TREI

Nu aşa îmi imaginasem că-mi voi petrece seara.

Era târziu, birourile companiei InTech se goliseră în mare parte. Mai aveam aproape patru sau cinci ore de muncă, iar stomacul meu ghiorăia atât de tare de foame, încât a început să mă doară.

— *Estoy jodida*, am murmurat.

Chiar aşa. Eram într-o mare belea.

În primul rând, pentru că ultima mea masă fusese o salată verde amărâtă, care se dovedise o alegere proastă. Mi se păruse înţeleaptă, având în vedere că nunta era peste patru săptămâni. În al doilea rând, nu aveam nimic de ronţăit la îndemână şi nici mărunţiş pentru automatul de la parter. În al treilea rând, fereastra de PowerPoint de pe ecranul laptopului meu era pe jumătate goală.

Degetele mele au ezitat deasupra tastaturii mai bine de un minut.

A răsunat sunetul unei notificări. Primisem un mesaj pe telefon. Era de la Rosie. Am deblocat mobilul. Imediat, am văzut fotografia unei ispititoare cafele *flat white*, cu spuma de deasupra în forma unei steluţe. Lângă cafea se lăfăia o negresă cu trei straturi de ciocolată.

Rosie: Te bagi?

Nu era nevoie să detalieze planul şi nici să-mi trimită adresa. Un asemenea festin se putea savura numai la Around the Corner, cafeneaua noastră preferată. Am început instantaneu să salivez, cu gândul la acel rai al cofeinei, aflat pe Madison Avenue.

Mi-am înăbuşit un geamăt şi i-am răspuns la mesaj.

Lina: Mi-ar plăcea la nebunie, dar am treabă la birou.

Trei puncte săltăreţe: Rosie a început să tasteze imediat răspunsul.

Rosie: Eşti sigură? Ţi-am păstrat un loc.

Înainte să tastez alt răspuns, am primit încă un mesaj de la ea.

Rosie: Am cumpărat ultima negresă, dar o s-o împart cu tine, dacă ajungi aici imediat. Nu sunt de piatră.

Am oftat. Cu siguranţă, ar fi fost mai plăcut decât să fac ore suplimentare miercuri seara, dar…

Lina: Nu pot. Lucrez la chestia aia cu Ziua Porţilor Deschise, de care ţi-am zis. Apropo, să ştii că şterg poza asta! E prea tentantă.

Rosie: Aoleu! Nu mi-ai spus decât că te-ai trezit cu ea pe cap. Când are loc?

Lina: Imediat ce mă întorc din Spania.

Rosie: Tot nu înţeleg de ce trebuie s-o faci tu. Numai de asta nu aveai timp.

Mda. Munca despre care vorbea ea era cea pe care ar fi trebuit s-o fac. Adică lucrurile pentru care eram plătită. Nu să organizez un eveniment al porţilor deschise – un simplu pretext de a le prezenta sediul firmei unor ţipi la costum, pe care eu trebuia să-i hrănesc, să-i dădăcesc şi cu care era nevoie să mă port extrem de amabil. Dar dacă mă plângeam nu rezolvam nimic.

Lina: Asta-i viaţa.

Rosie: Mda, acum nici eu nu-l prea simpatizez pe Jeff.

Lina: Ai spus că e un vulpoi bătrân. &

Rosie: Da, asta am zis. Şi, chiar dacă arată bine pentru un bărbat de 50 de ani, tot se poartă ca un nemernic. Ştii că sunt foarte atrasă de genul ăsta de ţipi.

Lina: Cam aşa e, Rosie. Ted ăla a fost aşa un nesimţit. Mă bucur că nu mai sunteţi împreună.

Rosie: &

N-am mai primit mesaje pentru o vreme, deci am crezut că încheiaserăm conversaţia. Foarte bine! Trebuia sa lucrez la afurisita de…
Telefonul meu a scos iar un sunet.

Rosie: Scuze! Soţul proprietarei şi-a făcut apariţia şi mi-a distras atenţia. #leşin

Rosie: E foarte chipeş. Îi aduce nevesti-sii flori o dată pe săptămână.

Lina: Rosalyn, încerc să muncesc. Fă-i o poză şi trimite-mi-o mâine!

Rosie: Scuze, scuze! Apropo, ai vorbit cu Aaron? Mai aşteaptă un răspuns?

Am simţit un gol în stomac. Până acum, mă străduisem să nu mă gândesc la asta.

Mincinoaso! În ultimele două zile parcă aşteptasem să pice o bombă.

De lunea trecută, Aaron nu mai adusese vorba despre propunerea lui absurdă. Şi nici Roşie, fiindcă abia reuşeam să ne întâlnim, într-atât de încărcat era programul fiecăreia.

Lina: Habar n-am la ce te referi. Aaron aşteaptă ceva?

Rosie: ...

Lina: Poate aşteaptă un transplant de inimă? Am auzit că Blackford n-are deloc aşa ceva.

Rosie: Ha! Amuzant! Ar trebui să-i spui gluma asta, când mai vorbiţi.

Lina: N-o să vorbim.

Rosie: Corect! Sunteţi prea ocupaţi să vă sorbiţi din ochi.

Obrajii mi se înroşesc.

Lina: Ce-nseamnă emoticonul ăla?

Rosie: Ştii tu…

Lina: Sugerezi că vreau să-l ard pe rug, ca pe vrăjitoare? O, da! Mi-ar plăcea!

Rosie: Probabil şi el lucrează peste program.

Lina: Şi ce-i cu asta?

Rosie: Păi… ai putea să treci pe la biroul lui şi să te uiţi la el în felul ăla care-i place la nebunie.

Hopa! Ce naiba?!

Am început să mă foiesc în scaun. Mă uitam cu groază la telefon.

Lina: Despre ce naiba vorbeşti? Iar ai mâncat prea multă ciocolată? Ştii că ciocolata te face s-o iei razna, v

Rosie: N-ai decât să te prefaci!

Lina: Nu mă prefac, sunt pur şi simplu îngrijorată în legătură cu sănătatea ta mintală.

Rosie: &

Mă luase pe nepregătite. De obicei, prietena mea nu vorbea deschis despre absurdităţile care i se năzărea ca le observa. Ce-i drept, mai comenta din când în când.

„Între tine şi Aaron mocneşte ceva", îmi zisese la un moment dat.

Auzindu-i observaţia, pufnisem atât de tare, încât câţiva stropi îmi ţâşniseră pe nas.

Mi se părea ridicol la culme.

După părerea mea, toate serialele romantice la care se uita Rosie începeau să-i distorsioneze percepţia asupra realităţii. Ce naiba!? Dintre noi două, eu eram spanioloaica. Eu crescusem urmărind telenovele împreună cu *abuela*. Categoric, nu trăiam într-o telenovelă. Nu mocnea nimic între mine şi Aaron Blackford. Nu mă holbam la el intr-un fel care-i plăcea la nebunie – aşa cum susţinea Rosie. Lui Aaron nu-i plăcea nimic la nebunie. Ar fi fost imposibil, fiindcă n-avea inimă.

Lina: Bine. Eu am treabă, aşa că te las să-ţi savurezi cafeaua. Nu mai da iama în vitrina cu prăjituri! Mă îngrijorezi.

Rosie: OK, OK, o să mă opresc… deocamdată. ♥ Succes!

Lina: ♥t

Mi-am pus mobilul pe masă, cu faţa în jos, după care am tras adânc aer în piept.

E timpul să pun evenimentul pe roate.

Mi-a venit în mintea poza cu negresa.

Imaginea aia mă sâcâia.

Nu, Lina!

Dacă mă gândeam la negrese – sau la orice altceva de mâncare –, nu-mi făceam nicio favoare. Trebuia să mă conving pe mine însămi că nu mi-e foame.

— Nu mi-e foame. Stomacul meu e plin. Plin cu tot felul de mâncăruri delicioase. Pizza. Sau negrese. Cafea şi…

Stomacul mi-a ghiorăit din nou. Mintea mi-a fost invadată de cafelele de la Around the Corner. Simţeam mirosul ademenitor al boabelor de cafea prăjite. Retrăiam senzaţiile minunate care mă invadau după ce luam o muşcătură dintr-o negresă cu trei soiuri de ciocolată. Auzeam sunetul espressorului care fierbe laptele.

Stomacul meu zgomotos a scos încă un vaiet.

Am oftat şi am alungat din minte imaginile tentante. Mi-am suflecat mânecile puloverului subţire. Deşi era vară, trebuia să-l port în clădirea firmei, din cauză că sistemul de aer condiţionat era dat la maximum.

— Hai, stomacule, cooperează! am mormăit exasperată, de parcă aceste cuvinte ar fi schimbat ceva. O să mergem mâine la Around the Corner. Acum taci şi lasă-mă să lucrez, bine?

— Bine.

Cuvântul a răsunat în încăpere, ca şi cum stomacul chiar mi-ar fi răspuns.

— Ce ciudat că vorbeşti singură! s-a auzit aceeaşi voce profundă. Având în vedere personalitatea ta, aş zice că treaba asta ţi se potriveşte.

Nu era nevoie să ridic fruntea ca să ştiu al cui era glasul. Am închis ochii.

A naibii să fii, Rosalyn Graham! Ai invocat prezenţa lui malefică în biroul meu, fi o să plăteşti pentru asta cu ciocolată.

Am blestemat în barbă. Bineînţeles că nu se putea altfel! Blackford îmi auzise micul discurs de autoîmbărbătare.

M-am silit să adopt o expresie neutră şi am ridicat privirea.

— E ciudat? Mie mi se pare adorabil.

— Nu-i adorabil, a răspuns repede Aaron. E un pic îngrijorător. Purtai o conversaţie cu tine însăţi.

Am apucat primul obiect pe care l-am zărit pe biroul meu – un marker. Am inspirat, apoi am expirat prelung.

— Scuză-mă, Blackford, dar acum n-am timp să-mi disec ciudăţeniile, i-am zis, ţinând markerul în aer. Ai nevoie de ceva?

Aaron stătea în pragul biroului meu, cu laptopul sub braţ. Şi-a arcuit o sprânceană.

— Ce e Around the Corner? m-a întrebat.

S-a apropiat de mine.

Am expirat lent şi i-am ignorat întrebarea. S-a oprit în stânga mea, lângă birou.

Mi-am rotit scaunul, ca să stau cu faţa la el.

— Pot să te-ajut cu ceva?

Privirea i-a fugit la ecranul laptopului din spatele meu, după care

şi-a aplecat corpul masiv.

Când am conştientizat cât de aproape era de mine, m-am lăsat pe spate, lipindu-mă de spătarul scaunului.

— Hei, ce faci? am îngăimat.

A mormăit ceva. Stătea atât de aproape de mine…

— Blackford…

Se uita la PowerPoint-ul meu. Înainte ca Rosie să mă întrerupă, tocmai scriam o ciornă a programului pe care-l alcătuiam pentru Ziua Porţilor Deschise.

Ştiam ce făcea. Dar nu înţelegeam *de ce o* făcea şi nici de ce mă ignora.

— Blackford, cu tine vorbesc!

Pierdut în gânduri, a mormăit din nou ceva.

Cât de enervant! am zis în sinea mea.

Am înghiţit anevoie.

Într-un final, Aaron a vorbit:

— Asta-i tot ce ai?

Şi-a aşezat laptopul pe masă. Fix lângă al meu. Mi-am îngustat ochii.

— „Opt dimineaţa. Întâmpinarea”, a citit el de pe monitor.

Un braţ vânjos s-a întins, arătând spre laptopul meu.

M-am lipit cu totul de spătarul scaunului. Mă uitam cum materialul cămăşii se întindea pe bicepsul lui.

Aaron a continuat să citească ce scria pe ecran, arătând cu degetul spre fiecare punct de pe listă:

— „Nouă dimineaţa. Prezentarea strategiilor de business ale firmei InTech.”

Am ridicat privirea spre umărul lui.

— „Zece dimineaţa. Pauză de cafea”… până la ora unsprezece?! O să avem nevoie de cantităţi industriale de cafea, a comentat el. „Unsprezece dimineaţa. Activităţi înainte de prânz.” Sună cam vag.

M-am pomenit că mă zgâiesc la braţul lui, pe care mâneca se mula perfect. Muşchii se conturau uşor pe sub materialul subţire.

— *Prânz. Pauză de masă*… până la ora două. Destul de mult… Oho! încă o pauză de cafea, la ora trei.

Braţul a coborât.

Cu obrajii în flăcări, mi-am zis că nu mă aflam aici ca să mă holbez la el. Şi nici la muşchii pe care îi observasem pe sub hainele alea anoste.

— E mai rău decât îmi imaginam, a adăugat Aaron. De ce n-ai zis nimic?

Brusc, m-am dezmeticit.

— Scuze! Ce-ai spus?

Aaron şi-a înclinat capul într-o parte, apoi ceva i-a atras atenţia. A

luat unul dintre pixurile pe care le împrăştiasem pe birou.

— N-ai organizat niciodată un asemenea eveniment. Şi se pare că nu ştii cum.

A lăsat pixul să cadă în suportul meu în formă de cactus.

— Am puţină experienţă cu workshopurile, am bâiguit, urmărind cum degetele lui se întind către al doilea pix pe care îl pune în suport. Dar am organizat aşa ceva numai pentru colegi, nu şi pentru potenţiali clienţi.

Aaron a luat al treilea pix.

— Hei, ce crezi că faci?

— OK, a răspuns scurt.

A luat pixul meu preferat, unul roz, care avea în capăt o pană de aceeaşi culoare. L-a privit ciudat şi a ridicat din sprâncene.

— Nu e ideal, dar e un început, a comentat Aaron, după care a îndreptat pixul spre mine. Pe bune? Foloseşti aşa ceva?

I l-am smuls din mână.

— Mă înveseleşte, i-am zis, după care am lăsat pixul să cadă în suport. Îţi deranjează simţul estetic, Domnule Robot?

Aaron nu a răspuns. În schimb, a luat câteva dosare pe care le strânsesem – OK, recunosc, de fapt fuseseră mai degrabă aruncate acolo – în dreapta mea.

— Ştiu cum să procedez cu astfel de evenimente, a explicat, luând dosarele şi aşezându-le frumos pe colţul biroului. Am organizat câteva înainte să lucrez la InTech.

Mi-a luat agenda. O lăsasem deschisă, cu faţa în jos. Începeam să-mi dau seama că spaţiul meu de lucru era un adevărat haos.

— Trebuie să ne mişcăm repede, a adăugat. Nu prea avem timp.

I-am smuls agenda din mână.

— „Avem”? Adică „noi”? am întrebat zeflemitor. Nu există niciun „noi. *Te rog,* vrei să-mi laşi lucrurile în pace? Ce încerci să faci?

Şi-a furişat mâna în spatele scaunului meu. Aaron mă prinsese ca în capcană, intre birou şi scaun. Îmi scruta lucrurile.

Aşteptam un răspuns şi încercam din răsputeri să ignor căldura pe care o răspândea corpul lui.

— Aşa, e imposibil să te concentrezi. Biroul tău e aglomerat, a răspuns el, într-un sfârşit. Aşa că fac ordine.

Am rămas cu gura căscată.

— Puteam sa mă concentrez foarte bine înainte să apari tu aici.

— Pot să văd lista participanţilor, cea pe care ţi-a trimis-o Jeff?

Degetele i-au fugit pe tastele de la laptopul meu şi au deschis o fereastră.

Între timp, corpul meu părea să se… încălzească. Nu mă simţeam în largul meu, dar cel puţin nu mai punea mâna pe lucrurile mele.

— Uite-o! a zis.

A început să citească atent documentul. Eu mă holbam pur şi simplu la faţa lui şi începeam să mă simt copleşită de apropierea fizică dintre noi.

Isuse!

— OK, a zis Aaron. Nu sunt mulţi participanţi, deci măcar va fi uşor să ne ocupăm de serviciul de catering. Cât despre… schiţa pe care ai pregătit-o tu, să ştii că n-o să funcţioneze.

Mi-am pus mâinile în poală. Simţeam cum mă cuprinde groaza şi mă întrebam cum o s-o scot la capăt cu evenimentul ăsta.

— Nu ţi-am cerut părerea, dar mersi că mi-ai spus-o, i-am răspuns cu voce slabă.

Mi-am tras laptopul mai aproape de mine.

— Acum, dacă nu te superi, o să-mi continui treaba.

Aaron a privit în jos, spre mine, exact când am ridicat ochii spre el.

A început să-mi cerceteze atent chipul, chestie care a durat mai bine de un minut. Era foarte stânjenitor.

S-a mutat din spatele meu într-o parte a biroului şi şi-a sprijinit de blatul biroului antebraţele puternice – la care e posibil să mă fi holbat un pic cam prea mult –, după care şi-a deschis laptopul.

Speram că repetam chestia asta pentru ultima oară:

— Aaron, nu-i nevoie să mă ajuţi.

Mi-am tras scaunul mai aproape de birou. Şi-a tastat rapid parola. Încercam să nu mă concentrez asupra umerilor lui laţi.

Por el amor de Dios! Nu trebuia să-l mai… măsor din cap până-n picioare.

Era clar: creierului meu chinuit de foame îi venea greu să se comporte normal. Şi era vina lui Aaron. Voiam să plece din biroul meu. Urgent! De la o distanţă normală, era extrem de enervant, însă acum stătea… chiar lângă mine. Se purta ca o pacoste mai mult decât de obicei.

— Am ceva care ne-ar putea fi de folos, a zis Aaron, căutând în laptop. Înainte să plec de la fostul meu job, mi-au cerut să alcătuiesc o listă, un fel de ghid, de manual. Ar trebui să fie pe-aici. Stai puţin…

Pe măsură ce tasta şi dădea clicuri, deveneam din ce în ce mai iritată. Din cauza mea, din cauza lui, din cauza situaţiei.

Un document PDF s-a deschis pe ecranul laptopului său.

Mi-am îmblânzit vocea, în speranţa că, fiind cât mai amabilă cu el, aveam s-o scot la capăt.

— Aaron, e târziu şi nu-i nevoie să mă ajuţi. Mi-ai arătat deja direcţia bună. Acum poţi să pleci, am spus, arătând spre uşă. Mulţumesc!

Degetele lui continuau să tasteze. A vorbit de parcă nici nu mă auzise:

— Ghidul include câte un pic din toate: exemple de workshopuri,

concepte-cheie pentru activităţi şi dinamici de grup, până şi obiective de care să ţinem cont. Ne-ar putea ajuta.

Pe *noi.* Iar cuvântul ăsta!

— Mă descurc şi singură, Blackford.

— Pot să te ajut.

Ai putea, dar nu eşti obligat. Habar n-am de unde vine pornirea ta de-a ateriza aici, cu mantia ta roşie, ca un Clark Kent tocilar, şi de-a salva situaţia, dar nu-i nevoie, mersi. Poate că semeni puţin cu Clark, dar eu nu sunt o fată aflată în pericol.

Partea cea mai proastă era că, *de fapt*, aveam nevoie de ajutor. Dar îmi era greu să accept că Aaron era cel care mi-l oferea.

S-a îndreptat de spate, apoi s-a încruntat.

— Un Clark Kent tocilar? Asta-i un compliment?

— Nu.

Mi-am dat ochii peste cap.

Dar chiar semăna cu Clark Kent – tipul care, în realitate, era Superman. Nu mă refeream la tipul cu pelerină, ci la acela care purta costum, avea o slujbă cu program de la nouă la cinci şi arăta destul de bine pentru un tip care lucra într-un birou. Însă n-aş fi recunoscut asta cu glas tare. Nici măcar faţa de Rosie.

Aaron mi-a cercetat faţa câteva secunde.

— Os-o iau ca pe un compliment, a spus.

Pe buzele lui a apărut umbra unui zâmbet.

Câtă aroganţă!

— Ei bine, să ştii că nu e, m-am încăpăţânat eu.

Am deschis un dosar la întâmplare şi i-am zis:

— Dacă te-aş fi comparat cu Thor sau cu Captain America, ar fi fost un compliment. Dar tu nu eşti Chris Hemsworth. În plus, nimănui nu-i mai pasă de Superman, domnule Kent.

Aaron a părut că reflectează la afirmaţia mea.

— Dar tu vorbeşti de parcă încă-ţi mai pasă, mi-a întors-o.

Am încercat să-i ignor replica. A păşit prin spatele meu, îndreptându-se spre biroul care îi aparţinea unuia dintre colegii cu care lucram. Evident, plecase cu multe ore în urmă. Aaron a luat scaunul de la biroul lui şi l-a împins în direcţia mea.

Mi-am încrucişat braţele la piept. A tras scaunul fix lângă mine şi s-a aşezat pe el. Corpul lui masiv a făcut scaunul să scârţâie.

— Ce faci?!

— M-ai mai întrebat asta o dată, a răspuns Aaron, ţintuindu-mă cu o privire plictisită. Ce ţi se pare că fac?

N-am nevoie de ajutorul tău, Blackford.

Aaron a oftat şi a spus:

— Ai zis asta de o mie de ori.

Mai întâi m-am bâlbâit, apoi am pufnit ofticată:

— Tu… Ooof!

— Catalina, ai nevoie de ajutor. Încerc să câştig timp. Amândoi ştim că nu mi-ai cere niciodată ajutorul.

Nu se înşela. Nu i-aş fi cerut nimic lui Aaron, dat fiind că eram la curent cu părerea lui despre mine. Eram pe deplin conştientă de ea. O auzisem cu urechile mele, cu luni în urmă, deşi el nu ştia că aflasem. Aşa că refuzam să accept ceva de la el, chiar dacă asta mă cataloga drept ranchiunoasă. Şi el era ranchiunos.

Aaron s-a lăsat pe spate şi şi-a sprijinit mâinile pe braţele scaunului. Cămaşa i s-a întins pe corp. Materialul se mula atât de bine pe trupul lui, încât, fără să vreau, ochii mi-au fugit într-acolo.

Isuse! Am închis ochii pentru o secundă. Îmi era foame, obosisem din cauza acestei discuţii, propria-mi privire mă trăda. Sincer, eram pur şi simplu confuză.

— Nu mai fi atât de încăpăţânată!

Încăpăţânată? Cum adică? Deşi nu-i cerusem ajutorul, trebuia să-l accept pur şi simplu fiindcă el se hotăra să mi-l ofere?

M-am enervat. Probabil din acest motiv am deschis gura fără să gândesc:

— De-asta nu ai intervenit în timpul şedinţei, când mi s-a pus evenimentul ăsta în braţe? Pentru că nu am cerut ajutor? Pentru că sunt prea încăpăţânată ca să-l accept?

Probabil şocat că recunoscusem adevărul, Aaron s-a tras puţin înapoi.

Mi-am regretat imediat cuvintele. Mi se revărsaseră de pe buze ca şi cum cineva mi le-ar fi smuls cu cleştele.

— Nu mi-am dat seama că voiai să intervin, a răspuns Aaron, iar expresia lui serioasă s-a îmblânzit puţin.

Bineînţeles că nimeni nu-şi dăduse seama. Nici măcar Hector, care îmi era aproape ca o rudă, nu realizase cum mă simţeam. Oare nu înţelesesem asta deja? Da, eram obişnuită cu faptul că, atunci când se iveau astfel de situaţii, se formau două grupuri de oameni: cei care credeau că tăcerea îi plasează pe teren neutru şi cei care ţineau partea cuiva. Adesea, aceştia din urmă alegeau tabăra greşită. Sigur, nu întotdeauna se făceau comentarii arogante şi lipsite de respect, precum ale lui Gerald. Uneori era mult, mult mai rău. Ştiam asta. O trăisem pe propria-mi piele, cu mult timp în urmă.

Am clătinat din cap, încercând să alung amintirile.

— Aaron, dacă ţi-aş fi cerut să intervii, s-ar fi schimbat situaţia?

M-am uitat la el, iar inima mi-a luat-o la goană.

— Sau, dacă ţi-aş fi zis că am obosit să fiu *nevoită* să cer ajutor, atunci ai fi intervenit?

Aaron m-a studiat în tăcere, scrutându-mi cu blândeţe chipul.

Obrajii mi-au luat foc sub privirea lui cercetătoare. Îmi regretam

din ce în ce mai tare izbucnirea.

— Uită ce-am zis! Bine?

Mi-am ferit privirea. Mă simţeam dezamăgită şi furioasă pe mine însămi pentru că-l trăsesem la răspundere pe Aaron, când el nu-mi datora, de fapt, nimic. Absolut nimic.

Am adăugat:

— Orice-ar fi, m-am pricopsit cu evenimentul ăsta. Nu contează cum sau de ce.

Şi nu conta nici că lucruri de-astea aveau să mi se mai întâmple.

Aaron şi-a îndreptat spatele şi s-a aplecat un pic spre mine. A tras adânc aer în piept. Eu, din contră: îmi ţineam respiraţia şi aşteptam să-mi spună ce era în mintea lui.

— Niciodată n-ai avut nevoie de nimeni ca să-ţi porţi bătăliile, Catalina. E una dintre calităţile tale pe care le admir.

Cuvintele lui au avut un impact ciudat asupra mea: simţeam în piept un fel de presiune supărătoare.

Aaron nu făcea astfel de declaraţii. Cu atât mai puţin faţă de mine.

Am deschis gura ca să-i spun că nu-mi pasă, ca o putem lăsa baltă, dar el a ridicat o mână, reducându-mă la tăcere.

— Pe de altă parte, nu mi-am închipuit că eşti genul de persoană care se face mică de frică şi nu se străduieşte, atunci când se confruntă cu o provocare. Indiferent dacă provocarea e una cinstită, a zis el, apoi s-a răsucit spre laptop. Deci ce alegi?

Am strâns din dinţi.

Nu mă făceam mică de frică! Şi nu-mi era teamă de eveniment. Ştiam că mă puteam descurca. Doar că… La naiba! Eram epuizată, îmi venea greu să-mi găsesc motivaţia când situaţia cu care mă confruntam era extrem de descurajantă.

— Eu nu…

— Deci ce alegi, Catalina? m-a întrerupt Aaron, mişcându-şi nonşalant degetele pe tastatură. Ai de gând să te plângi sau să munceşti?

— Nu mă plâng! am replicat, ofensată.

Sosie nesuferită a lui Clark Kent!

— Atunci, noi doi o să muncim, mi-a trântit-o Aaron.

M-am uitat cu atenţie la el. Am observat maxilarul lui încleştat de hotărâre. Dar poate şi din cauza iritării.

— Nu există niciun *noi doi,* i-am reamintit.

A clătinat din cap şi pot să jur că, pentru o clipă, pe faţa lui a fluturat umbra unui zâmbet.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a exclamat şi a ridicat privirea spre tavan, de parcă invoca o divinitate. Acceptă ideea că o să te ajut şi cu asta, basta!

S-a uitat la ceas şi a oftat.

— N-am toată ziua la dispoziţie ca să te conving. Deja am pierdut vremea destul.

Vechiul Aaron, cel încruntat, reapăruse.

Mă simţeam mai bine în prezenţa lui Aaron încruntatul. El nu debita tâmpenii, cum ar fi faptul că mă respecta.

Acum era rândul meu să mă încrunt; deodată, mi-am dat seama că încetasem să-l mai poftesc pe Aaron afară din birou.

— Să ştii că sunt la fel de încăpăţânat ca tine, a mormăit el, în timp ce tasta.

Mi-am concentrat din nou atenţia la ecranul laptopului meu. Acceptasem să încheiem un armistiţiu ciudat, de dragul reputaţiei companiei InTech şi al sănătăţii mele mintale. Omul ăsta mă scotea din sărite.

Eram doi idioţi încruntaţi, nevoiţi să se suporte pentru o seară.

— Bine, te las să mă ajuţi, dacă vrei cu tot dinadinsul, i-am spus.

Încercam să ignor ghemul de emoţie din stomacul meu.

Emoţia asta aducea a recunoştinţă.

Mi-a aruncat o privire indescifrabilă.

— Trebuie s-o luăm de la zero. Deschide un tabel gol!

Am încercat să mă concentrez asupra ecranului. După câteva momente de tăcere, am zărit o mişcare cu coada ochiului. Aaron a pus ceva pe masă. Fix între noi.

— Poftim!

Am văzut un obiect ambalat în hârtie cerată. Era un pătrat cu latura de vreo trei centimetri.

— Ce-i asta?

— Un baton de muşii, a răspuns Aaron fără să se uite ia mine şi continuând să tasteze. Ţi-e foame. Mănâncă-l.

Am înşfăcat batonul. Odată desfăcut, l-am cercetat cu atenţie. Fusese preparat în casă, având în vedere cum erau amestecaţi fulgii de ovăz rumeniţi, fructele uscate şi nucile.

Aaron a oftat prelung.

— Dacă mă întrebi dacă-i otrăvit, jur că…

— Nu, am rostit încet.

Am scuturat din cap. Simţeam din nou presiunea aia ciudata în piept. Am dus batonul la gură, am muşcat din el şi… *Sfinte!* Am gemut de plăcere.

— Pentru numele lui Dumnezeu! a mormăit tipul din dreapta mea.

Am înfulecat minunăţia dulce şi am ridicat din umeri.

— Scuze! E aşa de bun…

A clătinat din cap, concentrat asupra documentului de pe laptopul său. In timp ce-i studiam profilul, m-a cuprins un sentiment straniu şi nefamiliar, care nu avea nimic de-a face cu abilităţile lui neaşteptate de cofetar. Era altceva, care răspândea căldură şi îmi dădea o senzaţie

de confort. Trăisem senzaţia şi adineauri, dar acum chiar că-mi venea să zâmbesc.

Mă simţeam recunoscătoare.

Aaron Blackford, sosia încruntată a lui Clark Kent, era in biroul meu. Mă ajuta şi îmi oferea gustări făcute în casă, iar eu eram bucuroasă. Chiar recunoscătoare.

— Mulţumesc!

Cuvântul ăsta mi-a scăpat de pe buze.

S-a întors spre mine şi, pentru o secundă, s-a relaxat. Apoi ochii i-au fugit spre ecranul meu.

— Încă n-ai deschis un tabel gol?

— *Oye!* am exclamat fără să vreau. Nu-i nevoie să foci pe şeful. Nu toată lumea e la fel de rapidă ca tine, domnule Kent.

A ridicat din sprâncene, neimpresionat de sarcasmul meu.

— Am observat. Unii sunt chiar prea înceţi.

— Ha! Ce amuzant! am comentat, dându-mi ochii peste cap. S-a uitat la ecranul laptopului său şi m-a îndemnat:

— Deschide odată un tabel gol! Azi, dacă se poate!

Avea să fie o noapte lungă.

CAPITOLUL PATRU

— *Mama,* am repetat pentru a suta oară. *Mama, escuchame, por favor*[5].

Nu prea conta de câte ori o rugam să mă asculte. Mama nu se pricepea la aşa ceva. Ascultatul e pentru oamenii ale căror corzi vocale mai iau şi pauze.

Am oftat prelung. În receptor auzeam vocea maică-mii, care turuia în spaniolă.

— *Madre!* am încercat iar.

— Deci, dacă te hotărăşti să porţi cealaltă rochie… Ştii la care mă refer? m-a întrebat ea, Iară să-mi dea răgaz să răspund. Cea subţire, din mătase, care îţi vine până la glezne. Ei bine, sunt mama ta şi trebuie să-ţi spun că nu ţi se potriveşte. Îmi pare rău, Lina, dar tu eşti scundă, iar lungimea rochiei te face să pari şi mai pitică. Iar verdele nu te prinde. Nu cred că e o culoare pe care o domnişoară de onoare ar trebui s-o poarte la nuntă.

— Ştiu, *Mama*, dar deja ţi-am zis…

— Vei arăta ca o… broască pe tocuri.

Uau! Mersi, mama!

Am chicotit şi am scuturat din cap.

— O să port rochia Rosie.

— *Ay!* a exclamat ea. De ce n-ai zis aşa din prima? M-ai lăsat să vorbesc jumătate de oră despre celelalte rochii.

— Ba ţi-am zis imediat ce-ai pomenit de rochia verde. Doar că tu…

— Probabil m-a luat valul, *carino*[6].

Am deschis gura ca s-o aprob, dar n-am apucat, fiindcă mama a început să turuie:

— Perfect! E o rochie superbă, Lina. Are clasă şi e cu vino-ncoa'.

Cu vino-ncoa'? Cum adică?

— Întâi îşi vor face apariţia sânii tăi, apoi tu… a adăugat.

Deci la asta se referea.

— Iar roşul chiar îţi scoate în evidenţă nuanţa pielii, formele şi faţa. Nu ca rochia ailaltă, de broască.

— Mersi! am mormăit. Nu cred c-o să mai port verde vreodată.

— Foarte bine, a răspuns ea iute, fără să ia în seamă comentariul meu. Şi iubitul ăsta al tău ce-o să poarte? O să vă asortaţi? Papă şi-a cumpărat o cravată în aceeaşi nuanţă de bleu pe care o s-o port eu.

Mi-a scăpat un geamăt de exasperare.

— Mamă, ştii că Isa detestă chestia asta. Ne-a atras atenţia să nu ne asortăm cu hainele partenerilor noştri.

Soră-mea chiar insistase: fără cupluri cu ţinute asortate! A trebuit chiar să mă cert cu ea ca să nu scrie asta pe invitaţiile la nuntă.

— Ei bine, având în vedere că eu am născut-o pe mireasă şi că deja am cumpărat cravata pentru Papă, soră-ta va trebui să facă o excepţie.

Va garantez că n-aţi întâlnit o persoană mai încăpăţânată ca mama. Cu siguranţă, şi eu eram încăpăţânată, sora mea probabil şi mai şi, dar mama… Femeia asta e *un catâr*.

— Probabil că da, soră-mea va trebui să facă o excepţie, am mormăit eu.

M-am întins după agendă şi am notat în lista de sarcini s-o sun pe Isa, ca s-o avertizez.

— Am un voucher Online pe care-l poţi folosi, m-a anunţat mama, în timp ce îmi deblocam laptopul şi îmi citeam absentă e-mailurile. Deşi probabil că nu-i valabil în afara Spaniei. Dar ar trebui să fie, nu? Eşti fiica mea şi ar trebui să poţi folosi voucherele mele, indiferent unde eşti în lume. Nu pentru asta e internetul?

Am deschis un e-mail despre o nouă şedinţă a acţionarilor.

— Da, sigur!

Am citit rapid conţinutul e-mailului şi mi-am dat seama ca, înainte de a-l deschide, ar fi trebuit să aştept să termin discuţia cu mama.

— Cum adică? a zis mama. Îmi confirmi că pentru asta e internetul sau confirmi c-o să foloseşti voucherul?

M-am lăsat pe spate în scaun, recitind informaţiile din e-mail.

— Lina!

Despre ce vorbeam?

— Da, *Mama.*

— Păi, va trebui să verifici tu valabilitatea voucherului. Ştii că nu mă pricep să umblu pe internet.

— Bineînţeles, am răspuns, dar fără să ştiu, de fapt, ce anume aprobam.

— Doar dacă băiatul ăla nu are deja o cravată…

Băiatul ăla.

Am redevenit atentă la conversaţie.

— Are sau nu? a insistat mama. Vorbesc despre noul tău iubit.

La gândul de a purta discuţia asta, pe frunte mi-au apărut picături de transpiraţie.

EL

Iubitul pe care nu-l aveam, dar pe care familia mea credea că-l am.

Fiindcă aşa le spusesem.

Îi *minţisem.*

Deodată, m-am trezit cu limba legată. Aşteptam ca mama să schimbe subiectul haotic şi rapid, cum îi era obiceiul. Simţeam că încep să mă panichez.

Ce-ar fi trebuit să spun? „Nu, Mamă. Nu poate cumpăra o cravată,

fiindcă omul ăsta nici măcar nu există. Vezi tu, l-am inventat. Încercam să par mai puţin jalnică şi singuri”

Probabil aş fi putut să închid telefonul. Sau să mă prefac ocupată şi să închei conversaţia. D; ir asta m-ar fi umplut de remuşcări şi, sincer, nu cred că aş mai fi putut să suport. Pe deasupra, mama era isteaţă.

Şi-ar fi dat seama că ceva nu e în regulă.

Au trecut câteva secunde fără să deschid gura, şi nu-mi venea să cred că, pentru prima oară, şefa clanului Martin îmi aştepta răspunsul în tăcere.

La naiba!

Au mai trecut câteva secunde.

La naiba, la naiba, la naiba!

Mărturiseşte-i! Am clătinat din cap. Mă concentram asupra unei picături de transpiraţie care mi se prelingea pe spate.

— Lina, s-a întâmplat ceva?

Tonul ei era nesigur şi îngrijorat.

Eram o mincinoasă îngrozitoare şi o făcusem să se îngrijoreze.

— Nu, mamă. Sunt bine.

Mi-am dres glasul, încercând să ignor bolovanul din stomacul meu.

Mama a oftat. Mă simţeam prost. Parcă o vedeam uitându-se la mine cu ochi trişti şi clătinând dezaprobator din cap.

— Lina, dacă s-a întâmplat ceva, ştii că poţi să-mi spui.

Sentimentul meu de vinovăţie s-a accentuat. Mă simţeam oribil. Ce alte variante aveam, în afară de a continua să mint sau a mărturisi?

— V-aţi despărţit? s-a interesat mama. Nu m-ar mira, fiindcă până acum nu prea l-ai pomenit.

Mama a făcut o pauză.

— Verişoara ta Charo a zis o chestie zilele trecute.

Bineînţeles că Charo ştia despre falsul meu iubit. Orice ştia mama ştia şi restul familiei.

— A zis că nu ai poze cu el pe Facebook.

— Nimeni nu mai pune poze pe Facebook, mamă.

— Dar pe Prinstanam? Sau cum se cheamă ce folosiţi voi, tinerii, în ziua de azi. Nici acolo nu ai pus poze cu el.

Mi-o imaginam pe Charo cercetându-mi profilurile pe reţelele de socializare, căutându-l pe acest bărbat imaginar. Probabil că fusese foarte satisfăcută când nu găsise nicio poză cu el.

— Charo a spus că, dacă ceva nu apare pe Prinstanam, atunci nu e serios.

Inima a început să-mi bată şi mai tare.

— Se numeşte Instagram.

— Mă rog… a oftat ea. Oricum, dacă te-ai despărţit de el sau te-a părăsit – nu mă interesează cine a fost de vină –, poţi să vorbeşti cu noi despre asta. Cu Papa şi cu mine. Ştiu cât te-ai chinuit să cunoşti

băieţi noi după… ştii tu. După relaţia cu Daniel.

Comentariul ăsta m-a lovit ca un cuţit în inimă. Bolovanul de ruşine din pieptul meu s-a transformat în ceva urât şi supărător, care mi-a amintit de ce minţisem şi mă chinuisem – după cum se exprimase mama – şi de ce mă băgasem în încurcătura asta.

— În toţi anii de când eşti plecată, n-ai adus pe nimeni aici. N-ai pomenit că te vezi cu vreun băiat. Şi n-ai zis nimic nici de băiatul ăsta, pe care ai zis că-l aduci la nuntă. Deci, dacă eşti din nou singură…

Am simţit în piept o împunsătură familiară şi dureroasă.

— … să ştii că e-n reguli, a încheiat mama.

Oare?

Dacă ar fi fost într-adevăr în regulă, i-aş fi putut mărturisi mamei. Aveam ocazia să închei acest circ al minciunii, să îngrop adânc regretul şi să respir liber. I-aş fi putut spune că nu aveam o relaţie şi ca, în consecinţă, nu aveam să aduc niciun iubit acasă. Că urma să particip singură la nuntă. Şi că asta era în regulă.

O spusese chiar ea. Şi poate că avea dreptate. Trebuia doar să cred că are.

Am tras aer în piept şi am simţit că prind curaj. Eram hotărâtă să mărturisesc.

Nu avea să fie distractiv să apar singură acolo. Privirile pline de milă şi şoaptele despre trecutul la care nu voiam să mă gândesc aveau să mă demoralizeze. Dar nu aveam alte opţiuni.

Brusc, mi-a venit în minte faţa încruntată a lui Aaron.

Am încercat s-o ignor.

Nu mai adusese vorba despre propunerea lui din lunea aceea. Trecuseră patru zile. Nu că asta ar fi schimbat ceva. Eram pe cont propriu. Dar n-aveam niciun motiv să cred că vorbea serios.

În plus, era *în regula* dacă mergeam neînsoţită ia nuntă. Aşa îmi spusese Mamă.

Am deschis gura ca să-mi pun în practică decizia de-a mă maturiza, naibii, odată şi de a înceta să mă comport ca o mincinoasă, dar bineînţeles că norocul nu era de partea mea. Vorbele mamei m-au făcut să mă răzgândesc:

— Ştii, fiecare persoană e diferită. Fiecare dintre noi are propriul ritm în care îşi reface viaţa, după ce a trecut prin aşa ceva. Unii au nevoie de mai mult timp decât alţii. Şi dacă încă n-ai reuşit, atunci nu trebuie să-ţi fie ruşine. Daniel e logodit, iar tu nu eşti. Dar asta nu contează. Poţi să vii singură la nuntă, Lina.

Gândul ăsta mi-a provocat un gol în stomac.

— Nu Daniel a fost cel care a trebuit să-şi refacă viaţa, pentru că, ei bine, a „sărit din barcă”, viu şi nevătămat.

Nu era acesta cruntul adevăr care mi-ar fi înrăutăţit situaţia la nuntă? Daniel îşi văzuse liniştit de viaţă, în timp ce eu… Eu bătusem

pasul pe loc. Şi absolut toţi invitaţii urmau să-şi dea seama de asta.

Mama parcă mi-a citit gândurile:

— Toată lumea ştie, *carino*. Şi toţi înţeleg. Ai trecut prin multe.

Toţi înţeleg!

Se înşela. Toţi aveau impresia că înţeleg. Nimeni nu înţelegea. Habar n-aveau că toate comentariile lor – precum *pobrecita,* „sărăcuţa Lina" –, precum şi privirile pline de milă, ca şi cum înţeleseseră de ce fusesem rănită şi de ce nu putusem găsi pe altcineva, erau motivele pentru care îmi minţeam familia. Îmi venea să-mi iau câmpii la gândul de a apărea singură acolo. Prezenţa lui Daniel – prima mea dragoste, fostul meu iubit, fratele mirelui şi cavalerul de onoare – şi a logodnicei lui la nunta soră-mii urmau să le confirme bănuielile.

Încă eram singură după ce părăsisem Spania, cu inima frântă.

Blocată.

Îl uitasem pe Daniel, fără îndoială. Însă tot ce se întâmplase mă dăduse peste cap. Îmi dădeam seama de acest adevăr acum, nu fiindcă realizasem dintr-odată că eram singură de ani de zile, ci pentru că minţisem şi, mai rău, pentru că tocmai hotărâsem să continui cu minciuna.

Toţi înţeleg. Ai trecut prin multe.

Prin multe era un eufemism.

Nu, nu puteam să mă răzgândesc. Refuzam să fiu jalnică de faţă cu toată familia mea şi cu tot oraşul – inclusiv Daniel.

— Lina, mai eşti acolo?

— Da.

Vocea mea şovăia. Eram copleşită de emoţii. Am expirat şi mi-am îndreptat spatele.

— Totu-i în regulă între mine şi iubitul meu, am minţit.

Lina Martin, mincinoasă profesionistă.

— Şi-l aduc la nuntă, aşa cum am spus, am continuat, încercând zadarnic să râd. Dacă m-ai fi lăsat să vorbesc, dacă n-ai fi tras concluzii stupide şi nu mi-ai fi ţinut predici, ţi-aş fi confirmat.

Tăcere.

Mama nu era proastă. Nicio mamă nu e fraieră. Dacă aveam impresia că scăpasem de belea, mă înşelam.

— Bine. A răspuns cu blândeţe. Deci încă sunteţi împreună?

— Da.

— Şi o să vină la nuntă cu tine? în Spania?

— Exact.

Din nou, linişte. Palmele îmi erau atât de transpirate. Încât probabil c-aş fi scăpat telefonul, dacă nu l-aş fi ţinut foarte strâns.

— Ziceai că şi el locuieşte la New York?

— Da.

— E american?

— American get-beget.

— Cum spuneai că-l cheamă?

Am simţit că rămân fără aer. *La naiba!* Nu-i inventasem un nume.

M-am străduit să găsesc rapid unul. Aveam neapărat nevoie de un nume. Era floare la ureche!

Un simplu nume.

Numele unui bărbat care nu exista. Unul pe care încă nu-l găsisem.

— Lina… mai eşti acolo? a zis mama, apoi a râs.

Dar părea agitată.

— Ai uitat cum îl cheamă pe iubitul tău?

— Nu fi caraghioasă! Eu…

Vocea îmi trăda neliniştea.

O umbră s-a ivit în pragul biroului şi mi-a distras atenţia. Exact aşa cum îşi croise drum în viaţa mea – în cel mai prost moment cu putinţă –, Aaron Blackford a păşit peste prag şi a intrat în mijlocul furtunii.

— Lina? m-a strigat mama din nou.

Din doi paşi, a ajuns în faţa mea. A pus un teanc de hârtii pe biroul meu.

Ce caută aici?

La urma urmei, nu ne vizitam unul pe celălalt la birou.

S-a încruntat. Probabil se întreba de ce păream că mă aflu într-o situaţie pe viaţă şi pe moarte. Să fiu prinsă cu minciuna era mai rău decât minciuna în sine. După câteva secunde, expresia de pe faţa lui s-a transformat în consternare. Am citit în ochii lui albaştri că mă judeca.

Dintre toţi oamenii care ar fi putut intra în biroul meu, tocmai el intrase!

De ce, Doamne? De ce?

— Aaron, am rostit anevoie.

— Aaron? a repetat mama.

— *Si,* am mormăit.

Eu şi Aaron ne ţintuiam cu privirea. Mă întrebam ce naiba voia de la mine.

— Bine, a zis Mamă.

Bine?

Am căscat ochii de uimire.

— *¿Que?*

Aaron a auzit replica în spaniolă şi i-a picat fisa.

— Porţi o conversaţie personală în timpul serviciului? a zis el, clătinând dezaprobator din cap.

— El e acolo? A lui e vocea pe care-o aud? E Aaron? a întrebat mama în spaniolă.

Am încremenit. Cuvintele mele îmi răsunau în cap în timp ce mă holbam cu gura căscată la Aaron. *Cap sec, ce-ai făcut?!*

— Lina! a insistat mama.

Aaron s-a încruntat şi mai tare şi a oftat resemnat, dar nu s-a mişcat.

De ce nu pleacă?

— *Si,* i-am răspuns mamei, fără să conştientizez că va lua răspunsul drept confirmare.

Dar apoi mi-am dat seama ca exact asta avea să facă, aşa că am încercat să bat în retragere:

— Nu!

Aaron a ţâţâit şi a clătinat din cap. Mi-am pierdut cuvintele.

Doamne, de ce e atât de cald în biroul meu?

— *No se, Mama.*[{7}]

„Mama ta?" a mimat Aaron din buze.

— *¿Como que no sabes?*[{8}] a întrebat mama, în acelaşi timp.

M-am bâlbâit, nehotărâtă cui să mă adresez. Era ca şi cum zburam cu un avion pe pilot automat, în timp ce acesta se apropia de sol cu mare viteză, iar eu nu puteam face nimic ca să-i împiedic prăbuşirea. Niciun aparat de pe tabloul meu de bord nu funcţiona.

— *Ay, hija!* a râs mama. Da sau nu? Aaron e acolo, cu tine? îmi venea să urlu.

Deodată, simţeam nevoia să plâng sau să deschid fereastra şi să arunc telefonul în traficul nemilos al New Yorkului. Voiam să strivesc ceva cu mâinile goale. Şi să tropăi de frustrare. Voiam să fac toate astea în acelaşi timp.

Curios, Aaron şi-a înclinat capul într-o parte, urmărind cum mă străduiam să respir normal.

Am acoperit telefonul cu palma şi l-am întrebat pe un ton învins:

— Ce vrei?

— Vai, te rog, nu ne lăsa pe mine sau munca ta să-ţi stânjenim conversaţia privată! a comentat el, fluturând dintr-o mână.

Şi-a încrucişat braţele la pieptul lui lat, apoi şi-a sprijinit bărbia în pumn.

— O să aştept aici până termini de vorbit, a anunţat el.

Dacă ar fi fost posibil să fumeg de furie, în clipa asta un nor negru ar fi dat roată deasupra capului meu.

— Pari ocupată, aşa că te las, a zis mama. Stai să vezi ce-o să zică *abuela* când o să afle că te vezi cu cineva de la serviciu! Ştii ce-o să spună?

Mintea mea neroadă era în continuare pe pilot automat. I-am dat răspunsul pe loc:

— *Uno no come donde caga.*[{9}]

Aaron şi-a ţuguiat puţin buzele.

— *Eso es*[{10}], a chicotit mama. Te las să te întorci la treabă. O să ne povesteşti despre iubitul tău când o să veniţi la nuntă, bine?

Îmi venea s-o contrazic: *Ba nu! O să mor prinsă în propria-mi plasă de minciuni.*

— Sigur, *Mama*. Te iubesc! Transmite-i lui *Papa* că-l iubesc!

— Şi eu te iubesc, *cielo, a* spus mama şi a închis.

Am inspirat profund şi m-am uitat la tipul care tocmai îmi complicase înzecit viaţa. Am trântit telefonul pe birou, de parcă îmi ardea palma.

— Deci vorbeai cu mama ta.

Am aprobat din cap, incapabilă să articulez vreun cuvânt. Era mai bine aşa. Altfel, Dumnezeu ştie ce mi-ar fi ieşit pe gură!

— Toate bune acasă? s-a interesat Aaron.

Oftând, am încuviinţat din nou.

— Ce ai zis la urmă, în spaniolă? m-a întrebat el, ca şi cum chiar voia să ştie.

Capul încă mi se învârtea după conversaţia catastrofală de la telefon, după tot ce spusesem şi după cât de mult complicasem lucrurile. N-aveam timp să mă joc de-a Google Translate cu Aaron, care, pe deasupra, era ultima persoană cu care voiam să port o conversaţie acum.

Doamne, cum a reuşit? Şi-a jucat apariţia aici, în birou, iar după numai câteva minute…

— De ce-ţi pasă? m-am răstit.

Aaron a tresărit un pic.

M-am simţit imediat ca o nemernică. Mi-am cuprins faţa in palme, încercând să mă calmez.

— Scuze! Sunt puţin… stresată. Ce vrei, Aaron? l-am întrebat, de data asta pe un ton mai prietenos.

Mi-am pironit privirea asupra mesei. Nu voiam să dau ochii cu el şi sa-i ofer ocazia de-a mă vedea atât de… întoarsă pe dos. Nu-mi plăcea deloc ideea că mă vedea atât de tulburată. Dacă s-ar fi putut, m-aş fi lăsat să alunec de pe scaun, m-aş fi târât sub birou şi m-aş fi ascuns de el.

— Am scos la imprimantă câteva documente pe care le poţi folosi pentru unul dintre workshopurile despre care am discutat, a spus el, cu voce neobişnuit de blândă. Le-am lăsat pe biroul tău.

Când le-am văzut, m-am simţit şi mai mult ca o nemernică.

Sentimentul mi-a întors stomacul pe dos.

— Mersi! am mormăit masându-mi tâmplele, apoi am închis ochii. Ai fi putut să le trimiţi pur şi simplu pe e-mail.

Şi poate că astfel am fi evitat situaţia asta.

— Am observat că-ţi place să ai informaţiile pe hârtie, ca să poţi sublinia.

Era adevărat. Atunci când aveam de citit cu atenţie ceva, simţeam nevoia să scot documentul la imprimantă şi să-l parcurg cu un

evidenţiator în mână. Dar cum…? Ei, la naiba! Nu conta că Aaron observase preferinţa mea. Probabil remarcase fiindcă făceam risipă de hârtie şi afectam mediul în mod negativ. Iar eu tot o nemernică eram, pentru că mă răstisem la el.

— Ai dreptate, aşa fac. A fost… E drăguţ din partea ta. O să le citesc în weekend.

Am luat teancul subţire şi l-am tras spre mine.

S-au scurs câteva momente în care niciunul dintre noi n-a scos nicio vorbă.

Stătea în continuare în faţa mea, nemişcat ca o statuie, şi se uita la mine de sus. Dar nu a zis nimic, aşa că nu am ridicat ochii, ci i-am ţinut aţintiţi asupra hârtiilor pe care le pregătise pentru mine cu atâta amabilitate.

Momentul a părut să se prelungească jenant de mult, însă chiar când eram pe punctul de a ridica privirea, a plecat. Am mai aşteptat un minut, ca să mă asigur că nu se întoarce în birou, şi… am izbucnit.

Capul mi-a căzut pe birou cu un pocnet înfundat. Îmi scăpase porumbelul şi îi spusesem mamei că numele iubitului meu inventat era Aaron.

Am gemut jalnic şi mi-am izbit uşor capul de masă.

Estupida! Idiota! Tonta! Boba! Y mentirosa.[{11}] Poc, poc, poc!

Asta era cea mai urâtă parte. Nu eram doar toantă, ci, pe deasupra, o toantă mincinoasă. Am scos un alt geamăt de frustrare.

— Uau! Ce faci?

Era vocea lui Rosie.

Ce bine! Aveam nevoie de cineva de încredere care să mă scoată din buclucul în care intrasem şi să mă interneze în cea mai apropiată clinică pentru boli mintale, fiindcă nu eram în stare să mă comport ca un adult responsabil.

— Eşti bine, Lina?

Nu. Nimic din ceea ce tocmai făcusem nu era *bine.*

***

— Stai, stai, stai! a zis Roşie, gesticulând din mâini ca să oprească torentul meu de cuvinte. Deci ce i-ai zis mamei tale?

După ce am înfulecat ultimele bucăţi din sandvişul meu cu pastrama, i-am aruncat o privire.

— *Tştii tce am tpus,* i-am răspuns, fără să-mi pese ci vorbeam cu gura plină.

— Vreau să aud iar ultima parte.

Rosie s-a lăsat pe spătarul scaunului. Ochii ei verde-smarald s-au căscat din cauza şocului.

— Ştii ceva? Mai bine ia-o de la capăt, Lina! Sigur mi-a scăpat un

detaliu, fiindcă povestea asta pare exagerată, chiar dacă e vorba de tine.

Am mijit ochii la ea şi i-am adresat un zâmbet fals, care îmi etala toţii dinţii. Sigur aveam bucăţi de pastramă între dinţi.

Nu-mi păsa că oricine lucra la etajul al cincisprezecelea, acolo unde luam noi masa, putea să mă vadă. La ora asta nu rămăseseră multe persoane. Numai o companie din New York era în stare să irosească atâta spaţiu şi atâţia bani cu decorarea unor săli pentru nişte *workaholici* care nu profitau de ele decât în pauza de prânz, în dreapta mea erau ocupate doar câteva mese – cele mai apropiate de impresionantele ferestre panoramice, bineînţeles.

— Nu te uita aşa la mine! s-a îmbufnat Rosie. Ţin la tine, dar trebuie să-ţi spun că ai salată între dinţi.

Mi-am dat ochii peste cap, am terminat de mestecat şi am înghiţit în sfârşit dumicatul.

Contrar aşteptărilor mele, mâncarea nu-mi schimbase starea. Ghemul de anxietate care pulsa în mine încă cerea mâncare.

— Ar fi trebuit să-mi mai iau un sandviş.

În oricare altă zi mi-aş fi cumpărat încă unul, dar nunta se apropia cu repeziciune şi încercam să fiu atentă la cât mâneam.

— Da, şi mai ştii ce altceva trebuia să fi făcut? a comentat Rosie. Să-mi fi zis despre toate astea înainte.

Avea un ton blajin, ca de obicei, dar greutatea cuvintelor ei tot mi-a făcut pielea ca de găină.

— Ştii tu – a continuat prietena mea –, începând cu momentul în care ai decis să-ţi inventezi un iubit.

O meritam. Fusesem conştientă că Rosie avea să mă tragă de urechi – cu blândeţe – imediat ce descoperea că-i ascunsesem minciuna pe care le-o turnasem alor mei despre relaţia mea romantică inexistentă.

— Îmi pare rău, am zis şi m-am întins spre ea, luându-i mâna într-a mea. Îmi pare rău, Rosalyn Graham! N-ar fi trebuit să-ţi ascund asta.

— Ai dreptate.

S-a îmbufnat mai tare.

— În apărarea mea, să ştii că lunea asta am vrut să-ţi povestesc, dar am fost întrerupte de ştii tu cine.

Nu voiam să-i pronunţ numele cu glas tare, fiindcă apărea din senin de fiecare dată când numele lui era pomenit. Am strâns mâna lui Rosie.

— Ca să mă revanşez faţă de tine, o s-o rog pe *abuela* să aprindă câteva lumânări la unul dintre sfinţii ei, ca să fii răsplătită cu o droaie de copii.

Rosie a oftat şi s-a prefăcut că reflectează la vorbele mele.

— Bine, îţi accept scuzele! a zis şi şi-a retras mâna. Dar, în loc de copii, aş prefera să mă prezinţi unui văr de-al tău. Ce zici?

M-am dat în spate, şocată.

— Unul dintre *ce anume* ai mei?!

Spre surprinderea mea, obrajii i s-au îmbujorat. Dar răspunsul ei m-a uimit şi mai mult.

— Cel care face surfing şi are un ciobănesc belgian. Arată destul de bine.

— Destul de bine?!

Despre niciunul dintre verii mei sălbatici nu se putea spune că „arată destul de bine”.

Obrajii lui Rosie s-au înroşit şi mai tare.

Cum naiba ştie prietena mea despre unul dintre membrii clanului Martin? Doar dacă…

— Te referi la Lucas? am izbucnit imediat ce mi-am amintit că-i arătasem lui Rosie câteva dintre *story*-urile de pe Instagram ale lui Lucas.

Dar i le arătasem ca să-l vadă pe Taco, câinele lui, nu ca să-l vadă *pe văru-miu.*

— Lucas, ăla ras în cap?

Rosie a aprobat nonşalant din cap şi a ridicat din umeri.

— Lucas nu te merită, am zis apăsat. Nici măcar pe Taco nu-l merită!

— Taco! a chicotit Rosie. Ce nume adorabil!

— Rosie, nu! am zis şi m-ara întins după o sticlă cu apă. Nu.

— Nu, ce?

Rosie încă zâmbea, cu gândul la văru-miu. Bănuiam că avea nişte idei cam…

— Nu! Ce scârbos! Lucas e un barbar, o brută. N-are maniere. Nu mai visa cu ochii deschişi la el! i-am cerut şi am luat o gură de apă. Dacă nu te opreşti, o să-ţi povestesc nişte chestii din copilăria noastră care s-ar putea să-ţi strice definitiv impresia despre specia masculină.

Prietena mea s-a cocoşat.

— N-ar avea mare efect, mi-a zis Rosie. Deja mi-am stricat impresia.

A tăcut şi a oftat cu tristeţe. Voiam să-i spun că prinţul ei avea să-şi facă apariţia într-o zi. Pur şi simplu trebuia să nu mai iasă cu nesimţiţi. Iar printre nesimţiţi se numărau şi rudele mele.

— Mai întâi, hai să vorbim despre povestea *ta* de groază, mi-a propus Rosie.

— Ţi-am spus tot.

Am lăsat privirea în jos şi am început să desprind eticheta de pe sticla cu apă.

— Ţi-am făcut o trecere în revista. Din momentul când mi-a scăpat, de faţă cu ai mei, că mă întâlnesc cu un tip care nu există până la partea în care am făcut-o cumva pe mama să creadă că numele lui e

Aaron. Şi totul s-a întâmplat din cauza unui afurisit cu ochi albaştri care a intrat, din senin, în biroul meu.

Am tras mai tare de etichetă, până am desprins-o complet de pe sticlă.

— Ce altceva mai vrei să ştii? am întrebar-o.

— Bine, astea-s faptele. Dar ce te frământă?

— Acum? Mă frământă gândul că trebuia să fi comandat desert.

Rosie şi-a sprijinit braţele de masă.

— Lina… Ştii la ce mă refer.

Mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Ce-ai de gând să faci în legătură cu toate astea?

De unde naiba să ştiu?

Am ridicat din umeri şi m-am uitat la spaţiul comun de birouri, decorat cu mese din lemn şi cu ferigi care atârnau pe peretele de cărămidă din stânga mea.

— Să le ignor până aterizez pe pământ spaniol. Până când voi fi nevoită să explic de ce iubitul meu n-a venit cu mine, i-am răspuns.

— Scumpo, sigur vrei să frici asta?

Am clătinat din cap, nehotărâtă.

— Nu. Da.

Mi-am dus mâinile la tâmple şi am început să le masez. Speram să previn începutul unei migrene.

— Habar n-am, am adăugat.

Rosie reflecta la spusele mele.

— Dar dacă i-ai lua în serios oferta de-a te însoţi la nuntă?

Simţeam un gol în stomac.

— Pe cine să iau în serios?

Ştiam exact la cine se referea. Dar nu-mi venea să cred că sugerează aşa ceva.

— Pe Aaron.

— Aa! Te referi la fiul preferat al diavolului? Nu văd de ce l-aş lua în serios pentru vreun lucru, oricât de mic.

Rosie şi-a împreunat mâinile pe masă, de parcă se pregătea pentru o negociere.

— Nu cred că Aaron e atât de nesuferit, a îndrăznit să afirme.

I-am răspuns cu o exclamaţie teatrală.

Prietena mea şi-a dat ochii peste cap, fără să se lase păcălită de reacţia mea.

— Recunosc, Aaron e puţin… *plictisitor* şi ia lucrurile cam prea în serios, a adăugat ea, ca şi cum folosirea cuvântului *puţin* ar fi atenuat defectele lui Aaron. Dar are şi calităţi.

— Calităţi? am pufnit eu. Care? Interiorul lui din oţel inoxidabil?

Rosie n-a râs la gluma mea. Hopa! Vorbea serios.

— Ar fi chiar atât de rău să vorbeşti cu el despre ce ţi-a propus? La

urma urmei, el s-a oferit.

Da, ar fi foarte rău. Pentru că încă nu înţelesesem de ce îmi făcuse propunerea.

— Ştii ce părere am despre el, Rosie. Ştii ce s-a întâmplat mai demult şi ce-a spus.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă, Lina, a oftat ea.

— Aşa e. Dar nu înseamnă că eu am uitat. Doar pentru că s-a întâmplat cu luni în urmă, nu înseamnă că totul a fost şters cu buretele.

— A trecut mai bine de un an.

— Douăzeci de luni! am exclamat.

O corectasem pe Rosie mult prea iute, demonstrând astfel că ţinusem socoteala.

— Adică aproape doi ani, am mormăit.

Am privit în jos, la punga mototolită în care fusese sandvişul meu.

— Exact asta vreau să zic, Lina, a spus Rosie cu blândeţe. Le-ai acordat a doua, a treia şi a patra şansă unor ţipi care au dat-o în bară mai rău decât Aaron. Unii chiar în mod repetat.

Avea dreptate, dar am refuzat să recunosc asta, fiindcă eram fata maică-mii, adică încăpăţânată ca un catâr.

— Nu-i acelaşi lucru, am contraatacat.

— De ce?

— De-aia!

În ochii ei verzi era multă înverşunare. Nu avea s-o lase baltă. Deci mă obliga s-o spun. Chiar voia să discutăm despre asta.

Bine.

— Nu-i acelaşi lucru pentru că, în a doua zi după ce a fost angajat aici-aici, i-a spus şefului nostru că ar prefera să lucreze cu oricine altcineva din InTech, în afară de mine, am zis, simţind cum mi se înfierbântă obrajii. Şi Aaron a pus accentul pe *oricine.* Deci l-ar prefera chiar şi pe Gerald, pentru Dumnezeu!

Atunci nu-l auzisem pe Aaron menţionându-l pe Gerald, dar auzisem tot restul.

Oricine în afară de ea, Jeff! Nu ea! Nu cred c-ar suporta. E măcar capabilă să se descurce cu proiectul ăsta? E tânără şi jură experienţă.

Aaron îi spunea şefului nostru lucrurile astea la telefon. Se nimerise să trec pe lângă biroul lui exact în momentul ăla. Îl auzisem din întâmplare şi nu uitasem. Cuvintele lui îmi erau întipărit în memorie.

— Mă cunoscuse cu numai două zile înainte, Rosie. Două! am zis, ridicând două degete. Iar el era nou-venit. A venit aici şi m-a discreditat în faţa şefului, m-a alungat în mod indirect din proiect şi mi-a pus la îndoială profesionalismul. Şi din ce cauză? Fiindcă nu m-a plăcut, după ce am purtat o discuţie de două minute! Fiindcă par tânără? Fiindcă zâmbesc, râd şi nu sunt un robot? Am muncit din

greu. Am muncit pe rupte ca să ajung aici. Doar ştii ce consecinţe pot avea astfel de comentarii.

Vocea mi s-a piţigăiat. Simţeam că-mi pulsează sângele în tâmple.

Într-un efort de a mă calma, am expirat prelung.

Rosie a dat aprobator din cap, privindu-mă înţelegător, aşa cum numai un prieten bun o fiice. Dar mai era ceva în privirea ci. Şi aveam impresia că nu urma să-mi placă ce avea să zică.

— Înţeleg. Chiar înţeleg, îţi jur, a zis ea şi a zâmbit.

Asta era bine. Voiam să fie de partea mea. Şi ştiam ca mă susţinea.

A dat ocol mesei şi s-a aşezat lângă mine. Apoi m-a privit în ochi.

Hopa! Brusc, nu mai era aşa de bine.

Rosie şi-a pus o palmă pe spatele meu şi a continuat:

— Dar nici măcar n-ai vrut să faci parte din proiectul Green-Solar, Lina. Mai ţii minte cât te-ai plâns în legătură cu clientul ăla?

Cea mai bună prietenă a mea avea o memorie excelentă. Bineînţeles că-şi amintea cât de bucuroasă fusesem să fiu transferată în alt proiect.

— Pe deasupra, după cum bine ai spus, Aaron nu te cunoştea.

Exact. Nu se sinchisise să mă cunoască înainte de a-mi pune eticheta de „piedică" şi a-i spune şefului tâmpenii despre mine.

Mi-am încrucişat braţele la piept.

— Ce vrei să zici, Rosalyn?

— Vreau să zic că da, te-a judecat după impresia pe care şi-a făcut-o despre tine în doar două zile, a explicat ea şi m-a bătut uşor pe spate. Dar uneori laşi impresia că eşti o ţipă un pic cam prea degajată. Relaxată. Spontană. Uneori, cu gura mare.

— Poftim?!

Pun pariu că exclamaţia mea s-a auzit până în Spania.

— Te iubesc, scumpo, dar e adevărat, a adăugat Roşie, zâmbindu-mi cu căldură.

Am dat să zic ceva, însă mi-a luat-o înainte:

— Eşti unul dintre cei mai muncitori oameni din firma asta şi te descurci de minune cu slujba ta. În plus, creezi o atmosferă plăcută. De-aia eşti lider de echipă.

— OK. Îmi place unde baţi, am mormăit. Zi mai departe!

— Dar Aaron nu avea de unde sa ştie toate astea.

Am căscat ochii de uimire.

— Îl aperi?! Să-ţi amintesc că noi, ca prietene, ar trebui să-i urâm pe duşmanii celeilalte? Vrei să-ţi scot la imprimantă un exemplar din Codul Celor mai Buni Prieteni?

— Lina, fii serioasă!

Am revenit cu picioarele pe pământ şi m-am dezumflat.

— Bine. Scuze! Continuă!

— Cred că te-ai simţit jignită de vorbele lui, aşa cum era de aşteptat, şi că atitudinea lui te-a necăjit destui cât să-ţi faci o părere

proasta despre el.

Da, fusesem furioasă şi jignită. Detest când oamenii îi judecă pe alţii pe baza impresiilor create la prima vedere. Şi exact asta făcuse Aaron. Mai ales după ce eu mă străduisem să-l primesc în departamentul nostru în cel mai sincer şi mai afectuos mod cu putinţă. Nu-mi venea să cred că mă dusesem în biroul lui cu un cadou stupid de bun-venit – o cană inscripţionată cu un citat amuzant despre meseria de inginer. Nici până în ziua de azi nu am înţeles ce-mi venise. Nu mai făcusem asta pentru nimeni. Şi cum reacţionase Aaron? Privise oripilat cana şi se holbase la mine de parcă îmi crescuse un al doilea cap, în timp ce eu făceam stângaci pe glumeaţă, ca o imbecilă absolută.

Aşadar, făptui că-l auzisem spunând acele lucruri despre mine, la numai două zile după ce îi dădusem cadoul, mă făcuse să mă simt neînsemnată şi jalnică. De parcă eram dată la o parte, după ce se dovedise că nu mă purtam *ca un adult adevărat*.

— O să iau tăcerea ta drept confirmare, mi-a zis Roşie, apoi m-a strâns de umăr. Ai fost rănită, iar asta e de înţeles, scumpo. Dare oare un motiv suficient ca să-l urăşti pentru totdeauna?

Voiam să spun că era suficient, dar nu mai eram convinsă. Aşa că am adus un alt argument:

— Lasă, că nici el nu a făcut niciun efort să-mi fie prieten. S-a purtat de la bun început ca un nemernic.

Mă rog, cu excepţia faptului că îmi dăduse batonul ăla de muşii. Şi hârtiile pe care le scosese la imprimantă pentru mine. Şi, poate, cu excepţia faptului că rămăsese peste program, miercurea trecută, ca să lucrăm împreună la programul pentru Ziua Porţilor Deschise.

Da, cu excepţia acestor trei situaţii, se purtase tot timpul ca un nemernic.

— Nici tu n-ai fost mai prejos, a contraatacat Rosie. Sunteţi amândoi la fel de nesuferiţi. De fapt, mi se pare chiar drăguţ cum v-aţi căutat scuze ca să vă puneţi piedică unul altuia şi…

Am întrerupt-o şi m-am răsucit cu totul spre ea:

— Pe naiba, nu! Nu te las să începi cu chestia aia ciudată despre priviri şi mai ştiu eu ce.

Prietena mea a început să râdă din toată inima. Ce îndrăzneală!

— Nu te mai cunosc, Roşie!

S-a oprit din râs. M-a ţintuit cu privirea şi a declarat:

— Draga mea, eşti oarbă.

— Ba nu. Şi cred ca trebuie să-ţi amintesc ceva. Uite cum stă treaba – am început şi am ridicat degetul arătător –, de când l-am auzit spunându-i şefului toate chestiile alea urâte despre mine şi pline de prejudecăţi, am adăugat numele lui Blackford pe lista mea neagră. Ştii că iau în serios lista aia. Numele scrise pe ea sunt bătute în cuie.

Am despicat aerul cu pala, ca să-mi subliniez ideea.

— L-am iertat eu pe Zayn Malik[12]?

Rosie a clătinat din cap, râzând în hohote.

— Dumnezeu mi-e martor că nu!

— Exact! Aşa cum nu i-am iertat nici pe David Benioff şi nici pe D.B. Weiss[13] pentru ce ne-au făcut pe 19 mai 2019. Adică Daenerys Stormborn, din casa Targaryen, nu merita o soartă mai bună?

Am făcut o pauză, ca să-i las timp să asimileze ceea ce spuneam.

— Nu meritam *noi* ceva mai bun, Roşie?

— Bine, de data asta sunt de partea ta, a recunoscut Rosie. Dar…

— Niciun „dar”! Aaron Blackford e pe lista mea neagră şi acolo o să rămână. Şi cu asta basta!

Prietena mea reflecta la vorbele mele, întorcându-le pe toate părţile. A oftat, descumpănită.

— Pur şi simplu vreau ce-i mai bun pentru tine, Lina.

Mi-a adresat un zâmbet trist, care îmi sugera că era dezamăgită de mine.

— Ştiu, Rosie.

Sunt o mare fană a îmbrăţişărilor, aşa că m-am întins spre ea şi am luat-o în braţe, strângând-o cu putere. Sincer, probabil nu ea era cea care avea nevoie mai mare de îmbrăţişare. Situaţia în care eram mă vlăguia.

Am strâns-o pe Rosie în braţe încă o dată şi am savurat îmbrăţişarea, cu ochii închişi.

Spre marea mea dezamăgire, când i-am deschis, am văzut o siluetă înaltă şi masivă.

— Fir-ar să fie, Roşie! i-am şoptit. L-am invocat iar.

Aaron Blackford s-a apropiat de noi cu paşi repezi. Eu şi Rosie stăteam în continuare îmbrăţişate. I-am aruncat o privire peste umărul lui Rosie.

S-a uitat la noi cu o expresie care oscila între oroare şi fascinaţie. Nu eram sigură ce simţea, fiindcă se pricepea să-şi ascundă gândurile sub faimoasa lui încruntătură.

— Ce? Pe cine am invocat? a întrebat Roşie, dându-mi drumul. Ah, pe el!

Cu siguranţă, Aaron i-a auzit cuvintele, dar nu a reacţionat. A rămas în picioare, în faţa noastră.

— Bună, Blackford! l-am salutat cu un zâmbet mieros. Ce plăcere să te văd aici!

— Cătălin, Rosie, salut!

S-a uitat la ceasul de la încheietură, apoi din nou la noi. Arcuindu-şi o sprânceană, a comentat:

— Deci încă sunteţi în pauza de masă.

— Ia te uită! A venit poliţia pauzelor de masă, am mormăit.

A ridicat şi cealaltă sprânceană, iar acum ambele mai-mai că-i dispăreau în păr.

— Dacă ai venit aici ca să dai lecţii despre cum să devenim roboţei de birou, să ştii că n-am timp de aşa ceva, i-am trântit-o.

— Bine, a răspuns el simplu, după care s-a întors spre prietena mea. Am un mesaj pentru Rosie.

M-am încruntat. Simţeam un zvâcnet în stomac.

Prietena mea a scos un sunet de uimire.

— Te caută Hector, Rosie. Ceva în legătură cu un proiect care pică din cauză că un tip pe care l-a poreclit Stâlcitorul-de-Mâini a avut o criză de nervi, a explicat Aaron. Nu l-am mai văzut pe Hector aşa de agitat.

Prietena mea a sărit în picioare.

— Oliver Stâlcitorul-de-Mâini? a întrebat ea. E un client de-al nostru. Când dă mâna cu tine, ţi-o strânge atât de tare, încât aproape simţi cum ţi se rup oasele. Dar nu asta e important acum. Rahat!

A început să-şi strângă lucrurile de pe masă – legitimaţia, cheile de la birou şi portofelul – şi expresia i s-a schimbat într-una de panică.

— Asta înseamnă că videoconferinţa s-a terminat. Acum ar fi trebuit să fiu jos, dar, din cauza necazului Linei şi…

Am ciupit-o de braţ, ca s-o împiedic să dezvăluie prea multe.

Brusc, Aaron a mijit ochii. Replica prietenei mele îi trezise interesul.

— Necazul cu pisica Linei, a precizat Rosie.

Am ciupit-o din nou. Eu nu aveam pisică, iar ea o ştia foarte bine.

— Pisica vecinului? a sugerat prietena mea.

Rosie s-a uitat în jur şi s-a înroşit.

— Vecinul ei, Bryan. Da, aşa! Pisica lui Bryan. Îl cheamă Domnul… Pisica, a turuit ea.

Aaron şi-a îngustat ochii şi mai mult, apoi s-a uitat la mine, cercetându-mi chipul. Era dar că prietena mea îndruga minciuni.

— Lina are grijă de Domnul Pisică săptămâna asta, fiindcă bunica lui Bryan e bolnavă şi el e plecat din oraş. Ştii cât îi place Linei să ajute!

Am aprobat din cap, ca şi cum prostiile debitate de Rosie aveau sens.

— Tu nu eşti alergică la pisici?

Întrebarea lui Aaron m-a luat total prin surprindere.

— Ba da, dar de unde…

Mi-am dres glasul.

Nu-mi pasă de unde ştie.

— E un Sphynx. O pisică fără blană, am explicat eu.

Şi-a pus mâinile în buzunare.

— Pisică fără blană, zici…

— Ca aia din serialul *Friends*, i-am spus cat mai nonşalant cu putinţă. Rachel avea un Sphynx.

Judecând după faţa lui, nu ştia despre ce vorbeam.

— Locuieşti în New York, eşti american, şi nu te-ai uitat la *Friends*? Niciodată?! Of, las-o baltă!

Aaron n-a mai spus nimic, iar eu m-am prefăcut că nu-şi dăduse seama de minciuna noastră bătătoare la ochi.

— Chiar trebuie să vorbesc cu Hector, a zis Rosie şi ne-a adresat un zâmbet larg – cel fals, cu toţi dinţii.

S-a uitat la mine şi în privirea ei se citea regretul. M-am ridicat şi eu, de teamă să nu rămân în urmă şi să fiu nevoită să explic mai multe despre Domnul Pisică.

— Aaron, mulţumesc c-ai venit să mă anunţi! E foarte… — a început Rosie şi apoi mi-a aruncat iute o privire – *foarte* drăguţ din partea ta.

Mi-am dat ochii peste cap.

Rosie m-a împuns uşor cu cotul.

— Nu-i aşa, Lina?

Probabil avea impresia că face o mişcare isteaţă. Se înşela.

— Cel mai drăguţ, am spus scurt.

— Bine. Vorbim mai târziu.

Rosie s-a îndreptat repede spre scări şi ne-a lăsat singuri.

Într-o tăcere stânjenitoare.

Aaron şi-a dres glasul şi a spus:

— Catalina…

— Ce-ai zis, Roşie? l-am întrerupt, ca şi cum m-ar fi strigat prietena mea. Ţii liftul şi pentru mine?

Ce laşă sunt! Însă, după tot ce se petrecuse azi, după ce îmi amintisem cum începuse relaţia mea profesională cu Aaron, chiar nu voiam să vorbesc cu el.

Am dat fuga după Roşie, fără să-l bag în seamă pe Aaron, care a strâns din buze văzând că-l lăsam în urmă.

— Vin imediat!

M-am răsucit şi i-am aruncat o privire peste umăr.

— Scuze, Blackford! Trebuie să plec. Poţi să-mi trimiţi un e-mail despre ce voiai să-mi zici? OK? Bine, pa!

Rosie apăsa butonul liftului în mod repetat.

— Rosalyn Graham!

M-am abţinut să întorc capul. În mod sigur, ochii ăia albaştri erau aţintiţi asupra mea.

CAPITOLUL CINCI

Îţi dai seama ca universul nu prea ţine cu tine când, după o săptămână obositoare, încununată cu o zi de vineri catastrofală, începe să plouă fix în clipa când ieşi din clădirea de birouri.

— *Me cago en la leche!* am înjurat in barbă. Am privit afară, prin uşa de sticlă de la intrarea în clădirea InTech.

Nori negri se adunaseră pe cer şi turna cu găleata.

Mi-am scos telefonul şi am verificat aplicaţia Meteo. Furtuna de vară avea să rămână deasupra Manhattanului câteva ore bune.

Perfect! Pur fi simplu perfect!

Trecuse deja de ora opt, aşa că nici să rămân la birou, ca să aştept să înceteze ploaia, nu era o opţiune. Aveam nevoie să mă trântesc în patul meu. Nu! De fapt, aveam nevoie de o cutie de Pringles şi de nişte îngheţată. Dar nu de aşa ceva urma să am parte azi. În schimb, probabil aveam să-mi păcălesc stomacul cu legumele care-mi rămăseseră în frigider.

Câteva tunete m-au dezmeticit din gânduri.

Ploaia s-a înteţit, iar rafalele de vânt au început s-o abată dintr-o parte în alta.

Mi-am scos din geantă puloverul subţire, cu nasturi, pe care îl purtam în clădirea răcoroasă a InTech-ului, şi mi l-am pus pe cap, în speranţa că avea să mă protejeze de ploaie. Din fericire, deşi nu era foarte aspectuoasă, geanta pe care o luasem azi-dimineaţă era rezistentă la apă.

M-am uitat în jos, la frumoşii mei mocasini nou-nouţi, din piele întoarsă – care, spre deosebire de geantă, erau superbi şi, din nefericire, nu rezistau la apă – şi i-am admirat pentru ultima oară.

— Adio, pantofi de trei sute de dolari! am spus cu un oftat.

După care am împins uşa de sticlă şi am păşit în noaptea întunecată şi ploioasă, cu puloverul deasupra capului. Mi-a luat numai cinci secunde de mers prin ploaie ca să-mi dau seama că, până ajungeam la gura de metrou, aveam să fiu udă din cap până-n picioare.

Fantastic! mi-am zis, păşind iute prin ploaia torenţială. *Până în Brooklyn, unde locuiesc, fac o navetă de „doar” patruzeci şi cinci de minute.* Pe care aveam să le petrec udă până la piele.

Un alt tunet a bubuit deasupra mea, ploaia s-a înteţit, iar peste puloverul meu a început să cadă şi mai multă apă. O rafală de vânt mi-a lipit părul de obraz.

Săream încontinuu, ca să evit bălţile, încercând totodată să-mi dezlipesc părul de pe faţă. Şi am înţeles imediat ce idee proastă era să

ţopăi. Piciorul drept mi-a alunecat într-o baltă, iar celălalt a rămas în urmă, pe trotuar. Ţineam puloverul deasupra mea şi mă chinuiam să-mi păstrez echilibrul.

Te rog, te rog te rog, universule! Am închis ochii, ca să nu fiu martoră la soarta mea crudă. *Te rog universule, nu vreau ca săptămâna să se încheie aşa!*

Piciorul meu a alunecat încă un centimetru. Mi-am ţinut respiraţia. Mişcarea mea s-a oprit.

Apoi am deschis ochii. Încă puţin, şi aş fi făcut şpagatul. Cu toate astea, încă eram în picioare. Am dat să-mi continui drumul prin ploaie, când am observat că o maşină s-a oprit în faţa mea. Ştiam pe cineva care avea o maşină în exact aceeaşi nuanţă de bleumarin.

Mergi mai departe, Catalina! mi-am zis şi mi-am reluat ţopăi ala.

Cu coada ochiului, am văzut cum geamul portierei din dreapta coboară.

Refuzând să mă apropii de maşina despre care bănuiam că ii aparţinea unei persoane cu care n-aveam niciun chef să interacţionez, m-am răsucit şi am privit figura şoferului. Încă ţineam deasupra capului puloverul meu jalnic şi ud.

Fir-ar să fie!

În maşină era Aaron. S-a aplecat înspre portiera din dreapta. Deşi vedeam că mişcă buzele, nu distingeam cuvintele din cauza zgomotului din trafic, a vântului şi a ploii care lovea asfaltul cu putere.

— Ce? am strigat în direcţia lui, fără să mă urnesc.

Aaron mi-a făcut semn, probabil îndemnându-mă să mă apropii. Am rămas pe loc, udă leoarcă, cu ochii mijiţi la el. Gesticula energic in direcţia mea.

O, *la naiba! în niciun caz nu mă duc la el!*

Expresia lui s-a transformat în încruntare. Buzele lui au schiţat câteva cuvinte. Printre ele, mi s-a părut ca ghicesc *imposibilă* şi *încăpăţânată.*

— Nu te-aud! am urlat prin ploaie.

A părut să pronunţe ceva de genul „Ce Dumnezeu!”.

Mi-am dat ochii peste cap şi m-am apropiat de maşină foarte încet, ca să nu alunec şi să cad pe asfalt. Nu voiam să se-ntâmple aşa ceva în faţa lui.

— Urcă în maşină, Catalina!

Exasperarea din tonul lui Aaron se auzea limpede, în ciuda răpăitului ploii.

— Catalina, urcă!

— Mă cheamă Lina.

După aproape doi ani în care mi se adresase cu numele întreg, ştiam că n-avea sens să-l corectez. Dar eram frustrată. Iritată. Obosită.

Şi udă până la piele. Iar numele meu întreg nu-mi plăcea deloc. Papa, mare pasionat de istorie, îşi botezase fetele după două regine spaniole: Isabela şi Catalina. Din nefericire, numele meu nu revenise la modă în Spania.

— De ce să urc? l-am iscodit.

— De ce? a repetat el, după care a clătinat din cap şi a expirat prelung. Ca să mergem la Disneyland. Pentru ce altceva?

Am privit lung în interiorul maşinii. Probabil că aveam o moacă derutată.

— Catalina, te duc acasă, a zis el, iar expresia lui a trecut de la exasperare la resemnare.

A întins braţul şi a deschis portiera cea mai apropiată de mine, ca şi cum deja ne înţeleseserăm.

— Doar nu vrei să te-mbolnăveşti de pneumonie sau *să fii pe punctul* de a-ţi rupe gâtul, din nou.

Din nou. Pronunţase foarte lent cuvintele astea.

Mi s-au înroşit obrajii.

— Vai, îţi mulţumesc! am rostit printre dinţi.

Am afişat un zâmbet fals, în încercarea de-a ascunde cât de ruşinată mă simţeam.

— Dar nu e nevoie, am adăugat.

Stăteam în faţa portierei deschise. Părul mi se lipise din nou de faţă. În sfârşit, am lăsat braţele în jos şi am început să-mi storc puloverul.

— Mă descurc. E doar o ploaie. Dacă am supravieţuit până acum fără *să-mi rup gâtul,* cred că azi pot ajunge şi singură acasă, în plus, nu mă grăbesc.

Ca să nu mai zic că încerc să te evit.

În timp ce mă chinuiam zadarnic să-mi storc puloverul, Aaron s-a încruntat, revenind la expresia de adineauri. Medita la vorbele mele.

— Cum rămâne cu pisica? s-a interesat.

— Ce pisică?

— Domnul Pisică.

Probabil că ploaia îmi înmuiase inteligenţa, fiindcă mi-a luat câteva secunde să mă prind.

— Pisica fără blană a vecinului tău. Aia la care nu eşti alergică, a explicat lent, iar eu am făcut ochii mari. Pisica lui Ryan.

— Bryan, l-am corectat. Pe vecinul meu îl cheamă Bryan.

— Nu contează.

în spatele lui Aaron se formase o coadă de maşini.

— Urcă odată în maşină!

— Nu-i nevoie. Serios! Domnul Pisică o să supravieţuiască.

Aaron a dat să zică ceva. A izbucnit un claxon asurzitor. De spaimă, aproape că m-am lovit de portiera deschisă a maşinii.

— *Por el amor de Dios!* am exclamat.

Am întors capul şi am văzut unul dintre faimoasele taxiuri galbene din New York. Locuiam şi lucram câţiva ani în metropola asta, deci ştiam Ia ce să mă aştept când venea vorba de şoferi furioşi sau de newyorkezii enervaţi, în general. Când le sărea muştarul, nu se sfiau să ţi-o spună în faţă.

Ne-am trezit cu o grămadă de înjurături din partea taximetristului.

M-am răsucit spre Aaron. Părea furios, la fel ca taximetristul.

Un alt claxon enervant – de data asta mult mai prelung – mi-a răsunat în urechi şi m-a făcut să tresar iar.

— Catalina, urcă *acum*! a ordonat Aaron pe un ton sever.

Mă simţeam buimacă din cauza situaţiei.

— Te rog, a adăugat Blackford.

Am fost depăşiţi rapid de un taxi galben. Şoferul ne-a strigat „nesimţiţilor!" şi a continuat să claxoneze ca un bezmetic.

M-am urnit, în sfârşit, şi am urcat în maşina lui Aaron. M-am trântit pe scaunul tapiţat cu piele şi am închis portiera.

Imediat, s-a făcut mult mai linişte. Singurele sunete pe care le auzeam erau răpăitul ploii pe capotă şi huruitul motorului. Maşina lui Aaron a început să înainteze prin traficul haotic al oraşului.

— Îţi mulţumesc, am mormăit.

Mă simţeam extrem de stânjenită în timp ce-mi puneam centura de siguranţă.

Aaron se uita înainte, la şosea.

— Eu îţi mulţumesc *fie* – a răspuns cu o notă de sarcasm – că nu m-ai obligat să cobor şi să te urc eu însumi în maşină.

Mi-am închipuit cum s-ar fi desfăşurat scena asta.

— Şi cum de-ai crezut că aşa ceva ar fi o idee bună?

— Şi eu îmi pun aceeaşi întrebare, crede-mă.

Din cine ştie ce motiv, am roşit. Am întors capul în partea cealaltă. Mă uitam la traficul haotic. Am început să mă foiesc în scaun. Brusc, m-am oprit, fiindcă mi-am dat seama că hainele mele ude scoteau sunete ciudate la contactul cu tapiţeria scaunului.

— Deci… am început eu.

M-am mutat spre margine şi centura de siguranţă s-a întins, dând naştere altor zgomote stânjenitoare.

— Ce maşină frumoasă! am spus, după care mi-am dres glasul. Ai pe-aici vreun odorizant care o face să miroasă a nou şi a piele?

Cunoştea explicaţia: interiorul era, pur şi simplu, foarte bine întreţinut.

Aaron mi-a răspuns monosilabic:

— Nu.

Cu un alt scârţâit, mi-am apropiat fundul şi mai mult de marginea scaunului. Mi-am îndreptat spatele şi am dat să zic ceva, dar nu mi-a

ieşit nimic pe gură. Dintr-odată, mi-am dat seama că, probabil, hainele mele îmbibate de apă distrugeau tapiţeria scumpă.

Ce idee proastă! Nu trebuia să fi urcat în maşina lui, ci să fi mers pe jos.

— Catalina, ai mai fost vreodată într-un automobil în mişcare?

M-am încruntat.

— Ce? Normal! De ce mă întrebi?

Ajunsesem pe marginea scaunului, iar genunchii mei atingeau bordul.

Mi-a aruncat o privire sugestivă.

Am adăugat repede:

— Ei bine, ca să ştii, aşa-mi place mie să stau aşezată. Vreau să urmăresc totul de aproape.

M-am prefăcut captivată de traficul din jur.

— Adooor ora de vârf, e atât de…

Aaron a frânat brusc, iar eu am fost proiectată în faţă. Am închis instinctiv ochii. Puteam deja sâ simt gustul plasticului din designul rafinat al tabloului de bord, precum şi detaliile elegante din lemn.

Dar ceva m-a oprit înainte de impact.

— Isuse! a exclamat însoţitorul meu.

Am deschis un ochi şi am văzut camioneta cu marfa care ne tăiase faţa acum o clipă. L-am deschis şi pe celălalt şi m-am uitat în jos. Am înţeles de ce faţa mea nu făcuse contact cu suprafaţa lucioasă a bordului.

O mână. O mână mare, cu degetele răsfirate peste clavicula şi peste… pieptul meu.

M-a apăsat pe spate, până când spatele meu s-a lipit cu totul de spătar.

Degetele lui îmi încălzeau pielea prin bluza udă.

— Stai acolo, Catalina! Dacă-ţi faci griji pentru scaun, e doar apă. O să se usuce.

Cuvintele lui Aaron nu mă linişteau, fiindcă părea la fel de furios ca în urmă cu câteva minute. Ba chiar mai furios.

Şi-a retras mâna cu o mişcare bruscă şi rigidă. Am înghiţit în sec şi m-am agăţat de centura de siguranţă care trecea peste locul unde fusese palma lui.

— N-aş vrea să-l stric, i-am zis.

— N-o să-l strici.

— Bine. Mulţumesc.

Aaron i-a aruncat o privire tăioasă şoferului care provocase micul incident. Apoi maşina s-a mişcat iar. S-a lisat tăcerea. Aaron se concentra la condus, iar mintea mea zbura la alte lucruri.

Mi-am amintit de cuvintele lui Rosie: „Nu cred că Aaron e arăt de nesuferit”.

De ce îmi venise în minte gândul ăsta? De ce îmi suna în cap atât de răspicat? Nu era ca şi cum Domnul Bună-Dispoziţie, aşezat lângă mine, se purta mai amabil decât de obicei.

Însă tocmai mă salvase de ploaie. Şi de o lovitură zdravănă la cap.

Oftând în sinea mea, m-am blestemat pentru ce eram pe punctul să zic.

— Îţi mulţumesc că mi-ai scos documentele alea la imprimantă, am rostit încet.

Luptam cu pornirea de a-mi retrage cuvintele. Dar n-am făcut-o. Puteam fi diplomată.

— A fost foarte drăguţ din partea ta, Aaron.

Am pronunţat cu stânjeneală ultima propoziţie. Faptul că aşa ceva ieşea din gura mea mi se părea extrem de ciudat.

M-am răsucit spre profilul lui parcă cioplit în piatră. Maxilarul i s-a relaxat puţin.

— Cu plăcere, Catalina.

Continua să privească atent şoseaua.

Uau! Ia uită-te la noi! Cât de civilizat ne purtam!

N-am apucat să intru în detalii. Am simţit un frison pe spinare. M-am cuprins cu braţele, sperând să mă încălzesc puţin. Eram leoarcă.

Aaron a întins mâna spre consolă şi a schimbat setarea pentru temperatură, ca să pornească încălzirea scaunului meu. Am simţit imediat aerul cald pe glezne şi pe braţe, iar picioarele au început să mi se încălzească.

— E mai bine?

Am răspuns cu un zâmbet timid:

— Mult mai bine, mulţumesc!

Şi-a răsucit capul spre mine şi m-a cercetat cu o expresie sceptică, de parcă aştepta să adaug ceva.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Sper să nu ţi se urce la cap că ţi-am mulţumit, Blackford!

— N-aş îndrăzni aşa ceva, a răspuns şi a luat o mână de pe volan.

A continuat uşor amuzat:

— Mă gândeam dacă e cazul să mă bucur că mi-ai mulţumit sau să te Întreb dacă te simţi bine.

— Bună întrebare, dar nu cred că pot să-ţi ofer un răspuns. Am ridicat din umeri, încercând să-mi reţin replica usturătoare care îmi stătea pe limbă:

— Pe bune? Sunt udă până la piele, mi-e foame şi sunt obosită. Mi-ar plăcea să fiu în locul tău.

Am oftat.

— Chiar aşa o zi proastă ai avut? a întrebat Aaron, însă lari tonul glumeţ de dinainte.

Simţeam apropierea unui alt frison, aşa că m-am ghemuit în

scaunul cald.

— Toată săptămâna asta a fost aiurea.

Drept răspuns, am primit un mormăit grav.

După câteva secunde, i-am mărturisit:

— S-ar putea să nu te surprindă ce-o să spun: săptămâna asta, a fost cât pe ce să omor câţiva oameni.

Mi se părea că armistiţiul pe care îl încheiasem după ce ii mulţumisem îmi dădea undă verde la confesiuni.

— Iar tu nici măcar nu eşti în capul listei mele negre, am adăugat A pufnit uşor. Trebuia să recunosc că situaţia asta îmi plăcea.

Am zâmbit.

— Eu…, a început gânditor. Nu ştiu ce să cred. Să mă simt jignit sau recunoscător?

— Poţi să te simţi în ambele feluri, Blackford. În plus, ziua nu s-a terminat. Încă ai timp să revendici primul loc pe listă.

Am oprit la un semafor. Aaron şi-a întors uşor capul spre mine şi am fost surprinsă de expresia lui relaxată. Ochii lui albaştri ca oceanul erau limpezi, iar faţa, mai destinsă decât o văzusem vreodată. Ne-am holbat unul la altul câteva secunde. Am simţit un fior.

Voiam să cred că hainele mele ude erau de vină pentru senzaţia asta.

Culoarea semaforului s-a schimbat. Aaron s-a concentrat din nou asupra drumului.

— De aici înainte, am nevoie de îndrumări.

Derutată de cererea Iui, mi-am răsucit capul în cealaltă direcţie şi am privit bulevardul larg.

— Ah! Suntem în Brooklyn.

Fusesem atât de distrasă, încât uitasem să-i spun lui Aaron adresa mea. Şi totuşi nimerise ruta corectă.

— Aici locuieşti, nu? în nordul Brooklynului.

— Da, am zis. În Bed-Stuy[14]. Dar de unde ştii?

— Fiindcă te plângi.

Ce?

— E bine dac-o iau pe-aici sau trebuie să virez?

— Ia-o pe strada Humboldt şi-ţi spun eu când să virezi, am răspuns.

— Bine.

Am strâns în mâini centura de siguranţă. Deodată, simţeam că-mi e puţin prea cald.

— Deci zici că mă plâng? am mormăit.

— Da. În legătură cu naveta, a răspuns calm. Ai zis că-ţi ia patruzeci şi cinci de minute să ajungi de la serviciu până-n Brooklyn, unde locuieşti. Te văicăreşti din cauza asta aproape zilnic.

Într-adevăr, mă plângeam, dar nu *lui.* Mă văicăream în faţa celorlalţi colegi. Da, în mare pane din timp, Aaron era în preajma

mea, dar nu crezusem niciodată că era interesat de ce am de spus, dacă nu avea legătură cu munca.

Apoi mi-a pus o întrebare care m-a şocat:

— Şi cine e în capul listei talc, în afară de mine? Lista cu oameni pe care ai fi vrut să-i căsăpeşti săptămâna asta.

Eram surprinsă că voia să afle.

— Vreau să-mi cunosc competiţia, a explicat. Aşa e corect.

Asta-i o glumă? Dumnezeule! Chiar glumeşte, nu?

Îi studiam profilul. Am început să zâmbesc.

— Să vedem… i-am răspuns.

O să intru in jocul lui.

Am început să număr pe degete:

— Pe listă sunt Jeff, verişoara mea, Charo, şi Gerald. Da, clar şi Gerald! Hei, ce să vezi? Nici măcar nu eşti în top trei, Blackford. Felicitări!

Sincer, şi eu eram surprinsă.

Aaron s-a încruntat.

— Care-i necazul cu verişoara ta?

Am fluturat din mână şi m-am gândit la ce comentase Charo – Doamna Detectiv – despre faptul că nu găsise pe Facebook fotografii cu iubitul meu inventat.

— A, nimic. Doar o ciondăneală în familie.

Aaron părea să reflecteze la răspunsul meu. Ne-am continuat drumul în tăcere. Eu priveam străzile din Brooklyn. Mă uitam cum se scurgeau pe geam picăturile de ploaie.

— Gerald e un cretin, a declarat Aaron.

Cu ochii cât cepele, m-am uitat la el. Părea serios. Nu-l mai auzisem pe Aaron vorbind astfel.

— Într-o zi, o să primească exact ceea ce merită. Ca să fiu sincer, mă mir că încă nu s-a întâmplat. Dac-ar fi după mine… a adăugat el şi a scuturat din cap.

— Dac-ar fi după tine, ce-ai face?

Şi-a încleştat maxilarul. Nu mi-a răspuns, aşa că m-am concentrat din nou asupra traficului. Conversaţia noastră nu prea avea sens. Şi eram prea obosită ca să mai încerc să discutăm.

— Nu-i mare brânză. Nu e prima oară când eu şi Gerald ne ciondănim.

— Cum adică? a întrebat Aaron, pe un ton ciudat.

Încercând să nu dau prea multă importanţă nuanţei din vocea lui, i-am răspuns cât de sincer am putut, dar fără să ofer prea multe amănunte. Nu aveam nevoie de mila lui Aaron.

— Gerald nu prea a fost amabil cu mine, de când am fost promovată ca lider de echipă, am explicat, împreunându-mi mâinile în poală. Parcă nu înţelege de ce un om ca mine are aceeaşi poziţie ca a

lui.

— Un om ca tine?

— Mda.

Am expirat prelung şi respiraţia mea a aburit geamul.

Mi-am continuat ideea:

— Adică o femeie. La început, am crezut că are atitudinea asta din cauză că sunt cea mai tânără şefa de echipă din firmă şi că are dubii în legătură cu experienţa mea. Ar fi avut sens. Apoi, mi-a trecut prin minte că poate nu-i convine că sunt emigrantă. O pane dintre băieţii de la birou fac mişto de accentul meu. L-am auzit o dată pe Tim cum mi-a zis „Sofia Vergara", aşa la mişto. Sincer, am luat-o ca pe un compliment. Să am formele sau isteţimea Sofiei n-ar fi rău. Nu c-aş fi nemulţumită de corpul meu. Îmi place aşa cum e.

Aveam un corp normal. Obişnuit. În ţara mea natală, trăsături ca ale mele se întâlnesc la tot pasul. Ochi căprui şi păr şaten. Scundă. Nici slabă, nici grasă. Şolduri late, bust mic. Milioane de femei sunt ca mine. Aţa că eram o femeie obişnuită.

— Pe de altă parte, n-ar strica să slăbesc câteva kilograme înainte de nuntă, dar nu cred c-o să-mi iasă.

Aaron a scos un sunet nedefinit şi am înţeles că, pe lângă faptul că mă confesam prea mult, totodată deviasem de la subiectul conversaţiei noastre. El nu se pricepea la flecăreală.

— Oricum, lui Gerald nu-i place că am ajuns atât de sus în InTech, iar asta n-are legătură cu faptul că nu m-am născut in America sau că sunt mai tânără. Aşa e lumea şi aşa o să fie până la sfârşitul zilelor.

În continuare, tăcere.

Am tras cu ochiul la el, curioasă să aflu la ce se gândea. De ce nu-mi făcea morală? De ce nu mă acuza că mă văicăresc şi de ce nu-mi zicea că nu-i pasă de ofili meu? Iar părea supărat. Strângea foarte tare din dinţi şi era încruntat.

Am zărit intersecţia apropiată de strada mea.

— Ia-o pe prima la dreapta, te rog! i-am spus lui Aaron. Stau în capătul acelei străzi.

M-a ascultat. Părea deranjat de ceva ce spusesem. Din fericire, ne apropiam deja de blocul meu.

— Acolo! Clădirea din dreapta, i-am spus, arătând cu degetul. Cea cu uşă Rosie la intrare.

Aaron a oprit maşina în parcarea clădirii.

Din nou, în maşină s-a lăsat tăcerea.

Am înghiţit anevoie şi am privit în jur. Încercam să-mi concentrez atenţia asupra clădirilor acestui cartier din Brooklyn, cu faţade din gresie maronie, asupra copacilor răzleţi, asupra pizzeriei de la colţ, de unde făceam rost de cină când îmi era lene să gătesc. Sau când îmi era pur şi simplu foame. Încercam să fiu atentă la orice altceva, în afară

de liniştea care devenea din ce în ce mai apăsătoare.

Cu stângăcie, am început să decuplez centura de siguranţă. Simţeam că mi se înfierbântă urechile.

— Bun, atunci o să…

— Te-ai mai gândit la propunerea mea? a întrebat Aaron.

Mi-au încremenit degetele pe centura de siguranţă. Mi-am răsucit încet capul spre el.

L-am cercetat bine pe Aaron. Lumina care răzbătea dinspre stâlpii de iluminat îi contura slab profilul. Furtuna se terminase, dar cerul încă era întunecat şi ameninţător, ca şi cum doar luase o scurtă pauză, iar ce era mai rău abia acum urma.

Stăteam în semiobscuritate, aşa că nu puteam să-mi dau seama dacă ochii lui aveau acea nuanţă profundă de albastru care sugera că vorbea serios sau acel albastru-deschis care anunţa o ceartă. Dar i-am observat umerii încordaţi. Se făcuse mic în scaun. Parcă intrase la apă. La naiba! Puteam să pun pariu că mai încăpea o persoană în faţa picioarelor lui.

În timp ce mă întrebam ce-ar zice dacă i-aş sări în poală, ca să-mi verific bănuiala, Aaron şi-a dres glasul.

— Catalina…

— Ai cumva… am început, puţin zăpăcită de faptul că îmi zburase mintea la poala lui Aaron. Ai cumva nevoie la toaletă?

El s-a încruntat şi s-a îndreptat în scaun, întorcându-se cu totul spre mine.

— Nu. Ce te face să crezi asta?

— Ai parcat pe strada mea. În faţa blocului meu. Mă gândeam că poate trebuie să te duci la toaletă.

A tras adânc aer în piept şi apoi l-a dat afară.

— Nu, n-am nevoie la toaletă.

Se holba la mine de parcă nu înţelegea ce căutam în maşina lui. Şi eu mă întrebam acelaşi lucru.

Am decuplat, în sfârşit, centura de siguranţă. Simţeam că privirea lui mă străpunge.

— Deci care-i răspunsul tău? a insistat Aaron.

Am îngheţat.

— Răspunsul meu?

— La propunerea mea. Te-ai gândit? Şi te rog» nu te preface că nu-ţi aduci aminte. Ştiu că-ţi aminteşti.

Să fiu a naibii! Iar a zis „te rog”.

Preţ de o clipă îngrozitoare, mi-a stat inima în loc.

— Nu mă prefac, am şoptit.

Trebuia să trag de timp, ca să-mi dau seama cum să rezolv situaţia. Şi, mai important, ca să înţeleg de ce îmi propunea aşa ceva.

De ce insista? De ce îşi bătea capul? De ce avea impresia că era cel

care putea să mă ajute? De ce părea că vorbeşte serios? De ce…

Pur şi simplu, *de ce!*

Mă pregăteam să aud un comentariu sarcastic sau să văd cum îşi dă ochii peste cap pentru că făceam pe proasta, sau chiar să-ţi retragă cuvintele, fiindcă eram în mod intenţionat dificilă şi d nu avea răbdare cu aşa ceva. Însă, dintre toate reacţiile, a ales-o pe ca la care mă aşteptam cel mai puţin din partea lui.

A oftat resemnat.

— Mă refer la nunta surorii tale. O să fiu partenerul tău, a zis Aaron.

Părea dispus să repete ori de câte ori era nevoie, doar ca să primească un răspuns.

Sau ca şi cum propunea ceva simplu. Ceva la care puteam răspunde direct, fără să stau prea mult pe gânduri. De exemplu: *Vin să mănânci desert, Lina! O, desigur*; *Aş vrea o felie de* cheesecake. *Mulţumesc.* Propunerea lui Aaron nu era deloc simplă.

— Aaron, doar nu vorbeşti serios.

— Ce te face să crezi asta?

Tot!

— Păi, în *primul* rând, tu eşti tu. Şi eu sunt eu. Ăştia suntem noi, Aaron. Nu vorbeşti serios.

— Ba vorbesc foarte serios, Catalina.

Am râs cu amărăciune.

— Glumeşti, Blackford? Ştiu că de obicei nu-ţi ies glumele şi, dacă-mi permiţi, n-ar trebui să faci glume fără să distingi ceea ce e amuzant de ceea ce nu e. În cazul de faţă, te ajut eu, am spus şi l-am privit fix în ochi. Nu e amuzant, Aaron.

S-a încruntat.

— Nu glumesc.

M-am holbat la el pentru câteva clipe.

Nu. Nu glumea. Dar nici serios nu vorbea.

Mi-am dus mâinile la părul încurcat şi ud şi l-am dat după urechi. Eram pregătită să cobor, şi totuşi stăteam pironită în scaun.

— Ai găsit pe altcineva? s-a interesat el. Unul mai bun decât mine?

Întrebările lui au pus punctul pe i. Resemnată, mi-am lăsat umerii în jos.

— Măcar ai alte opţiuni?

Nu, nu aveam. Şi nu era plăcut să-l aud spunându-mi-o în faţă. Mi s-au înfierbântat obrajii şi n-am scos nicio vorbă.

— Înţeleg că nu, a comentat Aaron. N-ai nicio opţiune.

Cuvintele lui m-au lovit ca un pumn în stomac.

Chiar mă străduiam sa nu las să mi se vadă durerea pe faţă. Fiindcă nu voiam ca Aaron Blackford să vadă cât de jalnică şi de stupidă mă făcuseră să mă simt vorbele lui.

Nu doream să afle cât de singură eram. Opţiunea mea era un coleg care nici măcar nu mă simpatiza.

Dar avea dreptate. Oricât mă durea s-o recunosc, în cele din urmă, nu aveam pe altcineva. Numai pe Aaron Blackford.

Doar dacă…

Dumnezeule! Oare a înţeles ce s-a întâmplat in biroul meu? A auzit când i-am spus mamei, din greşeală, că numele iubitului meu e Aaron!

Nu. Am scuturat din cap. *Imposibil.*

— Nu înţeleg de ce foci asta, i-am mărturisit cu cea mai marc sinceritate.

A oftat uşor, apoi a zis:

— Iar eu nu înţeleg de ce-ţi vine greu să crezi că aş fi dispus s-o fee.

Am chicotit.

— Aaron, noi nu ne simpatizăm. Şi asta e în regulă, fiindcă suntem foarte… diferiţi. Incompatibili. Şi, de vreme ce reuşim cu greu să stăm în aceeaşi cameră timp de câteva minute fără să ne tachinăm sau să ne luăm la harţă, de ce crezi că ar fi o idee bună să-mi fii partener?

— Suntem capabili să ne înţelegem.

Mi-am stăpânit râsul.

— Asta chiar a fost amuzant. Bravo, Blackford!

— Nu glumesc, a insistat el şi s-a încruntat. Sunt singura ta opţiune.

Maldita sea![15] Avea dreptate.

M-am sprijinit cu spatele de portiera închisă, iar el a continuat atacul:

— Ţi-ar plăcea să te duci singură la nuntă? Eu sunt cel care poate împiedica să se-ntâmple asta.

Credea, într-adevăr, că eram *foarte* disperată şi lipsită de resurse.

Da, a spus o voce în mintea mea. *Chiar aţa eşti.*

Am clătinat din cap. Simţeam cum disperarea îmi cuprinde pieptul şi mă împinge să iau în calcul varianta nebunească pe care mi-o propunea el.

— Bun. Să zicem că iau în considerare ideea asta absurdă. Dacă îţi accept propunerea» tu ce ai de câştigat?

Mi-am încrucişat braţele la piept şi am observat că hainele mele încă era ude şi mi se lipeau de piele.

I-am zis:

— Te cunosc şi ştiu că nu faci ceva doar de dragul de a-l face. Îţi trebuie un motiv. Un scop. Sigur vrei ceva în schimb. Altfel, nu m-ai ajuta în veci. Nu e genul tău. Sau cel puţin nu m-ai ajuta pe mine.

Aaron şi-a dat puţin capul pe spate. A rămas tăcut câteva momente. Aproape că auzeam cum i se învârt rotiţele în minte.

— Ai putea face acelaşi lucru pentru mine, a răspuns intr-un final.

Acelaşi lucru?

— Trebuie să te exprimi mai dar, Blackford. Şi soră-ta se mărită?

Măcar ai fraţi? Mă rog, n-are importanţă. E vreo nuntă la care ai vrea să merg cu tine?

— Nu. Nu la o nuntă. Dar ai putea fi partenera mea.

De ce suna atât de diferit când *el* îmi cerea mie ceva? De ce suna al naibii de diferit când Aaron era cel care avea nevoie de cineva, şi nu eu?

Am început să mă bâlbâi. Din cine ştie ce motiv, mă simţeam cumva ruşinată.

— Ai nevoie de o parteneră? Adică… Tocmai tu?

— Nu intenţionez să mă afişez cu un cimpanzeu, deci, da, am nevoie de o femeie. De tine.

Am tăcut mâlc, după care am deschis gura. Probabil arătam ca un peşte pe uscat.

— Deci vrei ca eu – am zis arătând spre mine – să mă prefac că sunt partenera ta?

— N-am spus să…

— Tu n-ai iubită? l-am întrerupt.

— Nu, n-am.

A închis ochii pentru o clipă şi a clătinat din cap.

— Nici măcar pe cineva cu care te vezi din când în când?

A clătinat iar din cap.

— O aventură? am sugerat.

A oftat şi mi-a făcut semn că nu.

— Stai să ghicesc! N-ai timp de aşa ceva, nu?

Am regretat cuvintele imediat ce mi-au scăpat. Sincer, eram curioasă. Dacă răspundea, n-aş fi regretat cu totul că pusesem întrebarea.

Aaron a ridicat uşor din umeri şi s-a relaxat puţin. Ca şi cum acceptase ideea că trebuia să-mi ofere un răspuns, fiindcă altfel aş fi insistat.

— Am timp, Catalina. Suficient timp, de fapt.

Până şi în bezna din interiorul maşinii, am văzut cum ochii lui albaştri mă fixau cu o sinceritate pentru care nu eram pregătită.

— Pur şi simplu îmi păstrez timpul pentru cineva care-l meriţi

Ei bine, replica asta suna incredibil de arogant. Şi – absolut şocant! — destul de… sexy.

Uau! Am scuturat din cap. *În niciun cazi* Singurul cuvânt care începea cu „s” şi care putea fi asociat cu Aaron Blackford era… sarcastic. Sau secretos. Dar nu sexy.

— Şi de-asta eşti singur? l-am întrebat în continuare, reuşind să păstrez un ton indiferent şi rece. Pentru că ai nişte standarde până la cer?

— Şi de-asta n-ai pe cineva cu care să mergi la nuntă? a contraatacat el imediat.

Mi-aş fi dorit ca acesta să fie motivul, nu neghiobia mea şi faptul că eram o mare mincinoasă.

I-am răspuns:

— E complicat. Am motivele mele.

Mi-am lăsat mâinile în poală. Priveam tabloul de bord din faţa mea.

— Normal că ai, a zis Aaron. Oricine pretinde că acţionează fără motiv minte.

— Deci pe tine ce motiv te împinge să faci asta? Ce te-a făcut să mă rogi tocmai pe mine să mă prefac a fi partenera ta?

— E o poveste lungă.

A oftat. Părea la fel de obosit ca mine.

— E vorba despre un angajament social. Nu pot să-ţi promit că va fi distractiv, dar e pentru o cauză nobilă.

A tăcut un moment, după care a adăugat:

— O să-ţi spun totul – dacă accepţi să mă însoţeşti, desigur.

Mi-am răsucit capul spre el. În ochii lui albaştri, fixaţi asupra mea, se citea o provocare.

Mă ademenea. Era dispus să-mi dezvăluie o părticică din viaţa personală – pe care o crezusem inexistentă – a lui Aaron Blackford. Ştia că voiam să aflu mai multe.

Bine jucat, Blackford!

— De ce eu? l-am întrebat, atrasă de momeală precum musca de miere. De ce nu altcineva?

— Fiindcă de când lucrăm împreună, am aflat că tu eşti singura ţipă suficient de ţăcănită ca să facă aşa ceva. Şi s-ar putea să fii singura mea opţiune.

N-aş fi luat-o ca pe un compliment. Nici nu fusese menit să fie unul. Tocmai mă numise *ţăcănită.* Dar, – a naibii să fiu! — ceva în felul cum a spus-o, ceva legat de acea zi stranie şi turnura neaşteptată de evenimente prin care aflasem că şi el avea nevoie de un partener, exact ca mine, mă îndemnau să cedez.

— Ştii c-o să fii nevoit să zbori cu mine în Spania şi o să stăm acolo un weekend, da?

— Da.

— În schimb, tu vrei să mă prefac pentru o singură seară că sunt partenera ta?

A încuviinţat din nou şi, de data asta, în privirea lui a apărut ceva. La fel şi în felul cum şi-a mişcat maxilarul şi a strâns din buze. *Hotărâre.* Îmi era familiară privirea asta. Mă răzvrătisem împotriva ei de nenumărate ori»

— Deci batem palma? a întrebat.

Oare suntem duşi cu pluta?

Ne-am holbat unul la celălalt în tăcere. Răspunsul îmi stătea pe vârful limbii.

— Da. Aşa rămâne.

— Aşa rămâne, a repetat el.

Mda, ne-am pierdut minţile.

Înţelegerea dintre noi era ceva nou. Brusc, aerul mi se părea încărcat. Parcă nu mai puteam să respir.

— În regulă. Perfect! am zis şi mi-am trecut vârful unui deget peste consola impecabilă. Batem palma!

Inspectam un fir de praf imaginar şi simţeam cum anxietatea mea creşte cu fiecare secundă petrecută în maşină.

— Avem de discutat o mulţime de detalii.

în principal, faptul că trebuia să pretindă a fi tipul cu care aveam o relaţie, nu *doar* partenerul meu la nuntă. Şi faptul că trebuia să se prefacă *îndrăgostit* de mine.

— Dar putem să ne ocupăm de tine primul, am adăugat. Când are loc angajamentul ăsta social cu care trebuie să te ajut?

— Mâine. Vin să te iau la şapte seara.

Am încremenit.

— Mâine?!

Aaron a început să se foiască în scaun şi şi-a ferit privirea.

— Da. Să fii gata la şapte fix! a subliniat el.

Eram atât de şocată, încât nici măcar nu mi-am dat ochii peste cap auzind cum îmi dădea ordine.

— Preferabil, în ţinută de seară. Acum du-te acasă şi odihneşte-te, Catalina. E târziu şi cred că ai nevoie de somn. O să-ţi spun restul mâine.

Am conştientizat ce spusese abia după ce am închis uşa de la intrarea în clădire. Şi doar după câteva secunde, imediat ce maşina lui a demarat, mi-am permis să pricep la ce se referea.

Mâine aveam să ies la o întâlnire. O întâlnire falsă. Cu Aaron Blackford. Şi îmi trebuia o ţinută de seară.

CAPITOLUL ŞASE

Nu eram panicată. *În niciun caz.*

Apartamentul meu arăta vraişte, dar eu eram relaxată. Peste tot zăceau aruncate maldăre de haine.

M-am privit în oglinda mare care stătea sprijinită de perete. Îmi promisesem că aveau să fie ultimele haine pe care le probam in seara asta. Marea problemă era că nu ştiam pentru ce eveniment mă pregăteam.

„Să fii gata la şapte fix! Preferabil, în ţinută de seară."

De ce nu insistasem să-mi dea mai multe detalii?

De fapt, ştiam răspunsul, lată o greşeală cu care eram, din nefericire, extrem de familiarizată: aşa abordam eu lucrurile. Mă aruncam cu capul înainte în tot felul de situaţii. Aşa reuşisem să-mi complic existenţa într-un asemenea hal, încât nu ştiam cum să descurc iţele.

Dovada numărul unu: *minciuna.*

Dovada numărul doi: consecinţele minciunii.

Cu alte cuvinte, înţelegerea pe care o încheiasem cu cineva de care niciodată, nici în cele mai nebuneşti vise, nu-mi imaginasem c-o sa am nevoie sau c-o să aibă nevoie de mine. Aaron Blackford.

Loca[{16}]*,* am mormăit în sinea mea, în timp ce deschideam un fermoar. Măcar ce purtam acum putea fi considerată ţinută de seară? *Me he vuelto loca. He perdido la maldita caveza*[{17}].

După ce m-am dezbrăcat şi am aruncat rochia pe pat, lângă celelalte rochii, mi-am luat halatul. Halatul roz şi pufos, fiindcă aveam nevoie de tot confortul din lume şi nu ştiam cum altfel să-l obţin. Fie puneam halatul pe mine, fie mă îndopam cu prăjituri.

Am privit de jur împrejur şi-am început să-mi masez tâmplele. De obicei, lipsa unor pereţi care să separe sufrageria de dormitor şi de bucătărie îmi plăcea. Era un aspect pe care-l consideram unul dintre avantajele de a locui într-un spaţiu mic, de tip garsonieră. Dar în timp ce inspectam dezordinea pe care o lăsasem peste tot, nu mi se mai părea convenabil faptul că nu aveam camere delimitate. Un loc cu pereţi m-ar fi împiedicat să transform *tot* apartamentul într-un talmeş-balmeş.

Haine, pantofi şi genţi zăceau împrăştiate peste tot: pe pat, pe canapea, pe scaune, pe podea, pe măsuţa de cafea. Niciun centimetru nu fusese cruţat. Apartamentul meu, de obicei ordonat, pe care-l decorasem cu atenţie în nuanţe de alb şi bej, cu câteva detalii *boho* pe ici, pe colo – de exemplu, superbul covor ţesut care mă costase o mică

avere –, acum semăna mai degrabă cu un şantier decât cu o casă.

Îmi venea să urlu.

Mi-am strâns mai tare cordonul halatului în jurul mijlocului şi mi-am luat mobilul de pe şifonier.

Mai erau două ore până la şapte fix, iar eu mă simţeam ca o ratată. Nu ştiam cu ce să mă îmbrac. Nu aveam nimic care să semene a rochie elegantă, de seară. Ce toarnă! Nu ştiam pentru ce eveniment mă îmbrăcam şi nici nu întrebasem.

Nici măcar nu aveam numărul de telefon al lui Aaron, ca să-i trimit un SMS prin care să-i cer ajutorul, plus câteva emoticoane ostile, pentru a mă fiice înţeleasă. Considerasem inutil să fraternizez cu duşmanul, aşa că nu avusesem nevoie de numărul lui.

Până acum.

Am aruncat telefonul pe un maldăr de haine şi m-am îndreptat spre colţişorul meu confortabil – sufrageria. Am luat laptopul de pe măsuţa rotundă de cafea, bej-deschis, cumpărata cu câteva săptămâni în urmă, dintr-un târg de vechituri, mi l-am pus in poală şi m-am trântit pe canapea.

Imediat ce m-am făcut comodă, am accesat contul meu de e-mail de serviciu.

Era singura soluţie. Dacă aveam noroc, Aaron cel dependent de muncă stătea în faţa laptopului acum, într-o sâmbătă. La urma urmei, înţelegerea noastră nu era un fel de tranzacţie? Sigur că da. Noi nu eram prieteni – nici măcar prietenoşi unul cu celălalt –, aşa că nu puteam stabili decât o înţelegere de tipul „favoare contra favoare”.

Fără să mai pierd vremea, am deschis o fereastră noua de e-mail şi am început sa tastez.

De la: cmartin@lntech.com
Către: ablackford@lntech.com
Subiect: Nevoie urgentă de informaţii!

Domnule Blackford,

Eram supărată – pe mine însămi, dar şi pe el – şi nu prea îmi ardea să-i folosesc prenumele.

Având în vedere ultima noastră conversaţie, încă aştept să-mi împărtăşiţi detalii legate de viitoarea noastră întâlnire. Îmi lipsesc toate informaţiile, ceea ce va duce, inevitabil, la o executare fără succes a contractului discutat.

Mă uitasem la toate sezoanele din *Gossip Girl* şi cunoşteam teribilele consecinţe de a purta hainele nepotrivite la un „eveniment social”, în New York.

Aşa cum, fără îndoială, ştiţi, este extrem de important să-mi oferiţi toate informaţiile necesare, cât mai repede cu putinţă.
Vă rog să-mi răspundeţi urgent.

Cu gânduri bune,
Lina Martin

Zâmbind larg, am apăsat butonul „Send” şi e-mailul a plecat din *outbox*. Apoi am privit lung ecranul, în aşteptarea unui răspuns. Când dădeam *refresh* pentru a treia oară paginii de e-mail, zâmbetul îmi dispăruse. La al cincilea *refresh*, ceafa a început să-mi transpire – în parte, datorită faptului că purtam un halat gros.

Dacă nu primeam niciun răspuns?

Sau, mai rău, daca toată treaba asta nu era decât o păcăleală? Un mod răutăcios de-a se juca cu mintea mea şi de-a mă face să cred că mă ajută. Dacă se purta cu mine aşa cum se purtase Mr. Big cu Carrie{18}?

Nu, Aaron n-ar face aţa ceva, a zis o voce în mintea mea.

Dar de ce nu? Aveam suficiente dovezi că Aaron era în stare de un asemenea comportament.

Dar oare îl cunoşteam cât de puţin? La urma urmei, lua parte la „angajamente sociale” care aveau legătură cu nişte „cauze nobile”, pentru numele lui Dumnezeu! Nu ştiam cine e omul ăsta.

La dracu! Aveam nevoie de prăjituri. Voiam să mă răsfăţ.

Când am revenit la laptop, cu pachetul de prăjituri într-o mână şi alinată de amestecul de zahăr şi unt, am văzut că primisem răspuns de la Aaron. Am oftat uşurată.

Muşcând din altă prăjitură, am deschis e-mailul.

De la: ablackford@lntech.com
Către: cmartin@lritech.com
Subiect: Re: Nevoie urgentă de informaţii!

Vin la tine într-o oră.
Numai bine,
Aaron

— Ce dr…

Am început să tuşesc, iar dumicatul pe care-l mestecam mai că mi-a rămas înţepenit în gât.

Aaron venea la mine. În apartamentul meu. Peste o oră. Deci cu o oră mai devreme decât stabiliserăm.

M-am dus în bucătărie şi mi-am turnat nişte apă într-un pahar. Apoi am cuprins cu privirea haosul din jur.

Mierda!{19}

N-ar fi trebuit să-mi pese, ştiam că nu. Dar să vadă Aaron aşa ceva?

A naibii să fiu! Nu! Mai degrabă mă înecam cu alt dumicat decât să-i ofer satisfacţia asta. M-ar fi tachinat până la sfârşitul zilelor.

Am lăsat paharul pe bufet şi, fără să mai pierd timpul, m-am pus pe treabă. O oră. Aveam şaizeci de minute la dispoziţie ca să fac ordine în garderoba mea împrăştiată prin apartament. Şi, după cum îl ştiam pe Aaron, avea să fie punctual, deci trebuia să mă grăbesc.

Mi-a luat o oră întreagă să fac apartamentul prezentabil. Atunci când s-a auzit soneria, eu nu numai că nu avusesem timp să mă schimb în ceva care să nu mă facă să semăn cu o jucărie Furby de mărime umană, dar, pe deasupra, frustrarea mea crescuse.

— Ce om enervant de punctual! am mormăit, în timp ce mă îndreptam spre uşa de la intrare.

Am apăsat butonul interfonului şi l-am lăsat să intre.

Aranjându-mi cocul neglijent, am încercat să mă calmez.

Aaron te ajută. Fii prietenoasă! mi-am zis. *Ai nevoie de ei A* urmat o ciocănitură în uşă.

Am aşteptat două secunde şi am inspirat adânc, ca să mă pregătesc să fiu cât mai amabilă cu putinţă.

Am pus mâna pe clanţă, am afişat o expresie neutră şi am deschis uşa.

— Aaron! Eu…

Am amuţit. S-a zis cu expresia mea neutră! Am rămas gură-cască.

— Eu… am dat să zic ceva, dar nu-mi găseam cuvintele.

Mi-am dres glasul şi am bâiguit:

— Hei! Bună! Uau! Mda…

Aaron se uita amuzat la mine. Speram că nu făcusem ochii cât cepele.

Însă era imposibil să nu mă holbez. Cum să nu te holbezi când vedeai ceea ce vedeam eu?

Asta nu era Aaron. În faţa mea stătea un tip pe care nu-l mai văzusem niciodată. O versiune a lui Aaron diferită de cea pe care o ştiam eu. Acest Aaron era… extrem de chipeş. Şi nu într-un mod ostentativ, ci elegant. Clasic. Rafinat. Atrăgător într-un mod care îţi lua minţile.

La naiba! De ce arăta aşa? Unde era Aaron cel cu pantaloni temi şi cămaşă plictisitoare, pe care-l înscrisesem pe lista mea neagră? Cum de fusese de-ajuns o singură privire ca să mă bal bai ca o şcolăriţă?

Aveam răspunsul în faţă. Corpul lui era suplu şi masiv. Era clar că nu ar fi trebuit să mă uit atât de insistent. Avea pe el un costum negru. De fapt, nu un simplu costum, ci un smoching. Un afurisit de smoching al cărui loc era pe un covor roşu, nu în pragul apartamentului meu din Bed-Stuy.

Nimic din aspectul lui nu se potrivea cu casa mea. Nici părul lui închis la culoare, nici cămaşa albă, nici papionul, nici ochii lui albaştri

care mă scrutau şi-mi analizau reacţia, nici smochingul de vedetă.

— Ce naiba porţi? l-am luat la rost. Cumva c o farsă? Ce ţi-am zis eu despre cum sa faci glume reuşite, Aaron?

— Ce port *eu?*

Privirea lui m-a cântărit din creştet până-n tălpi.

— Eu? a repetat, şocat de întrebarea mea.

Expresia i s-a schimbat puţin, de parcă nu înţelegea la ce se uită.

Mă simţeam extrem de expusă şi de stânjenită. Am aşteptat să mă privească din nou în ochi, fără să ştiu ce să fac sau să spun.

— Da, tu. *Ce* ai pe tine? am şoptit.

Tonul meu era agresiv.

— Mă simt obligat să-ţi pun aceeaşi întrebare. Nu ţi-am dat multe detalii, dar mi-am închipuit că eşti isteaţă şi c-o să-ţi dai seama că nu mergem la o petrecere în pijamale.

Mi-am înghiţit nodul din gât, conştientă că urechile mi se încingeau. Am scuturat din cap. *De fapt, e mai bine aşa.* Puteam să mă descurc cu această versiune a lui Aaron. Însă nu ştiam cum să interacţionez cu cealaltă versiune a lui, care mă lăsase fără aer.

Mi-am îndreptat umerii şi am întrebat:

— Crezi c-ar trebui să mă schimb?

Am strâns în mână cordonul halatului meu roz. Încercam să ignor cât de ridicol mă simţeam şi să-mi ascund starea sub masca bravurii.

— N-aş vrea să mă afişez prea împopoţonată la petrecerea aia în pijamale despre care vorbeai. Crezi că vor avea chestii de ronţăit pe-acolo?

A părut să reflecteze câteva momente la cuvintele mele, apoi mi-a răspuns:

— Cum de nu fierbi în halatul ăla? Porţi cam mult pluş pentru o persoană aşa de mică.

Plus?

— Pentru un om a cărui garderobă e alcătuită din doar două piese, pari să fii expert în materiale textile, i-am întors-o eu.

Pe faţa lui s-a citit o emoţie, dar n-am descifrat-o la timp. A închis ochii pentru o clipă şi a inspirat zgomotos pe nas.

Era iritat. Îmi dădeam scama că-şi pierdea răbdarea.

N-o să ajungem la timp. Suntem pierduţi.

— În primul rând – a început el, străduindu-se să-şi recapete autocontrolul –, ţi se scurg ochii după mine.

Mi s-au înroşit obrajii. *M-aprins cu mâţa-n sac!*

Aaron a completat:

— În al doilea rând, îmi ţii morală pentru ţinuta mea. Şi acum îmi critici gustul în materie de haine. Ai de gând să mă inviţi înăuntru sau mereu îţi ţii oaspeţii Ia uşă, timp in care îi şi insulţi?

— Cine-a zis că eşti oaspete?

Fără să-mi ascund supărarea că îmi făcea observaţii, i-am întors spatele şi m-am îndepărtat, lăsându-l în prag.

— Te-ai autoinvitat la mine acasă, i-am spus peste umăr. Sper că nu te deranjează să intri singur. Doar eşti băiat mare, nu?

Băiat mare? Am închis ochii, extrem de recunoscătoare că nu stăteam cu faţa la el.

Nu-mi venea să cred că-l numisem aşa! M-am dus la bucătărie şi am deschis frigiderul. Aerul rece mi-a atins pielea şi m-a făcut să mă simt puţin mai bine. M-am holbat în frigider un minut întreg, iar când m-am răsucit spre Aaron, am afişat un zâmbet fals.

Aaron Blackford se sprijinea de bufetul îngust care delimita spaţiul bucătăriei de cel al sufrageriei. Ochii lui albaştri îmi studiau ţinuta, de care părea fascinat.

Mi-am dat seama că mă deranja. Felul în care mă privea mă făcea să mă simt prost, deşi eram acasă la mine şi el era intrusul care venise mai devreme decât stabiliserăm. Era stupid, însă mi-a amintit cât de neînsemnată mă făcuse să mă simt cu luni în urmă, când îl auzisem vorbind cu Jeff. Sau cum fusese pe punctul de a-mi arunca în faţă cana pe care i-o făcusem cadou. Sau cât mă deranjaseră, după aceea, toate observaţiile şi împunsăturile lui.

Rosie avea dreptate. Nu puteam să uit. Încă păstram în suflet ranchiuna, de parat viaţa mea depindea de ea. Ca şi cum ranchiuna mea era o scândură care plutea pe ocean, iar eu nu aveam vestă de salvare.

— Pare cam nepotrivit vara, a zis Aaron şi a dat din cap spre halatul meu.

Nu se înşela. Muream de cald, dar aveam nevoie de confortul oferit de halatul moale.

L-am imitat şi m-am sprijinit de bufetul din spatele meu.

— Pot să-ţi ofer ceva de băut, *Anna Wintour*[{20}]? Sau ai prefera să scoţi in evidenţă cât de oribil e halatul meu?

A început să strâmbe din buze, încercând să-şi reţină un zâmbet. Mic, pe de altă parte, nu mi se părea deloc amuzant.

— Vrei nişte apă?

N-a schiţat niciun gest. În colţul gurii îi mijea un zâmbet.

I-am întins o sticlă cu apă, după care am luat una şi pentru mine.

— Ştii, ai fi putut să-mi răspunzi la e-mail. Nu era nevoie să vii aici aşa de devreme.

— Ştiu.

Bineînţeles că ştia.

— Venind mai devreme, ţi-am făcut o favoare.

— O favoare? am repetat, îngustând ochii. O favoare ar fi fost sa apari aici cu buzunarele pline de *churros*[{21}].

— O să-ncerc să ţin minte chestia asta, a spus el pe un ton serios.

Până să deschid gura ca să-l întreb la ce se referea, a continuat:

— Tu de ce nu m-ai sunat, în loc să trimiţi… e-mailul ăla pompos? Am fi câştigat amândoi timp, *domnişoară Martin*, a adăugat Aaron, încruntat.

Ha! Ştiam eu că, dacă-i scriu „domnule Blackford”, o să se enerveze

I-am răspuns:

— În primul rând, eu nu ţi-am cerut să vii aici. A fost alegerea ta.

Am desfăcut sticla de apa şi am sorbit.

— În al doilea rând, cum să te sun daca nu am numărul tău, isteţule?

S-a încruntat mai tare.

— Ar trebui să-l ai. La ultimul *team-building*, toţi am făcut schimb de numere de telefon. Eu îl am pe-al tău. Am numerele tuturor.

Am coborât încet sticla şi i-am pus dopul.

— Ei bine, eu nu-l am pe al tău. De ce-aş fi avut nevoie de el?

Nu înregistrasem numărul lui Aaron în agenda mobilului meu fiindcă eram ranchiunoasă. Ăsta era adevărul.

A reflectat câteva momente Ia întrebarea mea, apoi a clătinat uşor din cap. Şi-a îndreptat spatele şi s-a îndepărtat.

— Ce era atât de important? a întrebat, revenind la adevărata problemă. Ce detalii voiai să-ţi trimit urgent?

— Blackford, nu-mi pot alege o ţinută, dacă nu ştiu unde mergem. E ia mintea cocoşului.

— Dar ţi-am zis, a răspuns el, cu o sprânceană ridicată. Am un angajament social.

Am pus sticla de apă pe bufet şi mi-am împreunat mâinile.

— Nu sunt suficiente informaţii. Mai am nevoie de detalii.

— Ai nevoie de o rochie de seară, a răspuns încăpăţânatul cu ochi albaştri. Aveai destule informaţii ca să alegi o *rochie*.

Cu un gest teatral, am dus o mână la pieptul acoperit de halatul roz şi pufos şi m-am prefăcut că strâng între degete un şirag de perle imaginar.

— Destule informaţii? am repetat exprimarea lui.

A încuviinţat.

Nu-mi venea să cred! Chiar credea că are dreptate.

— Răspunsurile laconice nu sunt suficiente, Aaron, i-am zis ironic.

Mai ales după ce văzusem ca el era pregătit să ia parte la o gală din Upper East Side, unde oamenii se prefăceau că se pupă delicat pe obraz şi vorbeau despre vacanţe în Hamptons. Cu siguranţă nu aveam nimic în garderobă care să se potrivească unui astfel de eveniment.

— Ce n-ai înţeles când am zis „ţinută” şi „seară”? E vorba despre ţinute pentru evenimente care au Ioc seara. În cazul tău, de rochii.

— Tu chiar îmi explici aşa ceva? l-am întrebat, simţind că frustrarea mi se urcă la cap. Eşti pur şi simplu…

Am strâns pumnii. Îmi venea să arunc cu ceva în Aaron.

Şi-a strecurat mâinile în buzunare. Arăta foarte chipeş şi elegant în afurisitul de smoching.

Probabil că frustrarea mi se citea pe faţă, Fiindcă s-a îndurat să-mi dea mai multe informaţii:

— E un eveniment caritabil. O strângere de fonduri care are loc în fiecare an. Va trebui să mergem în Manhattan. Pe Park Avenue.

Nu, nu, nu, nu! Suna foarte pretenţios.

— E un eveniment formal, deci va trebui să fii elegantă. O ţinută formală de seară, a adăugat şi m-a măsurat cu privirea. Exact cum am spus.

— Aaron! am rostit printre dinţi. *Mierda! Joder!* O strângere de fonduri? Eveniment caritabil? Asta sună a adunare din… *înalta societate.*

Am scuturat din cap. Cocul aproape că mi s-a desfăcut.

— Nu. De fapt, sună a adunare unde înalta societate aruncă-n stânga şi-n dreapta cu banii. Nu-i judec, dar… *Doamne!*

Mi-am dus mâinile la frunte şi am început să păşesc agitată prin bucătărie.

— Ar fi fost bine dacă m-ai fi prevenit. Puteai să-mi fi spus ieri, ştii? M-aş fi dus la cumpărături în dimineaţa asta, Aaron. Aş fi pregătit câteva rochii dintre care să alegi. Habar n-am ce-o să fac acum. Am câteva rochii mai elegante, dar nu sunt potrivite.

— Ai fi făcut asta pentru mine?

Avea un aer zăpăcit – ceva cu care nu eram obişnuită.

— Pentru *mine*? a subliniat.

— Da.

Mi-am încrucişat braţele la piept. De ce era şocat?

— Bineînţeles că aş fi făcu t-o, am zis. În primul rând, nu mi-ar plăcea deloc să mă prezint la evenimentul tău caritabil arătând ca un clovn – spunând asta, am schiţat ghilimele imaginare în aer. Crezi sau nu, am respect de sine şi simţul ridicolului.

Ochii lui Aaron străluceau în acel fel care îmi stârnea emoţii.

— În al doilea rând, n-aş vrea să te răzbuni pe mine şi să porţi Dumnezeu ştie ce la nunta surorii mele, doar ca să-mi faci în ciudă, sau să renunţi cu totul fiindcă nu-s destul de elegantă. Contez pe tine să mergi în Spania, cu mine. Eu… cam am nevoie de tine, înţelegi?

Ultimele cuvinte mi-au scăpat de pe buze fără să vreau.

— N-aş face niciodată asta, a răspuns el, ceea ce m-a luat prin surprindere. N-o să te las baltă. Doar am încheiat o înţelegere.

Mă simţeam vulnerabilă după mărturisirea mea, aşa că mi-am ferit privirea.

— N-am să foc asta, Catalina. Nici dacă m-ai forţa. Şi ştiu că eşti în stare.

Aveam impresia ca sarcasmul lui era cu intenţie. Voia să mă stârnească să-i dau o replică. Dar, cine ştie de ce, n-am făcut-o. Cuvintele lui păreau sincere. Doar că nu-mi dădeam seama dacă vorbea serios. Pentru mine era foarte dificil să uit relaţia noastră profesională din trecut. Toate împunsăturile şi ironiile, toate modurile prin care ne asiguraserăm că niciunul dintre noi nu uită cât de tare îl antipatizează pe celălalt.

— În fine, Blackford… N-am timp pentru aşa ceva.

Mi-am dus mâna la gât şi-am început să-l masez.

— Fă-te comod! Mă duc să văd ce să port la strângerea asta de fonduri.

M-am îndreptat spre Aaron. Statura sa masivă bloca trecerea spre sufragerie. M-am oprit la distanţă de un pas, am ridicat ochii şi am înălţat o sprânceană, rugându-l fără cuvinte să se mişte. Mă privea de sus. Ochii lui îmi studiau chipul. Şi gâtul. Exact locul unde mâ masasem, cu câteva secunde în urmă.

Apoi s-a uitat la mine cu o expresie pe care n-o recunoşteam.

Eram foarte aproape unul de celălalt. Degetele mele de la picioare îi atingeau vârful pantofilor lustruiţi. Şi simţeam că mi se înteţeşte respiraţia.

I-am susţinut privirea.

Mi-am dat capul pe spate şi am observat că părea mai înalt ca niciodată. Părea mult mai înalt şi mai masiv decât mine, îmbrăcat in smochingul ăsta, care avea puterea de a-l transforma într-un bărbat la care cu greu mă puteam abţine să mă holbez.

Aaron şi-a lins buza de jos, iar eu mi-am concentrat atenţia asupra gurii sale. Buzele lui pline străluceau în lumina din bucătărie.

Simţeam că mă încălzesc pe sub halatul meu stupid. Stăteam prea aproape de el. Îmi era prea cald şi observam prea multe lucruri deodată.

M-am uitat din nou în ochii lui albaştri. Mă studiau cu aceeaşi expresie misterioasă. Aş fi putut să jur că s-a înclinat puţin spre mine. Dar poate că mi se păruse.

— Am vorbit serios, a spus el cu voce joasă, liniştită.

Eram buimăcită, dar ştiam la ce se referă. Bineînţeles că ştiam.

A expirat încet. I-am simţit respiraţia cu aromă de mentă.

— Nu m-aş răzbuna. Ştiu cât de importantă este pentru tine nunta surorii tale.

Adevărul cuvintelor lui m-a izbit mai tare decât apropierea dintre corpurile noastre. Am întredeschis buzele. Simţeam un gol în stomac.

— Eu nu-mi iau cuvântul înapoi, Catalina. Niciodată.

Oare Aaron Blackford încerca să mă liniştească? Să mă asigure că, indiferent ce se întâmpla sau ce Fusese între noi, acum nu eram pe teren minat? îmi transmitea că avea să-şi ţină promisiunea până la

capăt? Că nu avea să renunţe? Aşa părea. Posibil ca Rosie să nu se Fi înşelat în privinţa lui.

Poate că Aaron nu era *atât* de îngrozitor.

Poate că eu mă înşelasem în privinţa lui. Nu ştiam ce să-i răspund. Ce să fac în acea situaţie. Şi cu cât se prelungea tăcerea, iar el părea şi mai deschis faţă de mine, cu atât mai caid îmi era şi ameţeam mai mult. Îmi era greu să gândesc limpede.

— Mă înţelegi, Catalina? a insistat el.

Căldura care emana dinspre el mă învăluia cu totul.

Aş fi vrut să-i spun: *Nu. Nu înţeleg absolut nimic din ce se întâmplă acum.*

Am dat să vorbesc, dar corzile mele vocale n-au putut să formuleze un răspuns. De pe buze mi-a scăpat un sunet straniu. Mi-am dres glasul.

— Ar trebui să mă apuc de treabă, am reuşit să articulez. Dacă nu te superi, trebuie să mă schimb de haine. Altfel, întârziem.

Cu o mişcare surprinzător de graţioasă pentru un om de statura lui, Aaron mi-a făcut loc. S-a dat la o pane. Părea prea înalt şi prea masiv în apartamentul meu înghesuit. Ocupa prea mult spaţiu şi îmi provoca furnicături. Am constatat acest lucru când am trecut pe lângă el, iar umărul meu i-a atins uşor pieptul.

Pieptul lui puternic.

Instantaneu, toată căldura din corp mi-a încins faţa.

Gata! Cu picioare slăbite, am început să păşesc. Îmi simţeam pielea lipicioasă. *Trebuie să dau jos halatul ăsta,* mi-am zis, trăgând de guler. *Din cauza lui m-am înroşit şi m-am încins*.

Încercam să-mi mut gândul în altă pane.

Gândeşte-te la rochii. Nu te gândi la Aaron! Nici la smoching. Nici la respiraţia lui cu aromă de mentă. Nici Li pieptul lui. Nu te gândi la nicio altă parte a corpului lui! Nici la ce a spus!

Ajunsă în faţa şifonierului, am deschis larg uşile. Pe măsură ce scotoceam după o rochie potrivită pentru eveniment, mi-am recăpătat încet concentrarea.

Am scos din şifonier singura rochie pe care-o aveam şi care putea să mă scoată la liman, am luat perechea mea de pantofi pentru evenimente speciale, câteva accesorii şi m-am dus în baie.

Pe drum, m-am uitat cu coada ochiului la Aaron. Stătea lângă canapeaua albastră, tapiţată cu catifea, iar statura lui o făcea să pară micuţă. Îşi ţinea privirea aţintita asupra telefonului. Nici măcar n-a ridicat capul când am trecut prin faţa lui.

Perfect! Mai bine aşa decât să-şi bage nasul peste tot sau să defileze în smochingul lui năucitor.

Sigur că de vină era smochingul. Comportamentul meu, reacţia pe care mi-o provocase el nu erau normale.

— Eu o să… mă pregătesc în baie, i-am spus peste umăr. Fă-te comod!

Odată ce am ajuns în singura cameră complet izolată de pereţi – baia –, m-am simţit mai bine. Nu-mi mai era atât de cald. Uşa nu avea încuietoare. Pur şi simplu am închis-o, am agăţat rochia de bara duşului şi am început să mă machiez şi să-mi aranjez părul.

După ceea ce a părut a fi o eternitate, m-am declarat în sfârşit mulţumită de aspectul meu. Fata care mă privea din oglinda mare de pe perete purta o rochie fără mâneci, lungă până în pământ. Culoarea era între cea a onixului şi un bleumarin foarte închis. Croiala şi materialul era simple şi, cu siguranţă, nu suficient de elegante pentru evenimentul din seara asta, dar despicătura care pornea de deasupra genunchiului îi dădea un aspect graţios şi rafinat. Punctul ei forte era răscroiala, unde – deşi nu lăsa la iveală decolteul, căci rochia pornea de la baza gâtului – fuseseră cusute mărgele albe ce imitau perlele. Rochia era absolut minunată. O cumpărasem din impuls, cu câteva luni în urmă. Nu avusesem ocazia s-o port şi uitasem c-o am în şifonier.

Mi-am studiat în oglindă buclele castanii care-mi cădeau pe umeri. Coafura mea era departe de a fi perfectă, dar trebuia să mă mulţumesc cu ea aşa cum era. Pentru o clipă, m-am gândit să mă dau cu ruj roşu. Dar am renunţat imediat la idee, fiindcă ar fi însemnat să exagerez. Preferam să îl folosesc când m-aş fi dus la o întâlnire romantică adevărată.

Am oftat, cu o senzaţie supărătoare în piept.

Nu mai ieşisem la o întâlnire de secole. Nu din cauză că m-aş fi considerat nedemnă sau insuficient de atrăgătoare încât să stârnesc interesul cuiva. Mă întâlnisem cu câţiva ţipi imediat după ce mă mutasem în New York. Dar, la un moment dat, încetasem să mai încerc. Ce rost avea, dacă era clar că ceva nu era în regulă cu mine? Părăsisem Spania, dar cumva reuşisem să-mi las dincolo de ocean voinţa de a mă îndrăgosti din nou.

În timp ce mă priveam în oglindă, mi-am dat seama că de multă vreme nu mai depusesem atâta efort pentru machiaj, coafură şi haine. Iar acum îmi doream să nu fi observat asta.

Pentru că îmi promisesem demult să nu-mi plâng de milă. Era o cale pe care jurasem să nu apuc.

Atunci, de ce mă simţeam aşa? Cum de ajunsesem în acest punct? După luni întregi, chiar făceam eforturi pentru aspectul meu exterior, dar făceam asta de dragul unei întâlniri care nici măcar nu era adevărată. O întâlnire simulată. O înţelegere. Un fel de acord de afaceri. Isuse, cum de ajunsesem în situaţia de a fi nevoită să-mi inventez o relaţie, ca să nu mă simt ca o ratată absolută?

Frica mea era mai reală ca niciodată. Eram cu inima frântă, eram…

Un ciocănit în uşa băii m-a trezit la realitate şi mi-a amintit de persoana care mă aştepta, nerăbdătoare.

— Cât mai durează, Catalina? s-a auzit vocea profundă a lui Aaron. Stai acolo de ceva timp.

M-am uitat la ceasul mic aşezat pe un raft: şapte fără un sfert. Mai aveam un sfert de oră la dispoziţie, dacă respectam ora pe care o stabiliserăm iniţial.

Alt ciocănit. Mai puternic. Mai nerăbdător.

— Catalina!

Am Hotărât să răspund cu tăcere la lipsa lui dc răbdare. Cineva trebuia să-i arate că nu putea să facă mereu aşa cum voia el. Pe deasupra, mi se promiseseră încă cincisprezece – în fine, paisprezece – minute în plus.

Încă simţeam fisura care apăruse în inima mea. Mi-am strecurat piciorul drept într-un pantof şi l-am sprijinit de capacul toaletei. Am încheiat bareta.

Fără să mă grăbesc, am procedat la fel cu piciorul stâng. Mai aveam câteva minute şi plănuiam să...

În locul celui de-al treilea ciocănit, uşa mea fără încuietoare s-a deschis larg, speriindu-mă groaznic. Dincolo de ea era un tip extrem de agitat.

— Catalina.

În ochii lui albaştri şi nerăbdători se citea o urmă de uşurare.

— De ce n-ai răspuns când te-am strigat? Stai aici de o oră.

Pe măsură ce îmi măsura cu privirea rochia lungă, expresia lui devenea tot mai dură. Şi-a încleştat maxilarul şi m-a privit din nou în ochi.

Era supărat?

O mică voce din mintea mea mi-a spus că probabil regreta că mă invitase la eveniment. Dacă părea atât de nemulţumit, era fiindcă probabil nu mă ridicam la standardele lui.

Am ignorat senzaţia de stânjeneală din stomac şi m-am agăţat de prima emoţie la îndemână. Una care era extrem de uşor de stârnit, când venea vorba despre Aaron.

— Aaron Blackford! m-am răstit. Ce naiba faci?! Nu ştii să ciocăni la uşă?

— Am ciocănit de două ori, a răspuns pe un ton la fel de dur precum expresia lui.

Vocea lui enervant de profundă răsuna în baie.

— Şi dacă eram dezbrăcată?

A început să se foiască. Degetele lui mari strângeau atât de tare clanţa, încât mă întrebam dacă avea s-o smulgă din uşă.

— Dar nu eşti, a spus cu voce tăioasă. Cu siguranţă nu eşti dezbrăcată.

Expresia lui devenea din ce în ce mai severă.

Mâinile au început să-mi transpire. Tăcerea se prelungea.

Isuse, ce se întâmplă?

Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, iar în aer se simţea o tensiune pe care n-o înţelegeam.

Era aproape sufocant. Mult mai sufocant decât situaţia de mai devreme, din bucătărie. Astfel că începeam să las garda jos şi tot felul de gânduri îmi răsăreau în minte.

Am destrămat tăcerea:

— E vreo… E vreo problemă?

A clătinat din cap şi m-a măsurat rapid cu privirea, de sus până jos.

— Vad că ai găsit o rochie de seară.

— Da. A trecut atât de mult de când n-am mai ieşit la o întâlnire, încât am şi uitat c-o am.

Ceva s-a schimbat în expresia lui. Mă simţeam extrem de prost pentru ceea ce spusesem.

— Ei bine, nu contează. N-aş purta rochia asta la o întâlnire cu vreun tip. E singura rochie elegantă pe care o am. Sper că e potrivită.

Mi-am trecut palmele transpirate de-a lungul şoldurilor, dar apoi m-am oprit, ca să nu umezesc materialul rochiei.

— E acceptabilă, a răspuns Aaron.

Acceptabilă?!

Nu ştiu ce mă aşteptam să zică, dar aş minţi dacă aş spune că replica lui nu fusese puţin înţepătoare.

— Bun, am zis şi am privit în altă parte, încercând să nu-mi las umerii să se cocârjeze. Hai să mergem!

A rămas pe loc, fără să scoată o vorbă.

— Haide! i-am spus, forţându-mă să zâmbesc. Nu vrei să întârzii, nu?

După câteva secunde, s-a mişcat din prag fără să se uite la mine. Foarte bine! Nici eu nu mă simţeam în stare să mă uit la el.

Am ieşit din baie, având grijă să nu-i ating iar pieptul cu umărul.

Mi-am zis că n-aveam niciun motiv să mă simt jignită de ceea ce-mi spusese Aaron Blackford.

CAPITOLUL ŞAPTE

Mergeam cu maşina, în tăcere, de un sfert de ora – cel mai lung din viaţa mea –, când am hotărât că nu mai suportam.

Nu mai aveam chef de vorbe aruncate aiurea şi ştiam că, dacă aşteptam ca Aaron să spună ceva, era ca şi cum aş fi aşteptat să se deschidă un zid de cărămidă care să dezvăluie intrarea într-o lume a vrăjitorilor. Dar, dacă nu rosteam nimic ca să întrerup tăcerea, eram sigură că urma să sar din maşină.

— Vasăzică o strângere de fonduri…

Cuvintele mele au răsunat în spaţiul strâmt şi liniştit al maşinii.

Aaron a aprobat din cap, cu privirea aţintită asupra şoselei. Ţinea ambele mâini pe volan.

— Pentru o cauză nobilă, evident, am completat.

Altă încuviinţare din cap.

— Şi se desfăşoară anual?

Un mormăit de confirmare.

Mi-am zis că, dacă nu începea să vorbească în curând, nu aveam să sar *eu* din mers, ci aveam să-i fac vânt *lui* afară din maşină.

— Şi… am început eu, căutând o întrebare care să nu se limiteze la un răspuns de tipul „da” sau „nu”. Cum se vor strânge banii?

A părut să reflecteze îndelung la un răspuns. Era clar: trebuia să-l împing din maşină.

— Printr-o licitaţie, a zis Aaron.

În sfârşit! A deschis gura!

— Pentru ce anume se licitează?

Am început să mă joc cu brăţara mea groasă, de aur, aşteptând un răspuns care nu mai venea.

— O operă de artă? Lecţii de golf? Un iaht?

Nimic! Tăcere.

— Chiloţii lui Elvis? am plusat.

Ultima întrebare i-a stârnit o reacţie. Mi-a aruncat o privire derutată şi apoi s-a concentrat din nou asupra drumului.

— Ce? am zis şi am ridicat din umăr. Să ştii că cineva a scos la licitaţie o pereche de chiloţi murdari de-ai lui Elvis, pe care îi purtase la un concert din anii ’70.

Probabil că Domnul Cuviinţă era scandalizat, dar tot nu vorbea, aşa că am continuat să dau din gură:

— Stai calm, că nu i-a cumpărat nimeni.

I-am cercetat profilul pentru o clipă. Nu reacţiona.

— Am vrut să spun că nimeni nu a licitat pentru ei, m-am corectat.

Nu ştiu multe despre licitaţii.

Tăcere. *Biiine…*

— În concluzie, nimeni n-a vrut chiloţii lui Elvis, am spus în zeflemea. Ca să fiu sinceră, asta mi-a reînviat încrederea în omenire. Nu e totul pierdut, nu-i aşa?

Un muşchi de pe maxilarul lui a zvâcnit.

— Cine-ar vrea să cumpere aşa ceva? Şi în ce scop? Ca să-i înrămeze? am zis cu o grimasă. Imaginează-ţi că eşti invitat la cineva acasă şi dai cu ochii de o pereche de chiloţi murdari pe perete, într-o ramă, deasupra canapelei. Sau deasupra toaletei.

Aaron mi-a aruncat o privire mirată, după care, în sfârşit, a vorbit:

— Niciodată nu ştiu la ce să mă aştept din partea ta.

Ăsta e răspunsul lui?

— Cum adică? l-am întrebat, încruntându-mă.

— Niciodată nu ştiu ce o să-ţi iasă pe gură, a spus cu voce serioasă. Găseşti mereu o metodă sa mă prinzi cu garda jos. Şi nu mulţi reuşesc asta.

Cum trebuia să reacţionez? Tocmai îmi făcuse un compliment? Turuisem despre chiloţii murdari ai lui Elvis, atârnaţi in sufrageria cuiva, aşa că probabil nu era un compliment.

— Păi, dacă te interesează, mai am informaţii de-astea dubioase, m-am hlizit eu. Tot felul de informaţii, nu doar despre chiloţi.

— Bineînţeles că ai, a bodogănit Aaron.

— Sau poate vrei să foloseşti acest timp preţios spunându-mi mai multe despre ce-o să se întâmple în seara asta.

Am aşteptat câteva secunde. Din nou, tăcere.

— Ai putea să-mi explici ce caut aici, prefăcându-mă că sunt partenera ta. Ar fi un început bun.

A strâns volanul mai tare în mâini. Nu-mi scăpase mişcarea asta, pentru că de câteva minute îl urmăream atentă.

Şi totuşi, nu vorbea.

M-am îmbufnat, frustrată.

— Ai zis că-mi povesteşti totul dacă sunt de acord să te însoţesc, i-am reamintit.

— Aşa am zis, nu?

— Da!

Nu pricepeam de ce făcea pe secretosul. Dar aşa era el, la urma urmei. N-ar fi trebuit să mă mir.

Şi-a mişcat mâinile pe volan, iar materialul smochingului s-a întins. Am observat cum i se mulau mânecile pe braţe, iar pentru o clipă mintea mi-a zburat în altă pane şi am retrăit senzaţia ciudată pe care o avusesem ceva mai înainte, acasă, de faţă cu el.

Îmi distrăgeau atenţia prezenţa lui, apropierea iui, felul cum arăta. Obiectiv vorbind, era greu să nu te holbezi la el. Statura lui făcea

scaunul şoferului să pară mai mic, aşa cum se întâmpla aproape cu orice alt lucru. Fără să vreau, mi-am plimbat privirea de-a lungul braţelor lui, dincolo de umerii laţi şi până la profilul lui impasibil şi serios. Nu zâmbea – Aaron nu zâmbea niciodată –, iar eu nu fusesem niciodată mai conştienta de acest lucru.

Dar îmi dădeam seama că avea acest efect asupra mea nu doar din cauza smochingului.

Până acum, reuşisem cumva să trec cu vederea cât de atrăgător era Aaron. Nu că n-aş fi observat. Dar, ca să-i ignor aspectul fizic, era suficient să-mi aduc aminte de personalitatea lui anostă şi acră. Însă asta nu schimba situaţia: Aaron avea toate acele atuuri care mă făceau să întorc capul şi să mai arunc o privire. Toate acele calităţi pe care nu le căutam, dar de care mă simţeam extrem de atrasă. Era înalt şi neclintit. Tot numai muşchi şi mişcări bine cântărite. Fiecare gest al său era calm şi disciplinat. Pielea lui palidă şi părul întunecat îi scoteau ochii în evidenţă. Aveau o nuanţă profundă şi intensă de albastru pe care nu o mai întâlnisem înainte să-l cunosc pe el.

Mi-am desprins ochii de la el şi m-am blestemat în gând că-mi îngăduiam să mă gândesc la astfel de lucruri. *Ce naiba fac?* Subiecte importante de discutat. Nu aveam timp să mă gândesc cât de bine arăta. *Afurisitul de smoching!*

— Te laşi greu, Blackford. Dar nu-i nimic. Pot să ghicesc de ce sunt aici.

O să-ncerc să ghicesc, daci aşa nu mai am gânduri nebuneşti şi stupide despre tine.

— O să intru în jocul tău dacă îl joci şi tu, am adăugat.

Aaron tăcea mâlc.

— Bun! O să iau tăcerea ta drept un „da”. Hai să ne jucăm!

M-am foit în scaun, înclinându-mă spre stânga.

— De ce sunt aici? Să vedem… Sunt aici ca să te protejez de o fostă iubită nebună?

Era o presupunere insipidă, dar trebuia să încep e undeva.

— Pari genul de tip care atrage femei nebune.

S-a uitat pieziş la mine. Iar pe frunte i-au apărut câteva cute.

— Cum adică? a întrebat şi a clătinat din cap, apoi s-a uitat din nou la drum. Ştii ce? Nu vreau să aflu.

— Bine. Să înţeleg că nu e vorba de vreo iubită nebună, am zis şi am dus degetul arătător la bărbie. Hmmm… Dacă nu ai nevoie de protecţie, atunci vin cu tine ca să trezesc gelozia cuiva?

— Nu, a răspuns iute.

Am jucat din sprâncene.

— Eşti sigur? La evenimentul ăsta nu-i nicio fostă iubită pe care vrei s-o recâştigi? Să-i arăţi celei care te-a părăsit ce-a pierdut? Să reaprindeţi flacăra dragostei?

— Am zis că nu e vorba de foste iubite.

Umerii i s-au încordat.

— Bine, bine, am înţeles. Linişteşte-te, Blackford! Nu-ţi ieşi din pepeni pentru un fleac!

A strâmbat din buze.

Mă distram foarte tare.

— Nu ştiu ce să zic, am continuat. Atunci… aha! E vorba de dragoste neîmpărtăşită. Asta e, nu?

Mi-am dus mâinile la piept, cu un gest teatral.

— O femeie care habar n-are că o priveşti cu ochi ca de căţeluş, plini de dor. Nu, stai! Nu cred că tu poţi să ai o privire de căţeluş. Sper că ştii că, dacă te interesează o ţipă, nu obţii nimic dac-o priveşti cu răceală, da? Dacă există cineva care trezeşte o emoţie în inima ta de piatră…

— Nu, m-a întrerupt el. Nu de asta te-am luat cu mine.

A tras adânc aer în piept.

— Nu-mi place să joc jocuri, Catalina.

Mi-am lăsat mâinile să coboare în poală.

— Te referi la jocul ăsta de-acum sau la jocuri în general? Vorbeşti despre jocuri sexy? Ca jocurile de seducţie?

Am închis gura imediat ce mi-am auzit propriile cuvinte. Nu-mi venea să cred că-i spusesem aşa ceva lui Aaron! Nici lui nu-i venea să creadă. A scos un sunet care semăna a hohot de râs.

— Tu… a început el cu surprindere şi a întors capul spre mine. Isuse, Catalina!

M-am încruntat şi am dat să spun ceva, dar mi-a luat-o înainte:

— Dacă eu închei o relaţie cu o femeie, atunci chiar o *închei*.

Vocea lui a coborât cu o octavă, răsunând ca o bubuitură in spaţiul strâmt dintre noi:

— Şi dacă mă interesează o femeie, mă exprim. Găsesc o cale de a-i transmite asta. Mai devreme sau mai târziu, tipa respectivă o să ştie.

Aaron nu se uita deloc la mine. Îşi ţinea privirea aţintită asupra drumului.

— Nu te-aş folosi pe tine – de fapt, pe nimeni altcineva – pentru un asemenea lucru. După cum ai spus când eram la tine acasă, sunt *băiat mare*.

Am simţit cum un val de căldură îmi cuprinde faţa. Roşeam, iar machiajul probabil nu ascundea nuanţa puternică de roşu care mi se răspândea pe obraji. Mi-am ferit ochii.

— A, bine.

M-am abţinut să-mi duc mâna la obraz. Aş fi vrut să verific dacă mi se înfierbântase pielea.

— Înţeleg.

De fapt, nu înţelegeam. Şi nu pricepeam de ce vorbele lui mă

făceau să mă simt astfel. Nu pricepeam nici de ce îmi ceruse mie ajutorul, din moment ce el *nu juca jocuri* şi era *băiat mare*.

Dar, ce-i drept, în ultima vreme nu prea înţelegeam multe în ceea ce-l privea pe tipul ăsta. Mai ales atunci când corpul meu se hotăra să nu mai fie de partea mea şi reacţiona în moduri stupide.

M-am uitat pe geam, urmărind cum treceau pe lângă noi luminile oraşului.

— Ai spus c-o să-mi povesteşti totul daca accept să vin cu tine. Dacă… daca facem acest lucru unul pentru celălalt.

Am înghiţit în sec. Nu voiam să las să se vadă cât de ciudat mă făcea să mă simt.

— Ai dreptate. Am jucat fotbal în facultate, a început el deodată, luându-mă prin surprindere.

Încercam să-mi reţin exclamaţia de surpriză care-mi stătea pe vârful limbii.

Asta nu era o explicaţie şi nici răspunsul pe care-l aşteptam. Dar era primul lucru pe care îl aflasem despre el şi care nu avea legătură cu serviciul. Aşadar, Aaron tocmai se deschisese faţă de mine, pentru prima oară. Doar un pic, ce-i drept, dar tot era o fisură în carapacea lui. Şi, dintr-odată, am vrut să izbesc în ea şi să scot mai multe la iveală.

— Fotbal? Adică sportul ăla cu căşti şi cu mingea în formă de pepene[22]? l-am întrebat, încercând să menţin un ton neutru.

Nu eram o necunoscătoare într-ale sportului, dar, cum mă trăgeam din Europa, trebuia să mă asigur că vorbeam despre acelaşi sport.

— Da. Nu fotbal european, ci ăla cu „pepenele”. Am jucat în Seattle, oraşul unde am fost la facultate.

— Seattle, am repetat, în timp ce reflectam la noua informaţie.

Voiam să aflu mai multe.

— Seattle e în nordul statului Washington, nu? Ştiu asta din seria *Amurg*. Oraşul Forks e la câteva ore distanţă de Seattle.

Regretam că pomenisem de *Amurgi* dar calul de dar nu se caută la dinţi. În plus, în afară de câteva locuri pe care le vizitasem, cunoştinţele mele despre geografia Statelor Unite proveneau din cărţi şi filme.

— Da, exact.

Umerii i s-au mai relaxat puţin.

În limbajul corporal al lui Aaron, reacţia asta însemna ca aveam undă verde să pun mai multe întrebări.

Deci evenimentul la care mergem în scara asta are de-a face cu perioada în care ai jucat fotbal?

încă sunt invitat la câteva evenimente, a răspuns, încuviinţând din cap. Pentru că am jucat fotbal, dar mai degrabă datorită implicării familiei mele în cadrul NCAA[23]. O dată pe an, se organizează un

eveniment caritabil pentru o asociaţie de îngrijire a animalelor, la care iau parte câteva celebrităţi.

Tu eşti una dintre acele celebrităţi?

Trebuia să caut pe Google ce anume e NCAA. Presimţeam că Aaron îmi ascundea ceva.

— O, Doamne! Aaron Blackford, nu cumva îmi spui că te tragi dintr-un neam vechi de *aristocraţi ai fotbalului*? O să fie şi familia ta prezentă?

— Nu.

Preţ de o clipă, expresia i-a devenit dură, ceea ce mi-a confirmat suspiciunile: îmi ascundea ceva.

— Scopul evenimentului din seara asta este strângerea unor bani destinaţi adăpostirii, vindecării şi găsirii unor cămine pentru animalele salvate de pe străzile New Yorkului. Particip oricând pot. Îmi prinde bine să mă întâlnesc cu câţiva oameni pe care-i ştiu de-o viaţă şi, în plus, e un eveniment dedicat unei cauze la care ţin.

Am uitat pe loc despre ce-mi ascundea legat de familia lui. Aaron ţinea la bunăstarea animalelor? Voia să le salveze şi să le găsească un cămin?

Din senin, am simţit în piept o senzaţie de căldură. Mi-am închipuit cum Aaron ţine în braţele sale vânjoase câţiva căţeluşi pentru care strânge bani. L-am văzut îngenunchind pe un teren de sport, în echipamentul lui de fotbal. În pantaloni strâmţi. Umeri extrem de laţi. Obraji murdăriţi de praf.

Senzaţia din piept a devenit mai apăsătoare, mai greu de ignorat.

— E minunat! am exclamat, încercând să-mi alung imaginile alea din minte. Foarte drăguţ din partea ta!

Aaron s-a uitat ia mine şi a ridicat dintr-o sprânceană. Probabil nu pricepea de ce mă îmbujorasem atât de tare.

De ce naiba tot roşesc?

— Mereu eşti însoţit de o falsă parteneră la evenimentul ăsta?

— Nu. Până acum, am participat de unul singur. E prima oară când vin cu o parteneră.

M-am încruntat. Era vorba despre o parteneră falsă, nu una pe bune.

Eram pe punctul de a-l corecta, dar mi-a luat-o înainte:

— Aproape am ajuns.

Am rămas în tăcere. Meditam la ceea ce tocmai aflasem, la această latură nouă a lui Aaron, abia descoperită. Mă gândeam la ceea ce întrezărisem prin fisura din armura lui. Şi la acele imagini închipuite, care, spre groaza mea, aveau să mă însoţească multă vreme.

— Stai puţin! am zis, pe când maşina lua o curbă la dreapta. Nu mi-ai spus pentru ce se licitează. Şi nici ce caut eu aici.

A oprit maşina în faţa unei clădiri foarte înalte de pe Park Avenue.

Un valet aştepta în parcare, pe marginea trotuarului.

Aveau valet! La naiba!

Ochii albaştri ai lui Aaron au poposit asupra mea. Aş fi putut jura că în ei era ceva sălbatic.

— Eu. Eu voi fi scos la licitaţie.

Vocea lui era la fel de sălbatică precum expresia din ochii lui. Am simţit un fior pe braţe.

— Pentru mine o să licitezi în seara asta, Catalina. Pentru mine.

Cu ochii mari şi cu gura căscată, m-am uitat cum Aaron deschide portiera din partea şoferului. A ocolit maşina, în timp ce eu încercam, fără succes, să mă adun. I-a făcut semn valetului să nu-mi deschidă portiera.

În schimb, a deschis-o el.

Am simţit adierea umedă a verii pe braţe şi pe picioare. Bărbatul pe care începeam să-mi dau seama că nu-l cunoşteam aproape deloc mi-a întins mâna.

— Domnişoară Martin, te rog!

Tot corpul meu amorţise din cauza unor senzaţii pe care nu reuşeam să le identific.

Buzele lui s-au curbat într-un surâs. În mod clar, se distra văzând cât de zăpăcită şi de răvăşită arătam. Doamne, niciodată nu păruse atât de amuzat!

— Ar fi bine să te mişti mai repede, Catalina.

Comentariul era tipic pentru Aaron, acel Aaron pe care-l cunoşteam şi cu care mă simţeam în largul meu. Tipul tăios şi exigent, nu cel care mă luase cu el, la o strângere de fonduri, ca să licitez pentru el.

M-a ajutat să cobor din maşină. Mâna lui a părăsit-o prea repede pe a mea. Aveam palma caldă. Apoi a deschis uşa masivă şi somptuoasă a clădirii de pe Park Avenue.

Am păşit spre intrare, încercând să-mi controlez bubuitul din piept.

Aşadar, în seara asta urma să licitez pentru partenerul meu fals. Pentru viitorul meu iubit fals, dacă înţelegerea noastră nu pica.

Nu era foarte complicat, nu?

CAPITOLUL OPT

Când Aaron menţionase strângerea de fonduri şi licitaţia, îmi închipuisem o sala elegantă, decorată fastuos, plină de oameni bogaţi care locuiau în centrul oraşului. Dar nu mă aşteptasem să urcăm pe terasa de pe acoperişul spectaculos, unde am fost întâmpinaţi cu pahare pline cu cea mai bună şampanie pe care avusesem plăcerea s-o beau vreodată. Nu mă aşteptasem nici să văd puzderia de oameni de toate vârstele, din diverse medii, îmbrăcaţi extravagant.

Cine şi-ar fi închipuit că înalta societate newyorkeză poate fi atât de… colorată?

Am socializat mai degrabă cu persoanele care aveau legătură cu lumea fotbalului. Era firesc, având în vedere dezvăluirea lui Aaron despre trecutul său şi implicarea familiei lui în astfel de evenimente. În ultima oră, le fusesem prezentată unor antrenori şi coordonatori de echipă, unui comentator sportiv şi câtorva oameni influenţi cu a căror poziţie nu era familiarizata. Singurii oameni din afara lumii sportive cu care vorbisem erau câţiva antreprenori despre ale căror Firme nu auzisem niciodată.

De fiecare dată când dădeam de un grup nou, Aaron mă prezenta drept Catalina Martin, fără să adauge altceva. Acest lucru m-a ajutat să scap de tensiunea pe care o acumulasem în timpul drumului cu maşina şi să-mi pun în aplicare intenţia de a mă simţi bine.

Era prima – şi probabil ultima – oară când participam la un astfel de eveniment, aşa că măcar puteam încerca să mă distrez.

— Am spus-o deja, dar o reper: sunt foarte încântată să te văd, Aaron! a zis Angela, zâmbind.

Angela era o doamnă de vreo cincizeci dc ani. Purta o rochie despre care bănuiam că era mai scumpă decât chiria apartamentului meu pe trei luni.

— Şi mai ales cu o tânără la braţ, a adăugat ea.

Am simţit cum mi se încing obrajii, aşa că mi-am distras atenţia sorbind din paharul meu elegant de şampanie.

Discutam cu Angela de câteva minute. Şi in tot acest timp, o urmărisem fascinată. Eleganţa şi alura ei mă minunau. Şi, spre deosebire de mulţi din sala asta, ochii ei erau blânzi. Faptul că ea organizase evenimentul era cireaşa de pe tort.

— La spune-mi, a cerut Angela cu un început de zâmbet, vei lua parte la licitaţia de anul ăsta, nu? încă n-am apucat să verific lista finală.

— Da, bineînţeles, a răspuns Aaron.

Nu avusesem timp să discutăm mai multe despre licitaţie. Când mă dezmeticisem, ieşiserăm din lift şi ajunseserăm pe terasă. Trecuserăm rapid de la un mic grup la altul, aşa că nu avusesem ocazia să-l descos în legătură cu subiectul ăsta.

— Mă bucur să aud asta, a spus femeia şi a sorbit din pahar. Aveam dubii c-o să participi anul ăsta, a adăugat, după care şi-a dat capul pe spate şi a râs. Licitaţia de anul trecut a fost… intensă. Foarte distractivă.

Aaron s-a foit în loc. Mi-am dat seama, după cum îşi încorda umerii, că subiectul nu îi convenea.

Reacţia lui mi-a stârnit curiozitatea.

— Ce bine că ai venit însoţit! a continuat Angela. Sunt sigură că licitaţia va fi mai animată.

Apoi s-a întors spre mine.

— Catalina, scumpo, sper că eşti pregătită să ai competiţie serioasă.

Aaron se foia şi mai abitir Mă uitam când la el, când la Angela.

— Competiţie serioasă? am repetat, amintindu-mi de cuvintele lui Aaron – *Pentru mine o să licitezi în seara asta, Catalina. Pentru mine* – şi înţelegând că exact de asta eram prezentă aici.

— N-ai de ce să-ţi faci griji, mi-a zis Aaron.

M-am răsucit spre Angela, care zâmbea cu o expresie ştrengari.

Am surâs şi eu.

— Dar nu-mi fac griji, i-am zis. Îmi plac poveştile distractive.

Aaron a oftat resemnat, iar Angela a zâmbit şi mai larg.

— O să-i las lui Aaron onoarea de a-ţi povesti despre licitaţia de anul trecut.

S-a aplecat şi mi-a şoptit:

— Sunt sigură că varianta lui e mult mai captivantă. În special partea pe care n-a văzut-o nimeni.

Înainte să apuc să cer detalii pe care muream de curiozitate să le aflu, Angela şi-a îndreptat atenţia spre cineva din spatele nostru.

— A, uite-l pe Michael! Mă scuzaţi! Mă duc să-l salut.

— Desigur, a încuviinţat Aaron, care probabil se bucura că Angela se ducea să discute cu altcineva. Mă bucur că te-am văzut, Angela.

— Da, am adăugat cu un zâmbet politicos. Mă bucur că te-am cunoscut, Angela.

— Plăcerea a fost de partea mea, Catalina.

Angela mi-a şoptit:

— Să nu-l laşi să-ţi scape!

Mi-a făcut cu ochiul şi s-a îndreptat spre partea de terasă unde se adunaseră majoritatea oamenilor. Acolo erau multe mese înalte, care păreau scoase direct dintr-un catalog de design interior, şi rânduri de lampadare din răchită.

M-am răsucit spre Aaron. Se uita la mine.

Am încercat să lupt cu roşeaţa care mi se ridica iar în obraji şi mi-am dres vocea.

— Sunt ochi şi urechi, Blackford. E timpul să mă pui la curent.

Mi-am dus paharul la buze şi am terminat de băut şampania.

— După cum cred ca ai dedus, evenimentul principal din seara asta este o licitaţie de burlaci.

— O licitaţie de burlaci, am repetat lent. Uite o activitate obişnuită, de sâmbătă seara.

A oftat.

— Continuă! l-am îndemnat. Vreau să aud şi restul.

— Nu cred că mai sunt multe de spus, a zis Aaron, clătinându-şi paharul.

— Scuză-mă, Blackford, dar trebuie să te contrazic. In plus, vreau si mă asigur că înţeleg corect conceptul din spatele acestui eveniment.

Mi-a aruncat o privire. Mi-am reţinut un zâmbet.

— Bun. Aşadar, la această licitaţie… sunt achiziţionaţi burlaci, nu?

— Corect.

— Licitează bărbaţi şi femeie fără partener, nu?

Aaron a aprobat din cap.

— Pentru o sumă de bani, am subliniat eu. Totul în scop caritabil, desigur.

A încuviinţat din nou.

Prefăcându-mă gânditoare, am dus un deget la bărbie.

— Mă întreb dacă… Nu, lasă! E stupid.

— Spune, Catalina!

— După ce oamenii licitează pentru acei *burlaci* – am început eu, în vreme ce el îşi mijea ochii, cu o expresie de exasperare –, ce se-ntâmplă mai departe? Pentru ce e *achiziţionat* un burlac?

Aaron a strâns din buze.

Mi-am continuat ideea:

— Adică nu-i ca şi cum ai licita pentru o barcă sau pentru un Porsche. Presupun ca nu pop lua burlacul cu tine, ca să „dai o tură" cu el.

Suna aiurea. De fapt, puteai să dai „o tură" cu cineva. Un anumit tip de *tură*…

— Nu mă refer la genul *ăla* de tură, m-am grăbit să precizez.

— M-am exprimat aşa pentru că lumea dă ture cu maşinile. Ca o plimbare de plăcere. Dar nu cu bărbaţi. Nu în sensul ăla. Eu n-am luat niciodată un bărbat ca să „dau o tură" cu el.

Am clătinat din cap, exasperată de mine însămi. Înrăutăţeam situaţia şi, cu cât turuiam mai mult, cu atât mai tare strângea Aaron din buze.

— Ştii la ce mă refer…

— Nu ştiu, mi-a trântit-o Aaron.

A dus paharul la buze şi a sorbit din şampanie.

De cele mai mult ori, nu ştiu despre ce vorbeşti, Catalina.

Oricine oferă cea mai mare sumă-care va fi donată cauzei – iese la o întâlnire cu bărbatul respectiv. Pentru asta e *achiziţionat* burlacul. *Stai aţa, cum?!*

— O întâlnire?

— Da, o întâlnire.

— Una *pe bunel* am insistat eu.

— Da. Ştii tu: doi oameni într-o interacţiune ce presupune să ia masa împreună. Uneori, fac şi alte tipuri de activităţi.

M-a măsurat cu privirea şi a adăugat:

— De pildă, să dea o „tură".

Am rămas cu gura căscată.

— Hal Ce haios!

Mi s-au înfierbântat obrajii.

— Deci va trebui ca noi doi să… facem asta?

— Ce anume?

— Chestia cu întâlnirea, am explicat cu voce scăzută, ca să nu fiu auzită. Ştiu că eu doar mă prefac că licitez pentru tine. Şi totuşi va trebui să ieşim la întâlnire? Adică să ne prefacem că ieşim la întâlnire? Înţelegi ce vreau să zic.

Judecând după expresia lui Aaron, dintre toate lucrurile pe care le spusesem, ceva îl deranjase. A înghiţit cu greu, de parcă avea ceva acru în gât.

— Las-o baltă! Vedem noi mai încolo. Nu-i aşa de important.

Cu adevărat important era să ies din groapa asta, pe care mi-o săpasem singură.

— Iei parte la licitaţie anual? l-am întrebat.

A privit în altă parte, apoi s-a uitat din nou la mine.

— Particip de când m-am mutat la New York. Asta e a treia oară.

— Şi… ieşi la întâlniri cu *licitantele?*

Ardeam de curiozitate.

— Bineînţeles! întâlnirile fac parte din înţelegere.

Mi-am amintit de ceva ce spusese cu ceva timp în urmă:

— Iar tu te ţii mereu de cuvânt.

— Exact.

Confirmarea lui despre *acea parte* din înţelegere m-a izbit ca un pumn în stomac. Când eram amândoi la mine în apartament, crezusem că fusese sincer când declarase că nu avea să renunţe la înţelegerea noastră. Fusesem un pic sceptica, dar, în acelaşi timp, mă simţisem şi puţin *specială.* Nu ştiu cum să explic sentimentul. Era ca şi cum Aaron se învoise că facă acest lucru pentru mine, iar eu puteam să contez pe el. Poate fiindcă ştia cât de importantă era pentru mine nunta sorămii, cât de multă nevoie aveam de el.

Dar se pare că mă înşelasem. Asta era firea lui Aaron, pur şi simplu.

Seriozitatea lui nu avea absolut nicio legătură cu mine.

Ce prostie să cred altceva!

— Şi ce faci la aceste întâlniri? l-am întrebat într-o doară, doar ca să-i distrag atenţia de la expresia de pe chipul meu. Unde ieşi cu tipele care te-au câştigat la licitaţie?

— Nu facem nimic special, a recunoscut el şi a oftat. De obicei, burlacul alege activitatea şi organizează tot. Dăţile trecute, am organizat o vizită la un adăpost pentru animale din New York. Am petrecut puţin timp acolo, făcând voluntariat şi dând o mână de ajutor. Am şi scos la plimbare câţiva câini.

Cât de drăguţ, de generos şi de binevoitor! Nu m-aş Fi aşteptat la aşa ceva din partea lui. Am simţit o mică tresărire în piept.

Mi-am dat seama ca mă jucam din nou cu brăţara de aur.

— Şi cu licitanta de anul trecut ai fost tot la adăpostul pentru animale?

— Da.

îi simţeam reticenţa de a răspunde. Bănuia că voiam să-l descos despre cele menţionate de Angela, ceva mai devreme.

— Apropo de anul trecut, ce s-a întâmplat în timpul licitaţiei?

Umerii lui s-au încordat, iar chipul lui a căpătat o expresie de resemnare.

— Nu cine ştie ce, mi-a răspuns.

M-am prefăcut surprinsă.

— Deci competiţia serioasă despre care m-a prevenit Angela şi pentru care n-ar trebui să-mi fac griji – după cum ai zis chiar tu –, nu-ţi stârneşte nicio amintire?

A strâmbat din buze, după care s-a bosumflat.

Incredibil! Aaron se bosumflase!

— Chiar niciuna? am insistat, în timp ce mă familiarizam cu expresia inedită de pe faţa lui. Nimic?

Îmi venea să zâmbesc larg, dar m-am abţinut.

— Aha, bine, am comentat, ridicând din umeri. Sunt sigură că ţi se întâmplă des să fii prins la înghesuială de licitante entuziaste, Blackford.

Îl tachinam pentru că mă zgândărea expresia lui stânjenită. Pe deasupra, el fusese cel care mă tachinase primul.

— Ce s-a întâmplat, mai exact? Femeile s-au azvârlit asupra ta sau a fost ceva mai subtil? Au aruncat cu bani la picioarele tale? Şi după aia cu lenjeria lor intimă?

Dacă acest bărbat era capabil să roşească, aş Pi pariat toţi banii pe care-i aveam că în orice clipă obrajii lui urmau să izbucnească în flăcări.

— N-are de ce să-ţi fie ruşine. Eşti băiat mare.

Aaron a ridicat din sprâncene.

— Da, am stabilit asta deja, a spus şi s-a apropiat de mine. Pot să mă apăr şi singur.

— Nu aşa mi s-a părut.

Vocea mea a sunat prea şovăielnic pentru gustul meu.

Apoi a mai făcut un pas, iar eu am simţit fluturi în stomac.

— Din fericire, în seara asta eşti aici, mi-a zis, trăgându-se mai aproape de mine şi fixându-mă cu ochii lui albaştri.

Senzaţia din stomacul meu a devenit mai intensă, ceea ce mi se părea fără noimă. Ar fi trebuit să… La urma urmei, ce-ar fi trebuit să fi simţit?

— Iar tu, Catalina, vei licita cel mai mult pentru mine. Nu altcineva.

Inima mi-a luat-o la goană. Mă simţeam copleşită, dar nu în sensul rău al cuvântului.

Aaron a continuat:

— Mă ocup eu de bani. Donaţia o să fie făcută din buzunarul meu, aşa că nu te zgârci la bani, atâta timp cât le învingi pe celelalte licitatoare. Aruncă la picioarele mele cu bani, dacă vrei. Numai să te asiguri că tu – a făcut o pauză, iar eu am simţit că mi se usucă gâtul – eşti cea care mă cumpără. Ai înţeles?

Pielea mă furnica. Am făcut un pas în spate şi m-am silit să asimilez ceea ce tocmai auzisem. Nu puteam dona mai mult decât câteva sute de dolari din buzunarul meu, deci era un lucru bun că Aaron plănuia să mă folosesc de finanţele lui.

Asta m-a făcut să iau în calcul două posibilităţi: fie lui Aaron Blackford chiar îi păsa de cauza susţinută de această licitaţie, fie era suficient de bogat încât să nu-i pese cât de mulţi bani donam în numele lui, atâta timp cât îl achiziţionam.

O întâlnire la care trebuia să mergem după eveniment, conform regulilor. Dar una care nu avea să fie adevărată. Fiindcă ce se întâmpla între noi nu era adevărat, nu? Era o prefăcătorie.

— Păi, înţelegerea e înţelegere, Blackford, i-am zis.

încercam să alung gândul ciudat de-a ieşi la o întâlnire cu Aaron, la un adăpost pentru animale, şi să-l văd jucându-se cu o mulţime de căţeluşi drăgălaşi. Îmbrăcat în echipamentul lui de fotbal şi cu…

Por el amor de Dios!{24} *Trebuie să încetez cu scenariile astea!*

Aaron a dat să spună ceva, dar în aceeaşi clipă un bărbat s-a apropiat de noi şi i-a pus o mână pe umăr. Aaron s-a răsucit pe călcâie şi s-a relaxat imediat ce l-a văzut.

— Nu-mi vine să cred! a exclamat necunoscutul, în timp ce-l bătea zdravăn pe spate pe Aaron. Aaron Blackford ne onorează cu prezenţa în seara asta? Sigur e ziua mea norocoasă.

Aaron a pufnit şi i-a întors-o:

— Cu siguranţă nu e şi ziua mea norocoasă, fiindcă eşti aici.

În colţul gurii îi flutura un zâmbet strâmb.

Bărbatul despre care presupuneam că era sau că fusese la un moment dat apropiat de Aaron – dacă era să mă iau după reacţia lui – a scuturat din cap.

— La naiba! Mă jigneşti.

A dus teatral o mână la piept şi pielea întunecată de sub ochi i s-a încreţit.

— Cât timp a trecut de când nu ţi-am văzut faţa nesuferită? l-a întrebat pe Aaron.

Chipul lui Aaron, de obicei lipsit de expresie, a devenit mai deschis. Corpul lui s-a mai detensionat.

— Nu suficient de mult timp, după părerea mea. Ce mai faci, T.J.?

Vocea lui Aaron era caldă. I se adresa pe un ton familiar.

— Extraordinar, a spus T.J. Crezi sau nu, mă bucur să fiu aici. La naiba! Nu mi-am închipuit niciodată c-o să-mi fie dor de oraşul ăsta.

Mi-a scăpat un chicot. Eram fascinată de noua versiune a lui Aaron. Una suficient de relaxată încât să zâmbească şi care glumea cu un tip care părea un prieten vechi de-al lui.

— Hei, observ că lupul singuratic are companie în seara asta, a comentat T.J., întorcându-se spre mine. Bună!

Mi-a zâmbit larg, cu toţi dinţii. Părea să fie de-o seamă cu Aaron. Avea o statură la fel de impunătoare şi era aproape la fel de înalt ca el. Ochii lui căprui mă priveau cu multă curiozitate. Totuşi, nu credeam că îl interesam. Pur şi simplu părea la fel de fascinat ca mine de faptul că Aaron avea o parteneră.

— Nu ne Bici cunoştinţă, Big A.[{25}]? Unde-ţi sunt manierele?

L-a împuns pe Aaron cu cotul în coaste.

Aaron nici măcar nu s-a clintit după îmbrâncitura prietenoasă. La urma urmei, era Big A. – o poreclă în legătură cu care cu siguranţă aveam să-l chestionez ceva mai târziu. Însoţitorul meu a deschis gura, vrând să răspundă, însă prea târziu.

— Nu-i nimic! Pot să mă prezint şi singur domnişoarei, a zis prietenul lui Aaron, apoi a întins o mână spre mine. Mă numesc Tyrod James. Îmi face plăcere să te cunosc.

Aaron a scos un zgomot asemănător pufnetului de mai devreme.

— Cei îndeajuns de norocoşi să mă aibă drept prieten îmi zic T.J.

Zâmbetul i s-a lăţit.

I-am strâns mâna şi am râs uşor.

— Mă bucur să te cunosc! Eu sunt Catalina Martin, dar îmi poţi spune Lina.

T.J. Mi-a ţinut mâna în palma sa caldă şi a înclinat capul într-o parte, privindu-mă cercetător.

— Ce vânt te-aduce pe-aici, Lina?

Am zâmbit jenată. N-aveam idee ce să-i răspund, aşa că i-am aruncat o privire lui Aaron.

— Eu… ăăă…

— Eu şi T.J. Am fost coechipieri când învăţam în Seattle, a intervenit Aaron, apoi s-a răsucit spre el. Catalina mă însoţeşte în seara asta.

T.J. Se uita la mine în tăcere, aşteptând să-i dau detalii.

— Da, Aaron şi cu mine am venit aici împreună, am zis şi am fluturat din mână. El m-a… luat de acasă şi m-a adus aici. In maşina lui.

Ochii lui T.J. Sclipeau amuzaţi. Mă făcea să mă simt aiurea. M-am grăbit să umplu tăcerea:

— Am şi eu permis de conducere, dar traficul din New York este înfiorător, aşa că n-am îndrăznit sa conduc prin oraş.

Câte detalii inutile, Lina!

— Deci e foarte bine că Aaron a venit să mă ia. Lui nu-i e teamă de trafic. De fapt, el e cel care pare înspăimântător uneori, am continuat şi am chicotit scurt. Nu că mi-ar fi teamă de el. Altfel, n-aş fi urcat în maşina lui.

Taci, Lina! Taci!

Aaron mă străpungea cu privirea. Şi T.J. Se uita la mine, dar într-un mod mai puţin ostil şi ceva mai captivat.

Mi-am încheiat micul discurs:

— Deci, da, pe scurt, am venit aici împreună.

Îmi crăpa obrazul de ruşine. În sinea mea, mi-am zis că asta meritam pentru că minţisem de la bun început.

Prietenul lui Aaron a chicotit şi şi-a strecurat mâinile în buzunarele pantalonilor. T.J. Şi-a plimbat privirea de la Aaron la mine de câteva ori. Probabil că a observat ceva ce mie mi-a scăpat. A dat din cap, cu o expresie năstruşnică.

— Hmm… a început şi a ridicat din umeri. Păi, Aaron chiar poate fi un nesuferit, a zis T.J., după care mi-a făcut cu ochiul. În schimb, eu sunt tot numai carismă.

— Îmi dau seama de asta, i-am răspuns zâmbind, bucuroasă ca T.J. Preluase frâiele conversaţiei.

— După cum îmi închipui că ştii, în seara asta are loc o licitaţie de burlaci. Nu doar că eu însumi sunt burlac – a explicat T.J. — dar m-am şi înscris în licitaţie. Deşi sunt sigur că voi costa scump, te asigur că merit fiecare bănuţ al tău…

— T.J.! l-a întrerupt Aaron. Las-o balta!

Aaron s-a înclinat spre mine şi aproape că i-am atins braţul cu un umăr. Acel bob care fusese sădit când eram la mine acasă – când fusesem conştientă de corpul lui Aaron şi de cât de greu îmi era, deodată, să ignor apropierea lui – a încolţit.

— Nu-i nevoie să-ţi faci reclamă, i-a spus lui T.J., fără să mă scape din ochi.

Apoi am simţit o atingere uşoară pe spate. Sau poate că mi s-a părut.

— Catalina licitează pentru mine în seara asta, a completat Aaron.

Eram captivată de privirea lui şi de cât de aproape de mine stătea

— Eşti cam sigur pe tine, având în vedere că eşti mai degrabă şoferul decât partenerul Catalinei, a comentat T.J.

Eu şi Aaron ne-am uitat la el. Între cei doi bărbaţi exista un fel de tensiune. Pentru o clipă, am simţit nevoia să intervin, dar TJ şi-a dac imediat capul pe spate şi a râs, destrămând încordarea.

— Glumesc, Big A.! a zis, râzând cu poftă. Păcat că n-ai văzut ce faţă ai făcut! Pentru o clipă, am crezut c-o să mă pui ia pământ. N-aş flirta niciodată cu iubita unui amic. Ştii că nu fac de astea!

Am deschis gura, gata să-l corectez pe T.J., să-i spun că nu eram iubita lui Aaron. Însă detaliile înţelegerii noastre erau ambigue şi, pe deasupra, mă temeam să nu-l dau de gol. Eram partenera lui falsă, licitatoarei lui falsă, dar eram şi iubita lui falsa? Fir-ar să fie! Trebuia neapărat să lămurim chestia asta înainte să ajungem în Spania.

M-am mulţumit să spun doar atât:

— Aaron nu avea de gând să te pună la pământ, T.J.

Cu un oftat, Aaron s-a relaxat, înclinându-şi corpul spre mine. Pieptul lui mi-a atins uşor braţul şi i-am simţit căldura.

— Văd că ai rămas neschimbat: încă te crezi foarte amuzant, a mormăit Aaron.

— Ei, haide! am intervenit. T.J. pur şi simplu te tachina.

Aş fi făcut acelaşi lucru, dacă nu aş fi simţit furnicături ciudate şi dacă m-aş fi putut concentra la altceva în afară de punctul în care umărul meu atingea pieptul lui Aaron.

— Vezi? Ascultă-ţi iubita! Doar te zgândăream, a spus T.J., cu un zâmbet care-i lumina toată faţa. Ca în vremurile bune.

Mi-a venit în minte o întrebare. De ce simţea T.J. Nevoia de a-l zgândări pe Aaron? Aşa se comportau unul cu celălalt? Probabil. Ce ciudat că Aaron se zbârlise aşa, în doar câteva secunde!

— Apropo de vremurile bune, a adăugat T.J., cu o expresie puţin mai serioasă. Am auzit de Coach şi-mi pare rău, omule. Ştiu că voi nu vorbiţi, dar el încă e…

— E-n regulă, l-a întrerupt Aaron.

Simţeam tensiunea pe care o emana corpul lui. Deodată, Aaron se simţea aiurea şi intrase în defensivă.

— N-are de ce să-ţi pară rău, a zis însoţitorul meu.

M-am uitat la el. Expresia din ochii lui îi trimitea lui T.J. Un avertisment.

— OK, s-a conformat acesta. Sunt sigur ca nu c cazul să ţi-o zic eu, fiindcă o ştii prea bine, dar timpul nu aşteaptă să te revanşezi. Timpul nu aşteaptă pe nimeni.

T.J. i-a aruncat prietenului său o privire indescifrabilă. Am văzut în ea o emoţie a cărei sursă voiam s-o înţeleg. Ce legătură avea Aaron cu bărbatul pe care T.J. îl numise Coach?

— L-am convins pe taică-meu să vină aici în seara asta. L-am înscris în licitaţie, a zis T.J. cu un zâmbet ştrengăresc. E timpul să iasă din nou în lume şi să-şi trăiască viaţa. E foarte entuziasmat.

Eu şi Aaron tăceam. Aaron părea puţin pierdut, iar eu încercam să înţeleg motivul.

— Deci, Lina, a continuat T.J., întorcându-se spre mine, dacă te saturi de faţa lui plictisită, să ştii că nu doar unui, ci doi bărbaţi din familia James vor fi disponibili pe scenă.

— Sigur o să ţin minte, i-am răspuns, zâmbind şi încercând să adopt un ton vesel. Dar cred că am de lucru până peste cap cu tipul ăsta de-aici.

Am simţit că Aaron se uită la mine şi m-am înroşit.

De ce am zis aşa ceva?

— Apropo, a spus T.J., licitaţia o să înceapă m curând, iar eu am fost trimis să-l iau cu mine pe urâtul ăsta afurisit. Lina, dacă nu te superi, noi o să plecăm.

— Da, desigur.

Am cuprins sala cu privirea şi mi-am dat seama ca majoritatea oamenilor se apropiaseră de scenă, care era în capătul terasei. M-a străbătut un val de emoţii.

— Duceţi-vă pe scenă! le-am zis. Mă descurc singură. Sunt sigură că ştii cât de vorbăreţ poate fi, am adăugat cu voce scăzută, arătând spre Aaron. Urechilor mele le-ar prinde bine o pauza.

T.J. a râs zgomotos.

— Eşti sigură că vrei să-ţi cheltuieşti banii pe Aaron, Lina? îţi spun eu…

— Nu vrei s-o laşi baltă? s-a răstit Aaron, după care i-a aruncat o căutătură urâtă.

— Bine, bine! Linişteşte-te, a spus T.J. şi a ridicat împăciuitor mâinile în aer.

Am chicotit, dar a sunat un pic gâtuit, fiindcă Aaron micşorase iar distanţa dintre noi, şi acum braţul meu îi atingea de-a binelea pieptul. Brusc, nu voiam să plece.

Privea în jos, spre mine, iar ochii lui albaştri parcă-şi cereau scuze. Dacă lui Aaron îi părea rău că mă lasă singură pentru o vreme, probabil că arătam tot atât de emoţionată pe cât mă simţeam. Am scuturat din cap, forţându-mă să-mi revin.

Am răspuns la prima întrebare a lui T.J. În timp ce studiam chipul

lui Aaron:

— Da, sunt sigură c-o să-mi cheltuiesc banii pe el. Duceţi-vă! O să mă descurc.

Aaron a ezitat şi nu s-a clintit de lângă mine. Mă simţeam prost pentru că-i dădusem impresia că trebuie să-mi fie dădacă.

— Nu fi caraghios, Big A.! Sunt bine. Trebuie să pleci.

L-am bătut uşurel pe piept. Palma mi-a încremenit acolo, parcă lipită de cămaşa lui.

Aaron şi-a coborât încet privirea spre mâna mea. Braţul mi-a fost cuprins de un fior. Mi-am retras palma imediat. Habar n-aveam de ce îl atinsesem, în afară de faptul că mişcarea parcă venise de la sine. Lui Aaron îi părea rău că mă lasă singură – probabil fiindcă arătam pierdută – şi eu încercasem să-l consolez prin contact fizic. O bătaie prietenoasă pe piept. Dar noi nu eram prieteni, şi nu trebuia să uit asta.

— Du-te, Aaron! Vorbesc serios.

Apoi am ridicat paharul gol şi am simţit că mă înroşesc pentru a mia oară în seara asta.

— O să fiu ocupată. Mă duc să-mi umplu iar paharul.

— Pot să mai stau un pic, ca să-ţi explic cum funcţionează licitaţia, s-a oferit el.

Vocea lui era ciudat de prietenoasă. Mă făcea să mă simt stânjenită.

— Şi ca să-ţi mai aduc o băutură, a adăugat Aaron.

A revenit nevoia de a-l atinge din nou, de a-l asigura că voi fi bine. Am înăbuşit-o.

— Pot să-mi dau seama şi singură care-i sistemul, i-am zis cu blândeţe.

Era o simplă licitaţie; nu putea fi foarte complicat.

— Dar dacă tot vreau să-ţi explic? m-a întrebat.

Aş fi vrut să revenim la relaţia noastră ostilă, aşa cum fusese atât de multe timp. M-am aplecat spre el şi i-am şoptit:

— O să-mi dau eu seama. Dacă nu, jur c-o să încerc să nu-ţi cheltuiesc toţi banii pe ceva stupid, cum ar fi un iaht sau chiloţii lui Elvis. Dar nu promit nimic, Blackford.

Am făcut un pas în spate. Mă aşteptam să-şi dea ochii peste cap sau să pufnească batjocoritor. Mă aşteptam la o reacţie care să dea de înţeles că replica mea avusese efectul dorit şi că eram din nou acel Aaron şi acea Lina cu care eram obişnuită. În schimb, ochii lui albaştri erau plini de o emoţie nedefinită şi mă făceau să mă simt încurcată.

A clipit apăsat, ca să-şi ascundă tulburarea.

— Bine.

Nicio replică usturătoare. Niciun comentariu mustrător despre cât de neamuzant şi de inadecvat ar fi să-i cheltuiesc banii pe un iaht. Nicio privire consternată, după ce adusesem iar vorba despre chiloţii

lui Elvis.

Nimic, în afară de „Bine”.

— OK. Să mergem! a zis T.J. şi l-a împins uşor pe Aaron înainte. Ne vedem mai târziu Lina, a adăugat şi mi-a făcut cu ochiul.

— Da, am murmurat, după care am clătinat din cap, încercând să-mi ascund confuzia. Mergeţi şi cuceriţi turmele de licitatoare, băieţi! i-am încurajat, ridicând un pumn în aer.

T.J. a râs din toată inima.

Cei doi s-au răsucit pe călcâie şi s-au îndepărtat, umăr lângă umăr. Priveliştea era prea atrăgătoare ca s-o ignor. T.J. s-a aplecat puţin spre Aaron şi i-a zis ceva. Aaron nici măcar nu a încetinit. Singura lui reacţie a fost să clatine din cap, după care l-a împins pe T.J. cu o forţă care ar fi trimis pe oricine la podea.

T.J. a hohotit iar.

M-am pomenit că rânjesc în timp ce-i urmăream din priviri. Faptul de a-l vedea pe Aaron în preajma unor oameni care făceau parte dintr-o latură a vieţii lui despre care habar n-aveam – una pe care o ascunsese cu dibăcie – era pe cât de straniu, pe atât de fascinant.

***

Mâna mea a ţâşnit în aer de la sine, surprinzându-mă chiar şi pe mine.

— O mie cinci sute de dolari din partea doamnei în minunata rochie bleumarin! a zis Angela la microfon.

De o oră încoace, ea conducea licitaţia.

Mi se uscase gâtul. Îmi era greu sa-mi înţeleg îndrăzneala. Eram o fiinţă îngrozitoare fiindcă tocmai licitasem pentru o persoană, oferind o sumă enormă de bani. Pentru un bărbat. Nici mai mult, nici mai puţin decât pentru un burlac.

Şi aceia nu era Aaron.

Bărbatul mai în vârstă – şi care părea tare dulce – pentru care tocmai licitasem a chiuit entuziasmat, din centrul scenei. Pe fată i se citea uşurarea. A făcut o plecăciune în direcţia mea.

Deşi mă simţeam oribil, vinovată şi puţin îngrozită, nu m-am putut abţine să-i răspund la zâmbet.

Încercam din răsputeri să nu mă uit la Aaron. Stătea câţiva metri mai la stânga lui Patrick, pe scenă, aşteptându-şi rândul să fie licitat, încercam să mă scutur de sentimentul de vinovăţie care mă apăsa.

Trebuia să mă relaxez. În mod sigur, altcineva avea să liciteze mai mult. Bătrânul avea nevoie doar să se ofere o sumă puţin mai mare, ca femeile din public să prindă curaj.

Exact asta făcusem. După ce acest bărbat adorabil urcase pe scenă, urmaseră cinci minute de tăcere jenantă şi sfâşietoare. Recunoscusem

imediat zâmbetul bărbatului. Văzusem acelaşi surâs pe buzele lui T.J.

— Doamnelor şi domnilor, cine oferă o mie şase sute pentru Patrick James? a răsunat vocea Angelei în difuzoare.

Nu s-a ridicat nicio mână în aer. Nici măcar una.

La naiba!

Tatăl lui T.J., Patrick, purta pantaloni cu bretele. Avea părul cărunt şi spatele puţin gârbovit din cauza vârstei. Înfăţişarea lui contrasta cu a celorlalţi bărbaţi care erau licitaţi în această seară. Patrick zâmbea, pur şi simplu bucuros că se afla aici. Şi că avea o licitatoare – adică pe mine. Nu era bine. Eu mă aflam aici ca să licitez pentru Aaron, nu pentru un bărbat care, potrivit prezentării făcute de Angela, era un văduv în căutarea celei de-a doua şanse de a-şi trăi viaţa, nu neapărat de a găsi dragostea.

Isuse! Dacă eram nevoită s-o fac, aveam să-l scot la o întâlnire pe tatăl lui T.J. nu mă lăsase inima să stau pe tuşă şi să nu lac nimic, când un bărbat care-mi amintea atât de tare de bunicul meu mort, un bărbat despre care ştiam că e tatăl lui TJ, aştepta ca lumea să liciteze pentru el. Era o strângere de fonduri, pentru numele lut Dumnezeu! N-ar fi trebuit ca oamenii să doneze bani?

Tocmai asta făcusem eu. Numai că, de fapt, nu licitasem cu banii mei.

Am făcut o grimasă.

Nu te uita la Aaron, Lina! Nu te uita!

Eram hotărâtă să plătesc pentru donaţie din propriile mele finanţe. Problema cea mai presantă era dacă puteam să licitez pentru doi burlaci.

Rahat! Speram că se putea.

Angela a continuat să-i facă reclamă bărbatului de pe scenă.

— Domnul James se dă în vânt după cine cu lumânări şi crede cu tărie că poate să-şi transforme visurile în realitate.

Patrick a dat aprobator din cap.

Mierda, mierda, mierda!

Nu mă puteam uita Ia Aaron. Eram convinsă că spumega de furie. Aveam să-mi cer scuze faţă de el mai târziu. Aveam să-i explic de ce licitasem pentru Patrick.

— E mare fân al plimbărilor cu barca, o activitate de care s-a apucat atunci când nepotul său i-a dăruit o barcă frumoasă. Şi intenţionează s-o folosească la întâlnirea lui.

Cu coada ochiului, am zărit cum câteva femei care aveau chef să iasă la o astfel de întâlnire se pregăteau să liciteze.

Uşurarea m-a cuprins instantaneu.

L-am căutat pe Aaron cu privirea. Şi nu mi-a luat mult să-l găsesc. Ochii mei păreau să ştie exact unde se afla.

Am rămas fără suflare pentru un moment. *Numai smochingul ăla era*

de vină! Fusesem atât de absorbită să licitez pentru tatăl lui T.J., încât uitasem că Aaron arăta izbitor îmbrăcat aşa.

Deşi licitaţia pentru Patrick era în plină desfăşurare, Aaron a mijit ochii. Probabil evalua ceea ce tocmai se întâmplase. În afară de asta, arăta… OK. Serios, ca de obicei. Cu excepţia smochingului care îmi distrăgea atenţia şi care-i venea ca o mănuşă.

După ce m-am liniştit puţin, văzând că Aaron nu părea furios, am ridicat din umeri şi am mimat din buze: *Îmi pare rău.*

Ochii lui s-au îngustat şi mai mult, apoi a clătinat uşor din cap. *Ba nu-ţi pare rău*, i-am citit pe buze.

Ba da, am mimat. Îmi părea foarte, foarte, rău, iar el…

A scuturat iar din cap. În privire i se citea neîncrederea. *Nu-ţi pare râu.*

Probabil că arătam tare caraghios, *fiindcă* umerii lui Aaron s-au scuturat de câteva ori, ca şi cum râdea. Apoi şi-a schimbat poziţia şi a dus o mâna la ceafă, aplecându-şi puţin capul. Nu puteam să-i văd faţa, aşa că habar n-aveam ce se întâmpla. Bănuiam că se simţea frustrat şi furios. Fix când eram pe punctul de a-i transmite din nou cât de râu îmi părea, Aaron a ridicat din nou capul şi a dezvăluit ceva care m-a lăsat cu gura căscata.

Pe faţa lui răsărise cel mai mare şi mai frumos zâmbet, încreţindu-i colţurile ochilor. Zâmbetul ăsta mi-a tăiat răsuflarea. L-a transformat într-un bărbat nou, pe care nu-l mai văzusem până acum. Unul pe care îmi era nespus de greu să-l detest.

M-am luminat la faţă. L-am răspuns cu un zâmbet la fel de mare şi de neaşteptat ca al lui.

Apoi Aaron a început să râdă. Şi-a dat capul pe spate şi umerii i s-au cutremurat de hohote de râs. Făcea asta pe scenă, în faţa atâtor oameni şi în faţa mea, ca şi cum nu avea nicio grijă pe lume.

Aparent, nici eu nu aveam. Singurele lucruri asupra cărora puteam să mă concentrez, la care puteam să mă gândesc şi de care îmi păsa erau zâmbetul şi râsetul minunat al lui Aaron. Îmi venea să scot telefonul şi să-i fac o poză, ca să am dovada că asta se întâmpla cu adevărat. Ca să pot revedea oricând momentul în care Aaron Blackford, un om care avea puterea de-a mă scoate din sărite doar cu un simplu cuvânt, lumina sala cu un zâmbet pe care îl ascunsese de mine încă de când ne cunoscuserăm.

Cât de zăpăcitoare era situaţia asta? Sau mai degrabă, cât de anormal era faptul că nici măcar nu-mi păsa cât de zăpăcitoare era situaţia?

Încă nu îmi revenisem. Încă eram sub efectul unui lucru atât de comun precum un zâmbet – însă care apărea foarte rar la tipul ăsta, de la care nu puteam să-mi iau ochii –, când Aaron s-a îndreptat spre mijlocul scenei.

Vocea Angelei s-a auzit în difuzoare:

— Minunat! Sunt sigură că Patrick şi norocoasa lui licitatoare – doamna cu evantai albastru – se vor bucura de întâlnirea lor.

Fusesem prea captivată de falsul meu partener ca să observ că şi altcineva licitase pentru Patrick.

Angela a continuat:

— Şi, nu în ultimul rând, iată-l pe Aaron Blackford! Doamnelor, domnilor, să începem de la o mie cinci sute de dolari – a început Angela, după care a chicotit. Nu cred că trebuie să vă amintesc să licitaţi pentru ultimul burlac din această seară, dacă vreţi să contribuiţi la cauza noastră caritabilă.

M-am uitat în jur şi am descoperit de ce chicotise Angela. Mai mult de zece licitatoare îşi ridicaseră deja braţele in aer.

— Îmi place la nebunie cât de implicate sunteţi! a continuat Angela, surâzând cu subînţeles. Doamna în roşu oferă o mie cinci sute de dolari.

M-am răsucit şi am identificat-o pe doamna cu pricina. Stătea aşezată în primul rând şi părea cu douăzeci de ani mai în vârstă decât mine. Deşi nu voiam să judec şi nici să fiu superficială, mi-a fost de-ajuns să mă uit la ea ca să-mi imaginez cât de generoasă avea să fie donaţia ei.

Mi-am întors rapid privirea spre scenă şi am întâlnit-o pe a lui Aaron. Zâmbetul larg se evaporase, iar trăsăturile lui erau acum dure şi mohorâte. Am simţit ghimpele dezamăgirii.

Aveam un singur lucru de făcut în acea seară, şi dădeam greş. Pentru a doua oara.

Am răsuflat prelung. Nu trebuia să mă las distrasă de abilitatea lui Aaron de a zâmbi sau de a râde.

— Oferă cineva o mie şapte sute? a întrebat Angela, iar eu am făcut semn pentru a licita, dar prea târziu. Da! Doamna în roşu!

Femeia în roşu mi-o luase înainte. La fel şi alte şase mâini din sală.

Am observat că umerii lui Aaron se încordaseră. Şi ci era la fel de nemulţumit ca mine în legătură cu întorsătura pe care o luase situaţia.

M-am îndreptat de spate, concentrată asupra Angelei şi a următoarelor ei cuvinte.

— Minunat! a zis ea în microfon. Să creştem suma, doamnelor şi domnilor! După cum se vede, domnul Blackford e la mare căutare. Ce ziceţi de o mie nouă…

Am ridicat iute o mână, cu ochii la doamna în roşu. Însă a reuşit să liciteze mai repede decât mine. Din nou!

Angela a chicotit şi a arătat către licitatoare.

Spre marea mea mirare, femeia s-a întors în direcţia mea, cu un zâmbet arogant.

Ei, să fiu a naibii! Vasăzică de data asta nu era vorba despre un

scop nobil. Situaţia tocmai luase o notă personală.

Angela a anunţat următoarea sumă, iar eu am ridicat mâna cu o viteză impresionantă – atât de repede, că mai-mai să fac o întindere de muşchi. Dar următoarele cuvinte ale Angelei mi-au alinat disconfortul.

— Pentru fermecătoarea doamnă în albastru-închis! a spus Angela, zâmbind în spatele pupitrului.

I-am zâmbit la rândul meu. Aveam o senzaţie ciudată de fierbinţeală în stomac.

S-a strigat următoarea sumă. Am ridicat din nou braţul.

Ha! Ia de-aici, cucoană!

Ca şi cum m-ar fi auzit, femeia şi-a întors capul spre mine. Şi-a îngustat ochii foarte tare şi şi-a ţuguiat buzele. Apoi şi-a dat părul blond pe spate şi m-a ignorat.

Ştiam că aveam dreptate: era ceva personal. Femeia asta îl voia pe Aaron. Iar eu nu aveam de gând s-o las să-l ia pe Aaron al meu…

Nu al meu, m-am corectat. *Doar Aaron.* Refuzam să-i permit să-l obţină pe Aaron.

A urmat strigarea pentru următoarea sumă şi am revendicat suma imediat. Doamna în roşu mi-a aruncat o privire glacială. Eram tentată să scot limba la ea, însă, după ce mi-am amintit că ar fi fost teribil de nepoliticos, m-am limitat la a-i adresa un rânjet.

Eu şi femeia în roşu ne-am războit încă cinci sau şase strigări. Fiecare rundă devenea mai aprigă, braţele ni se ridicau şi mai iute, iar privirile pe care ni Ie aruncam deveneau mai glaciale. Respiraţia mi s-a înteţit şi mă simţeam ca şi cum dădusem o fugă prin Central Park, alergând după camioneta cu îngheţată. Însă meritase efortul, pentru că Aaron încă era al meu.

Nu al meu. Dar… mă rog.

Fusesem atât de absorbită de duel, încât aproape că uitasem de bărbatul de pe scenă. Abia dacă mă mai uitasem la el de când începuse „baia de sânge” a licitării.

Exact când eram pe punctul de a-mi îndrepta atenţia spre Aaron, am mai săltat mâna o dată, iar de data asta niciun alt braţ nu s-a mai ridicat.

Angela a făcut semn în direcţia mea.

— O dată pentru doamna în albastru-închis! a strigat ea.

Inima a început să-mi bubuie în piept. Am văzut cu coada ochiului un bărbat cu păr cărunt lângă doamna în roşu, care strângea din buze şi îşi ţinea braţele încrucişate la piept.

— De două ori! a continuat Angela.

Bărbatul a şoptit ceva la urechea doamnei în roşu. Ea a oftat şi a dat din cap fără tragere de inimă.

Hai, hai, hai! Aaron e aproape al meu.

— Adjudecat de către minunata şi înflăcărată doamnă în rochie

bleumarin, a încheiat Angela, apoi mi-a făcut cu ochiul.

Îmi venea să chiui de bucurie. Mi-am răsucit în sfârşit capul spre Aaron. Îmi venea să dansez. Să-mi ridic mâinile în aer. Şi să strig câteva cuvinte nepoliticoase, care ar fi fost extrem de prosteşti şi pe care le-aş fi regretat pe loc.

Dar în timp ce îl priveam, tot acel vârtej de emoţie care mă animase s-a stins. Aaron nici măcar nu zâmbea. Doar… se uita la mine.

Din nou, mă simţeam dezamăgită că nu zâmbea ca înainte.

Buzele mele au schiţat totuşi un zâmbet şi am scos un chiot şovăielnic. Aaron a dat aprobator din cap. Părea că se gândeşte la ceva. Ceva care îl sâcâia.

A coborât de pe scenă şi s-a îndreptat spre mine. Habar n-avea cum mă făcea să mă simt faptul că nici măcar nu sărbătorea victoria împreună cu mine. Am încercat să-mi păstrez zâmbetul. Speram că părea sincer.

Bărbatul cu ochi albaştri, pe care tocmai îl *cumpărasem* în schimbul unei întâlniri romantice – una care nu avea să aibă loc vreodată –, s-a oprit în faţa mea. Şi-a aplecat puţin capul, iar bărbia aproape că i-a atins gulerul. Aşteptam să spună ceva.

Nu-mi găseam cuvintele, aşa că tăcerea s-a prelungit.

Mi s-a făcut pielea ca de găină. Am înţeles cât de straniu şi de şocant era că ne pomeniserăm în situaţia asta. Cât de ireal părea totul!

Am început să mă foiesc de pe un picior pe celălalt. Aaron se zgâia la mine. Am înghiţit anevoie. Încă o dată, nu eram în stare să suport tăcerea grea care se aşternuse între noi.

— Sper că vii la pachet cu o barcă, Blackford, am zis într-un sfârşit, cu o voce care mi se părea că sună ciudat. Altfel, s-ar putea să regret că nu l-am ales pe Patrick.

Aaron nu şi-a ferit privirea de a mea. Pentru o clipă, în ochii lui s-a citit afecţiune. Pielea de la colţul ochilor lui s-a încreţit, semn că se abţinea să surâdă.

Simţeam în piept o senzaţie subtilă, aproape insesizabilă. Încă nu-mi revenisem după iureşul licitaţiei.

A făcut un pas spre mine. Vocea lui, de obicei gravă, a răsunai şoptit:

— Uneori, sunt convins că-ţi place să mă faci să sufăr.

M-am încruntat. Am dat să zic ceva, dar a durat câteva clipe să-mi găsesc cuvintele.

— Bun, ai tot dreptul să fii ofticat, dar acum suntem chit: trebuia să-mi fi zis c-o să fie o bătălie aprigă, am zis, cu un râset stânjenit. Dacă aş fi ştiut, aş fi adus nişte arme albe. Cu siguranţă m-ar fi ajutat să lupt cu doamna în roşu.

Aaron mă privea de sus, tăcut. M-am foit iar de pe un picior pe celălalt.

Între noi s-a lăsat din nou tăcere. Mi-am dat seama că nu mai eram înconjuraţi de mulţimea care se adunase în faţa scenei. Din celalalt capăt al terasei s-a auzit un murmur de voci, acompaniat de o melodie suavă.

Aaron a rupt tăcerea:

— Dansează cu mine!

CAPITOLUL NOUĂ

A întins mâna spre mine.

M-am holbat la ea, ezitând. Nu eram sigură dacă aveam motive să mă îndoiesc de invitaţia lui sau dacă asta era reacţia mea automată în faţa lui Aaron.

— Face parte din înţelegere? m-am pomenit că întreb.

S-a încruntat.

— Mă refer la dans, i-am explicat. E doar de faţadă, nu?

Nu eram oarbă, nici toantă, şi ştiam că să dansăm nu făcea parte din învoiala noastră. Mă simţeam buimacă, iar nedumerirea mea creştea cu fiecare clipă. Spunând replica asta cu voce tare, îmi aruncam mie însămi un colac de salvare de care să mă agăţ până reuşeam să scap de haosul din mintea mea.

— Exact, a răspuns Aaron, cu mâna întinsă, în aşteptarea deciziei mele. Doar de faţadă.

I-am acceptat invitaţia, lăsând u-i palma mare să-mi cuprindă degetele. Nu eram sigură că era o idee bună.

Aaron m-a tras cu blândeţe după el. Picioarele îmi tremurau. M-a cuprins un amestec straniu de nerăbdare şi agitaţie, fi simţeam mâna caldă şi fermă. Atingerea asta mă făcea să mă simt bine.

Totuşi, nu eram sigură că era o idee bună să dansăm împreună.

Aaron m-a tras spre un mic grup de oameni care se adunaseră să danseze.

Abia când s-a oprit şi s-a apropiat de mine foarte mult» mintea mea şi-a dat seama că era, intr-adevăr, o idee proastă. Într-atât de neinspirată, încât dezbăteam în sinea mea dacă era cazul s-o iau la fugă sau sâ mă prefac că leşin, ca să scap de ceea ce urma.

Dansul.

Împreună.

Aaron Blackford – tipul pe care îl sâcâiam şi-l tachinam de atâta timp – şi eu ne mişcăm la unison.

Of, Doamne!

Aaron şi-a petrecut braţele în jurul taliei mele. Am simţit un fior pe tot spatele, răspândindu-se de sub palmele lui. Mi-am ţinut respiraţia. Parcă aveam un bolovan în stomac. Am înghiţit cu greu şi mi-am lăsat puţin capul pe spate. Mi se părea că vad îndrăzneala şi, totodată, precauţie în privirea lui. Iar asta a stârnit în mine un fior de nerăbdare.

Mi-am sprijinit palmele pe pieptul lui Aaron. Spre deosebire de începutul serii, când îl atinsesem din întâmplare, de data asta palmele

mele au rămas acolo. M-a tras mai aproape de el. Silueta mea micuţă era dominată de corpul lui masiv.

O clipă mai târziu, ne legănam. De la piept în jos, stăteam lipiţi unul de celălalt. Mişcările lui erau sigure. Eu mă mişcăm cam ţeapăn.

Am expirat pe nas şi am încercat să-mi relaxez membrele, să mă concentrez pe ritmul muzicii. Însă faptul că eram conştientă de apropierea corpurilor noastre dădea alarma în mintea mea şi nu-mi permitea să mă gândesc la nimic altceva.

Dansam. Corpuri lipite unul de altul. Asta nu făcea parte din înţelegere. Era o situaţie în care Aaron şi Lina, care abia se tolerau, nu trebuiau să se regăsească, fiindcă nu aşa se poartă doi oameni care nu se suportă.

Aaron m-a rotit cu o mişcare delicată şi m-a tras lângă el încă o dată, iar inima mea a luat-o la goană.

Muzica era lentă, perfectă pentru mişcări legănate şi pentru a uita de orice altceva în afara ritmului liniştit. Ideală ca să te pierzi in senzaţia de pace stârnită de faptul că eşti în braţele cuiva. Dar cu cât ne legănam mai mult, cu atât mai departe eram de senzaţia de pace. Fiindcă îl simţeam pe Aaron lipit de mine, atât de masiv, de puternic şi de cald.

Probabil din cauza tulburării m-am împiedicat. Pe nepusă-masă, picioarele mele au pierdut ritmul şi s-au împleticit. Probabil că m-aş fi prăvălit pe podea dacă Aaron nu m-ar Pi susţinut.

— Mulţumesc, am bălmăjii, simţind cum mi se înroşeşte faţa şi cum mă încordez şi mai mult. Şi-mi cer scuze.

Doamne! Niciodată nu roşisem atât de mult într-o singură scară. Nu mă mai recunoşteam.

Strânsoarea braţelor pe mijlocul meu s-a înteţit.

— Te ţin aşa doar preventiv, ca să n-o mai iei la vale, a zis el, în chip de explicaţie, şi m-a tras mai aproape de el.

Absolut fiecare nerv din corpul meu zbârnâia, parcă străbătut de un curent electric. Pe piele simţeam furnicături, inima îmi bătea cu putere, iar capul a început să mi se învârtă.

— A, bine! m-am auzit spunând cu voce gâtuită. Mulţumesc.

M-am îmbujorat şi mai tare.

Aaron a murmurat ceva şi şi-a trecut uşor degetul mare pe spatele meu, desenând un cerc care a lăsat în urmă mici fiori care mi s-au răspândit prin tot corpul.

Oricât de mult îmi repetam că ceea ce simţeam era o simplă reacţie fizică la faptul că stăteam lipită de un bărbat, că eram strânsă în braţe de un bărbat, până la urmă era vorba de corpul lui Aaron şi de braţele lui Aaron. Aşadar, fie eram singură de prea mult timp, fie îmi pierdeam minţile. Dar senzaţia era plăcută. Foarte plăcută.

Al naibii de plăcută.

Ochii lui albaştri ca oceanul mi-au privit buzele pentru n clipă. S-a întâmplat atât de repede, încât eram convinsă că-mi imaginasem. După aceea faţa lui a coborât, s-a apropiat de mine mai mult ca niciodată şi m-a făcut să dau uitării totul în jur. În schimb, am observat detalii la care nu fusesem atentă până acum. De exemplu, buzele lui pline, pe care le văzusem atât de des strânse într-o linie subţire. Şi ce gene lungi şi întunecate aveai Şi cutele de pe frunte, chiar deasupra locului unde îi apărea de obicei încruntătura – o trăsătură aproape permanentă.

Eram atât de captivată de toate aceste detalii, încât aproape că m-am împiedicat din nou, dar Aaron mi-a strâns talia mai tare şi şi-a coborât capul spre urechea mea.

— N-ar fi trebuit să te pricepi la dans, Catalina? a întrebat el.

T-am simţit răsuflarea pe tâmplă.

Încercând să nu dau atenţie faptului că buzele lui erau foarte aproape de faţa mea, m-am concentrat asupra mişcării picioarelor mele şi i-am răspuns:

— Cum adică?

— Credeam că tu, o spanioloaică, ai ritmul în sânge, a explicat Aaron, cu o voce joasă. Nu aşa se zice? Că ibericii au muzica în sânge?

Speram că urechile nu mi se înroşiseră de ruşine.

— Melodia asta nu-i chiar pe gustul meu, am minţit.

Nu dansasem niciodată mai prost, dar chestia asta nu avea nicio legătură cu melodia, ci cu bărbatul de care eram lipită. Am completat:

— Ori poate că partenerul meu nu e tocmai potrivit.

Aaron a chicotit. Un sunet jos şi scurt, care mi-a amintit cum răsese mai devreme, pe scenă.

Am tras adânc aer în piept, încercând să-mi calmez respiraţia. Am regretat imediat. Fusese o idee proastă să inspir aşa de profund, pentru că mi-am umplut plămânii cu mirosul lui Aaron.

Mirosul lui foarte plăcut, foarte ameţitor şi extrem de masculin.

Universale, poţi să anulezi faptul că l-am simţit? Te rog!

— Hei, nu cumva ai recunoscut de faţă cu mine că nu re pricepi la un anumit lucru? m-a întrebat Aaron ironic, aducându-mă cu picioarele pe pământ.

— N-am pretins niciodată că sunt o dansatoare extraordinară.

Cui îi mai stătea mintea la dans?

— În plus, toată treaba asta cu spaniolii care un ritmul în sânge nu-i decât un stereotip. Există o mulţime de spanioli care nu pot ţine ritmul nici de-al naibii.

— Pun pariu că există. Atunci, o să continui să ţin cu ritmul, pentru eventualitatea în care te numeri printre spaniolii care habar n-au să danseze.

Vocea lui era joasă, puţin mai aproape de urechea mea decât

înainte.

— Dacă-i musai, chiar te rog, am mormăit.

Ce rost avea să neg un lucru cât se poate de limpede? Nu prea mă descurcam la dans.

— Nu ştiam că poţi să dansezi aşa de bine.

Exact când credeam că era imposibil să se apropie şi mai mult de mine, Aaron şi-a aplecat capul. Buzele lui erau aproape lipite de urechea mea.

— Există multe lucruri pe care nu le ştii despre mine, Catalina.

M-am încordat şi mai tare. Simţeam fluturaşi în stomac.

Am încercat să-mi amintesc că mă aflam aici ca să mă prefac că sunt partenera lui. Mă prefăcusem că lupt cu femeia in roşu, pentru el, Ia licitaţie. Parteneră falsă ori nu, restul lumii se aştepta să mă bucur de această apropiere, nu să sar în sus, speriată.

Aşadar, mi-am apăsat mai mult palmele pe pieptul său puternic. Din nefericire, gestul a reuşit să transforme fluturii din stomac într-un vârtej de emoţii.

— La ce te gândeşti? m-a întrebat Aaron.

Părea cu adevărat curios să afle.

Surprinsă de întrebare şi de interesul lui, mi-a scăpat primul lucru care mi-a venit în minte:

Ai zis că participarea ta la eveniment n-are nicio legătură cu o femeie, am început eu. Dar mi s-a părut ca are foarte mare legătură cu o femeie.

— E adevărat că n-am văzut-o niciodată pe doamna Archibald atât de iritată, a zis el.

Am încercat să nu mă las furată de căldura pe care o emana pielea lui, dincolo de haine.

— Deci o cunoşti pe doamna Archibald, hm?

A dat aprobator din cap, iar bărbia lui mi-a atins tâmpla.

— Lasă-mă să ghicesc: nu e prima oară când ai fost subiectul unei „lupte” în scopuri caritabile.

— Exact.

— Vasăzică Aaron Blackford e un magnet pentru femei trecute de o anumită vârstă şi care vânează ţipi tineri.

Am râs puţin.

Următoarea lui replică, rostită şoptit, la urechea mea, mi-a stârnit Fiori:

— Dacă-mi aduc bine aminte, doamna Archibald n-a fost singura care a licitat cu entuziasm.

— Îngâmfatule! am murmurat.

Dar Aaron avea dreptate. Multe femei tinere şi atrăgătoare se arătaseră interesate de el.

— De-asta m-ai invitat aici?

Aaron nu a răspuns, aşa că am continuat:

— Mi s-ar părea logic. Angela a spus mai devreme ceva interesant, iar T.J. a confirmat.

— La ce te referi?

— Aaron Blackford se teme de doamnele bogate şi extrem de ambiţioase, care vor să-i cumpere compania.

Am început să ne legănăm pe ritmul unei noi melodii.

— Mă tachinezi? mi-a spus la ureche.

Într-adevăr, asta fa cea m, dar nu aveam s-o recunosc cu voce tare. Am simţit că mă relaxez un pic în braţele lui.

— Se întâmplă des?

— Ce vrei să ştii. Catalina? Dacă se întâmplă des să fiu dat la o parte, in favoarea unui bărbat care are o barcă? Sau să am o parteneră care nu prea ştie să danseze?

Cu un zâmbet pieziş, am explicat:

— Mă refer la femeile care se aruncă pe tine. Am văzut cat de încordat erai pe scenă. Îţi venea s-o iei la fugă.

Acum înţelegeam de ce mă adusese Aaron aici.

— Te deranjează atenţia excesivă? l-am chestionat.

— Nu întotdeauna.

Bărbia lui mi-a atins uşor obrazul, iar gestul ăsta mi-a stârnit o senzaţie ciudată pe gât.

— Nu mă sperii dacă o femeie arată că e interesată de mine. Nu le trimit pe toate la plimbare.

— Aha! Bine.

Bineînţeles că nu le trimitea la plimbare. Eram sigură că avea şi el anumite *nevoi.* Dar refuzam să mă gândesc la nevoile cu pricina cât timp el mă ţinea în braţe.

Mâna lui dreaptă a coborât uşor pe spatele. Faţa mea – de fapt, întregul corp – ardea.

M-a strâns mai tare în braţe.

— Mulţumesc.

A rostit cuvântul într-o suflare delicată, deasupra părului meu.

— Pentru ce?

— Pentru că nu mă calci pe picioare.

Aş fi vrut să-mi cer scuze pentru stângăcia mea, însă el a continuat:

— Dar şi pentru că nu te-ai lăsat descurajată de doamna Archibald. Anul trecut, situaţia a devenit cam neplăcută când a aflat că întâlnirea noastră presupunea să curăţăm cuştile unor câini şi să petrecem câteva ore plimbându-i şi jucându-ne cu ei.

Când a oftat, i-am simţit răsuflarea pe gât. Aaron a completat:

— Şi totuşi, asta n-a împiedicar-o să liciteze pentru mine şi anul ăsta.

În mine a apărut nevoia de a-l proteja.

Am scuturat uşor din cap, încercând să înţeleg situaţia. Faptul că dansam împreună mă distrăgea foarte mult.

— Păi, oricât de mult regret pentru portofelul tău, având în vedere suma la care a ajuns donaţia, mă bucur c-am avut ocazia să văd faţa îmbufnată a doamnei Archibald atunci când i-am luat-o înainte, am recunoscut, şocată de propria-mi satisfacţie. Îmi pare rău şi pentru căţeii care au fost nevoiţi s-o îndure anul trecut. Ce ipocrită! Donează bani pentru o fundaţie care se ocupă de adăposturile pentru animale, dar nu iubeşte câinii! Sărmanii căţei! I-aş adopta pe toţi, dacă n-aş locui într-un apartament micuţ. La naiba! Mi-ar plăcea să petrec puţin timp cu ei în fiecare zi.

— Pot să te duc la adăpostul ăla pentru câini, dacă vrei, a propus Aaron.

N-am răspuns imediat. Aş fi vrut să spun „da”. Aş fi vrut să accept şansa de a-i descoperi o nouă latură.

— La urma urmei, tocmai ai cumpărat o întâlnire cu mine, a spus.

— Da. Cu banii tăi.

— Chiar şi-aşa, întâlnirea face parte din înţelegere, a zis Aaron.

Auzind aceste cuvinte, m-a cuprins tristeţea. *Face parte din înţelegere.* Acesta era Aaron, omul care se ţinea de cuvânt.

Şi-a ridicat puţin capul. Avea o privire cercetătoare.

— Eu…

Am ezitat. Mă simţeam ca o toantă fiindcă-mi trecuse prin cap că voia într-adevăr să mă duca la adăpostul pentru câini.

— Eu doar…

La naiba!

Tot ce se întâmplase în scara asta mă deruta: Aaron în smoching; toate senzaţiile noi pe care le aveam când eram în preajma lui; licitaţia; zâmbetul lui; râsul lui; faptul că dansam împreună; corpul meu lipit de al lui. Pe deasupra, faptul că urma sa plecăm împreună în Spania, peste câteva săptămâni.

Totul devenise un talmeş-balmeş năucitor.

Aaron se uita în continuare la mine, cu o emoţie stranie în ochii lui albaştri. Probabil se aştepta să audă şi altceva în afară de bâlbâieli.

— Oare… am început şi am clătinat din cap. N-aş vrea să ai probleme, am reuşit în sfârşit să articulez. Cineva ar putea să verifice dacă ai respectat contractul licitaţiei, nu?

Habar n-aveam dacă exista un contract al licitaţiei. Nici dacă cineva avea să-l verifice.

— Nu vreau să ai neplăceri. Nimeni nu trebuie să ştie că întâlnirea noastră nu e pe bune, nu?

— Nu, nu trebuie să ştie nimeni, a aprobat el.

— Şi nici că o să mergem la întâlnire ca prieteni, aşa e?

Dar eram noi prieteni cu adevărat?

— Vrei să fim prieteni, Catalina? a întrebat calm.

— Da.

Oare chiar voiam? Nu fuseserăm niciodată prieteni şi consideram că nu de mine depindea să ne împrietenim.

— De fapt, nu, m-am corectat, imediat ce mi-am amintit de marele obstacol care fusese între noi de la început.

Acel obstacol îl clădise Aaron, nu eu. El fusese cel care nu mă simpatizase, nu invers. Prin urmare, nu era corect că-mi punea o asemenea întrebare acum.

— Nu ştiu, Aaron.

Aveam palmele transpirate şi gâtul uscat. Eram confuză.

— Ce fel de întrebare e asta?

— Da sau nu? a insistat.

Am deschis gura şi apoi ani închis-o la loc. Nu mai dansam de ceva vreme. Mi-am desprins palmele de pieptul lui, iar ochii săi au urmărit mişcarea. Expresia lui era ca o mască de nepătruns.

— Uită ce-am zis! mi-a spus, după care a lăsat braţele in jos.

A fost o idee proastă.

Replica lui m-a făcut să tresar. Chiar nu înţelegeam Ia ce se referea.

Stăteam unul în faţa celuilalt, încremeniţi. Oricât de distant şi de dispreţuitor fusese Aaron în trecut, nu păruse niciodată atât de rece. Ca şi cum spusesem ceva care u rănise.

Am simţit din nou nevoia de-a întinde mâna şi de a-i atinge pieptul. Nu puteam să pricep de ce aveam impulsul ăsta. O mică voce din mintea mea – probabil cea a raţiunii îmi spunea că ar fi fost cazul să fiu bucuroasă că relaţia dintre noi revenea la normal.

Dar nu prea reuşeam să-mi ascult raţiunea. Aşa că, atunci când am ridicat un braţ – fiindcă aşa făceam eu, nu mă puteam abţine să-i consolez pe cei din jur cu îmbrăţişări sau atingeri, iar Aaron a făcut un pas în spate, gestul lui m-a durut atât de tare, încât m-am mustrat în sinea mea pentru cât de toantă eram.

— Vezi? am şoptit. Din cauza asta nu ştiu dacă putem fi prieteni şi nu ştiu nici de ce nu ne-am împrietenit niciodată.

— Ai dreptate, a răspuns monoton. Să fiu prietenul tău a fost mereu ultima mea grijă.

Vorbele lui, împletite cu ale mele, mă loveau neîncetat, ca grindina. Străpungeau mica bulă unde stătuserăm închişi în ultimele ore. Bula în care dansaserăm, chiar înainte ca armistiţiul tacit pe care îl încheiaserăm să se năruie.

Trebuia să mă fi aşteptat la aşa ceva.

Habar n-aveam ce să-i zic.

— Scuză-mă, Catalina! Mă întorc în câteva minute şi te conduc acasă.

S-a răsucit pe călcâie şi m-a lisat în urmă, încremeniră.

Inima îmi bătea cu putere în piept. Simţeam că mă cuprinde frigul după plecarea lui bruscă, iar mintea mea punea la îndoială tot ce se întâmplase în seara asta, indiferent cât de mult mă străduiam să mă conving că nu însemnase nimic.

Absolut nimic.

Noi nu fuseserăm niciodată prieteni.

Eram din nou Aaron şi Lina dintotdeauna, iar asta nu avea să se schimbe vreodată.

CAPITOLUL ZECE

Lunea următoare, când am intrat în clădirea firmei InTech, mă simţeam de parcă înghiţisem o bilă de plumb odată cu cafeaua de dimineaţă. Iar senzaţia părea să se intensifice cu fiecare pas pe care-l făceam în direcţia biroului meu, ca şi cum bila se mărea şi ocupa din ce în ce mai mult spaţiu în interiorul meu.

Nu mă mai simţisem atât de neliniştită de la apelul primit în urmă cu câteva săptămâni, când aflasem că Daniel se logodise. Apelul telefonic care mă forţase să mint.

Dar acum era o situaţie diferită, nu?

Greutatea din stomacul meu nu avea de-a face cu nişte vorbe care-mi scăpaseră într-un moment de disperare şi de prostie.

Sau poate că avea legătură.

Deşi nu-mi convenea deloc să recunosc că starea mea avea legătură cu modul în care seara mea şi a lui Aaron se încheiase, la evenimentul caritabil de pe Park Avenue, acesta era adevărul. Şi oricât încercam să nu mă îngrijorez în legătură cu relaţia noastră, exact asta făceam.

Era absolut ridicol. Nu exista niciun motiv ca evenimentele de sâmbătă să mă obsedeze. Noi nu eram prieteni. Nu ne datoram nimic unul celuilalt. Orice spusese sau făcuse el, indiferent cum arătase, cum mirosise sau cum zâmbise, cum mă ţinuse în braţe în timpul dansului sau ce-mi şoptise la ureche, ar fi trebuit să-mi fie indiferent.

Dar se pare că mintea mea era de altă părere.

„Să fiu prietenul tău a fost mereu ultima mea grijă."

Aşa se exprimase. Nu putea fi mai dar de-atât.

Foarte bine! Nici eu nu-mi dorisem vreodată să-i fiu prietenă. Poate cu excepţia primelor zile când începuse să lucreze la InTech.

Dar depăşisem de mult timp faza aceea. Îl înscrisesem pe lista mea neagră cu un motiv, şi acolo trebuia să rămână.

Singura problemă era că, într-un fel, aveam nevoie de el.

Am făcut un efort să nu mă mai gândesc la situaţia cu Aaron şi am dat la o parte acel sâmbure de nelinişte, ca să nu încolţească. Mi-am pus geanta pe scaun, mi-am luat agenda şi m-am îndreptat spre sala unde avea loc şedinţa noastră lunară, numită Mic Dejun şi Mari Anunţuri, la şedinţă luau parte Jeff, şeful nostru, şi cele cinci echipe pe care le coordona. De fapt, din păcate, cu ocazia şedinţei nu mâneam micul dejun. Era doar o şedinţă care se ţinea o dată pe lună, unde beam cafea proastă şi ronţăiam nişte prăjiturele jalnice, iar Jeff ne punea la curent cu ultimele noutăţi şi anunţuri.

Am ajuns prima în sală. M-am aşezat pe locul meu obişnuit, mi-am

deschis agenda şi am parcurs câteva notiţe pentru săptămâna care începea. În sală au intrat şi alte persoane.

Am simţit pe braţ atingerea uşoară a unei mâini şi un parfum vag de piersici. M-am răsucit. Ştiam deja de cine aveam să dau.

— Salut! Mergem la Jim's sau la Greenie's pentru prânz? m-a întrebat Rosie în şoaptă.

— Mi-aş vinde şi sufletul pentru o gogoaşă de la Jim's, dar nu pot să iau prânzul acolo.

Azi cu siguranţă nu era o zi potrivită să mănânc doar salată, pentru că m-aş fi pleoştit şi mai mult. Dar nunta se apropia ai repeziciune şi trebuia să slăbesc.

— Deci mergem la Greenie's, am adăugat.

— Eşti sigură?

Rosie şi-a îndreptat privirea spre prăjiturelele de pe masa îngustă, aproape de intrare, şi a comentat:

— Doamne! Chestiile alea arată mai rău decât de obicei.

Am chicotit, iar stomacul meu a ghiorăit.

— Acum îmi pare rău că n-am luat micul dejun, am murmurat şi m-am uitat la ea, cu o grimasă.

— Lina, a spus Roşie, cu o vagă ameninţare în glas. Chestia asta nu te caracterizează, scumpo. Dieta pe care o ţii e o tâmpenie.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Nu ţin dietă. Pur şi simplu am grijă ce mănânc.

Rosie mi-a aruncat o privire neîncrezătoare.

— Mergem la Jim's, a declarat.

— Crede-mă, după week-end-ul pe care l-am avut, te-aş lăsa să mă duci acolo şi aş mânca tot ce mi-ar pica în mână, dar îmi menţin refuzul de a merge la Jim's.

Prietena mea mi-a cercetat chipul şi probabil a văzut ceva ciudat, căci a ridicat dintr-o sprânceană.

— Ce-ai făcut, Lina?

în ochii ei se citea îngrijorarea.

M-am lăsat pe spătarul scaunului şi am oftat uşor.

— N-am… îţi povestesc mai târziu, bine? Când o să mergem să mâncăm la Jim's.

Rosie a dat aprobator din cap, a trecut pe lângă mine şi s-a dus să se aşeze lângă Hector, liderul ei de echipă.

Când m-a zărit Hector, i-am făcut cu mâna şi i-am zâmbit uşor. Iar el mi-a făcut cu ochiul.

Şi apoi, luându-mă total prin surprindere, radarul meu intern care detecta prezenţa lui Aaron s-a declanşat, avertizându-mă că sosise.

Inima mi-a tresărit. Îl căutam cu privirea.

Nu-i chiar atât de arătos. E doar înalt. Mi-am zis.

Smochingul a fost de vină. Corpul meu cu siguranţă nu reacţionează la

cămaşa lui ţi la pantalonii ăştia plicticoşi, mi-am zis pe când el se îndrepta cu paşi mari spre locul lui obişnuit.

Da, cu siguranţă, chipul lui n-are nimic deosebit, am încercat eu să mă autoconving.

I-am studiat profilul dur şi masculin, de la maxilar până la părul întunecat şi des.

Vezi? Mi-am revenit. Deci nu am nevoie să fiu consolată de prăjituri.

Însă în clipa următoare Aaron s-a uitat în spate. Ochii lui i-au întâlnit pe ai mei. A descoperit că-l priveam probabil cam prea pătrunzător. Şi când te gândeşti că abia cu câteva clipe în urmi jurasem să nu-i mai acord atenţie! Am simţit cum mi se încing obrajii. Pot să pun pariu că arătam ca şi cum luasem foc pe dinăuntru.

Şi totuşi, primul care s-a uitat în altă parte a fost el. Şi-a lăsat privirea în jos, îndreptată undeva în faţă. Departe de mine.

Nu mi-a convenit deloc. Faptul că îşi ferise privirea cu atâta uşurinţă mă deranja extrem de tare.

Dar, până sa analizez chestiunea mai îndeaproape, vocea lui Jeff m-a readus la realitate:

— E o şedinţă-fulger. Peste aproximativ jumătate de ora intru într-o altă şedinţă neanunţată, aşa că nu vă faceţi comozi şi aveţi grijă să mâncaţi prăjiturele! a spus şeful nostru şi a râs uşor.

Nimeni nu s-a deranjat să se deplaseze până la masa cu prăjituri.

— După cum ştiţi, facem câteva schimbări importante de structură în InTech. O reordonare a responsabilităţilor – printre altele, desigur. Totul va avea repercusiuni asupra structurii companiei. Dar nu reprezintă un motiv de îngrijorare. Majoritatea schimbărilor vor fi integrate treptat, pe parcursul următoarelor luni.

Ecranul de pe un perete al sălii de conferinţe afişa o organigramă a diviziei noastre, cu numele şefului evidenţiat în partea de sus – Jeff Foster – şi cu numele celor cinci lideri de echipe dedesubt: Aaron Blackford, Gerald Simmons, Hector Diaz, Kabir Pkrehl şi eu, Catalina Martin.

Circulaseră zvonuri că ceva important urma să se întâmple în companie. Ceva care avea să schimbe lucrurile din temelii. Dar nimeni nu ştia despre ce era vorba.

— Aşadar – a continuat şeful nostru după ce şi-a dres vocea –, aş vrea să fac un anunţ acum, înainte ca InTech să-l transmită în mod oficial.

Bărbatul despre care prietena şi colega mea Rosie declarase că e un *vulpoi argintiu* a părut să ezite o clipă. A dus o mână la gulerul cămăşii şi a tras uşor de el.

Jeff a apăsat o tastă de laptop, iar pe ecran a apărut o altă fereastră, cu o organigramă foarte similară celei de dinainte. Aproape identică, în afară de un singur detaliu. Numele care se găsea în caseta albastră,

deasupra celor cinci lideri de echipă, nu mai era al lui Jeff.

Bila de plumb pe care o simţisem în stomac de dimineaţă a devenit şi mai grea.

Şeful şi-a împreunat mâinile.

— Îmi face plăcere să vă anunţ că Aaron Blackford va fi promovat ca şef al Divizei de Soluţii din compania InTech.

Cuvintele lui Jeff mi-au ajuns la urechi, apoi în minte, unde au părut să se izbească de toţi pereţii. Parcă-mi era imposibil să le pricep înţelesul.

— Aaron a fost unul dintre cei mai consecvenţi şi eficienţi angajaţi pe care am avut plăcerea să-i îndrum şi s-a dovedit demn de această promovare în repetate rânduri. Deci nu mă îndoiesc ca va fiice o treabă grozavă ca şef al diviziei.

Am amuţit cu toţii.

— Încă nu s-a luat o decizie legată de momentul când Aaron îmi va prelua toate responsabilităţile. Între timp, eu voi avea un rol mai degrabă consultativ pentru InTech. Am vrut să vă spun ştirea mai întâi vouă.

Jeff a continuat să vorbească, însă habar n-aveam ce anume zicea. Nu-l mai ascultam. Anunţul pe care îl făcuse era singurul lucru k care mă puteam concentra.

Aaron Blackford va fi şeful meu.

I-am aruncat o privire. Aaron stătea rezemat de spătarul scaunului, privind în gol şi cu o expresie impasibilă.

A urmat o tăcere scurtă, apoi aplauze. Mâinile mele au aplaudat mecanic.

Aaron Blackford va fi promovat ca şef al diviziei, iar eu am ieşit ai el la o întâlnire. Una falsă, dar tot o întâlnire se cheamă că e.

Pentru un moment, am fost proiectată în trecut. Unul pe care mă străduisem să-l las în urmă şi de care nu voiam să mi-l amintesc, nici să-l repet.

Am scuturat din cap şi am încercat să potolesc vârtejul de amintiri neplăcute. Refuzam să mă gândesc la asta tocmai acum, în faţa tuturor. Studiam expresia distrată a lui Aaron.

Vestea promovării schimba cu totul dinamica dintre noi.

Nu mai avea importanţă că el era singura mea opţiune pentru nuntă. Nu mai conta că nimeni de acasă, din Spania, nu avea să creadă că suntem iubiţi, Fiindcă ne dondăneam constant. Nu conta nici că Aaron îmi mărturisise că nu dorise niciodată să-mi fie prieten.

Nimic din toate astea nu mai avea importanţă, pentru că înţelegerea noastră pica. Trebuia să pice.

Nu voiam să mă mai joc cu bărbatul care urma să fie şeful meu.

În niciun caz nu aveam să mă pun într-o situaţie în care mai fusesem o dată şi care se sfârşise prost pentru mine. *Numai pentru*

mine. Pur şi simplu nu voiam să risc.

Scârţâitul scaunelor m-a readus în prezent. Toată lumea se pregătea să plece, inclusiv Aaron.

Privirea mea a întâlnit-o pe a lui Rosie. Doi ochi verzi se holbau la mine, dintre bucle întunecate.

La dracu! a schiţat ea din buze.

Mda, aşa-i. La dracu!

Dar prietena mea încă nu ştia tot.

L-am văzut pe Aaron în spatele lui Roşie, iar în mintea mea s-a conturat o hotărâre. Mamă m-a învăţat că cel mai bine este să nu neglijez problemele. Să le ignor şi sa aştept să dispară de la sine nu e cea mai deşteaptă mişcare. Pentru că nu dispar. Mai devreme sau mai târziu – şi exact când te aştepţi mai puţin –, problemele îţi pică fix în cap şi te trag la fund, dacă le permiţi asta.

I-am făcut lui Rosie cu mâna şi am ieşit din sala de şedinţe. Picioarele mele scurte aveau o misiune: încercau să-l prindă din urmă pe tipul pe care îl urmăream.

În mai puţin de un minut, Aaron a ajuns în biroul lui. S-a trântit pe scaun. A închis ochii şi şi-a frecat faţa. Sigur credea că e singur. Mă îndoiam că Aaron îşi permitea vreodată să arate aşa când altcineva era în preajmă: atât de îngrijorat. Autentic, spre deosebire de faţada impenetrabilă pe care o afişa mereu.

Exact cum se întâmplase sâmbătă, la evenimentul caritabil, am simţit nevoia să-l consolez. Şi eram pe punctul de-a mă îndrepta spre el şi a-l întreba dacă se simte bine. Din fericire, bruma de raţiune pe care o mai aveam a intervenit şi m-a împiedicat să mă fac de ruşine.

Aaron nu voia consolarea mea. Nici măcar nu dorea să-mi fie prieten.

În sfârşit, mi-am anunţat prezenţa.

— Felicitări! am exclamat brusc, cu un entuziasm pe care l-am regretat imediat.

Aaron s-a îndreptat în scaun.

— Catalina!

Şi-a îndreptat atenţia asupra mea şi şi-a recompus expresia lui obişnuită.

— Mulţumesc!

— Meriţi promovarea.

Chiar o merita. Indiferent ce simţeam în clipa asta, mă bucuram sincer pentru el.

A dat din cap, în tăcere.

Am strâns agenda în mâini, fiindcă doar aşa mă puteam abţine să mă foiesc, şi m-am străduit să găsesc un mod de a explica de ce venisem aici.

— Cred c-ar trebui… Ar fi mai bine dacă… am bâiguit, după care

am scuturat din cap. Ştiu că probabil n-ai timp de vorbit, dar cred că trebuie să discutăm. Între patru ochi.

S-a încruntat.

— Dacă ai timp, desigur, am precizat.

Nu voiam ca uşa din spatele meu să fie închisă, fiindcă ideea de a fi singură într-o cameră cu Aaron îmi făcea inima să facă lucruri absolut stupide, pe care încercam din răsputeri să le ignor. Dar era singurul mod de a mă asigura că nimeni nu avea să intre sau să ne audă.

— Sigur, Catalina. Întotdeauna am timp pentru tine.

Inima mi-a sărit din piept.

S-a ridicat iute, a înconjurat biroul şi a trecut prin spatele meu. Stăteam pe loc, ca o nătângă. Aaron a închis uşa biroului.

Nu s-a mai aşezat pe scaun. În schimb, s-a sprijinit de marginea biroului de lemn.

— Putem vorbi acum.

Mă fixa cu ochii lui albaştri, aşteptând.

Mi-am îndreptat umerii.

— Da, acum putem vorbi, am zis. E cel mai bine.

A încuviinţat din cap. Transpiram din cauza agitaţiei.

— Ar fi bine să lămurim lucrurile, după… tor ce s-a întâmplat.

— Da, ai dreptate, m-a aprobat el. Aveam de gând să te caut după şedinţa. Să te invit să luăm prânzul împreună şi si discutăm. *Să luăm prânzul împreuna.*

— Dar noi nu mâncăm niciodată împreună, am subliniat.

Aaron a oftat uşor.

— Ştiu, a zis cu amărăciune. Dar voiam să te invit oricum.

M-am holbat la el. Era greu să ignor efectul cuvintelor lui asupra mea.

— Acum nu cred că vom putea mânca împreună. M-a dat peste cap Jeff.

Replica lui era la fel de şocantă precum faptul că recunoştea că voia să ia prânzul cu mine.

— Nu ştiai ca Jeff avea să-ţi anunţe promovarea?

— Nu. Nu credeam că avea să se-ntâmple curând. Şi mai ales nu azi, a mărturisit el, stârnind o mie de întrebări în mintea mea. Dar nu asta e important acum. Presupun că vrei să vorbim despre noi.

— Ba e important, l-am contrazis, simţindu-mă revoltată în numele lui. Cred că felul în care te-a luat Jeff pe nepregătite e aiurea. Nu înţeleg de ce a făcut aşa ceva. E pur şi simplu… — am continuat cu o voce scăzută, după ce am realizat că începeam să mă răstesc – neprofesionist.

Aaron a părut surprins.

— Ai dreptate. O să vorbesc cu el despre asta, crede-mă.

— Bun! Aşa să faci!

Expresia lui a devenit mai blândă. Mi-am ferit privirea, fixând-o undeva deasupra umărului său drept. Nu voiam să ştie cât de mult mă tulbura. Pur şi simplu n-ar fi trebuit să aibă un astfel de efect asupra mea. Eram, în continuare, aceiaşi Lina şi Aaron din totdeauna, iar acum ne aflam pe punctul de-a fi separaţi de o urcare importantă în ierarhia companiei.

M-am scărpinat pe gât. Încercam să nu-mi mut privirea spre stânga, ca să nu dau de ochii lui. În schimb, m-am uitat la croiala cămări albastre, care îi acoperea umerii laţi.

— Ascultă, în legătură cu înţelegerea noastră… am început.

— Sâmbăta trecută, eu… a zis Aaron în acelaşi timp.

În sfârşit, m-am uitat direct în ochii lui. Mi-a făcut semn să continui. Am expirat pe nas şi am încercat să nu iau în seamă încruntătura lui Aaron.

— O să spun doar atât, după care n-o să te mai sâcâi. Promit. Acum, când o să devii şeful diviziei noastre – şi e într-adevăr minunat, aşa că te felicit, am zis cu un zâmbet politicos –, situaţia dintre noi… o să se schimbe.

M-am foit de pe un picior pe celălalt. Nu-mi plăcea cum suna. Nu exista niciun „noi”. Cu atât mai puţin după ce se petrecuse sâmbătă.

— Încerc să spun un lucru pe care probabil l-ai dedus singur, dar vreau să risipesc orice îndoială.

Aaron şi-a încleştat maxilarul.

— Înţelegerea noastră pică, am completat. Oricum era stupidă, iar acum chiar că n-are niciun sens. Eu te-am ajutat sâmbătă, dar nu-mi eşti dator cu nimic. Consideră că a fost răsplata pentru că m-ai ajutat cu organizarea Zilei Porţilor Deschise, bine? Suntem chit.

Mă aşteptam să simt cum mi se ridică o mare greutate de pe umeri, însă nu s-a întâmplat aşa. În schimb, cuvintele mele parcă mă apăsau şi mai mult.

— Suntem chit? a întrebat Aaron, ridicându-şi mâinile de pe biroul de stejar şi apoi lăsându-le să cadă la loc. Ce vrea să însemne asta?

— Înseamnă că nu-mi eşti dator, am spus şi am ridicat din umeri, perfect conştientă că mă repetam. Poţi să uiţi de absurditatea asta.

În ochii lui s-a ivit un amestec de confuzie şi frustrare.

— Cred că m-am exprimat foarte dar, Aaron. Nu trebuie să-ţi respecţi partea de înţelegere. Să zbori până în Spania, să mergi la nuntă şi să te prefaci că eşti iubitul meu… Să terminăm cu mascarada asta.

— Iubitul tău? a întrebat, pronunţând rar.

La naiba! Nu mai folosisem expresia asta de faţă cu el.

— În fine… Partenerul meu.

— Ai găsit pe altcineva?

I-am aruncat o privire. Chiar vorbea serios?

— Nu, nici vorbă!

Maxilarul lui a zvâcnit.

— În cazul ăsta, vin cu tine, a declarat Aaron.

Mă străduiam să nu-mi arăt iritarea. De ce era mereu atât de încăpăţânat?

— Nu mai e nevoie să vii.

— Catalina, nu contează dacă tu crezi că suntem chit.

Vocea lui era sigură, iar exprimarea atât de încrezătoare, încât era greu să nu-mi pun la îndoială decizia.

— Ce s-a întâmplat sâmbătă nu schimbă nimic

— Ba schimbă multe, i-am răspuns, puţin prea brusc. La fel şi promovarea ta, Aaron. Vei fi şeful meu. Şeful diviziei noastre. Nici măcar nu ar trebui sa cochetăm cu ideea ca tu să mă însoţeşti la o nunti care se ţine peste ocean. Ce ar spune lumea dacă ar afla? N-am să permit să fiu luată la întrebări… i-am zis, apoi m-am oprit când mi-am dat scama că dezvăluisem prea multe. Pur şi simplu e prea…

Ridicol? Nechibzuit? Ambele?

Am scuturat din cap. Mă simţeam buimacă şi epuizată.

— Pur şi simplu nu mai e nevoie să mă însoţeşti.

Dar bineînţeles că Aaron nu renunţa niciodată fără să se împotrivească.

— Înţeleg că eşti precaută acum, după ce s-a dat vestea promovării mele. Nu credeam c-o să se întâmple atât de repede. Dar nu pot să fac nimic în privinţa asta. Nu c musai să schimbe nimic în legătură cu noi.

A aşteptat să răspund. Am simţit cum mă sugruma o avalanşă de emoţii.

În mintea mea au năvălit amintiri dintr-o vreme când fusesem suficient de nătângă încât să mă pun într-o situaţie similară. O situaţie care nu implicase o relaţie inventată, ci una adevărată. Nu mai eram dispusă să trăiesc acelaşi sentiment dureros, care mă dărâmase.

Iui E un risc pe care n-o să mi-l asum, m-am auzit că rostesc, conştientă că spusesem mai mult decât aş fi vrut. N-ai cum să înţelegi.

— Atunci ajută-mă să-nţeleg! mi-a cerut el, cu sinceritate. Fă-mă să înţeleg! Fa-mi favoarea asta.

Încercam să-mi dreg vocea. Mă gândeam la cuvintele pe care le tot repetasem în minte.

— Nu. Genul ăsta de tratament îl păstrez doar pentru prieteni.

O umbră i-a străbătut iute chipul. Mă aşteptam să revină la felul iritabil în care interacţionam noi de obicei.

— Catalina…

Tonul lui era cu totul neobişnuit. Deloc iritat.

— Dacă ţi-aş spune că n-am vorbit serios sâmbătă, când ţi-am zis că nu m-a interesat niciodată să-ţi fiu prieten, asta nu va schimba nimic. Aşa că n-o s-o spun.

— Foarte bine, l-am asigurat. E în regulă dacă nu vrei să fim prieteni. Nu trebuie să explici sau să-ţi retragi cuvintele. De doi ani sunt conştientă că nu aspiri la prietenia mea, şi e în regulă. Nu suntem copii de zece ani care se duc pe terenul de joacă, în recreaţie. Nu e cazul să ne întrebăm unul pe celălalt dacă vrem să fim prieteni. Nu-i nevoie. În special nu acum, când vei fi şeful meu. Nici măcar n-ar trebui să fim apropiaţi. Şi nu e nicio problemă. De aceea nu mai e nevoie să-ţi respecţi partea de înţelegere. O să mă descurc singură.

Nu-mi doream deloc să mă descurc singură, dar asta fac domnişoarele de onoare fără pereche şi mincinoase: participă singure la nunţi.

— Nu-i vorba că n-ai fi în stare să te ţii de cuvânt, Aaron. Eu iţi spun să nu te ţii.

Ne-am uitat lung unul la altul. Inima îmi bubuia în piept. Îmi spuneam că ceea ce vedeam în privirea lui nu putea fi regret. N-ar fi avut sens să-i pară rău. Doar dacă nu regreta că se băgase într-o încurcătură. În cazul ăsta, l-aş fi înţeles.

Telefonul de pe biroul lui a început să sune şi mi-a întrerupt gândurile.

Aaron a răspuns fără să-şi ia privirea de la mine.

— Alo! Blackford la telefon.

Pauză. Ne holbam unul la celălalt. Expresia lui a devenit mai dură.

— Da, bine. O să arunc o privire. Vin în două minute.

A pus telefonul la loc, după care şi-a îndreptat spatele.

Îmi cerceta chipul într-un fel care îmi făcea gâtul şi urechile să roşească. Ca şi cum pielea de pe obrajii mei, de pe nasul şi bărbia mea ascundea răspunsurile pe care le căuta el.

— E ceva ce nu-mi spui, a zis el într-un final.

Avea dreptate. Erau multe lucruri pe care nu i le spusesem. Şi aşa avea să rămână.

— Dar am răbdare, a adăugat el.

Mi-a tresărit inima. Nu înţelegeam la ce se referă şi nici de ce simţeam cum pieptul meu parcă era strâns de o gheară.

— Am de făcut ceva important şi trebuie să plec.

A făcut un pas spre mine, cu mâinile în buzunare şi fără să mă scape din ochi.

— Catalina, întoarce-te la muncă. O să continuăm conversaţia altădată.

Aaron a ieşit pe uşă imediat. M-a lăsat în biroul lui, privind în gol. Mă gândeam cât de uşor îşi asumase noul rol de lider şi mă îndoiam că noi doi mai aveam ceva de vorbit. Nu prea credeam că mai avea vreun motiv să fie răbdător.

În principiu, deoarece, în ceea ce ne privea pe noi, niciunul nu avea ce să aştepte.

CAPITOLUL UNSPREZECE

După acea zi, totul a luat-o ia vale.

Deşi intenţia mea fusese să lămuresc situaţia cu Aaron, conversaţia noastră nu mă liniştise absolut deloc. Sigur, îi spusesem clar că înţelegerea noastră pică, dar cuvintele lui îmi tot răsunau în minte de două săptămâni: „E ceva ce nu-mi spui. Dar am răbdare”.

Mă simţeam de parcă aşteptam să pice o bombă.

Încă nu reuşisem să-i povestesc lui Rosie despre conversaţia mea cu Aaron. Plănuiam să-i spun imediat ce găseam un plan de rezervă pentru situaţia cu nunta. Evenimentul avea să aibă loc peste trei zile. Trei!

M-am uitat la ceasul analog pe care-l ţineam pe birou. Era opt seara, iar eu nu eram nici pe departe gata cu treaba.

Cum să fiu gata, dacă nimic nu mergea conform planului. Nu găsisem pe nimeni care să le înlocuiască pe Lidia şi pe Patricia, aşa că tot eu făceam treaba lor. Încă nu stabilisem cum aveam să-i distrez pe oaspeţii noştri timp de şaisprezece ore, de Ziua Porţilor Deschise. Şi aflasem că Terra-Wind, un potenţial client, se apropiase de unul dintre cei mai mari competitori ai noştri. Şi nu fiindcă ar fi fost mai bună decât noi, ci pentru că era una dintre acele companii de consultanţă care oferă servicii la preţuri ridicol de mici.

Iată criza cu care mă confruntam de trei ore.

— Mulţumesc, domnişoară Martin! a spus un bărbat în costum închis de culoare, al cărui chip îl vedeam pe ecranul laptopului meu. O să vă analizăm oferta şi o să luăm o decizie.

Am dat aprobator din cap.

— Mulţumesc pentru timpul acordat! I-am răspuns şi m-am străduit să zâmbesc politicos. Aştept veşti de la dumneavoastră, domnule Cameron. O seară bună!

Am încheiat apelul pe care-l avusesem cu reprezentantul consiliului de conducere al Terra-Wind, mi-am scos căştile şi am închis ochii pentru un moment. Speram că îl convinsesem. Echipa mea merita fiecare bănuţ, iar Terra-Wind era o companie de energie regenerabilă, care avea resursele şi potenţialul de a schimba ceva în statul New York. Îmi doream să obţin acest proiect.

Am deschis ochii. Pe ecranul mobilului meu apăruse numele surorii mele. Am simţit un iureş de emoţii. În oricare altă zi, i-aş fi răspuns la telefon. Dar nu azi. Deja lisasem mai multe mesaje din partea ei să intre în căsuţa mea vocală. Daci ar fi fost o urgenţă adevărată, toată familia mea m-ar fi sunat insistent.

— *Lo siento mucho, Isa*[{26}], am spus, ca şi cum mă putea auzi. N-am timp de altă problemă apocaliptică legată de nuntă.

Am trecut telefonul pe modul silenţios, l-am întors cu ecranul în jos şi mi-am îndreptat atenţia spre teancul de CV-uri trimis de departamentul de Resurse Umane. Aveam câteva posturi libere, pentru care trebuia să găsim candidaţi. Plănuiam să verific câteva CV-uri şi să le iau pe restul acasă.

După ce am citit în diagonală patru CV-uri, mi-am lăsat pe birou evidenţiatorul de nădejde şi m-am sprijinit de spătarul scaunului.

Mi se învârtea capul, probabil din cauza faptului ca, din nou, muncisem fără să fi mâncat aproape nimic. Fiindcă ţineam dietă. Una complet aiurea, cel mai probabil. Am închis ochii iar şi m-am dojenit pentru că eram atât de toantă.

Oricât mă deranja chestia asta, nu mă puteam abţine să mă gândesc la apariţia mea în faţa lui Daniel. Fostul meu iubit, fratele mirelui şi cavalerul de onoare. Spre deosebire de mine, era fericit şi logodit. Şi mă mai gândeam la cum s-ar fi uitat toată lumea la mine. Deja puteam simţi cum fiecare invitat la nuntă mă cercetează. Cum îmi evaluează reacţiile şi pe mine, cu totul: aspectul meu şi cum mi s-ar lăsa în jos colţurile buzelor şi cum aş păli când aş sta, în sfârşit, faţă în faţă cu Daniel. Cum aş căuta posibile răspunsuri care să explice de ce încă nu aveam pereche după atâta timp, iar Daniel avea.

Ce-ar fi gândit toată lumea?

Oare ea l-a uitat? Oare a reuşit să treacă peste ce s-a întâmplat?. Bineînţeles că nu. Sărăcuţa! Probabil că a dat-o rău peste cap ceea ce s-a întâmplat.

Oare era atât de stupid din partea mea să-mi doresc să apar la nuntă arătând bine? De fapt, nu doar bine. Voiam să arăt întreagă. Frumoasă, fără cusur, neafectată. Trebuia să dau impresia că îmi reconstruisem viaţa. Că n-aveam nicio problemă. Ca eram fericită. La braţul unui bărbat.

La nivel raţional, ştiam cât de stupid sună toate astea, ştiam că nu trebuie să mă judec pe mine însămi în funcţie de faptul de a avea un iubit, în funcţie de greutatea mea corporală sau de starea renului meu. Dar, Doamne, toţi ceilalţi aveau să mă judece!

Am scuturat din cap, încercând să alung din minte aceste gânduri, dar n-am făcut decât să înrăutăţesc situaţia, căci am ameţit. Corpul meu striga după mâncare, după ceva care să-mi umple golul din stomac.

Apă. Nişte apă mi-ar prinde bine.

Mi-am luat telefonul, mi-am pus legitimaţia de serviciu în buzunarul pantalonilor bej, apoi m-am ridicat. Picioarele mele erau lipsire de vlagă. Am ieşit din birou, ştiind că pe hol se găsea un dozator de apă. Încă trei apeluri pierdute de la sora mea. Având in

vedere diferenţa de fus orar. Probabil că deja dormea.

Lina: Lo siento, bridezilla[27]. *

În vreme ce tastam, textul s-a înceţoşat pentru o clipi. M-am oprit din mers, încercând si-mi concentrez din nou privirea asupra ecranului.

Lina: Hablamos mañana, vale?[28]

Literele de pe ecran au început să danseze. Degetele mele au devenit neîndemânatice. Am văzut dublu, apoi în ceaţă. Nu mai distingeam cuvintele pe care Încercam să le formulez.

Am apăsat pe TRIMITE.

Apă. Îmi trebuie apă.

Am ridicat capul şi am păşit din nou, Înaintând câţiva paşi pe hol. Ştiam ci rezervorul de apă era la cinci sau şase paşi distanţă. Dar in faţa ochilor mi-au apărut pete albe şi totul s-a făcut nevăzut pentru un moment. Apoi holul luminat de neoane a revenit, dar părea să se îngusteze.

— Hopa! am exclamat, surprinsă.

M-am sprijin de perete.

— *Mierda!*

Pleoapele mele dădeau să coboare şi simţeam cum obrajii mi se golesc de sânge. Eram ameţită şi mă dezechilibram. Mă străduiam să-mi ţin ochii deschişi. Vedeam un strat alb, ceţos, care acoperea tot ce era In faţa mea.

Aoleu! Am dat-o în bară rău de tot. E opt şi jumătate seara. N-a rămas nimeni la birou. Aceste cuvinte îmi răsunau in minte. La naiba! Nu-mi puteam aminti. Nu puteam să gândesc. Aveam pielea rece şi umedă şi tot ce voiam era să închid ochii şi să mă odihnesc. Mi-am zis că e o idee proastă, apoi membrele mi-au cedat.

În clipa următoare, eram pe jos.

Bun. Aşa e bine. O să mă odihnesc şi apoi o să-mi fie mai bine.

M-am răsucit pe o parte.

E rece, dar… o… să-mi… revin.

O voce care-mi striga numele mi-a străpuns zăpăceala, lira profundă. Insistentă.

Aveam buzele reci şi parcă le simţeam detaşate de corp, aşa că nu am răspuns.

— La dracul a exclamat vocea.

Apoi am simţit ceva cald pe frunte.

— Isuse! Catalina!

Am dat-o în bară.. Făcusem ceva greşit şi voiam să recunosc asta în

faţa celui care era lângă mine, dar de pe buzele mele s-a rostogolit doar o bălmăjeală.

— Hei! mi-a strigat necunoscutul, cu blândeţe. Deschide ochii ăia mari şi căprui!

Eram atât de obosită!

Apăsarea caldă de pe fruntea mea s-a mutat pe obraz. Era o senzaţie plăcută.

— Deschide ochii! Te rog, Catalina!

Pleoapele mi-au zvâcnit pentru o clipă şi am deschis ochii. O privire albastră, care mă ducea cu gândul la un ocean, mă cerceta. De pe buze mi-a scăpat un oftat, iar senzaţia de gol a dispărut pe moment.

— Aha! Ai reuşit să-i deschizi, a zis iar omul necunoscut, cuprins de uşurare.

Am clipit încet. Treptat, mi-am recăpătat vederea. Ochi de un albastru profund. Păr negru ca cerneala. Linia dură a maxilarului.

— Lina?

Lina.

M-a ridicat în braţe. Mişcarea a fost lenta şi atât de blândă, încât nici nu ini-am dat seama când am început să ne mişcăm. După câteva secunde, deplasarea asta mi-a făcut capul să se învârti.

— *Mi cabeza*[29], am mormăit.

— Îmi pare râu.

Am conştientizat că obrazul mi se odihnea pe un piept fierbinte şi dur. Auzeam bătaia unei inimi.

— Rămâi cu mine, bine? Nu adormi!

Bine, rămân. Apoi mi-am apăsat capul în acel piept, pregătită să mă las în voia oboselii care-mi copleşea corpul.

— Deschide ochii, te rog!

M-am supus. Treptat, ochii mi s-au limpezit. Capul nu mi se mai învârtea şi îl simţeam din nou la locul lui, pe umeri. Nu mai transpiram.

Ochii îmi rătăceau în jur. Îmi aminteam ce se întâmplase. Leşinasem fiindcă nu mă hrănisem suficient. Ca o toarnă! Am oftat şi mi-am fixat privirea asupra bărbiei lui. Strângea din buze.

— Aaron, am şoptit.

Ochii albaştri s-au uitat într-ai mei.

— Rezistă! Aproape c-am ajuns.

Braţul lui stâng era trecut pe sub picioarele mele, iar mâna lui se lipise de coapsa mea. Mâna dreaptă îmi susţinea spatele, iar degetele lungi mi se răsfiraseră pe şold. N-am apucat să meditez la toate astea şi nici să mă concentrez asupra căldurii plăcute şi liniştitoare pe care o emana corpul lui. Pentru că m-a pus jos.

Confuză, m-am uitat în jur. Privirea mea a dat de acea pictură oribilă şi tulburătoare care înfăţişă un copil cu ochi uriaşi. Ştiam exact

unde ne aflam. Nu puteam fi decât in biroul lui Jeff. El era singura persoană care nu considera că pictura aia c înfricoşătoare.

Fundul meu a aterizat pe o suprafaţă confortabilă, apoi mi-am sprijinit spatele de ceva care părea a fi o pernă. Mi-am pus mâinile de o parte şi de alta a corpului şi am observat materialul de sub degete. Piele. O canapea. Jeff avea o astfel de canapea în biroul său. Era una dintre acele piese de mobilier care arată luxos şi rafinat.

Palma lui Aaron mi-a atins uşor faţa. Mi-am concentrat din nou atenţia asupra lui. Era aproape, foarte aproape de mine. Stătea în genunchi, în faţa mea. Atingerea lui era plăcută, dar expresia lui nu se potrivea cu senzaţia liniştitoare a degetelor sale pe pielea mea.

— Vrei să te întinzi? m-a întrebat.

— Nu. Sunt bine.

M-am străduit ca vocea mea să transmită o forţă pe care n-o simţeam. Aaron s-a încruntat.

— Pari atât de supărat.

Probabil că ar fi trebuit să păstrez remarca asta pentru mine, dar, date fiind împrejurările, nu eram în stare să controlez ce-mi ieşea pe gură.

— De ce eşti supărat?

— Când ai mâncat ultima oară, Catalina?

Fruntea lui s-a încreţit. Şi-a schimbat poziţia, îndreptându-se de spate, apoi a scos ceva din buzunar.

M-am strâmbat auzindu-i întrebarea.

— La prânz, cred. De fapt, poate fi numit *brunch*, fiindcă n-am avut timp de micul dejun. Aşa că am mâncat ceva pe la unsprezece.

Mi-a arătat ce ţinea în mână. Obiectul era învelit în hârtie albă cerată.

— Isuse, Catalina!

Mi-a aruncat o privire care ar fi făcut pe oricine să se ghemuiască de frică. Cu siguranţă, avea să-i fie de ajutor în noua sa poziţie de conducere.

Însă, chiar şi cu stomacul gol, tot Lina Martin eram.

— Sunt bine, Domnule Robot.

— Nu, nu eşti bine, m-a contrazis.

După aceea a aşezat cu grijă in poala mea deliciosul baron de muşii preparat în casă, marca Aaron Blackford.

— Ai leşinat, Catalina. Nu c deloc bine. Mănâncă batonul ăsta!

— Mulţumesc. Acum sunt OK.

Am privit în jos, spre baton. Cu mâini tremurânde, l-am luat şi l-am desfăcut.

— Mereu ai aşa ceva la tine? am întrebat.

Stomacul meu a ghiorăit zgomotos.

— Mănâncă, te rog!

Era straniu că putea să mă roage şi, totodată, să facă aşa încât rugămintea să sune ca o ameninţare.

Am muşcat din baton. Am continuat să vorbesc cu gura plină. La urma urmei, cui ii păsa? Tocmai mă culesese de pe jos, cu buze palide, transpirată şi pe punctul de a leşina.

— Am zis că sunt bine.

— Nu, a tunat Aaron şi m-a scrutat ameninţător. De fapt, eşti o toantă!

M-am încruntat. Aş fi vrut să mă supăr, dar nu-l puteam contrazice. Pe de altă parte, nu trebuia să ştie că-i dădeam dreptate.

— Ce femeie încăpăţânată! a mormăit în barbă.

Am încercat să mă ridic, ca să ies din birou. El m-a oprit delicat, apăsându-şi mâinile pe umerii mei.

— Catalina, nu mă pune la încercare!

Încruntătura lui afurisită nu dispăruse.

Simţind strânsoarea delicată a mâinilor lui mari, m-am aşezat la loc.

— Mănâncă batonul, Catalina! Nu e nici pe departe suficient, dar momentan o să te-ajute.

Tremuram, încă simţind urma atingerii lui pe umeri.

— Bine, bine! Mănânc. Nu-i nevoie să faci pe şeful.

Mi-am ferit privirea şi am continuat să mestec. Încercam să nu mă gândesc la cât de mult voiam ca mâinile lui să-mi atingă din nou pielea şi ca acele braţe lungi şi vin joase să mă cuprindă. Aveam nevoie e consolarea asta. Corpul meu fusese tensionat prea mult timp. Toată fiinţa mea amorţise.

— Stai aici! Mă întorc imediat.

Am dat din cap, fată să ridic privirea. M-am mulţumit să ronţăi gustarea.

După câteva clipe, s-a întors cu paşi hotărâţi.

— Uite nişte apă.

Mi-a pus o sticlă în poală.

— Mulţumesc!

Am desfăcut sticla şi am băut.

După ce am terminat, am ridicat ochii din nou. Aaron stătea în faţa mea. Furios şi încordat tot. Mi-am ferit iar privirea, simţindu-mă extrem de mică. Mă domina cu înălţimea lui.

— Deci, în curând, ăsta o să fie biroul tău. Sper c-o să te lase să-l redecorezi, am zis şi m-am uitat la pictura oribilă din spatele lui.

— Catalina!

Tonul ăsta nu prevestea nimic bun. Of! Nu eram pregătită să-mi ţină o predică.

— Ai făcut ceva foarte prostesc. Să nu mănânci, să rişti să faci hipoglicemie când nu e aproape nimeni în clădire! Dacă ţi-ai fi pierdut

cunoştinţa şi n-ar fi fost nimeni în preajmă care să te găsească?

— Păi, tu ai fost aici, nu? am răspuns. Mereu eşti aici.

Un fel de mârâit a ieşit din gâtlejul lui. Parcă îmi transmitea: *Nu-mi veni cu de-astea!*

— De ce nu mănânci? Întotdeauna aveai ceva de mâncare in mână. Dumnezeule! Scoteai brioşe, din buzunare, în cele mai nepotrivite şi mai ciudate momente.

Avea dreptate: altădată, ronţăi am tot timpul.

— Acum ce s-a întâmplat? De ce nu mai mănânci?

Am mijit ochii la el şi mi-am împreunat mâinile.

Privirea i s-a înăsprit.

— Zi-mi de ce nu mănânci!

— Nu-i evident?

Respiraţia mi s-a înteţit. Să recunosc adevărul cerea mult efort.

— Pentru că vreau să slăbesc pentru nuntă.

Consternat, Aaron a făcut un pas în spate.

— De ce?

Mare parte din sângele care mi se scursese din obraji a revenit.

— Pentru că asta fac oamenii înainte de evenimente importante. Fiindcă vreau să arăt cât mai bine, deşi poate n-ai să crezi. Fiindcă vreau să arăt uimitor. Fiindcă, după cum ai spus, obişnuiam să mă îndop non-stop, fi se vede c-am luat în greutate. Ce mai contează?

Când a vorbit, în voce i se ghicea nedumerirea:

— Catalina, e ridicol. Niciodată nu ţi-a păsat de treburile astea. Oare credea că nu-mi doream să fiu frumoasă?

— Ce, Aaron? Ce ţi se parc atât de ridicol? E greu de crezut aşa ceva venind din partea mea? Nu poţi să crezi că-mi pasă de cum arăt?

— N-ai nevoie de rahaturile astea! Te credeam destul de deşteaptă încât să nu ţii diete.

Am rămas tablou.

— Ai zis cumva „rahaturi”?! La muncă?! În biroul lui Jeff?

Acum, când mă gândeam mai bine, îi scăpaseră nişte cuvinte urâte şi mai devreme.

Aaron s-a uitat la mine, a scuturat exasperat din cap şi şi-a lăsat umerii în jos.

— Isuse! S-o ia dracu’ de treabă, Catalina!

Uau!

Îi scrutam chipul, căutând să înţeleg ce-i venise.

— Câte înjurături! am zis ironic. Nu cred că urechile mele o să-şi mai revină, Blackford.

A dus o mână la ceafă şi şi-a dat capul pe spate. Mi-a anumit de acel moment pe care nu-l puteam uita, când râsese pe scenă, din toată inima. Când zâmbise nestingherit.

A strâns din buze, iar la colţurile ochilor i-au aparul cute.

— Eşti drăguţă, a spus pe un ton degajat. Dar să nu crezi că poţi să mă duci de nas. Încă sunt furios.

Drăguţă? Adică Frumuşică? Sau mică, haioasă şi care te face s; i zâmbeşti înduioşat? Sau, poate, drăguţă în sensul că…

Am închis ochii pentru o clipă, ca să-mi strunesc gândurile.

— Te simţi mai bine? Crezi că poţi să te ridici?

Am deschis ochii şi am dat aprobator din cap.

— Da. Mulţumesc! Nu-i nevoie să mă cari din nou in braţe.

Şi totuşi, fluturarea pe care o simţeam în piept mi-a amintit cât de plăcut mă simţisem în braţele lui.

— Pot să te duc în braţe, dacă…

L-am întrerupt:

— Ştiu că eşti capabil s-o faci, Blackford.

Dacă se mai oferea încă o dată, era posibil să-i accept propunerea.

— Îţi mulţumesc că m-ai ajutat, dar acum mă descurc.

A încuviinţat din cap şi mi-a întins o mână.

— Hai să mergem! îţi ici lucrurile şi te duc acasă.

Nu m-am urnit din Ioc.

— Pot să…

— Vrei să încetezi odată? m-a repezit Aaron.

Doamne! Amândoi eram încăpăţânaţi ca doi catâri.

— Ori mă laşi să te duc acasă cu maşina – s-a oprit, ca să fad o pauză de efect –, ori te iau pe sus.

I-am susţinut privirea şi i-am întins o mână. M-am străduit să nu mă gândesc că mi-ar fi plăcut la nebunie să-l văd punând în aplicare a doua opţiune.

— Bine, am zis şi i-am cuprins degetele cu ale melc. Nu-i nevoie să te superi dintr-un fleac.

A oftat, apoi m-a ajutat să mă ridic. Palmele noastre erau lipite una de cealaltă. Am simţit o zbatere în piept.

Când am ieşit pe uşă, mi-am dat seama că, în curând, biroul ăsta nu avea să-i mai aparţină lui Jeff, şefului nostru. Urma să fie al lui Aaron.

Ar fi trebuit să fie un motiv suficient ca să-i dau imediat drumul la mână şi să fug în direcţia opusă. Să încetez să mă bucur de căldura mâinii lui, să nu-l las să mă ducă acasă.

Ar fi trebuit. Dar, în mod ironic, în ultima vreme nu prea fusesem în stare să plec urechea la vreun *ar trebui.* Deci ce mai contau câţiva în plus?

***

— Alo!

O voce masculină m-a trezit.

Un poquito mas[{30}]*,* m-am rugat în tăcere, în timp ce încercam să mă

cufund din nou în uitare. *Un ratito mas*[{31}].

— Sunt Aaron.

Aaron?

Cu ochii închişi, cu gândurile învălmăşite, am încercat să înţeleg ce se întâmpla. De ce auzeam vocea lui Aaron chiar lângă mine? Voiam să adorm iar.

Am recunoscut vag vibraţia unui motor. *Sunt într-o maşină? Un autobuz!* Dar nu eram în mişcare.

Un vis. Da, sigur visam.

Confuza şi extenuată, m-am cuibărit mai bine în patul meu cald şi am decis că nu-mi păsa dacă îl visam pe Aaron. Oricum, n-ar fi fost prima oară.

— Da. Sunt acel Aaron.

Vocea masculină nu mai părea atât de îndepărtată.

— Da, mă tem că da.

Treptat, cu fiecare cuvânt, mă dezmeticeam tot mai mult.

— Acum doarme.

Am simţit o mângâiere uşoară pe dosul palmei, iar pielea mea a început să ardă. Ceea ce simţeam era prea adevărat ca să fie un vis.

— Nu, totul e bine.

Vocea baritonală a lui Aaron mi-a răsunat în urechi.

— Bun, o să-i spun Catalinei să te sune.

A urmat un chicotit.

— Nu. Nu sunt unul dintr-ăia. Ador carnea. Mai ales carnea friptă de miel. Bine. Mulţumesc. Şi ţie la fel, Isabel! Pa pa!

Stai. *Stai puţin!*

Isabel?

Soră-mea?

Mintea mea încă înceţoşată a devenit şi mai confuză. Am întredeschis un ochi. Nu eram în patul meu. Eram într-o maşină. Una extrem de curată.

Automobilul lui Aaron.

Mă aflam în maşina lui Aaron. Nu era un vis.

Isabel mă sunase azi, ceva mai devreme.

Şi îmi trimisese mesaje pe care le ignorasem total.

Deodată, evenimentele din ultimele ore mi s-au rostogolit în minte, ca un bulgăre de zăpadă, şi mi-au copleşit creierul pe jumătate funcţional.

Am deschis larg ochii şi m-am ridicat brusc.

— Sunt trează, am anunţat.

În timp ce îmi răsuceam capul dintr-o parte în alta, privirea mi-a poposit pe proprietarul maşinii în care moţăisem. Şi-a trecut ambele mâini prin păr. Părea foarte obosit.

— Bine ai revenit! a zis şi m-a privit ciudat.

Mi s-a strâns inima. N-aveam nici cea mai vagă idee de ce.

— Bună! am reuşit să îngaim.

— Te-a sunat sora ta, m-a anunţat Aaron, iar tot trupul mi s-a încordat. De cinci ori, a subliniat el.

Am deschis gura, dar limba mea nu reuşea să lege absolut niciun cuvânt.

— Nu-i nimic grav. Era îngrijorata de un SMS ciudat pe care i l-ai trimis, a explicat şi mi-a înapoiat telefonul.

Când l-am luat, i-am atins degetele pentru un moment.

Am citit mesajul, în timp ce el se holba la mine. Doamne! Ceea ce-i scrisesem soră-mii era neinteligibil. De-a dreptul alarmant.

— Pe urmă Isabel a pomenit despre locurile la mese, parcă. Şi despre şerveţelele de masă.

M-am uitat la el şi l-am surprins trecându-şi din nou mâna prin păr. Muşchii de pe braţul lui s-au încordat, iar ochii mei somnoroşi au fost atraşi de acea mişcare.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să răspund, a zis Aaron.

— Nu-i nimic, l-am asigurat, spre marea mea surpriză. Dacă m-a sunat la trei sau patru dimineaţa, ora Spaniei, înseamnă că într-adevăr îşi făcea griji. Probabil că ar fi trimis o ambulanţă la mine acasă, dacă n-ai fi răspuns.

În ochii lui s-a ivit o licărire ciudată.

— Mă bucur să aud asta. Telefonul tău suna încontinuu. Iar tu… Tu dormeai buştean, Catalina.

Avea dreptate. Nici măcar dacă cei Patru Călăreţi ai Apocalipsei ar fi galopat în direcţia mea, strigându-mă pe nume, nu m-aş fi trezit. Într-atât de profund dormisem. Ironic era faptul că, pentru mine, ideea ca Isabel să vorbească la telefon cu Aaron echivala cu Apocalipsa.

Am căscat ochii când mi-am dat seama. Aaron vorbise cu sora mea. Menţionase ceva despre carne. Despre carne, despre friptură. Care se regăsea în meniul de nuntă. Semnificaţia acestui fapt mi se învârtea în minte.

— Te simţi bine? a întrebat Aaron, în vreme ce începeam să mă panichez.

M-am forţat să zâmbesc.

— Da. Mega-super-bine.

— I-am zis Isabelei că te simţi bine, că tocmai ai adormit. Ar trebui s-o suni mâine, a sugerat el.

Pe buzele lui Aaron a apărut umbra unui zâmbet.

— Mda, am murmurat, un pic prea captivată de gura lui. Bine.

Surâdea pieziş.

Of. De ce arata atât de bine? Nu zâmbea nici pe departe îndeajuns.

Dar nu asta conta acum.

Important era că Aaron discutase cu soră-mea, iar ea nu vorbea

niciodată pe ocolite. Niciodată.

— Aaron, când ai vorbit cu soră-mea, i-ai spus cum te cheamă, aşa-i?

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Da. Asta fac oamenii când se prezintă.

— Bun. Şi cum i te-ai prezentat, mai exact? Ceva de genul – mi-am coborât vocea, imitând-o pe a lui – „Bună! Sunt Aaton”? Sau i-ai zis: „Salut! Sunt un Aaron oarecare”?

A înclinat capul într-o parte.

— Nu sunt sigur că înţeleg întrebarea, dar aleg prima variantă. Să ştii că vocea mea nu sună aşa.

Am expirat prelung şi mi-am dus degetele la tâmple.

— Of, Aaron! Nu e bine. Eu…

Simţeam că pălesc.

— Dumnezeule!

Aaron s-a încruntat. Mă scruta îngrijorat, cu ochii lui albaştri.

— Poate ar trebui să te duc la spital, să-ţi faci un control. Te-oi fi lovit la cap când ai căzut.

S-a îndepărtat de mine, punând o mână pe volan. Cu cealaltă a apucat cheia maşinii.

— Stai. Stai! i-am cerut, înainte să pornească marina. Nu-i vorba de asta. Mă simt bine. Serios!

Mi-a aruncat o privire plină de neîncredere.

— Mă simt bine, pe cuvânt!

Mâinile lui au coborât in poală.

— Dar am nevoie să-mi faci o favoare.

A încuviinţat din cap. *Uau!* Ce uşor a fost să-l conving!

— Aş vrea să-mi zici exact ce i-ai spus lui Isabel.

— Ţi-am povestit deja, acum două secunde.

— Fă-mi pe plac! i-am zis, cu un zâmbet slab. Trebuie sa aflu ce i-ai spus.

Se uita Ia mine de parcă ii ceream să se dezbrace şi să danseze in mijlocul pieţei Times Square. Sincer, aş fi fost încântată s-o facă.

Mi-am încercat norocul cu cele două cuvinte magice:

— Te rog!

Aaron s-a uitat lung la mine pentru câteva clipe. Cumva, am descoperit că acele două cuvinte erau cheia de a-l convinge să facă ceva pentru mine, fără să mă cert cu el.

A oftat şi s-a afundat în scaun.

— Bine.

— Dă-mi cât de multe detalii poţi! Foloseşte exact cuvintele ei, dacă se poate.

— După ce a trecut pe engleză, a zis că e încântată de cunoştinţă. Că ai face bine să ai o scuză bună că n-ai răspuns, fiindcă mesajul tău

a speriat-o. Că hipiotul tont care se ocupă de aranjamentele florale o să-i strice nunta, pentru că acum feţele de masă nu se mai asortează cu buchetul miresei.

Am pufnit în râs. Sărmanul florar avea să plătească pentru păcatele lui!

— Şi că ne vedem peste câteva zile, a continuat Aaron. La nuntă.

Ultima pane mi-a luat piuitul.

— Înainte de asta, m-a întrebat daca sunt unul dintre hipsterii aia care nu consumă carne. Pentru că, în cazul ăsta, m-ar scoate de pe lista de invitaţi. A adăugat că a fost o glumă şi mi-a zis să fac tot posibilul să ajung la nuntă. În special dacă îmi place friptura de miel. I-am zis că sigur o să fiu acolo. Ador carnea de miel. L) c fapt, nu mănânc miel suficient de des.

Am gemut.

— *Mierda! Que desastre! Que completa y maldito desastre!*

Mi-am cuprins faţa în palme. Aş fi vrut să mă înghită pământul.

— E posibil ca Isabel să fi folosit cuvintele astea din spaniolă, când i-am răspuns la telefon. Ce înseamnă, mai exact? a întrebat Aaron, cu o curiozitate sincera.

— Înseamnă „rahat". „Încurcătură." „Dezastru." „Catastrofa, am răspuns printre degete.

A scos un mormăit aprobator.

— Aaron, de ce i-ai zis c-o să fii la nuntă? Soră-mea se mintă peste câteva zile. Peste trei zile o să zbor în Spania.

— Tocmai am discutat despre asta, a zis, pe un ton obosit. Nu i-am spus c-o să fiu acolo. Ea a presupus asta.

Am încercat să abordez problema din alt unghi:

— După tot ce s-a întâmplat? După conversaţia noastră de la licitaţie şi după ce am căzut de acord că înţelegerea noastră pică, ai lăsat-o să presupună c-o să vii la nuntă?

Oare el uitase despre discuţia aceea neplăcută? Eu, una, nu uitasem.

— Ţi-am zis că rămâne să mai discutăm, a răspuns el.

Când? aş fi vrut să-l întreb. În drum spre aeroport? Nu mai aveam timp să stăm de vorbă despre nimic.

— Dar nu am vorbit, Aaron.

Două săptămâni. Avusese la dispoziţie două săptămâni ca să mă caute. Deşi detestam s-o admit, aşteptasem să mă caute. Acum îmi dădeam seama. Ei bine, asta explica de ce nu mă lăsase inima să-i povestesc lui Rosie. Şi nici familiei mele.

Am clătinat din cap cu dezamăgire. Ce nătângă eram!

— Şi nu-i nevoie. Nu avem despre ce să discutăm.

Aaron a strâns din dinţi, fără să mai adauge nimic.

Telefonul meu m-a anunţat că primisem câteva notificări, dar l-am

ignorat. Eram ocupată să-i arunc priviri tăioase lui Aaron.

Stoarsă de energic, mi-am sprijinit capul de tetieră. Mi-am lăsat pleoapele să coboare. Îmi doream să dispar pur şi simplu.

Alte sunete de notificare emise de telefonul meu m-au făcut să deschid ochii şi să verific ce scria pe ecran.

— Ce mă fac? am cugetat cu voce tare. Peste câteva ore, Isabel o să-i sune pe toţi şi-o să le spună că a vorbit la telefon cu *iubitul Linei.*

De duminică încoace, mă pomenisem într-o încurcătură enormă.

— As putea să le spun că m-am despărţit de tine, am adăugat, oftând din rărunchi. Nu de tine la propriu, ci de… înţelegi ce vreau să zic.

Telefonul meu a piuit iar. L-am ridicat, cu intenţia de a-l da pe modul silenţios.

Por el amor de Dios!

Confirmându-mi suspiciunile, ecranul meu afişa un număr alarmant de mare de mesaje.

Isabel: Tocmai am vorbit cu iubitul tău. Ce voce profundă şi sexy are! Trimite-mi poze cu el, te rog!

Mama: Sora ta mi-a spus că a vorbit cu Aaron. Dacă el vrea un meniu fără came, putem să vorbim cu cei de la restaurant şi să le cerem să pregătească un fel de mâncare cu peşte. Mănâncă peşte? Peştele nu e considerat came, nu?

Mama: Vegetarienii mănâncă pui? Charo a fost flexotariană, nu? Sau se zice flexatariană? Nu-mi aduc aminte. Dar tot mânca şuncă şi *chorizo*. Ştii că nu sunt la curent cu toate tendinţele astea.

Mama. Dacă preferă, putem comanda un meniu cu pui. Întreabă-l!

Doamne Dumnezeule! Cum de mama e trează la ora asta?

Isabel: E ciudat că nu ştiu cum arată iubitul tău. E urât? Daca-i nasol, nu-i grav. Pun pariu că se revanşează la alte capitole.

Mama: Spune-mi ce preferă să mănânce. O să fie în regulă. N-o să-i zic bunicii. Ştii cum e ea.

Isabel: Glumesc. Ştii că n-o să-ţi judec iubitul în funcţie de cum arată.

Isabel: Şi nici n-o să-ţi cer o poză cu penisul lui, fiindcă asta te priveşte. Dar nici n-o să mă plâng dacă-mi trimiţi una.

Am gemut exasperată.

Isabel: Glumesc! ♥

Isabel: Dar nu şi în legătură cu vocea lui sexy.

— Deci ne rămân două opţiuni, a spus Aaron.

Când mi-am răsucit capul, aproape că s-a izbit de al lui. Se uita la ecranul mobilului, peste umărul meu. Gura lui era foarte aproape de obrazul meu.

Mi-am lipit telefonul de piept, ascunzând ecranul, şi m-am îmbujorat.

— Cât de mult ai citit?

Aaron, viitorul meu şef, a ridicat din umeri şi a răspuns:

— Suficient.

Bineînţeles că a citit! La urma urmei, viaţa mea e o emisiune de divertisment.

— Am citit suficient cât si re sfătuiesc să nu te desparţi de mine decât după ce o să auzi ce variante ne rămân.

Acest om mă invadase şi îmi crease probleme încă de la început. Ar fi trebuit să fiu supărată. Furioasă. Şi voiam să fiu. Însă gândul că nu aveam să înfrunt singură încurcătura pe care eu însămi o creasem şi care se transformase într-o urzeală de minciuni mă făcea să mă simt ceva mai bine. Mai puţin neajutorată. Mai puţin singură.

— „Ne”. Adică „noi”? am întrebat cu voce plină de îndoială, şovăitoare, dar în care se ghicea speranţa.

— N-am de gând să te forţez, Catalina. Ştiu că îmi ascunzi ceva. Ceva care te-a făcut să te răzgândeşti brusc, după ce Jeff a anunţat promovarea mea.

A dus o mână la frunte şi şi-a dat părul pe spate, ca şi cum se pregătea sufleteşte. A continuat:

— Ţi-am zis c-o să vorbim, dar nu s-a întâmplat. E vina mea. Există un motiv pentru care nu te-am căutat ca să discutăm, dar acum nu mai contează.

Mi-a dat răgaz să-i cântăresc spusele.

— Putem reuşi. O să ne străduim, dacă asta doreşti, mi-a spus.

Am rămas fără aer.

Aaron a adăugat:

— O să fac in aşa fel Încât treaba asta cu nunta să funcţioneze.

Ochii li străluceau hotărâţi.

Voiam să funcţioneze. Avusese dreptate când declarase că el era cea

mai buni opţiune pe care o aveam pentru nuntă, dar situaţia se schimbase după şedinţa în care Jeff făcuse acel anunţ.

A fost promovat. O să devină şeful meu. Asta ne strică învoiala. Mi-am învăţat lecţia mai demult, cu Daniel.

Şi acum, totul se schimba din nou.

Toţi cei de-acasă îl aşteaptă. E prea târziu să mai dau înapoi.

Daci nimeni de la munci nu avea să afle vreodată de înţelegerea noastră, nu ar fi existat niciun risc. Nimeni nu avea vreun motiv să-şi imagineze că noi doi urma să mergem undeva împreună. Cu atât mai puţin în Spania, pentru o nuntă. Nimeni nu aflase de strângerea de fonduri. Mintea mea continua să deruleze acelaşi scenariu, iar şi iar. Mă umplea de groază. Eu, aterizând neînsoţită în Spania. Singură. Blocată în trecut. Nuntaşii mi-ar zâmbi cu milă. S-ar uita la mine cu tristeţe. Şi ar şuşoti pe la spatele meu.

— Ai spus că avem două opţiuni, am şoptit, epuizară după ce încercasem să ajung singură la o concluzie. Care e prima?

Expresia lui Aaron a devenit extrem de serioasă.

— Prima opţiune este să te duci singură în Spania. Oricât te-aş sfătui să n-o faci, rămâne o opţiune. Nu mă îndoiesc c-o să te descurci. Dar nu înseamnă că e cea mai uşoară cale spre… scopul pe care vrei să-l atingi, indiferent care-o fi ăla.

— Nu vreau să ating niciun scop.

— Nu-i adevărat, şi o ştim amândoi. În orice caz, ai o a doua opţiune. Dacă o alegi pe aceasta, n-o să fii pe cont propriu. O să ai un sprijin.

A dus o mână pe piept şi a continuat:

— Pe mine. Ştii mai bine decât oricine că un proiect solicitant are nevoie de sprijinul potrivit ca să reuşească. Aşa c-o să mă iei pe mine, iar eu o să te susţin. Nu va trebui să înfrunţi pe nimeni singură. O să le oferi exact ce le-ai promis.

Inima mi-a luat-o la goană.

— Dacă mă iei pe mine ca partener şi ca *iubit* – o chestie pe care ai omis, în mod convenabil, să mi-o zici –, ataci problema încă de la sursă: nu vei apărea la nuntă fără pereche. E simplu.

Aaron Blackford îşi încheiase pledoaria.

— Simplu? Eşti nebun dacă ai impresia c-o să fie simplu, am mormăit. Dacă abia îmi faci mie faţă în cea mai marc partea timpului, imaginează-ţi o armată de Line de toate dimensiunile şi formele. Va trebui să le suporţi trei zile la rând.

— Sunt pregătit.

Întrebarea era dacă eu eram pregătită să accept propunerea lui şi să risc ca istoria să se repete.

— Niciodată nu mi-a fost teamă să lupt pentru ceva, Catalina. Chiar şi când pare că n-am nicio şansă de izbândă.

Cuvintele lui m-au lovit în plin. Aproape c-am rămas fără aer.

Mă port ca o proastă.

La naiba! Fie ce-o fi!

— Bine, Blackford. Te-am avertizat de două ori. Acum te-ai pricopsit cu chestia asta. Trebuie să ducem tărăşenia ia capăt.

— Nu eu sunt cel care a vrut să anuleze înţelegerea, Catalina.

— Cum zici tu, Blackford. Sper să n-o dăm în bară.

— N-o s-o dăm în bară, a declarat ferm. Ai uitat că, atunci când îmi propun ceva, nu dau greş?

Eram puţin îngrozită de afirmaţia lui. Era nevoie de o anumită doză de încredere – poate chiar de nebunie – ca să reuşim. Parcă mi se ridicase o greutate de pe umeri.

M-am uitat pe geam. Nu recunoşteam zona unde parcase.

— Asta nu e strada mea. Unde suntem?

— Luăm cina.

A arătat spre o camionetă cu mâncare, care avea un model colorat, care îmbina măşti de luptători mexicani şi motive florale.

— Aici au cei mai buni tacos cu peşte din oraş.

Stomacul mi-a ghiorăit zgomotos. Mâncarea asta era plăcerea mea vinovată.

— Tacos cu peşte?

— Ştiu că-ţi plac, a zis.

— De fapt, îi *ador*.

Aaron a dat aprobator din cap.

— I-ai lăudat în faţa lui Hector, de o sută de ori. Câţi tacos vrei? De obicei comand trei.

De obicei?

— Vreau şi eu tot trei, am răspuns absentă.

Mi-l imaginam pe Aaron venind aici adesea, comandându-şi trei tacos. Parcă vedeam cum i se scurgea sosul pe degetele lui de obicei imaculate. Poate chiar şi din colţul gurii severe.

Încetează, Lina! m-am mustrat.

— Mă întorc imediat, a anunţat Aaron, după care şi-a decuplat centura de siguranţă.

Câteva secunde mai târziu, încercam să-mi desfac şi eu centura, ca să-l însoţesc.

— Nu! a ordonat când am dat sa deschid portiera. Rămâi în maşină! Aduc eu mâncarea.

— Nu-i nevoie să mă dădăceşti şi nici să-mi cumperi de mâncare, Aaron. Deja ai făcut suficient.

— Ştiu că nu-i nevoie, a zis şi a coborât din maşină. Oricum aveam de gând să vin aici. S-a întâmplat ca tu să fii cu mine. Ar trebui să mănânci ceva. Revin în câteva minute.

M-am dar bătută. Frământându-mi degetele in poală, l-am strigat pe

nume. S-a oprit.

— Ia-mi patru tacos, te rog, i-am cerut.

Refuzam să mai fiu nesăbuită în privinţa mâncării şi să ţin dietă.

Aaron m-a privit câteva momente. Mă întrebam dacă era cazul să mai cer unul.

— Vezi să nu mai adormi, bine? Nu promit c-o să rămână vreun pic de mâncare când – sau dacă – reuşesc să te trezesc.

Am mijit ochii la el.

— Bine-ar fi să nu mă laşi vreodată fără mâncare, Blackford, am spus în barbă, imediat ce a închis portiera şi a traversat strada, spre camioneta cu mâncare mexicană.

În mai puţin de jumătate de oră, ţineam în mâini o pungă caldă, care mirosea absolut uimitor, şi intram în apartamentul meu. Cinci tacos. Aaron îmi luase cinci, nu patru, aşa cum îi cerusem. Cu garnitură de orez şi ardei iuţi. Şi nu mă lăsase să-i plătesc.

— Plătesc eu, spusese.

După aceea, mă rugase să-i trimit detaliile zborului spre Spania. Apoi m-a pus să promit că mănânc şi mă culc. De parcă nu exact asta plănuiam să fac.

L-am ascultat.

EL Aaron Blackford. Viitorul meu şef şi, în curând, partenerul meu fals la nunta surorii mele.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Mai erau douăzeci şi patru de ore până la zborul spre nunta catastrofă.

Stres: nivel maxim.

Plan pentru urgenţe: negresă cu trei straturi de ciocolată. Un munte de negrese.

Ziua de ieri mă învăţase ceva: fusesem total nesăbuită cu sănătatea mea. Da, ştiam că a mă îndopa cu ciocolată era la extrema opusă. S-ar zice că sunt femeia extremelor.

De asta eram acum pe Madison Avenue. Mai exact, în singurul loc din New York care putea să-mă calmeze nervozitatea.

— Vrei să iei comanda la pachet, Lina? m-a întrebat Sally, din celălalt capăt al tejghelei. O mai face Rosie? Nu vă întâlniţi aici?

— Astăzi am venit doar eu.

Aseară, stătusem la telefon cu Rosie vreo două ore. Îi povestisem despre planul meu cu nunta. Nu fusese uşor. Ţipase de entuziasm şi îmi repetase că eu şi Aaron ne aruncam ocheade arzătoare. În mod clar, îşi imagina. Era plăcut s-o am din nou de partea mea pe cea mai bună prietenă a mea. Chiar dacă acum făcea parte din Echipa Mincinoşilor. Pentru mine era foarte important ca Rosie să mă aştepte în New York, cu un zâmbet înţelegător şi cu un munte de îngheţată de care, cu siguranţă, urma să am nevoie după ce mă întorceam din voiajul catastrofă.

— Nu, Sally, Mersi! O să-mi savurez cafeaua şi negresa aici.

După ce m-am gândit mai bine, am adăugat:

— De fapt, vreau două negrese, te rog. O să mă răsfăţ. Am toată ziua la dispoziţie să mă relaxez. Mi-am luat o zi liberă de la muncă.

Sally cântărea cu atenţie boabele de cafea.

— Sigur ţi-a fost dor de mine, dacă ai de gând să stai atât de mult aici, a comentat şi mi-a zâmbit peste umăr. Nu te condamn. Cui nu i-ar fi dor de mine?

Am chicotit.

— Bineînţeles că mi-a fost dor de tine. Eşti *barista* mea preferată.

Ochii mei îi urmăreau toate mişcările. Salivam de poftă.

— Spui asta doar fiindcă eu distribui bunătăţile. Oricum, mai laudă-mă!

Dacă aşa aş fi avut parte de o rezervă nesfârşită de cafea pentru tot restul vieţii mele, eram pregătită s-o cer pe Sally în căsătorie. A aruncat o privire în spatele meu, apăsând pe butoanele responsabile de magia cafelei.

În ochii lui Sally a apărut un licăr admirativ.

— Bună dimineaţa! a salutat ea persoana din spatele meu.

Mi-a aruncat o privire năstruşnică, după care s-a concentrat asupra noului ei client.

— Ca de obicei? Espresso dublu, fără zahăr?

Am simţit că nou-venitul era chiar în spatele meu.

M-am încruntat. Comanda asta avea ceva familiar. Cafea neagră, amară şi fără suflet, exact ca…

— Imediat, Aaron! i-a zis Sally.

M-am crispat şi am căscat ochii, uluită.

— Mulţumesc, Sally!

Vocea aia aparţinea bărbatului care mâine avea să ia avionul împreună cu mine, spre Spania. Bărbatul pe care urma să-l prezint familiei mele drept scumpul meu iubit.

M-am întors încet spre el şi am fost întâmpinată de doi ochi albaştri precum oceanul şi de o expresie serioasă foarte cunoscută. Am deschis gura, dar n-am apucat să spun nimic.

— E mai rău decât credeam, a zis, scrutându-mi faţa.

Strângea din buze, ca de obicei.

— Pardon? l-am întrebat sfidătoare.

L-am măsurat cu privirea de sus până jos.

— Ochii tăi, a răspuns şi a făcut semn spre capul meu. Par foarte mari. Mai mari decât de obicei. Eşti sigură că e o idee bună să bei cafea? Deja pari un pic agitată.

Am mijit ochii la el.

— Agitată?

— Da. Ca şi cum o să-ţi sară ţandăra din clipă-n clipă.

M-am abţinut de la câteva înjurături, am tras profund aer în piept, ca să nu-mi sară ţandăra – aşa cum se exprimase el.

— În primul rând, sunt calmă.

Cuvintele mele au avut drept reacţie o căutătură care mă contrazicea.

— Da. Nu doar calmă, ci zen, să ştii. Exact ca un lac a cărui suprafaţă nu se clinteşte.

Mi-am întors privirea de la el şi m-am uitat la Sally. Se sprijinea de tejghea, cu bărbia în podul palmei. Era captivată de conversaţia mea cu Aaron.

— Mi-e din ce în ce mai puţin dor de tine, Sally, am glumii zeflemitor.

Ea a zâmbit larg şi şi-a îndreptat spatele. M-am uitat pieziş la Aaron.

— Domnule Robot, n-ar trebui să fii la muncă, în loc să hoinăreşti prin oraş şi să le zici unor femei oarecare că arată agitate?

— Tu nu eşti o femeie oarecare, a zis Aaron calm, după care s-a

sprijinit de tejghea, fix lângă mine. Am fost la muncă dimineaţă. Dar am restul zilei liber.

— Ţi-ai luat liber? l-am întrebat, cu o tresărire teatrală. Probabil că porcii au început să zboare dacă Aaron Blackford şi-a luat o zi liberă.

Ceva absolut neobişnuit pentru el.

— Jumătate de zi, a precizat.

Sally ne-a pus cafelele pe tejghea, în acelaşi timp. Mi s-a părut ciudat, având în vedere că dădusem comanda cu câteva minute înaintea lui Aaron.

Am mijit ochii la ea. Sally mi-a adresat un zâmbet angelic.

— Poftim! Doar ce-i mai bun pentru clienţii mei preferaţi. Un epresso dublu, fără zahăr. Şi un *flat white*.

Asta mi-a adus aminte de ceva ce spusese ea mai devreme, despre Aaron şi comanda lui: *ca de obicei*.

— Cât de des vii aici, Aaron? l-am întrebat.

Având în vedere cu cât zel frecventam cafeneaua Around the Corner, mi se părea bizar că până acum nu dădusem nas în nas cu el pe-aici.

— Cum de ştii de locul ăsta?

Ce întrebare! Există Google Maps, Tripadvisor, Time Out şi un milion de alte site-uri care l-ar fi putut ajuta să-l descopere.

— Destul de des, a răspuns, după care şi-a scos portofelul din buzunar.

Îl priveam bănuitoare. Îi urmăream mişcările degetelor lungi, când mi-am amintit brusc ceva. Vorbisem cu Aaron despre Around the Corner. Sau vorbisem de una singură despre cafeneaua mea preferată şi probabil că, din întâmplare, Aaron auzise. Cred că se întâmplase în ziua în care apăruse la mine în birou şi mă ajutase cu organizarea Zilei Porţilor Deschise.

— De ce te miri, Catalina? Sunt atent la ce spui, chiar şi atunci când mormăi în barbă. Şi adevărul e că mormăi destul de des. Dar, din când în când, mai zici şi ceva interesant.

— Citeşti minţi sau cum? m-am mirat.

— Din fericire, nu. Aş fi îngrozit să aflu ce gândeşti. Îţi fac cinste.

I-a întins lui Sally cardul lui de credit.

În primul rând, de ce ar fi fost „îngrozit”? Şi, în al doilea rând. Cu mormăi?!

M-am dezmeticit când am văzut că Sally a luat cârdul.

— Stai! am strigat. Nu-i nevoie să-mi plăteşti comanda. Am şi eu bani.

— Sunt sigur că ai, dar vreau s-o plătesc.

— Şi dacă refuz?

Sally s-a uitat la bărbatul de lângă mine. M-am răsucit spre el. Aaron avea o expresie calmă.

— Şi există vreun motiv pentru care nu vrei să plătesc, Catalina? Ceva îmi spune că, dacă altcineva s-ar fi oferit să-ţi facă cinste, ai fi acceptat fără să clipeşti o cafea şi o negresă gratis.

După ce s-a uitat la tejghea, unde Sally lăsase comanda mea, a completat:

— De fapt, mai multe negrese.

— Păi, da, normal! Există un motiv întemeiat pentru care nu vreau să-mi cumperi nimic, isteţule.

Am făcut un pas spre el şi mi-am coborât vocea:

— Deja îţi sunt datoare, şi nu mă refer doar la tacos-urile de ieri, înţelegi? Nu vreau să-mi măresc datoria.

Judecând după expresia de pe chipul lui, ultima parte a afirmaţiei mele l-a deranjat.

— Nu-mi eşti datoare cu nimic, a spus încruntat. Dacă eu îţi cumpăr o cafea, tacos sau orice altceva, nu înseamnă că-mi rămâi datoare.

A clătinat din cap. Avea o privire distantă.

— O să accepţi vreodată ceva de la mine fără să faci tărăboi?

— Asta nu-i o întrebare la care pot răspunde uşor, Blackford.

— Observ, a zis şi şi-a înclinat capul.

Apoi a micşorat distanţa dintre noi. Mişcarea a fost neaşteptata. Mi s-a tăiat respiraţia. Eram foarte conştientă de cât de mult se apropiase. Brusc, nu ştiam ce să zic sau dacă trebuia să zic ceva. Aaron a întins mâna şi şi-a trecut degetele, uşor, peste tâmpla mea. Am întredeschis buzele. Fiori fierbinţi îmi cutreierau spinarea.

— Mereu mă contrazici, Catalina.

M-am uitat în sus, la chipul lui frumos şi sever. Ochii lui albaştri îmi urmăreau reacţia.

— Şi mi te opui…

Mi-a stat inima în Ioc. Mă simţeam de parcă alergasem câţiva kilometri.

Capul lui Aaron a coborât, iar gura lui s-a apropiat de urechea mea. Ca atunci când dansaserăm împreună.

— … de parcă ai vrea să te implor. Ţi-ar plăcea să te implor? Vocea lui suna atât de intim! Dar următoarele lui cuvinte m-au zăpăcit complet.

— Despre asta e vorba? Ai vrea să mă vezi în genunchi?

Uaaau!

Am simţit pe gât o roşeaţă familiara, care mai apoi mi-a urcat in obraji şi s-a răspândit în jos, înfierbântându-mă în numai câteva secunde.

Aaron mi-a susţinut privirea. Simţeam o senzaţie ciudată în pântec.

— Lasă-mă să-ţi fac cinste, bine? Vreau eu.

Am strâns din buze. Încercam să controlez iureşul care îmi cuprinsese mintea şi corpul.

— Bine, am acceptat pe un ton şovăitor.

Mi-am dres vocea. De două ori.

— Plăteşte pentru cafeaua mea! Nu vreau nici să mă implori, nici să dai vreun spectacol în cafenea.

Mi-am dres glasul a treia oară. Dar vocea mea tot aiurea suna:

— Deci, te rog, plăteşte! Mulţumesc!

Încercam să-mi vin în fire.

Aaron a dat aprobator din cap, iar pe buze i s-a ivit un zâmbet satisfăcut.

— Vezi? N-a fost aşa de greu, nu?

Buzele i s-au curbat şi mai mult. Părea foarte mulţumit şi…

Stai aşa!

Mi-a picat fisa.

— Tu doar…

Nu-mi venea să cred! Reacţia mea faţă de apropierea lui. Faptul că el tocmai mă aţâţase, doar ca să se distreze.

— Pur şi simplu ai vrut să demonstrezi ceva, am declarat.

Buzele lui au zvâcnit.

— Poate că da, a răspuns Aaron, apoi s-a îndepărtat de mine.

Mi-a aruncat o privire, zâmbind arogant.

— Eşti dezamăgită, Catalina?

Incredibil!

Deci era conştient de efectul pe care îl avea asupra mea, de efectul apropierii lui asupra simţurilor mele, asupra corpului meu. Şi tocmai se folosise de asta ca să câştige o mică ceartă stupidă.

Mă holbam la profilul lui în timp ce el, satisfăcut de sine, ducea ceaşca la buze.

Am ridicat din umeri, încercând să-mi reţin un zâmbet.

— Ştii ceva, Aaron? Chiar sunt dezamăgită.

— Serios?

Expresia lui arogantă a dispărut.

— A, da! Foarte tare. Şi ştii ce fac când sunt dezamăgită? am întrebat şi m-am răsucit spre Sally. Sally, o să iau câte o bucată din tot ce ai în vitrină. Şi m-am răzgândit. O să iau totul la pachet, te rog!

Buzele mele s-au curbat. Speram că surâsul meu nu aducea a rânjet răutăcios.

— El insistă să plătească, am zis, arătând cu degetul spre Aaron. Aşa că, te rog, lasă-l să plătească. Ca, dacă nu, o să-ţi gonească toţi clienţii cu vreo bufonerie,

— Of! N-aş vrea aşa ceva, a răspuns Sally şi mi-a făcut cu ochiul. Ţie chiar îţi plac baroanele noastre cu lămâie. Să pun două, în loc de unul?

A apucat una dintre cele mai mari cutii.

— Ce idee minunată! Ador baroanele cu lămâie. De ce să nu iau şi

două brioşe cu afine? Arată fantastic.

Aaron stătea lângă mine, martor la scenă.

— Catalina, dacă ai impresia că nu mă bucur să te văd mâncând, atunci nu înţelegi cât de serios vorbeam ieri. Dar tot sper c-o să le împărţi cu mine.

— Credeam că tu faci cinste, nu invers, l-am ironizat.

Dacă nu I-aş fi cunoscut, ar fi fost uşor să trec cu vederea amuzamentul vădit din ochii lui.

Şi în timp ce mă holbam la acest chip superb, pe care il detestasem – poate pe nedrept – în trecut, mi-am dat seama că mă amuzam la fel de mult ca el, dacă nu chiar mai mult. Şi nu aveam doar asta în comun. Niciunul dintre noi nu se pricepea să-şi mascheze reacţia.

Pur şi simplu stăteam şi ne holbam unul la altul. Amândoi încercam să ne reţinem rânjetele ca doi idioţi, aşteptând să se dea bătut celălalt şi să se hlizească primul.

Vocea lui Sally a destrămat vraja:

— Bun! Comanda c împachetată.

— Bine, mersi, am mormăit.

După ce m-am chinuit puţin, am reuşit să iau pachetul uriaş în braţe.

— Bine, Blackford. Mulţumesc şi ţie. E o plăcere si fac afaceri cu tine, ca întotdeauna.

— Chiar n-ai de gând să le împărţi cu mine?

— Nu.

— Hei… a început el, însă pe urmă a tăcut ca fi cum s ar fi răzgândit.

Inima mea bubuia.

— Nu-mi place să alerg prin terminal» aţa că Încearcă să nu Întârzii mâine. Nu e…

— Drăguţ. Ştiu, Blackford. Pal

Apoi m-am răsucit pe călcâie fi am plecat.

Mai Întâi a vrut să-i dau din dulciurile mele şi acum, asta!

Într-o zi, aveam să arunc cu un obiect In faţa aia ridicol de simetrică. Chiar aveam sa arunc. Dar niciodată cu o negresă.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Aaron nu întârzia niciodată. Nu era „programat” pentru genul acesta de comportament neglijent.

O ştiam fiindcă, timp de un an şi opt luni, încercasem din răsputeri să ajung mai devreme decât el la fiecare şedinţă. Prin urmare, faptul că încă nu apăruse nu putea însemna decât un lucru: nu venea.

Îi venise mintea la cap şi îşi dăduse seama cât de ridicol era planul nostru.

Planul *meu*, cu care el fusese de acord.

Sau era invers? Habar n-aveam.

Bineînţeles, nu avea nicio importanţă că nu venea.

Era singura explicaţie rezonabilă pe care o găsisem pentru faptul că eu mă aflam în terminalul de plecări, sub panoul uriaş care anunţa programul fiecărui zbor. Mi se scurgeau picături de sudoare pe spate. Nu era nimeni lângă mine. Lipsea bărbatul ursuz, cu ochi albaştri, car ar fi trebuit să fie aici.

Uitându-mă în jur, m-am silit să accept.

Sunt pe cont propriu.

Am simţit că mă cuprinde un val de panică pură. Dar mai era şi altă emoţie.

Ceva care semăna foarte mult cu sentimentul de a fi trădat. Şi chiar nu avea sens. Când venea vorba despre Aaron, nu aveam dreptul să mă simt trădată sau abandonată. Şi nici nu voiam ca aceste emoţii să stârnească haos în sufletul meu. Înţelegeam de ce se speriase.

Toată treaba asta era o nebunie. O absurditate totală. De ce ar fi dus până la capăt planul dement pe care-l concepusem?

M-am uitat la valiza şi la geanta mea de mână, aşezate la picioarele mele, şi încercam din greu să-mi alung tristeţea.

Eşti bine, mi-am zis. *Revino-ţi fi du-ţi bagajele la check-in!*

Ultimul lucru pe care voiam să-l fac era să urc singură în avion, dar aveam s-o fac. Aveam să-i înfrunt cu capul sus pe ai mei, pe Daniel, pe logodnica lui şi trecutul pe care îl lăsasem în urmă, consecinţele minciunii mele. Şi aveam să fac asta pe cont propriu, chiar dacă în ultimele patruzeci şi opt de ore îmi permisesem să cred că cineva avea să-mi fie alături.

Dios! Cum de ajunsesem aici? Cum devenise Aaron Blackford indispensabil în viaţa mea?

Durerea pe care o simţeam în spatele ochilor era, cu siguranţă, doar de la agitaţie. Să mă întorc acasă îmi provoca întotdeauna şi bucurie, şi remuşcare. Odată cu nostalgia, apărea şi durerea. De aceea nu mă

duceam des în Spania.

Însă nu avea importanţă. Eram adultă. Înainte ca Aaron să apară în ecuaţie, plănuisem să mă duc la nuntă singură, aşa că exact asta urma să fac.

Ya esta bien[{32}]. Era timpul să plec.

— Catalina! m-a strigat din spate o voce profundă, pe care nu credeam vreodată c-o să mă bucur s-o aud.

Nu simţeam doar bucurie, ci uşurare, fericire – *extaz* de-a dreptul.

Am închis ochii şi mi-am luat un scurt răgaz ca să mă scutur de vârtejul de emoţii pe care încercasem să le ignor cu o clipă înainte.

Aaron e aici. A venit.

Am înghiţit anevoie şi am strâns din buze.

Nu sunt singură.

— Catalina!

M-am răsucit foarte lent. Nu mi-am putut reţine un zâmbet strâmb, care probabil scotea în evidenţă absolut fiecare emoţie care stătea să explodeze din mine.

Am fost întâmpinată de bine-cunoscuta încruntătură lui Aaron şi jur că niciodată nu fusesem mai fericită să văd acea expresie încăpăţânată.

A venit, a venit, a venit!

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— Eşti bi…

Înainte să-şi încheie întrebarea, am aterizat cu zgomot pe pieptul lui. Apoi l-am înconjurat cu braţele.

— Ai venit!

Cuvintele se auzeau înfundat în materialul delicat care îi acoperea pieptul. Pieptul lui cald, lat şi confortabil. Pentru o secundă, am refuzat să-mi pese de faptul că mă năpustisem asupra lui sau de cât de ruşinată aveam să fiu din cauza asta, mai târziu.

Îl îmbrăţişam pe Aaron.

Nu a reacţionat la îmbrăţişare, dar nici nu m-a îndepărtat. Braţele îi atârnau de-o parte şi de alta a trupului. Stătea nemişcat. Părea că îmbrăţişez o statuie de marmură, de neclintit, pe care o simţeam dură sub obrazul meu. Numai că în statuia asta auzeam bătăile unei inimi. Singurul semn că nu făcuse stop cardiac din cauza mea.

Am făcut un pas în spate şi am ridicat privirea.

Părea că înţepenise de-a binelea. Poate că-l dădusem peste cap cu îmbrăţişarea mea.

Poate aceasta era explicaţia pentru faptul că abia clipea în timp ce mă privea lung.

Iar cu am înţeles ce se întâmplase în ultimul minut. Căutam cu disperare să zic ceva care să-mi justifice nebunia temporară care mă făcuse să-mi lipesc corpul de al lui. Însă nu-mi venea nicio idee.

Într-un final, a destrămat el tăcerea:

— Ai crezut că nu vin.

Nu voiam să recunosc, deşi era evident că asta crezusem.

Apoi a continuat pe un ton acuzator:

— Ai sărit în braţele mele pentru că ai crezut că nu vin.

Avea o privire cercetătoare.

— Nu m-ai mai îmbrăţişat niciodată, a adăugat.

Am făcut încă un pas în spate, frământându-mi mâinile şi simţindu-mă copleşită de felul în care mă privea.

— Nu cred că se poate considera îmbrăţişare dacă una dintre părţi stă ţeapănă, Blackford. În plus, ai întârziat, iar tu nu întârzii niciodată, deci ce te aşteptai să cred?

M-am dat mai mult în spate, ca să rămână o distanţă suficientă de mare între corpurile noastre, şi am reuşit în sfârşit să-l privesc din cap până-n picioare. Materialul delicat care fusese lipit de obrazul meu cu câteva clipe în urmă era un banal tricou alb. Iar picioarele care rămăseseră nemişcate cât timp îl îmbrăţişasem purtau blugi prespălaţi. Şi…

Poartă tenişi?

Da, sigur erau tenişi.

Habar n-aveam ce mă aşteptasem să poarte, dar cu siguranţă nu aşa ceva. Nu eram pregătită să-l văd pe Aaron decât în cămaşa lui cu mâneci lungi, îndesată în pantalonii eleganţi pe care-i purta de obicei.

Aaron părea relaxat. *Normal.* Nu ca o maşinărie de oţel indiferentă, pusă pe muncă, aşa cum era la birou. Cea care îţi transmitea cât se poate de clar să păstrezi distanţa.

Îmi doream să-mi lipesc din nou obrazul de pieptul lui. Ceea ce era absolut ridicol. Şi periculos. Această nouă versiunea a lui Aaron era la fel de primejdioasă precum cea care zâmbea şi râdea. Şi era periculoasă fiindcă îmi plăcea un pic prea mult pentru binele planului nostru. Şi pentru binele meu.

— Catalina! m-a strigat Aaron, forţându-mă să mă dezmeticesc. Cu obrajii încinşi, m-am prefăcut că nu mă holbasem la el şi că nu-mi plăcea priveliştea asta.

— Da?

— Te întrebam dacă ai terminat.

Mierda!

— Ce să termin?

M-am scărpinat pe gât, încercând să-mi ascund jena.

— Cu panica asta. Acum sunt aici, aşa cum am spus c-o să fiu. Şi n-am întârziat. Tu ai venit mai devreme, a spus şi şi-a înclinat capul într-o parte.

M-am uitat la ecranul mobilului, ca să verific ora.

— Bine, ai dreptate. S-a întâmplat doar o dată.

Un zâmbet i-a apărut în colţul buzelor.

— Bun. Acum, că ne-am lămurit, a început el – nu-mi plăcea deloc cât de arogant arăta deodată –, crezi că poţi să încetezi să te holbezi la mine de parcă mi-a mai crescut un cap? Aş vrea să prindem avionul.

M-a prim că mă zgâiam la el!

— Mda, am mormăit şi mi-am îndreptat umerii. Am terminat şi cu holbatul.

Am apucat mânerul valizei.

— Pur şi simplu nu ştiam că ai şi haine normale, am comentat. Aaron a ridicat dintr-o sprânceană.

Ochii mei trădători l-au măsurat din nou din cap până-n picioare. Fir-ar să fie! Arăta foarte, foarte bine aşa, în haine lejere şi extrem de confortabile.

— Haide, Domnule Robot! Avem nişte bagaje de dus la check-in, i-am spus şi m-am străduit să nu mă mai uit la el.

Mi-am luat geanta de mâna, care era plină până la refuz, am ridicat-o şi mi-am pus-o pe umăr. Am încercat să păşesc cât de graţios puteam, deşi probabil arătam ca un şerpaş cocoşat sub boccele.

Aaron m-a ajuns din urmă dintr-un singur pas.

— Cât naiba ai de gând să stai în Spania? m-a întrebat, cu ochii la cele două genţi mai mari decât ar fi fost necesar. Credeam că ne întoarcem luni.

— Aşa e.

Şocat, Aaron m-a măsurat cu privirea.

— Astea-s bagajele tale pentru o călătorie de trei zile?!

Am grăbit pasul, în timp ce încercam din greu să nu cad în fiind, pe podeaua lustruită a terminalului, sub greutatea bagajului de pe umăr.

— Da. De ce mă întrebi?

În loc să-mi răspundă, şi-a pus mâna pe braţul meu, ca să mă oprească din mers. Fără să-mi dea ocazia să protestez, Aaron mi-a luat delicat geanta şi şi-a pus-o pe umăr.

M-am simţit imediat nespus de uşoară, încât a trebuit să mă abţin să nu oftez de uşurare.

— Isuse, Catalina! a gâfâit Aaron şi s-a uitat îngrozit la mine. Ce-ai pus aici? Un cadavru?

— Hei, asta nu-i o vizită obişnuită, de weekend, bine? Nu încerca să mă faci de ruşine din cauza bagajelor, i-am răspuns bărbatului încruntat care mergea alături de mine. A trebuit să iau o mulţime de chestii. Machiaj, accesorii, uscător de păr, placă de păr, balsamul meu bun de păr, loţiune de corp, toate rochiile pe care-o să le port, şase perechi de pantofi…

— Şase perechi de pantofi?! a strigat Aaron, încruntându-se şi mai tare.

— Da, i-am răspuns iute, în timp ce căutam un ghişeu pentru check-

in. Câte una pentru fiecare dintre cele trei ţinute de care am nevoie, plus trei perechi de rezervă.

Am făcut o pauză, apoi i-am zis:

— Spune-mi, te rog, că ţi-ai luat cel puţin o ţinută de rezervă.

Aaron şi-a aranjat din nou geanta mea pe umăr şi a scuturat din cap.

— Nu, nu mi-am luat. Dar o să fiu In regulă. Tu, pe de altă pane… Tu eşti…

— Genială? l-am completat eu. Isteaţă? O maestră în arta împachetării bagajelor? Ştiu. Şi sper că ai suficiente haine în valiza ta micuţă.

— Ridicolă, a mormăit el. Eşti ridicolă.

— Vedem noi cine-i ridicol când o să se-ntâmplă ceva cu cămaşa, cu cravata sau cu costumul tău, iar la nuntă va trebui să porţi una dintre rochiile mele.

— Şase perechi de pantofi, a mormăit el. O femeie ridicolă, cu un bagaj greu cât ea, a continuat cu glas scăzut.

— Dacă geanta e prea grea, poţi să mi-o dai înapoi. Mă descurc şi singură.

Mi-a aruncat o privire care îmi transmitea că aşa ceva iese din discuţie.

— Mulţumesc, Blackford! Eşti foarte amabil, am oftat, acceptându-i ajutorul.

— Să ştii că nu te descurcai cu bolovanul ăsta, a ripostat el, ceea ce mi-a stârnit cheful de a-mi retrage mulţumirile. Ţi-ai fi rupt spatele.

Aaron a cotit la stânga şi am găsit, în sfârşit, ghişeul companiei aeriene.

— Îţi apreciez grija, Big A. Dar am şi eu muşchi.

S-a prefăcut că nu îşi auzise porecla.

— Bineînţeles, eşti şi încăpăţânată, nu doar ridicolă, a mormăit Aaron. Cum s-ar putea altfel?!

Mi-am ascuns zâmbetul şi am comentat:

— Râde ciob de oală spartă.

Aaron mi-a aruncat o privire cu coada ochiului şi a grăbit pasul, înaintând cu mica lui valiză şi cu geanta mea, care dădea pe dinafară.

Păşeam în urma lui şi nu m-am putut abţine să-l admir din spate. Eram uimită şi plăcut surprinsă de cum se lipeau blugii ăia pe coapsele care îl purtaseră, cândva, pe terenul de fotbal. M-am entuziasmat cam tare când privirea mi-a poposit asupra bicepşilor lui încordaţi sub greutatea genţii mele.

Oof! Era extrem de supărător cât de mult mă distrăgea spatele lui Aaron acum, că ştiam mai multe despre el. Ştiam frânturi din viaţa lui.

Cele despre care aflasem în seara strângerii de fonduri, desigur. Dar şi cele după cate a trebuit să sap căutând pe Google.

Da, am căzut pradă curiozităţii. Însă numai o dată. Mi-am permis să-l caut pe internet o singură dată.

Iar nivelul acesta de autocontrol nu fusese uşor de atins. Încă de când căutasem informaţii despre Aaron, ceea ce aflasem nu-mi ieşea din cap. Mă gândeam la ele mai des decât aş fi vrut.

Mintea mea părea nerăbdătoare să se agaţe de imaginile cu o versiune mai tânără a lui Aaron – la fel de serios, cu umeri la fel de laţi şi cu maxilarul la fel de bine definit. În acele imagini apărea îmbrăcat în echipament de fotbal. Inima îmi bătea mai tare numai când mi gândeam la ele. Am găsit articole din care am dedus că Aaron fusese destul de cunoscut cândva. Dar cel mai greu îmi era să uit articolele – şi citisem zeci de asemenea articole – care îl lăudau performanţele din fotbal şi care îl indicau ca pe o viitoare vedetă. Dar Aaron nu devenise sportiv.

De ce? De ce mass-media scrisese câţiva ani despre cariera lui sportivă şi apoi totul se oprise brusc?

Nu reuşisem să găsesc o explicaţie.

Asta mi-a stârnit curiozitatea să aflu mai multe despre atest bărbat pe care credeam că-l cunosc, dar în legătură cu care îmi dădeam seama că mă înşelasem foarte tare.

Ca la un semn, Aaron s-a uitat peste umăr, Ia mine. A ridicat din sprâncene.

— S-a întâmplat ceva?

Prinsă cu garda jos, am clătinat din cap.

— Atunci, haide! În ritmul ăsta, n-o să ajungem in Spania.

— N-am eu norocul ăsta… am mormăit, dar apoi m-am grăbit să-l prind din urmă.

Din nou, Aaron avea dreptare.

Aveam alte griji, mai importante.

De exemplu, avionul în care urma să urcăm în mai puţin de câteva ore.

Sau faptul că, odată ce aveam să urcăm, nu ar mai fi fost cale de întoarcere.

Plecam împreună. Şi farsa noastră trebuia să reuşească.

Atunci când aterizam în Spania, familia mea trebuia să creadă că Aaron şi cu mine eram atât de îndrăgostiţi şi de fericiţi, încât ne explodau inimile, păsările cântau în jurul nostru, iar florile îmboboceau. Sau cel puţin ca ne puteam suporta mai mult de zece minute fără să declanşăm un război mondial.

Deşi nu ştiam cum aveam să reuşim aşa ceva, eram sigură de un lucru: cu şi Aaron aveam să ne descurcăm.

Trebuia să ne descurcăm.

CAPITOLUL PAISPREZECE

— Şi mai spuneai di deserturile din avion nu sunt cine ştie ce! Ei bine, prăjitura asta cu ciocolată te contrazice, amice, am zis. Savurând desertul minunat. Crezi că, dacă le cer, mi-ar mai da unul?

Am mormăit de plăcere.

La naiba! Era atât de bună, ca nici măcar nu mi-ar fi fost ruşine să mai cer.

Nu m-aş fi jenat nici de Aaron, care ocupa locul confortabil, de clasa întâi, lângă mine. Încă nu mă puteam dumiri cum de-l lăsasem să ceară – sau mai degrabă, să ordone – un *upgrade,* în schimbul locului meu de la clasa a II-a, fără să mă împotrivesc. El îmi cuprinsese umerii cu braţul şi declarase că sunt „iubita" lui. Asta mă năucise suficient cât să dau din cap ca o toantă şi să-mi pun paşaportul pe tejgheaua de la ghişeul pentru check-in.

A coborât ziarul In spatele căruia se ascundea. Avea o sprânceana ridicată.

— „Amice"?

— Linişte! Acum mă bucur de prăjitură.

A oftat şi a continuat să d ceaşcă.

Linguriţa mea a rămas încremenită în aer.

— Nu erai nevoit să faci asta, ştii? Să-mi plăteşti diferenţa pentru clasa întâi c prea mult.

Din direcţia lui s-a auzit un mormăit.

— Vorbesc serios, Aaron.

— Credeam că vrei să mănânci în linişte.

— O să-ţi dau banii pentru *upgrade* când ne întoarcem din călătorie. Ai făcut suficient pentru mine.

— Nu-i nevoie. Sunt membru în Clubul Sky al companiei aeriene şi am adunat suficiente mile de zbor[{33}], a explicat el, în timp ce eu luam ultima înghiţitură de prăjitură divină. După cum ţi-am spus, putem folosi călătoria ăsta ca să ne pregătim.

După ce am terminat de devorat prăjitura, mi-am şters gura cu un şerveţel, l-am pus pe tava din faţa mea şi m-am răsucit spre Aaron.

— Asta-mi aduce aminte că pauza s-a terminat.

M-a ignorat.

Am împuns ziarul cu degetul arătător.

— Trebuie să ne întoarcem la treabă. Hai!

Am mai împuns o dată.

— E timpul să ne pregătim, am insistat.

— Vrei să încetezi? s-a răstit Aaron, din spatele ziarului.

— Nu.

Am mai împuns ziarul de câteva ori, ca să-i fie imposibil să-l citească.

— Am nevoie de toată atenţia ta. Am vorbit numai despre câţiva membri ai familiei mele, iar timpul trece, i-am zis, trăgând de un colţ al ziarului. Eşti atent?

— Nu-i nevoie să tragi de el, a răspuns şi a coborât brusc ziarul. Ai întotdeauna parte de atenţia mea totală, Catalina.

Replica lui mi-a făcut degetul să încremenească în aer.

— Ha! am exclamat şi am mijit ochii. Ce drăguţ din partea ta că încerci să mă păcăleşti cu trucuri ieftine! Să nu crezi că, dacă mă linguşeşti, o să mă convingi să te las în pace. Lasă ziarul deoparte! Acum nu relaţiile internaţionale ale Statelor Unite sunt importante.

După ce a dat din cap fără tragere de inimă, Aaron a strâns meticulos ziarul şi l-a pus pe tavă.

— Bun, a zis şi şi-a aţintit ochii albaştri asupra mea. Fără distrageri! Sunt numai al tău.

Numai al tău.

Respiraţia mea s-a blocat undeva între plămâni şi nas.

— Cum îi cheamă pe miri? am reuşit să îngaim.

— Gonzalo şi Isabel, a răspuns dându-şi ochii peste cap, ca şi cum întrebarea mea era prea uşoară.

Mă provoca.

— Care este trioul de verişori pe care nu trebuie să-i crezi deloc, indiferent ce ţi-ar zice?

Am făcut o pauză şi mi-am înclinat capul într-o parte. Am adăugat:

— Mai ales dacă îţi zic: „Hei, vrei sa auzi ceva amuzant?”.

— Lucas, Matias şi Adrian.

Nu ezitase. Perfect! Sălbaticii ăia erau periculoşi şi nu ştiai niciodată ce tâmpenie o să debiteze.

— Pe părinţii cum îi cheamă?

— Cristina şi Javier, a răspuns imediat. Ar trebui să Piu politicos, dar să-i strig pe numele mic, altfel o să se simtă jigniţi şi o să creadă că sunt fiţos.

Aaron a făcut o pauză. Îmi reprodusese cuvintele întocmai. S-a făcut mai comod în scaunul spaţios, care acum părea mic şi înghesuit sub corpul lui mare.

— Javier este profesor universitar de istorie şi vorbeşte fluent engleza. Cristina este asistentă medicală, iar engleza ci nu e la fel de bună. Totuşi, ca este cea cu care ar trebui să fiu mai atent. Chiar şi atunci când pare că nu mă înţelege, probabil că-mi analizează cuvintele.

Am aprobat din cap, impresionată. Răspundea corect la toate întrebările mele – pentru a doua oară. Nu mă miram. În trecut,

indiferent de sarcina care i se trasa, Aaron dovedise că tenacitatea lui nu cunoaşte limite când vine vorba despre succes. Aaron nu (acea lucrurile de mântuială; avea cele mai bune rezultate. Întotdeauna.

Perfect! Avea nevoie de toată tenacitatea ca să dea piept cu familia Martin şi cu restul invitaţilor de la nuntă.

Dar asta nu însemna că eram complet satisfăcută.

— Pe părinţii mirelui cum îi cheamă?

— Juani şi Manuel, a răspuns Aaron imediat.

Am văzut că se pregăteşte să adauge ceva. Ştiam ce urma să zică: ei erau şi părinţii fratelui mirelui. Care era fostul meu iubit.

— Bun! Următoarea întrebare, m-am grăbit să intervin. Cine e verişoara pe care trebuie s-o eviţi cu orice preţ dacă nu sunt cu tine, ca să controlez situaţia?

M-am răsucit în scaun, cu faţa spre el.

În încercare de-a vedea cum reacţionează Aaron sub presiune, mi-am luat cea mai hotărâtă expresie.

Maxilarul lui a zvâcnit. Părea cu mintea în altă parte.

La naiba! De ce ezita? Nu trebuia să ezite.

Hram pe punctul de a-i face morală, când el mi-a oferit un răspuns:

— Charo.

Aaron pronunţase numele cu un puternic accent american.

Şi i-aş fi criticat pe loc pronunţia, dacă următoarea lui mişcare nu mi-ar fi provocat un şoc.

A ridicat un braţ şi mâna lui mare s-a apropiat foarte încet de faţa mea. Se uita undeva deasupra bărbiei mele. După aceea, înainte să-l pot opri, şi-a lipit degetul mare de pielea mea, foarte delicat.

Îmi mângâia obrazul. Foarte aproape de gură.

Absolut fiecare nemulţumire a dispărut în clipa când şi-a trecut degetul peste pielea mea.

A vorbit iar. Părea captivat de atingere.

— Charo, a repetat el, distras.

Am rămas înţepeniră. Simţeam cum simpla atingere a pielii melc îmi aprindea mici văpăi în cot corpul.

— Ai zis că trebuie să fug de o Femeie roşcată, cu ochi verzi, iscoditori şi care nu are nicio ruşine. Şi c-o cheamă Charo.

Cum de putea o atingere atât de blândă să-mi pârjolească pielea? Nu pricepeam. Am întredeschis buzele, expirând tremurător.

Abia atunci şi-a ridicat Aaron ochii şi s-a uitat în ai mei.

Sângele mi se învolbura şi mi se ridica pe gât, în obraji, pe tâmple.

Când Aaron a privit în altă parte şi şi-a retras degetul, am simţit că mă relaxez. Dar a fost o senzaţie de scurtă durată. Imediat ce m-am uitat în jos şi i-am văzut mâna, am descoperit îngrozita că avea o urmă de ciocolată pe deget.

Ciocolată care fusese pe faţa mea, cu câteva secunde în urmă.

Doamne!

Nu faptul că vorbisem în timp ce gura mea era mânjită cu ciocolată m-a dat gata. Şi nici că făcusem aşa ceva în faţa lui Aaron, care probabil avea să folosească asta împotriva mea, cândva. Nu. Ceea ce era să mă facă să mă scurg pe mochetă – dacă nu m-ar fi oprit centura de siguranţă – a fost faptul că Aaron a deschis buzele, de obicei strânse cu severitate, şi şi-a lins urma de ciocolată de pe deget.

Ciocolată pe care tocmai o pescuise din colţul gurii mele.

În pântec am simţit o dezlănţuire de senzaţii. Pe faţa lui a apărut o expresie de satisfacţie.

Iar eu… *Fir-ar să fie!* Pur şi simplu mă holbam la el, complet… vrăjită. Total şocată.

Ar fi trebuit să fiu îngrozită. Dar nu eram. Ochii mei căprui erau fixaţi asupra gurii lui şi fierbinţeala pe care o simţisem pe faţă mi se împrăştia în corp, în tot felul de locuri interesante.

Cu coada ochiului, l-am văzut cum îşi şterge tacticos degetul de şerveţelul aflat pe tava mea.

— Ai avut dreptate. Prăjitura e foarte bună.

Şi-a dres vocea, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

— După cum spuneam, ar trebui s-o evit pe verişoara ta Charo.

Când privirea mea a revenit asupra ochilor lui, am simţit tot felul de senzaţii ciudate şi răscolitoare.

— Ai subliniat cât de important este ca Charo să nu intre la bănuieli în legătură cu înţelegerea noastră.

Abia dacă ascultam ce zice. A ridicat din nou mâna. Apoi, degetul lui mare mi-a şters iar colţul gurii. De data aceasta, senzaţia a fost şi mai intensă. Atingerea lui era şi mai delicată. Pleoapele mi-au fluturat pentru o clipă.

— Cred că ai şters toată ciocolata, am spus cu voce nesigură, pe care abia dacă o recunoşteam. Mersi!

— Voiam doar să fiu eficient, a răspuns încet şi şi-a ridicat privirea de la acel punct afurisit din colţul gurii mele. Următoarea întrebare!

— Cavalerul de onoare cine e?

Am început să mă foiesc în scaun. Jena înlocuise senzaţia de căldură care îmi dăduse fiori mai devreme. Era un subiect care nu-mi stârnea cele mai plăcute emoţii. Sau poate că eram dată peste cap de ceea ce tocmai se întâmplase. Îmi ţineam respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

— Daniel, a zis Aaron şi m-a privit în ochi. Este fostul tău iubit şi fratele mirelui.

Am dat din cap o dată, incapabilă să rostesc vreun cuvânt.

Aaron şi-a schimbat poziţia în scaun şi a aplecat uşor capul, ca să fie la aceeaşi înălţime cu al meu.

— N-ai mai spus altceva despre el. Ar trebui să ştiu şi alte lucruri?

Mă privea în tăcere, ca şi cum era în aşteptare. Vedeam că, într-adevăr, am parte de toată atenţia lui. Exact cum spusese mai devreme. Am simţit nevoia de a mă deschide în faţa lui şi de a-i spune totul, dar aveam dubii.

— Nu. Asta-i tot. E fostul meu iubit şi fratele mai mare al lui Gonzalo. Isabel şi Gonzalo s-au cunoscut prin intermediul nostru, când am început să ieşim împreună. Şi cam asta-i tot.

Dacă aş fi fost mai înţeleaptă, i-aş fi spus lui Aaron toată povestea.

Dar în ultimul timp, se pare ca mă pricepeam grozav să iau numai decizii proaste. Aşa că nu i-am destăinuit nimic.

În apărarea mea, pot spune că era suficient de dificil că urma că dau ochii cu catalizatorul actualei mele situaţii proaste. Nu voiam să pierd vremea vorbind despre Daniel, fiindcă asta ar fi însemnat să stârnesc amintiri care aveau la bază câteva alegeri proaste şi, drept rezultat, o inimă frântă.

Deci nu era un subiect despre care eram dispusă să vorbesc deschis, indiferent cât de important era pentru mascarada pe care eu şi Aaron aveam s-o punem în scenă. M-aş fi simţit nespus de neghioabă dacă i-aş fi dezvăluit lui Aaron acea parte din trecutul meu. Ştiam că-l minţeam din nou. Era o minciună prin omisiune, desigur, dar exista posibilitatea să se întoarcă împotriva mea, ceva mai târziu. La fel ca toate minciunile.

— Poţi să ai încredere în mine, a spus cu blândeţe.

Poate că da. Dar nu însemna că-mi era uşor să am încredere în Aaron. Acea parte din viaţa mea fusese sub lacăt multă vreme. Aşa se explica faptul că ajunsesem aici, deasupra Oceanului Atlantic, alături de un bărbat cu care de obicei nu reuşeam să împart acelaşi spaţiu fără să-mi doresc să arunc cu un obiect în capul lui. Şi totuşi, era singurul om din New York care acum îndeplinea rolul de iubit inventat.

— Cum o cheamă pe bunica mea?

Îmi ţineam privirea în jos. Voiam să mă uit oriunde, în afară de faţa lui. Nu voiam să aflu ce simţea în clipa asta.

— Catalina, a rostit Aaron, cu milă în voce.

Detestam tonul ăsta.

— Incorect! am răbufnit. Numele bunicii mele nu este Catalina, Aaron. Trebuie să ştii numele singurei mele bunici în viaţă.

Mă ascundeam după deget, dar asta nu schimba faptul că Aaron chiar trebuia să ştie numele bunicii mele.

— Deci? am insistat. Cum o cheamă pe bunica mea?

Aaron şi-a sprijinit capul pe tetiera moale şi a închis ochii pentru o secundă.

— O cheamă Maria şi nu vorbeşte deloc engleza, dar trebuie să am grijă cu ea. Dacă se întâmplă să-mi dea ceva de mâncare, o să tac şi-o

să mănânc.

Aaron turuise la foc automat, ca şi cum exersa discursul ăsta de săptămâni întregi.

A tras adânc aer în piept şi m-a privit rugător.

— Am repetat informaţiile astea de o mie de ori. Îmi provoci o migrena, a zis, încruntându-se. Trebuie să te relaxezi. Vreau să mă odihnesc. Crezi că poţi să taci câteva ore?

— În primul rând, nu le-am repetat decât de trei ori. Şi n-am terminat cu ultima rundă de întrebări. În al doilea rând, sunt complet relaxată. Sunt foarte calmă, Blackford. Vreau doar să mă asigur că n-o dai în bară, amestecând informaţii esenţiale. Eşti iubitul meu…, m-am oprit când mi-am dat seama ce spusesem. Iată rolul pe care o să-l joci în această farsă. Iubitul meu inventat. Deci ar fi cazul să cunoşti măcar numele rudelor mele apropiate, astfel încât nimeni să nu suspecteze că tu şi cu mine nu suntem, de fapt, împreună. Şi, crede-mă, o să-şi dea seama dacă eziţi cât de puţin. Da, nu te încrunta aşa la mine! În Spania, verişorii primari şi cei de gradul doi sunt rude apropiate, pricepi? E valabil şi pentru unchi, mătuşi, străunchi şi strămătuşi. Uneori, e valabil şi pentru vecini, am adăugat, apoi am făcut o pauză ca să mă gândesc. Poate c-ar trebui să trecem din nou în revistă cum arată fiecare…

— Nu! Mi-a tăiat-o Aaron, care părea din ce în ce mai frustrat. Ce trebuie să facem este să ne odihnim. Dacă tu nu vrei să te odihneşti, atunci cel puţin lasă-mă pe mine să aţipesc. Vrei să fiu ciufut când aterizăm?

— Mereu eşti ciufut.

S-a încruntat şi mai tare.

— Vrei să fac o impresie proastă?

— Mă ameninţi?

— Nu, a spus surprins. Dar s-ar putea întâmpla, dacă nu mă laşi să dorm.

— Doar o singură dată mai repetăm. O să fie rapid. Numai verii primari, bine? am negociat îmbufnată.

Aaron a oftat teatral.

— Sau poate ar trebui să parcurgem nişte chestii de bază, cum ar fi culoarea mea preferată, filmul care mă face să plâng sau teama mea cea mai mare.

Aaron s-a dezumflat.

Am deschis gura, dar el mi-a făcut semn să mă opresc.

— Îţi place coraiul. *P.S. Te iubesc*[{34}]. Şerpii sau orice vietate care seamănă cu ei.

Era sută la sută corect.

Apoi a închis ochii, ignorând lumea din jur. Şi pe mine.

Rămăsesem fără cuvinte, aşa că l-am imitat şi mi-am lăsat capul pe

spate. Nu voiam să mă gândesc că avusese dreptate în legătură cu fiecare dintre cele trei informaţii. Dar liniştea nu făcea decât să-mi amplifice fiecare gând şi grijă.

Emoţia de mai devreme a revenit. Mă făcea să mă zvârcolesc şi să-mi pierd puţina stăpânire de sine pe care mai reuşeam s-o menţin în preajma lui Aaron.

— Vreau doar să mă asigur că totul merge perfect, am spus, cu voce secătuită. Îmi pare rău dacă îţi provoc dureri de cap.

Aaron probabil a sesizat un anumit ton în declaraţia mea. A deschis ochii brusc şi a întors capul în direcţia mea.

— De ce eşti atât de sigură c-o voi da în bară?

Nodul pe care îl simţeam în piept s-a strâns şi mai tare.

Oare avea impresia că singura mea grijă era ca el să-şi aducă aminte numele alor mei?

Adevăratul impostor eram eu, nu el.

Am clătinat din cap, căutându-mi cuvintele.

— Nu-i vorba de asta. Vreau ca familia mea să creadă că sunt fericită.

— Nu eşti fericită, Catalina?

Privirea lui intensă o căuta pe a mea şi începeam să aed că, în cele din urmă, avea să-mi scoată la iveală toată secretele.

— Probabil că sunt, am spus răsuflând prelung. Cred că sunt fericită. Aş vrea ca toţi cei de acasă să creadă că sunt. Chiar dacă singurul mod de a-i convinge e ca tu să-ţi joci bine rolul. Ca noi să ne jucam bine rolurile. O să iasă bine doar dacă toţi ai mei cred că nu sunt singură din cauză că e ceva în neregulă cu mine. Trebuie să-i facem pe toţi – pe absolut toţi – să creadă că suntem foarte îndrăgostiţi, nebuni unul după celălalt. Dacă află despre aranjamentul nostru, n-o să mă ierte. Va fi umilitor. Probabil de o mie de ori mai rău decât dacă aş fi prezentă la nuntă neînsoţită, iar ei mi-ar plânge de milă până la sfârşitul zilelor mele.

Dacă familia mea descoperea că eu convinsesem pe cineva să se dea drept iubitul meu, cineva care nici măcar nu-mi era prieten, aveam să confirm ceea ce credeau despre mine: că aveam inima frântă, că eram o persoană cu probleme, jalnică.

În ochii lui Aaron a apărut o licărire de înţelegere. Ca şi cum pusese piesele de puzzle cap la cap. Poate că înţelesese adevărul din spatele motivelor mele.

Pe nespusă-masă, am fost întrerupţi.

Aaron şi-a îndreptat atenţia spre stewardesa care se oprise lângă noi.

Femeia i-a adresat un zâmbet radios. El nu i l-a întors.

— Aţi dori ceva de băut, domnule Blackford? Domnişoara Martin?

— Două pahare de gin tonic, vă rog, a spus fără să-i arunce o a

doua privire stewardesei. Asta vrei să bei, scumpo?

Mi-am dat capul pe spate, surprinsă de ultimul cuvânt. *Scumpo.*

— Da, am şoptit, simţind cum obrajii mi se înroşesc instantaneu.

Ei bine, chestia asta… asta fusese… Nimeni nu-mi mai spusese *scumpo.* Şi, dacă mă luam după fluturaşii care mi se agitau în stomac, îmi cam plăcea. Aoleu! Chiar îmi plăcuse să-l aud spunându-mi aşa.

— Mulţumesc… ăăă…

I-am aruncat o privire stewardesei, care se holba la Aaron.

— Mulţumesc, prietene[35]!

Femeia a dat din cap şi a zâmbit încordat.

— Revin imediat cu băuturile dumneavoastră.

— Ştii, a început Aaron în şoaptă, după ce a plecat stewardesa, îţi foci griji c-o s-o dau în bară şi c-o să încurc zeci de nume spaniole pe care le-am aflat abia azi, şi totuşi tu treci cu vederea că, dacă îmi spui „prietene", probabil o să ne dai de gol cam repede.

— Zeci de nume? am şuierat eu. Sunt mai degrabă vreo douăsprezece.

Aaron mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Maximum douăzeci, m-am corectat. S-ar putea să ai dreptate.

Aaron s-a uitat la mine, şocat că-i dădusem dreptate.

— Cu ce nume de alint ai vrea să te strig?

— Oricare doreşti. Pur şi simplu alege unul.

— Nu ştiu, am zis, alungând din minte varianta „scumpule. O să aleg un nume de alint în spaniolă. *Bollito? Cuchi cuchi? Pocholito?*

— *Bollito?* s-a mirat Aaron.

Am zâmbit şi am explicat:

— Înseamnă „chiflă mică". Ca acele chifle pufoase, lucioase şi aşa de drăgălaşe, încât…

— OK. Nu-mi spune aşa! mi-a tăiat-o el, încruntat. E mai bine să folosim prenumele noastre, a adăugat, după care a luat cele doua pahare de la stewardesa care tocmai reapăruse. Nu cred că pot avea încredere în tine să alegi un nume de alint în spaniolă, dacă nu ştiu ce înseamnă.

— Eu sunt de încredere. Ar trebui să ştii asta deja, am spus şi m-am bătut cu un deget pe bărbie. Ce zice de *conejito?* Înseamnă „iepuraş".

Oftând din rărunchi, Aaron şi-a adâncit corpul masiv în scaun.

— Ai dreptate, nu eşti un iepuraş, am continuat, apoi am făcut o altă propunere. *Osito?*

L-am studiat ostentativ de sus până jos, ca şi cum încercam să-mi dau seama dacă numele ăsta de alint i se potriveşte.

— Da, ţi se potriveşte mult mai bine. Eşti mai degrabă un urs.

Aaron a gemut înăbuşit. Şi-a dus paharul la buze şi a sorbit aproape jumătate din el.

— Bea-ţi ginul şi încearcă să dormi, Catalina.

— Bine, am răspuns, făcându-mă confortabilă în scaun. Dacă insişti, *osito*.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Aaron dând pe gât restul de gin.

Nu-l învinovăţeam. Cu siguranţă, dacă voiam să supravieţuim, amândoi aveam nevoie să ne facem curaj dând ceva pe gât.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Mi se părea un vis ciudat să cobor din avion, să trec pe la ghişee şi să ne luăm bagajele. Un vis în care totul în jurul tău pare estompat şi ireal, dar în sinea ta ştii că nu e real.

Însă acesta era aievea. Mi-o dovedea zvâcnetul puternic al pulsului în timpanele mele.

Creierul îmi repeta că urma să mă trezesc, în timp ce inima mea striga că deja eram trează şi că totul se întâmplă pe bune. În momentul când am văzut poarta Sosiri, m-am trezit la realitate şi am încremenit.

Roţile valizei mele au scârţâit pe pardoseală, iar picioarele mi-au înţepenit. Cu răsuflarea tăiată, m-am uitat cum se deschide şi se închide poarta şi cum ies persoanele care erau în faţa noastră.

M-am uitat la Aaron. Era cu câţiva paşi în faţa mea. Geanta mea burduşită îi atârna din nou pe umăr.

— Aaron! l-am strigat cu glas dogit, în timp ce bubuiturile din timpanele mele deveneau asurzitoare. Nu pot s-o fac.

Simţeam o greutate în piept. Am dus o mână la inimă.

— *Ay Dios!* am suspinat. *Ay Dios mio!*

Cum de permisesem ca lucrurile să ajungă atât de departe?

Ce aveam să fac dacă totul urma să se întoarcă împotriva mea? Dacă înrăutăţeam situaţia?

Eram nebună. Sau, mai bine zis, eram de-a dreptul neroadă. Şi-mi venea să-mi dau palme. Poate că aşa mi-aş fi venit în fire.

Am privit în jur, în căutarea unei căi de scăpare. Dar nu vedeam nimic dincolo de poarta care ne separa de părinţii mei, poarta prin care pasagerii continuau să treacă.

— *No puedo hacerlo*[36], am murmurat, fără să-mi recunosc vocea. Nu pot să fac asta. Pur şi simplu nu pot să mă duc acolo şi să-mi mint întreaga familie. Nu pot. N-o să meargă. O să-şi dea seama. O să mă fac de râs. Sunt o fraieră, fiindcă…

Degetele lui Aaron mi-au cuprins bărbia şi mi-au ridicat capul, astfel încât să-l privesc în ochi.

— Hei!

Albastrul din ochii lui strălucea în lumina fluorescentă din terminal, hipnotizându-mă. Incapabilă să articulez vreun cuvânt fără să-mi pierd total controlul, am clătinat uşor din cap.

— Nu eşti fraieră.

Am închis ochii pentru o clipă, căci nu voiam să văd ce i se oglindea în privire.

— Nu pot s-o fac, am şoptit.

Am deschis ochii, întâlnindu-i iar pe ai lui.

Aaron şi-a înăsprit vocea.

— Catalina, nu fi caraghioasă!

Spre deosebire de atingerea delicată a degetelor lui, cuvintele astea erau poruncitoare şi păreau lipsite de compasiune, având în vedere că vorbea cu o femeie în pragul unei căderi nervoase.

Însă replica lui m-a forţat – de fapt, mi-a permis – să-mi recapăt suflul. Între tot acest timp, Aaron mă privea într-un fel care, în mod normal, mi-ar fi sporit anxietatea. Privirea lui m-a readus cu picioarele pe pământ.

— O să ne descurcăm noi, a spus încrezător.

Noi.

Apoi, ca şi cum ar fi aşteptat să-mi revin puţin, ca să fiu pregătita sufleteşte, a spus ceva năucitor:

— Nu eşti singură. Sunt lângă tine. Suntem implicaţi amândoi în povestea asta şi o să ne descurcăm.

Cine ştie de ce, îl credeam. Nu l-am contrazis.

Ochii mei căprui şi neliniştiţi erau în continuare adânciţi în ochii lui albaştri, plini de hotărâre, iar între noi s-a stabilit, în tăcere, un fel de înţelegere.

Noi. Pentru că Aaron şi cu mine tocmai deveniserăm *noi.*

Aaron şi-a luat degetele de pe bărbia mea şi mi-a luat mâna liberă

A strâns-o uşor.

Eşti gata? m-a întrebat din ochi.

Am tras încă o dată adânc aer în piept şi ne-am îndreptat spre uşile terminalului Sosiri, din micul aeroport spaniol.

Ne apropiam de părinţii mei.

De această fer să scandalos de ridicolă pe care aveam s-o punem în aplicare amândoi.

Pentru că noi – Aaron şi cu mine – urma să ne descurcăm. Aşa spusese, iar eu îl credeam.

Speram, pentru binele nostru, să aibă dreptate.

***

— Papa, îţi zic pentru ultima oară: stăm foarte bine aici.

L-am căutat cu privirea pe iubitul meu fals, pentru susţinere.

Aaron zâmbea uşor.

— Poate dacă o mutăm pe *abuela* acasă la soră-ta, a continuat Papă, voi doi aţi putea sta în cea mai mare cameră de oaspeţi din casă. Dar s-ar putea ca *Tio* Jose şi *Tia* Inma să doarmă acolo. Stai să-i sun…

L-am întrerupt şi m-am întins să-l mângâi pe braţ.

— Papa, nu-i nevoie. Apartamentul ăsta c perfect. Nu e cazul să ne

muţi în casă. Las-o pe *abuela* în pace.

Am simţit un val de nostalgie ţi de familiaritate. Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusesem acasă! Toate astea îmi erau tare cunoscute şi, în acelaşi timp, erau ca o amintire la care nu revenisem de multă vreme. Tata era bun la inimă, mereu nespus de binevoitor. Îi păsa prea mult. Încerca să-i facă pe toţi să se simtă ca acasă, deşi asta îi dădea mari bătăi de cap, din cauza distribuirii camerelor. Fusesem atât de preocupată să mă tem de momentul reîntâlnirii, încât uitasem că ei erau familia mea, căminul meu. Doamne! Îmi fusese extrem de dor de ei.

Mama stătea în pragul dormitorului înghesuit. A intervenit in discuţie:

— *Ay, cariño!* Tatăl tău are dreptate. *No se…* a ezitat, căutându-şi cuvintele. *Este hombre es tan alto y… grande.*[{37}]

L-a măsurat cu privirea pe Aaron. A clătinat din cap, cu un aer mirat şi neîncrezător.

Mi se părea că zâmbetul lui Aaron se lăţea tot mai mult. M am uitat întrebător la el.

— Ştiu ce înseamnă *grande,* mi-a zis.

S-a întors spre mama şi şi-a luat o mină serioasă.

— Mulţumesc pentru grijă, Cristina! Dar ne vom descurca dormind aici. *Muchas gracias por todo de nuevo.*[{38}]

Şi eu, şi mama am rămas cu gura căscată, pentru a doua oară în aceeaşi zi. Prima oară se întâmplase în aeroport, unde aflasem că Aaron vorbea suficient de bine spaniolă cât să se prezinte părinţilor mei în limba mea maternă. Avea un accent american abia sesizabil.

În timp ce eu stăteam încremenită, mama a surâs.

Apoi a expirat profund, pe jumătate mirată, pe jumătate resemnată. Ca şi cum accepta spusele lui Aaron fără să-l contrazică, atâta timp cât el continua să vorbească în spaniolă. Mama devenea aşa de maleabilă numai în cazul anumitor persoane.

„Iubitul” meu norocos i-a răspuns cu un zâmbet politicos.

— Catalina nu ocupă mult spaţiu, a comentat deodată. Găsim noi o cale să ne cuibărim împreună, nu-i aşa, *bollito*?

Mi-am răsucit iute capul în direcţia lui.

— Da, am spus printre dinţi. O să ne cuibărim.

Mi-am promis c-o să plătească pentru replica lui ceva mai târziu şi m-am uitat îngrozită la tata. Spre marea mea dezamăgire, zâmbea larg. Mama, pe de altă parte, se mulţumea să dea din cap şi-şi plimba privirea de la Aaron la mine, măsurând diferenţa de mărime şi de înălţime.

Din fericire, aceste diferenţe nu aveau să reprezinte o problemă. Apartamentul pe care părinţii mei îl ofereau turiştilor, spre închiriere, în sezonul de vârf, avea două dormitoare. Camerele erau mici şi dotate

cu strictul necesar. Deci *noi,* Aaron şi cu mine, nu aveam să ne *cuibărim* împreună. Nici măcar nu aveam să împărţim aceeaşi cameră. Slavă cerului!

Asta mi-a adus aminte că era momentul ca părinţii mei să plece.

— Bine, dragilor. Mulţumesc! Ne-aţi făcut suficient primirea, am zis şi i-am împins uşor spre uşă. Avem valize de despachetat şi o petrecere de burlaci pentru care trebuie să ne pregătim.

— *Vale, vale*[39], a zis mama şi l-a luat pe tata de braţ. Vezi, Javier? Vor să fie singuri, a adăugat şi a ridicat jucăuş din sprâncene. *Ya sabes*[40].

Tata a mormăit ceva neinteligibil.

Am ignorat insinuarea mamei şi, după ce i-am strâns în braţe pe ai mei, i-am dat afară pe uşă. Între timp, Aaron le-a mulţumit politicos din nou – în spaniolă, pentru mama – şi a rămas pe loc, în acelaşi colţ al camerei.

Odată ce părinţii mei au plecat, m-am întors spre Aaron. A trântit ambele valize pe pat. A desfăcut-o pe a lui şi a început să scoată haine şi obiecte de toaletă.

— De fapt, nu-i nevoie să faci asta, i-am zis, fără să mă sinchisesc să-mi desfac bagajul.

Confuz, Aaron şi-a arcuit o sprânceană.

— Fiindcă o să dormim în camere separate, i-am explicat.

M-am prefăcut că nu-i observ nedumerirea şi am ieşit în hol, ca să-i arăt camera unde urma să doarmă.

Aaron m-a ajuns din urmă în câteva secunde.

— Ta-dam! am exclamat teatral. Iată camera ta, dulapul tău. Baia ta e pe coridor. Uite, ăla o să fie patul tău.

Am făcut semn spre patul îngust. Camera era mult mai mică decât îmi aminteam.

Lângă mine, Aaron inspecta patul, cu braţele încrucişate la piept. Exact cum făcuse mama, cu câteva minute în urmă, l-am măsurat cu privirea de sus până jos.

Mda. Aranjamentul ăsta nu avea să funcţioneze.

— Bine, am zis, acceptând că Aaron nu avea să încapă în pat. Facem schimb de camere. Ia-o tu pe cealaltă. E mai mare. O să dorm eu în patul ăsta.

— Nu-i nevoie, Catalina. O să dorm aici.

— Nu. N-o să încapi în patul ăsta minuscul nici măcar dacă te întinzi de-a curmezişul.

— Nu-i nimic. Du-te şi despachetează! Mă descurc.

— Nu! N-ai cum să dormi aici, am insistat, ignorând căutătura urâtă pe care mi-a aruncat-o.

— Ba o să dorm.

Încăpăţânatule! am zis în sinea mea.

— Tu eşti singura încăpăţânată de aici.

Am mijit ochii la el. Aparent, putea să-mi ghicească gândurile!

— Păi, dacă vrei să fii tu ciobul, eu o să fiu oala spartă, am comentat şi am arătat spre pat. Demonstrează-mi că încapi acolo, şi-o să te las în pace.

Aaron a oftat.

— Nu vrei să… a început el, însă apoi s-a răzgândit şi a clătinat din cap. Ştii ce? Fie ca tine! Prefer asta decât să ne scoatem ochii ca chiorii.

Se înşela. În ceea ce-l privea pe Aaron Blackford, nu plănuiam să-i scot ni ci un ochi.

Din doi paşi, „iubitul" meu foarte înalt a ajuns lângă patul dublu.

N-o să încapă. Eram sigură de asta. M-am sprijinit de tocul uşii şi am aşteptat să demonstreze câtă dreptate aveam.

Imediat ce Aaron s-a aşezat, salteaua s-a lăsat sub greutatea lui. Cu un scârţâit puternic, Aaron s-a foit şi s-a lăsat pe spate. Şi-a schimbat poziţia de câteva ori. Salteaua abia dacă-i suporta greutatea. Nicio şansă.

El. Nu. Încăpea.

Uitându-mă la tipul din faţa mea, care era în mod clar mai masiv decât mobilierul şi ale cărui picioare atârnau peste cadrul patului, nu m-am putut abţine sa rânjesc.

Aaron stătea lungit de-a curmezişul patului minuscul, cu o încruntă tură care s-ar fi văzut până şi din avion. Cea mai mişto parte era că îmi făcuse pe plac şi demonstrase ceea ce era la mintea cocoşului. Eram la fel de încăpăţânaţi.

Iar gândul ăsta m-a făcut sa zâmbesc cu gura până la urechi.

M-am apropiat de el şi am întrebat:

— Stai bine?

— Foarte.

— Pun pariu că în viaţa ta n-ai stat mai comod.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Bine, bine, a spus şi s-a ridicat, iar arcurile saltelei au scârţâit sub greutatea lui. Deci ai avut dreptate, a continuat şi s-a apropiat de marginea saltelei, încercând să se ridice. Dacă ai putea…

Cât ai clipi, cadrul din lemn al patului a cedat cu un zgomot puternic, înghiţind şi salteaua, şi pe Aaron.

Am icnit speriată şi am dus mâinile la gura.

— Fir-ar al naibii! a bombănit el.

— Doamne, Aaron!

Cred că hohotul de râs care mi-a ieşit pe gură în timp ce mă holbam la bărbatul ăsta ţâfnos, aflat în mijlocul unei încâlceli de arcuri, s-a auzit până în New York.

— Eşti bine?

Am încercat să devin serioasă, dar nu mă puteam abţine. Aşa că am râs în continuare.

După care am râs şi mai tare.

— Da, totu-i în regulă, a mormăit el. Mă descurc.

— Bine, dar, în orice eventualitate… am spus şi i-am întins o mână.

Amândoi am încremenit când dinspre uşa de la intrare s-a auzit o voce piţigăiată, care mi-a stârnit fiori pe şira spinării.

— *Hola!*[{41}]

Era cumva…

— *Hay alguien en casa?*

Cunoşteam vocea acelei persoane. Îmi eram rudă.

Nu!

Femeia cu păr roşu, care cu siguranţă avea să-şi fiică apariţia în două secunde, întreba dacă e cineva acasă. Ca şi cum nu ştia deja!

Charo. Verişoara mea Charo era în apartament. Judecând după ţăcănitul iute al tocurilor, avea să ajungă în cameră cam în…

— *Ay, pero mira qui bien*[{42}]. Cineva foloseşte pentru prima oară patul.

La urechi mi-a ajuns un chicot de-a dreptul malefic.

Pe faţa „iubitului" meu se vedea că a înţeles cuvintele vără-mii.

Fără să mai aştepte vreun răspuns, verişoara mea a continuat să turuie:

— Ia te uită ce dezordine! După ce ai fost necuplată atâta timp, aş fi crezut că ţi-ai ieşit din mână, *Linita.*

M-am strâmbat. *Ce subtilă eşti,* prima[{43}]! Am închis ochii şi am simţit că mă înroşesc în obraji.

— Câţi ani au trecut de la despărţirea ta scandaloasă de Daniel? a adăugat Charo. Trei? Patru? Poate chiar mai mulţi.

Of, Doamne sfinte! Voiam să dispar. Nu-mi venea să cred că Charo trecuse direct la acest subiect după ce abia ne salutase. Şi, pe deasupra, în faţa lui Aaron. Refuzam să mă uit în direcţia lui. Nu putea patul ăsta sfărâmat să mă înghită?

Şi, uite-aşa, dorinţa mi s-a îndeplinit.

Aaron m-a tras de braţ spre el, iar eu am scos un chiţăit de surpriză. Am aterizat în haosul care fusese un pat dublu. Am ajuns pe jumătate tolănită pe saltea. Nu pentru mult timp însă, fiindcă două braţe mari şi musculoase m-au tras, cât ai clipi, în poala lui, şi m-au sucit cu faţa spre verişoara mea Charo. Am rămas ţeapănă ca o mătură.

Să fiu a naibii! Stau în poala lui Aaron. Spatele meu e lipit de „faţa" lui. Fundul meu stă pe… mda…

— Eu sunt de vină pentru situaţia asta.

Treceam în revistă toate punctele în care corpul lui era lipit de al meu. Coapse, piept, braţe – toate puternice şi fierbinţi. Pe fundul meu, pe coapsele mele şi… Trebuia să încetez să mă gândesc la trupul lui!

— Mi-e greu să mă abţin, serios, a adăugat Aaron.

Muşchii lui s-au încordat sub mine.

— Nu-i aşa, *bollito!*

Doamne!

— Exact, *osito,* am răspuns cu voce sugrumată.

Charo ne-a zâmbit larg, satisfăcută de spectacol. Abia ajunsese în apartament, şi deja obţinuse o poveste pe care aveam s-o aud în următorii zece ani: momentul acela când Lina şi iubitul ci au stricat patul. Pun pariu că vară-mea avea să adauge chestii care nu se întâmplaseră, cum ar fi că-l văzuse pe Aaron dezbrăcat.

În minte mi s-a strecurat o anumită imagine. Una în care Aaron nu purta haine. Toţi acei muşchi pe care-i simţeam…

Nu, nu, nu!

— *Ay,* ia uitaţi-vă la voi! a exclamat verişoara mea. Arătaţi adorabil împreună. Lina, n-am crezut că eşti aşa de nebunatică.

Charo a jucat din sprâncene. Aaron şi-a pus o mână pe genunchiul meu. Îmi simţeam pielea de sub blugi ca însemnată cu fierul roşu. Aaron parcă era peste tot în jurul meu! Dacă mi-aş fi relaxat spinarea, m-aş fi cuibărit cu totul în el.

Mâna lui caldă m-a strâns de coapsă.

Îmi pierdem concentrarea, iar Charo se aştepta să-i răspund.

— Aa, da!

Am făcut rapid o recapitulare. Trebuia să mă ridic de aici. Poziţia asta îmi distrăgea prea mult atenţia.

— Ăăă… da, nebunatică! Poţi să pui pariu că aşa sunt! Ce facem aici e total nebunesc, am zis în timp ce mă foiam în poala lui Aaron, încercând fără succes să mă ridic. E nebunesc fiindcă sunt nebună după el.

M-am foit şi mai mult şi mi-am dat seama că s-ar putea să fi ajuns între coapsele lui masive. *Vorbeşte mai departe!*

— Adică sunt atât de îndrăgostită, încât e absolut nebunesc, înţelegi ce spun? Nebunie totală!

— Cred c-a înţeles, mi-a şoptit „iubitul meu la ureche, ceea ce mi-a stârnit un fior în tot corpul.

Continuam să mă vânzolesc în poala lui şi încercam să ignor cât de puternic şi de cald era corpul lui sub mine – sub fundul meu, mai exact. Simţeam o mulţime de muşchi. Unii dintre ei se întăreau tot mai mult, cu fiecare efort inutil de-al meu.

O, Dios mio! Oare nu… cumva. Imposibil! Aaron nu putea fi… excitat.

Disperată, am încercat încă o dată să mă ridic de pe ei. Aaron a gemut scurt. I-am simţit răsuflarea pe gâtul meu.

— Opreşte-te, mi-a şoptit la ureche. Nu mă ajuţi deloc.

M-am supus imediat şi mi-am forţat corpul să se relaxeze. *Mă*

descurc. Gândeşte-te că e un scaun. Un tron. E doar un tron tare, de mărimea lui Aaron.

l-am adresat verişoarei mele un zâmbet fals.

— Ce faci aici, Charo?

— Plănuisem să stau acasă la un prieten în weekendul ăsta, dar baia din apartamentul lui s-a inundat sau aşa ceva, şi n-am de ales decât să dorm aici, a explicat ea şi a fluturat din mână. Probabil credeaţi că aveţi locul la dispoziţie doar pentru voi, nu? a spus, jucând din nou din sprâncene. Jur că n-o să vă incomodez. Nici n-o să băgaţi de seamă că sunt aici.

Exista un singur mod să nu observăm cum Charo îşi bagă nasul peste tot, iar acesta presupunea să luăm nişte somnifere puternice.

— Minunat! Păi, ar trebui să despachetăm bagajele şi să te lăsăm să faci la fel, am anunţat eu, cocoţată pe „tronul" meu, după care mi-am dres vocea. Mda, bun. Hai să ne apucăm de treabă! am adăugat, dar nici eu, nici Aaron nu ne-am urnit. Nu crezi că ar trebui să ne mişcăm, *osito?*

Aaron şi-a mutat mâinile mari pe talia mea şi m*a ridicat din poala lui. Cu picioare şovăitoare, am aterizat în faţa verişoarei melc.

Uau! Uite ce uşor ar fi fost să mă ridic.

Aaron s-a ridicat din dezastrul de arcuri şi bucăţi de lemn.

— Încă nu m-am prezentat, a zis el.

A întins spre Charo o mână care, cu câteva secunde în urmă, îmi cuprinsese talia. Mâna care mă strânsese de coapsă.

— *Soy Aaron. Un placer conocerte*[{44}].

Verişoara mea – care bănuiam că deja îi ceruse mamei toate informaţiile disponibile despre Aaron – i-a luat mâna într-a ei şi l-a tras spre ea.

— *Ay y habla Espanol! El placer es mio, cariño*[{45}].

L-a pupat pe obraji.

Mda, eram sigură că nu minţise când spusese că îi face plăcere să-l cunoască.

După ce i-a dat drumul lui Aaron, care părea un pic năucit, verişoara mea m-a strâns şi pe mine într-o îmbrăţişare.

— Vino aici, *prima!* Am pupici şi pentru tine.

Apoi, astfel încât să aud numai eu, a adăugat în şoaptă:

— *Donde tenias escondido a este hombre?*

Unde l-ai ascuns pe bărbatul ăsta?

Am chicotit.

— Oo, *prima,* dacă ai şti!

M-am îndepărtat de ruda mea cu păr roşcat şi am fost surprinsă să simt atingerea mâinii lui Aaron pe şalele mele.

Am făcut un salt în spate şi am nimerit iar lipită de el.

Aaron s-a uitat întrebător la mine şi m-a îndemnat:

— Du-te în camera noastră şi începe să despachetezi! O să mă ocup eu de dezastrul ăsta.

Uitasem de pat.

— *Uy,* nu, nu! a intervenit Charo, înainte să apuc să-mi cer scuze pentru patul distrus. O să-l sun pe unchiul Javi, a spus ea, referindu-se la tatăl meu. Voi doi mergeţi să despachetaţi! Sunt sigură ca sunteţi obosiţi după atâta drum. Dar aveţi grijă să nu stricaţi şi celălalt pari a zis şi a râs zgomotos. Pot să iau vina asupra mea pentru patul ăsta, dar dacă şi celălalt ar păţi acelaşi lucru, ar trebui să port o discuţie jenantă cu tatăl tău.

Ne-a făcut cu ochiul.

După ce i-am mulţumit, ne-am dus în camera noastră.

Camera noastră, pe care trebuia s-o împărţim.

La naiba!

Mai bine despachetam şi încercam să ne facem comozi. Dacă ce se întâmplase era un semn pentru ce ne aştepta în următoarele zile* arunci pe mine şi pe „iubitul" meu ne aşteptau mari belele.

După ce am golit valizele şi am pus ţinutele de nuntă pe umeraşe, în dulap, am aruncat o privire pe furiş spre pacul din cameră. Mă tot uitasem la el în ultimele cincisprezece minute.

Vă aştept, părea să îngâne.

Îmi doream să se sfărâme ca prin farmec şi să dispară.

— Nu-ţi face griji! Pot să dorm pe podea, daca te deranjează atât de mult să împărţim patul, a spus Aaron, încruntat.

Nu mă aşteptasem să împart un pat cu Aaron. Părinţii mei spuseseră că ne vor caza în acest apartament. Majoritatea invitaţilor erau din zonă, iar cei care locuiau ceva mai departe urmau să sosească în ziua nunţii.

— Nu-mi fac griji, l-am minţit. Suntem adulţi şi ne ştim de aproape doi ani. Putem să ne purtăm civilizat şi să împărţim patul. Cel puţin e dublu. Şi nu e rupt.

— O să le spun părinţilor tăi c-o să cumpărăm un pat nou.

Vocea lui suna ciudat. Părea gânditor şi aproape… ruşinat.

— Nu-i nevoie, Aaron, i-am zis – şi vorbeam serios. N-a fost vina ta. Patul a rezistat mai mult decât mă aşteptam. Se mai întâmplă şi lucruri de-astea…

Am scos câteva tricouri din valiză şi le-am despăturit. Mă gândeam la ce îi spusesem adineauri. Niciodată nu fusesem martoră directă la sfărâmarea unui pat, dar apar şi astfel de situaţii. Poate că lui Aaron i se mai întâmplase. Poate că distrusese zeci de paturi. Era un bărbat masiv. Paturile puteau să cedeze şi să se strice uşor sub greutatea lui. Poate dacă se foia prea mult. Sau dacă era implicat în activităţi care testau rezistenţa cadrului şi a arcurilor şi…

Nu, nu, nu! Mi-am alungat din minte imaginea unui Aaron

dezbrăcat şi transpirat, care…

Nu!

— Bine, a spus Aaron şi a închis fermoarul valizei sale golite. Dacă eşti sigură că putem împărţi patul, atunci aşa o să facem. Cu puţin noroc, n-o să se rupă.

O imagine cu totul nouă mi-a invadat mintea. Una foarte similară, dar care acum mă includea şi pe mine…

Nu! Trebuia să încetez cu prostiile.

— Atunci, aşa rămâne, i-am zis, după ce am scăpat de gândurile nedorite. Niciunul din noi n-o să doarmă pe jos. Nu putem risca să fim prinşi, mai ales că e şi Charo pe-aici. Cuplurile dorm în acelaşi pat.

— Şi cum anume am fi prinşi, mai exact? Verişoara ta bântuie prin dormitoarele altora?

— Păi, Aaron, tare mi-aş dori să-ţi spun că nu face asta, dar aş minţi.

Experienţele din anii trecuţi mă învăţaseră că Charo e imprevizibilă.

Am schimbat subiectul:

— Peste câteva ore, o să ne întâlnim cu cei mai tineri membri ai clanului Martin, pentru prima parte a petrecerii burlacilor.

— Mai multe informaţii, te rog!

Aaron terminase de despachetat, dar eu nu. S-a rezemat cu spatele de dulapul din colţul camerei şi şi-a îndreptat toată atenţia asupra mea.

O să ne petrecem ziua afară, o să ne bucurăm de căldura soarelui spaniol. Eu aş fi vrut să beau cocktailuri şi să merg la masaj. Le-am propus asta, dar se pare că propunerea mea n-a avut succes.

M-am dus spre comoda mică şi am scos de acolo un teanc de prosoape curate.

— Datoria mea de domnişoară de onoare a fost zădărnicită de o altă verişoară de-a mea, Gabi. Iar asta înseamnă un singur lucru, am adăugat, apoi am făcut o pauză, pentru efect. Cupa Nunţii.

— Cupa Nunţii? a întrebat Aaron, chicotind.

Chicotul lui mi-a stârnit râsul. Dar m-am abţinut şi i-am explicat, pe scurt, ce presupunea Cupa Nunţii.

— În Cupa Nunţii – am început cu un oftat –, Echipa Miresei, compusă din toate femeile invitate la petrecerea burlacilor, concurează împotriva Echipei Mirelui, alcătuită din bărbaţii invitaţi.

Am rostit ultima parte cu sarcasm:

— Ce inovator, nu? Băieţi contra fete! Ura!

Aaron a dat aprobator din cap.

— Îmi dau seama că eşti foarte entuziasta. Te rog, continuă.

— Echipa care adună cele mai multe puncte câştigă şi obţine Cupa Nunţii.

— Şi cupa asta e un obiect sau o răsplată simbolică? a întrebat Aaron.

Încerca să ia evenimentul în serios. Nu-i ieşea. Abia dacă se abţinea să pufnească în râs.

— Uite ce e, am zis şi mi-am pus mâinile în şolduri, într-o încercare de a părea mai impunătoare. Ţi-am zis că nu depinde de mine. Eu sunt mai degrabă o domnişoară de onoare tipică. Verişoara mea Gabi e obsedată de fitness şi ea a organizat evenimentul.

Mi-am luat portfardurile cu produsele de toaletă şi de machiaj şi m-am dus spre baia modestă. Continuam să-i ofer detalii lui Aaron în timp ce-mi aşezam lucrurile în spaţiul mic.

— Eu nu sunt încântată. Dac-ar fi fost după mine, noi, fetele, am fi mers la spa în timp ce voi, băieţii, v-aţi fi dus să faceţi… chestii de băieţi.

— Chestii de băieţi? a întrebat Aaron, din dormitor.

— Da. Cum ar fi să vă bateţi cu pumnul în piept, să beţi bere până cădeţi sub mese sau să mergeţi la un club de striptease. De unde să ştiu eu?

Ştiam că debitam stereotipuri.

— Dar nu, am continuat în timp ce aşezam pe etajeră un recipient mic de şampon, n-avem noi norocul ăsta! Cel care e de acord cu ideea este Gonzalo. Cine-ar fi crezut? Preferă o competiţie stupidă, în loc să se bucure, departe de mireasă, de ultima lui zi ca burlac. Dar nu mă mir. Gonzalo e înnebunit după soră-mea încă de când a dat ochii cu ea. Deci de ce ar vrea să petreacă o zi departe de ea?

Relaţia lor era reală. Dragoste sinceră, plină de devotament, palpabilă, care depăşea distanţe, diferenţe personale şi obstacole. Genul de iubire menită să fie pomenită în cărţi. Când mă gândeam la dragostea lor, în piept îmi apărea o senzaţie de căldură şi începeam să tânjesc după un lucru pe care nu ştiam dacă aveam să-l găsesc vreodată.

— Gonzalo e cel mai mare susţinător al Cupei Nunţii. Şi ceva îmi spune c-o să fie extrem de încântat când o să te vadă. O să răcnească de bucurie, o să te strângă frăţeşte în braţe şi o să devii prietenul lui cel mai bun. Gon e foarte bătăios, aşa c-o să fie în culmea fericirii să aibă în echipa lui pe cineva care seamănă cu un zeu grec, picat direct din Olimp.

Am pufnit.

Aaron chiar semăna un pic cu una dintre acele sculpturi greceşti cu trăsături fine şi simetrice. Lui Gonzalo i-ar fi plăcut la nebunie ca Aaron să fie în…

Stai aşa!

Ce-am zis adineauri?!

Exasperată, am închis ochii. Mi-am dat seama că-l numisem pe

Aaron „zeu”. Un zeu grec. Picat direct din Olimp. Şi spusesem asta cu glas tare.

Of, Doamne! Sper că pereţii din baia asta sunt groşi şi izolează fonic.

I-am simţit prezenţa în spatele meu. Am rămas nemişcată.

Am deschis ochii şi am privit reflexia în oglinda din faţa mea.

Aaron se sprijinea de tocul uşii.

Am tras adânc aer în piept şi am amânat cât am putut de mult sa ridic ochii şi să-i întâlnesc pe ai lui Aaron, în oglinda.

— Ce şanse am să nu mă fi auzit? m-am încumetat să întreb.

— Depinde. Zeii greci au auz bun?

Aveam două opţiuni: să-mi asum vorbele, ca o femeie matură ce eram, sau să ignor ceea ce tocmai se întâmplase, ca o laşă absolută.

Rearanjând în tăcere fiecare obiect pe care tocmai îl aşezasem pe raft, am optat pentru a doua varianta. Privirea lui îmi urmărea fiecare mişcare.

O clipă mai târziu, Aaron s-a răsucit pe călcâie. Înainte să se îndepărteze, i-am spus:

— Aaron, echipa care pierde trebuie să danseze pe o coregrafie anume, în seara asta.

Din partea lui nu a venit niciun răspuns, dar mi-am închipuit că, la gândul competiţiei, în ochii lui apăruse un licăr de entuziasm.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Stăteam cu mâinile în şolduri, furată de paleta de albastru şi de verde care colora peisajul din faţa mea.

Când oamenii se gândesc la Spania, îşi imaginează plaje aglomerate, sub soarele de vară arzător. Mese pline cu pahare de sangria, tigăi cu *paella* şi o grămadă de *tapas.* Probabil că au în minte şi un trubadur brunet care cântă serenade seara, cu o chitară pe care o foloseşte cu degete incredibil de abile. Într-un fel, oamenii ăştia nu se înşeală. Poţi găsi aşa ceva în Spania. Insă asta reprezintă numai o mică parte din ţara mea natală. Una care, din nefericire, nu redă nici măcar zece la sută din tot ce oferă Spania.

Oraşul mic unde crescusem se afla în partea cea mai nordică a peninsulei, prins între Marea Cantabrică, adesea agitată, plină de valuri de nuanţa fildeşului, şi un şir de munţi verzi ca smaraldul.

Contrar opiniei larg răspândite, ţara nu e scăldată în soare pe tot parcursul anului. Cu atât mai puţin regiunea de nord. Nu. Nordul Spaniei e cunoscut pentru faptul că le permite locuitorilor săi să experimenteze toate cele patru anotimpuri în interval de numai câteva ore, în orice zi a anului. Vegetaţia luxuriantă creşte în voie, cuprinzând păşuni şi dealuri, şi creează o imagine ia care foarte puţini se gândesc când vine vorba de Spania. Deci, da, vara nu e grozavă în nord. Dar, în mod surprinzător, astăzi cerul era limpede, iar briza mării – blândă. Îmi aducea aminte de o vreme în care, când aveam parte de astfel de zile, eu şi Isabel încercam să profităm la maximum de ele, de la răsărit până la apus. *Las hermanas Martin.* Surorile Martin.

După ce am tras cu ochiul la grupul de oameni care se adunase pentru a participa la Cupa Nunţii, mă întrebam ce se întâmpla în mintea ui Aaron. Care fusese prima lui impresie despre locul unde crescusem? Dar despre ai mei?

Prezentările decurseseră chiar bine. Dacă spaniolii sunt cunoscuţi pentru un lucru, acela e deschiderea şi ospitalitatea lor. Nimeni nu reacţionase ciudat faţă de iubitul meu fals. Nu manifestaseră decât stânjeneala de a avea în preajmă un *guiri* – aşa cum îi numeam noi pe turişti – şi, astfel, de a fi nevoiţi să-şi folosească engleza mediocră.

Doar cei mai tineri membri din familia mirelui şi a miresei, partenerii lor şi o parte dintre prietenii noştri apropiaţi erau aici. Cu excepţia verişorului nostru barbar şi sărit de pe fix, Lucas, despre care nimeni nu ştia unde dispăruse. Şi a cavalerului de onoare – adică Daniel, fostul meu iubit, prima şi singura mea relaţie, bărbatul pe care familia mea credea că nu l-am uitat. El încă nu ajunsese.

— *Aqui esta mi hermana favorita!*{46}

Am auzit vocea surorii mele. Imediat, m-a îmbrăţişat din spate.

— Sunt singura ta soră, toanto! Bineînţeles că sunt preferata ta.

Mi-am trecut mâinile peste antebraţele ei, care se odihneau pe claviculele mele.

— Lasă amănuntele! Tot preferata mea eşti.

Am scos limba la ea. Cu excepţia faptului că avem chipuri în formă de inimă, noi nu semănăm deloc. Isabel a fost întotdeauna mai înaltă şi mai suplă decât mine. Ochii ei au mici puncte verzi în irisul căprui – un lucru pentru care o invidiasem dintotdeauna –, iar părul ei e mai cârlionţat şi mai întunecat, ca al mamei. Dar diferenţele nu se opresc aici. În timp ce ea e ca o piesă de puzzle care se potriveşte oriunde din prima încercare, eu mă chinuiam mereu să-mi găsesc locul. Cumva, reuşeam să ratez un colţişor sau aveam o bucăţică în plus, ceea ce mă forţa să încerc în altă pane, unde m-aş fi putut potrivi mai bine. Asta mă împingea să caut neîncetat acel loc numit „acasă”. Pentru mine, Spania nu mai reprezenta „acasă”. Dar nici New Yorkul, deşi acolo o aveam pe Roşie, aveam cariera mea, de care eram mândră. Acolo mă simţeam mereu… un pic singură. Incompletă.

— Alo! Pământul către Lina! m-a strigat soră-mea, apoi m-a tras de braţ. Ce-i cu tine? De ce te ascunzi aici?

Într-adevăr, chiar mă ascundeam, deşi pentru numai câteva minute. Sora mea mai mare mă cunoştea foarte bine, aşa că mi-am propus să fiu foarte atentă în preajma ei, când era şi Aaron cu mine. Dacă cineva putea mirosi înşelătoria noastră, acea persoană era Isabel.

— Nu mă ascund, am răspuns, ridicând din umeri. Voiam să am un moment de linişte, departe de mireasa-monstru. Am auzit că aproape i-a luat capul mirelui, fiindcă a cumpărat nişte pantofi nepotriviţi pentru nuntă.

M-am răsucit spre ea.

— Ce-ai auzit e corect, mi-a confirmat Isabel.

Soră-mea, viitoarea mireasă, a dus o mână la piept, simulând indignarea.

— L-am lăsat să aleagă un singur lucru, Lina. Unul singur! Şi el a venit acasă aşa de mândru şi de fericit, cu o pereche de pantofi care m-a făcut să-mi pun la îndoială gustul în materie de bărbaţi. Serios! a zis soră-mea şi a scuturat din cap. A fost cât pe-aci să-l şterg pe Gonzalo de pe lista de invitaţi la nunta mea.

Am râs:

— Nunta *voastră*, vrei să spui.

— Mda, nu aşa am zis?

În colţul gurii i-a apărut un zâmbet ştrengar.

Cred ca mai avem vreo oră până la pauza de prânz. Eşti gata, Lina?

Ne-am uitat una la alta.

— Pentru moartea mea sunt gata întotdeauna.

— Ei haide, domnişoară melodramatică! a spus Isabel, apoi şi-a petrecut un braţ pe sub al meu şi m-a tras în direcţia grupului. Trebuie să ne întoarcem la ceilalţi. Gabi m-a trimis să te aduc. Avem de respectat un program, să ştii.

M-am bosumflat.

— Haide, nu mai face faţa asta lungă! O să fie distractiv.

— N-a fost distractiv şi nici n-o să fie, am zis în timp ce-mi târâm picioarele şi mă ţineam după sora mea, fiindcă nu aveam de ales. Gabi s-a transformat într-o ţipă mişto, dar şi într-o obsedată de sport. Tuturor le e teamă de ea.

Isa a pufnit în râs.

— Nu-i aşa de rea. În plus, s-ar putea să câştigăm Cupa. Suntem cu doar trei puncte în urma acelor fraieri.

— Tocmai ţi-ai numit logodnicul *fraier?*

— Bine, reformulez: suntem cu doar trei puncte în urma Echipei Mirelui. Mulţumită?

— Da, dar tot ne vor zdrobi ca pe nişte gândaci, am spus şi i-am aruncat o privire serioasă peste umăr.

Am clătinat din cap, gândindu-mă la cât de lipsită de formă fizică era Echipa Miresei, în comparaţie cu concurenţa noastră masculină. Punctele pe care le câştigaserăm erau puncte penibile, pe care Gabi le oferise din milă, ca să nu ne pierdem motivaţia. Pe mine motivaţia mă părăsise cu multă vreme în urmă. Eram gata să închei ziua şi să mă duc să înfulec ceva. Corpul meu simţea diferenţa de fus orar şi apăsase pe butonul „foame” încă dinainte să începem să alergăm în competiţia asta stupidă.

— Numai cu eşti de vină ca pierdem! mi-a reproşat soră-mea, îndreptând degetul arătător spre mine. L-ai adus pe Clark Kent cu tine.

— Chiar seamănă cu Clark Kent, nu-i aşa?

Isabel a dat aprobator din cap.

— Şi, apropo…

A făcut o pauză, după cate, înainte să mă pot feri, m-a tras de părul prins în coadă.

Am ţipat de uimire, mi-am luat părul în mână şi m-am ferit din calea altor posibile atacuri.

— De ce naiba ai făcut asta» mireasă-monstru?

— Nu te alinta! Ai meritat-o. Cum ai îndrăznit – Isabel a arătat spre Aaron, iar eu i-am plesnit mâna – să-l ascunzi de mine?

— Isabel!

Dar ea a continuat, agitând degetul arătător în direcţia „iubitului” meu:

— Când soră-mea începe să iasă la întâlniri cu un tip, mă aştept să primesc un raport complet. Descrieri, poze, filmări, picturi în ulei – de

toate. Până şi poze cu scula lui, pe care ţi le-am cerut, dar pe care nu le-ai trimis.

— Isabel, am şoptit, scandalizată. Taci! O să te audă.

Eram la doar câţiva metri distanţă de grup.

Isabel şi-a arcuit o sprânceană, apoi şi-a aplecat capul într-o parte.

Fir-ar să fie!

— Sunteţi împreună. Ce mare lucru dacă te aude că vorbeşti despre asta cu soră-ta? Doar i-ai văzut scula. Avem voie să vorbim despre ea, a subliniat Isabel şi şi-a dat ochii peste cap. De fapt, cred că e de aşteptat să vorbim despre subiectul ăsta. Sunt sigură că el le-a povestit prietenilor lui despre sânii tai.

Am înjurat în barbă.

Isabel se zgâia la mine şi-mi aştepta reacţia.

Agitată, m-am uitat la Aaron. Privirile ni s-au întâlnit. Acei ochi albaştri, care păreau să mă găsească mereu, i-au fixat îndelung pe ai mei.

Isuse! Oare a auzit?

Am clătinat uşor din cap şi m-am uitat din nou la sora mea.

— Ştii – a început ea şi a ridicat din umeri –, nu ai pomenit despre Aaron decât de două ori, aşa că eram convinsă că nu e ceva serios între voi. Dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Cum adică?

Inima mi-a luat-o la goana. Mi-era teamă de ce avea să zică.

Abia dacă avuseserăm timp să ne prefacem că suntem îndrăgostiţi până peste cap şi să ne comportăm aşa cum se presupune că se poartă doi iubiţi. Şarada Cupei Nunţii ne ocupase tot timpul şi ne consumase toată energia.

— Păi, în primul rând, e aici, a subliniat Isabel. Faptul că l-ai adus acasă, ca să-i cunoască pe Mamă şi pe Papă şi, practic, aproape tot oraşul, îmi spune că tipul nu-i un oarecare. Are ceva special.

N-ai lua cu tine pe cineva cu care nu ai o relaţie serioasă. Nici măcar dacă tipul ar arăta ca Aaron. Ştiu că nu te mai încrezi în oameni atât de uşor.

Gândurile mi s-au învălmăşit şi m-am blocat.

Cuvintele ei erau ca o palmă peste faţă. M-au lăsat mută.

Sunt o impostoare – acuzaţia asta îmi răsuna în minte. Eram o mare mincinoasă.

Isabel a luat tăcerea mea drept semn că poate să continue.

— Unde mai pui şi felul în care te priveşte încă de când am ajuns aici.

Stai aşa! Ce?!

— Au trecut două ore, dar el încă e captivat de tine, îţi urmăreşte absolut fiecare mişcare, de parcă ai lăsa în urmă curcubee şi sclipici. Mi s-ar părea o chestie dezgustătoare, dacă n-aş fi eu însămi

îndrăgostită, a spus soră-mea şi m-a bătut uşor pe mână. Crede-mă, surioară, nu arăţi prea drăguţ îmbujorată şi cu pete roşii pe faţă, de la atâta efort.

Mi-am răsucit din nou capul în direcţia lui Aaron. Bea apă dintr-o sticlă şi nu părea nici pe jumătate atât de obosit ca restul viitorilor nuntaşi, deşi el şi Gonzalo duseseră în spate Echipa Mirelui. Eram vrăjită de braţul lui încordat şi de cum sorbea apa. Mă întrebam dacă soră-mea îşi imagina atenţia pe care mi-o acorda Aaron sau dacă jocul actoricesc al lui Aaron era atât de bun.

— Oricum, a adăugat ea când am ajuns, în sfârşit, lângă grup, va trebui să mă pui la curent şi să-mi dai toate detaliile picante. Să nu crezi că, doar fiindcă deocamdată nu ţi-am scos cuvintele cu cleştele, nu sunt curioasă, m-a avertizat, cu o privire care sugera că avea să mă sâcâie până când cedam. Dar până atunci, să ştii că l-ai cucerit, a zis şi mi-a făcut cu ochiul. *Hermanita,* tipul ăsta e mort după tine.

Mi-a scăpat un pufnet involuntar.

— Da, cum să nu…

Isabel şi-a arcuit o sprânceană.

— Sigur că e mort după mine, Isa. Doar e iubitul meu.

Am iuţit ritmul şi mi-am lăsat sora mai mare în urmă, înainte să mai zic vreo prostie care să-mi dea întreaga farsă în vileag. Gabi deja mânuia un program scos la imprimantă şi încerca să-i aducă pe toţi mai aproape, în cerc.

Mi-am dat ochii peste cap. Verişoara mea, geniul din spatele Cupei Nunţii, a început să mitralieze ordine în spaniolă. Toată lumea se făcea că nu vede cum Gonzalo a prins-o pe sora mea din spate şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare cu prea multe pipăieli şi mângâieri nepotrivite.

— Bleah! am mormăit. Termină! E soră-mea!

Însă, totodată, mi s-a strâns un pic inima. Mi-am dat seama că observam demonstraţia lui publică de afecţiune cu un fel de nostalgie. Iar senzaţia asta apăsătoare mă deranja, îmi trezea o serie de întrebări la care nu aveam răspuns. Şi toate se învârteau in jurul aceluiaşi subiect: aveam să găsesc vreodată o dragoste ca a lui Gonzalo şi Isabel? Aveam să-mi dau voie s-o simt?

Aveam să fiu vreodată îndrăgostită până peste cap, la fel ca ci doi?

Îl căutam pe Aaron cu privirea, dar nu fiindcă mi-aş fi dorit ca el să-l imite pe Gonzalo, ci pentru că toţi ceilalţi se aşteptau ca falsul meu iubit să se poarte drăgăstos cu mine. Nu l-am văzut in cercul de oameni care se adunaseră în jurul lui Gabi. M-am îngrijorat. Gabi continua si dea instrucţiuni grupului. Aaron avea s-o păţească dacă nu-şi făcea urgent apariţia.

O atingere uşoară pe umăr mi-a distras atenţia. Mi-am întors capul şi am dat de doi ochi albaştri care mă priveau ciudat.

— Aici erai, am şoptit apăsat. Mi-am făcut griji că Gabi o să te scalpeze dacă nu apari. Unde-ai fost?

— Eram aici.

Încă mă privea în acel fel ciudat, dar acum nu aveam timp să analizez ceea ce mi se părea că văd în ochii lui Aaron. În schimb, mi-am concentrat atenţia asupra aspectului său. Arăta foarte bine în pantaloni scurţi şi în tricou.

— Te distrezi? s-a interesat Aaron.

Mi-a întins o sticlă cu apă.

— A, mulţumesc!

Am luat sticla, iar palmele mele i-au atins degetele. Mi s-a făcut pielea ca de găină şi mi-am retras mâinile rapid, ducând sticla la piept.

— Ce amabil din partea ta! Exact asta ar face un iubit.

M-am uitat la el. Era încruntat. Nu i-am lăsat timp să se plângă.

— Ca să fiu sinceră, nu prea mă distrez, i-am răspuns la întrebare şi m-am bosumflat puţin.

Vorbisem serios când îi spusesem lui Isabel că eram gata să capitulez.

— Slavă Domnului că aproape am terminat! Altfel, ar trebui să mă prefac că mi-am scrântit un picior sau o încheietură. Sau s-o lovesc pe Gabi cu vreun obiect, am zis, cu voce scăzută.

— Sper că n-o să fie nevoie de asta, a zis el, cu o umbră de zâmbet în colţul gurii. Ce probe au mai rămas?

— Păi, Gabi a păstrat ce-i mai bun pentru final, am oftat. Acum urmează adevărata competiţie. Vedeta Cupei Nunţii e meciul de fotbal.

Aaron a mormăit şi a căzut pe gânduri preţ de o clipă.

— Nu cred că am jucat vreodată fotbal[47].

— Niciodată?

A confirmat din cap.

M-am mai înviorat puţin. Deci aveam şanse ca Echipa Miresei să câştige.

— Nici măcar o dată?

— Nici măcar o dată, a confirmat el.

A dat să mai zică ceva, dar apoi a închis gura, fiindcă Gabi s-a uitat urât la noi şi ne-a făcut semn să tăcem.

Isuse! Femeia asta trebuie să se calmeze.

Aaron a coborât vocea, vorbind din colţul gurii:

— Crezi c-o să fie o problemă? Gabi pare cam strictă.

— Dac-aş fi în locul tău, nu mi-aş face griji în legătură cu vară-mea. În schimb, mi-aş face griji c-o să-mi ia ceva timp să înveţi regulile.

— Şi ce se întâmplă dacă nu le învăţ?

Am afişat un zâmbet pieziş.

— Atunci, Echipa Mirelui o să piardă într-un mod jalnic.

De fapt, nu credeam că aveau să piardă, însă Aaron recunoscuse că nu se pricepe la fotbal european. Să admită că nu e priceput la ceva era o noutate. I-am aruncat o privire pe furiş. Aaron îşi înclinase capul într-o parte şi-şi încrucişase braţele la piept.

Daca te dovedeşti nepriceput la fotbal şi o dai în bară, toată lumea o să dea vina pe tine. Dar nu-i grav. La urma urmei, nu poţi fi bun la toate.

Doar nu ţi-e teamă să dansezi cu ceilalţi ţipi, nu?

Pe faţa lui se citea ca se simţea provocat.

— Sau poate că-ţi e teamă, am chicotit. Nu-mi închipuiam că eşti laş, dar îţi stă bine aşa. Poate ar trebui să-ţi spun *pollito*[48], în loc de *osito*.

Foarte încet, a întors capul spre mine. Mă uitam lung la el, uitând complet de Gabi.

— Tocmai m-ai făcut laş în două limbi diferite? m-a întrebat, iar ochii lui s-au aprins.

— Da, chiar aşa! în locul tău, şi mie mi-ar fi teamă. Echipa Miresei e puternică, am adăugat, deşi era o minciună. Să ştii că sunt un bun fundaş central, am minţit din nou. Dar poate habar n-ai ce înseamnă termenul ăsta. Nu-i nimic. Să ştii că pe teren mi se spune Lina-Fără-Milă.

Nici asta nu era adevărat.

Dintre toate sporturile cu mingi, fotbalul era singurul la care mă pricepeam cât de cât. Dacă fusesem descrisă vreodată drept „fără milă”, nu fusese pentru că excelam la sport, ci fiindcă mă izbeam de pământ fără milă.

— Fundaş central, zici? a comentat Aaron.

Am dat aprobator din cap. Nu trebuia să ştie adevărul.

— Încerci sa mă impresionezi folosind jargon din sport, Catalina? m-a întrebat cu voce scăzută.

Îmi pronunţase numele într-un fel cu totul nou. Nu puteam să explic, dar sigur articulase altfel cele patru silabe. Iar asta mi-a înfiorat pielea braţelor.

— E sexy când vorbeşti în jargon, a adăugat el, dar nu e nevoie să mă impresionezi. Deja sunt impresionat.

Am rămas cu gura căscată. Mi s-a părut că am tresărit un pic. *Sexy*. Chiar spusese cu glas tare cuvântul ăsta? I-am cercetat fota, căutând vreo urmă de sarcasm sau o dovadă că fusese o glumă.

Dar în secunda următoare, în spatele nostru a izbucnit zarvă.

M-am răsucit într-acolo şi l-am descoperit pe nou-venitul responsabil de gălăgie. În clipa în care am zărit acel cap cu păr blond-închis, pe care îl ştiam – sau îl ştiusem – atât de bine, am simţit că mi se strânge stomacul.

Fostul meu iubit era aici. Daniel. Sau o versiune mai îmbătrânită a tipului pe care mi-l aminteam. Când fuseserăm iubiţi, putea părea un tip de vârsta mea. Dar asta se schimbase. De când nu ne mai văzuserăm noi, vârsta îşi spusese cuvântul în privinţa fizicului său. Şi îmbătrânise frumos. Timpul fusese blând cu el. Acel Daniel care se îndrepta spre mine era un tip atrăgător, în vârstă de patruzeci de ani, care păşea cu încrederea pe care o are numai cineva care stă zilnic în faţa unei clase pline de studenţi.

Întotdeauna avusese încredere în sine. Oare nu de asta îmi picase cu tronc profesorul meu de fizică? Se întâmplase în timpul primei sale prelegeri la care asistasem. Daniel intrase în sală şi afişase un zâmbet cu gropiţe. Fusese de-ajuns ca să mă îndrăgostesc până peste cap.

Pe atunci, mă considerasem o ţipă jalnică, pierdută, căreia îi picase cu tronc profesorul ei de fizică. Dar pe urmă, ca prin farmec, şi el se arătase interesat de mine. Iar eu crezusem că era ceva real. Ceva de durată, ca relaţia dintre Gonzalo şi Isabel.

După care totul se năruise în jurul *meu.* Nu în jurul nostru. Daniel fusese scutit de coşmar.

— Ăsta-i Daniel? a întrebat Aaron în şoaptă, aducându-mă din nou cu picioarele pe pământ.

Nu-mi găseam cuvintele, aşa că m-am mulţumit să confirm dând din cap. Mi-am îndreptat din nou atenţia spre fostul meu iubit şi, în timp ce el îşi îmbrăţişa fratele şi îl bătea prieteneşte pe spate, am simţit cum Aaron se apropie mai mult de mine. Nu m-am clintit. Parca prinsesem rădăcini.

Aaron a micşorat şi mai mult distanţa dintre noi, până a ajuns chiar in spatele meu, în lateral. Am fost şocată de căldura pe care o emana corpul lui pe spatele meu, de felul cum apropierea lui îmi înăbuşea puţin neliniştea. Chiar era liniştitor. Nu înţelegeam de ce, dar nu aveam timp să disec chestia asta, mai ales acum, când Daniel şi toţi ceilalţi erau de faţă. Prin urmare, pur şi simplu m-am agăţat de senzaţia pe care Aaron o stârnea în mine.

Nu îmi plăcea deloc faptul că atmosfera părea să devină tot mai încărcată, pe măsură ce noi şi noi perechi de ochi mă luau în vizor. Mi-am amintit că mă aşteptasem la o astfel de reacţie. Toţi ştiau despre relaţia care fusese între mine şi Daniel. Ştiau cât de urâtă şi de dificilă fusese situaţia pentru mine. Majoritatea celor de faţă mă compătimiseră atunci. Ştiam că încă mă compătimeau, chiar şi în clipa asta, iar unii avea să-mi plângă de milă mereu.

Daniel a făcut încă un pas spre mine, provocându-mi o senzaţie răscolitoare în stomac.

— Lina!

Trecuseră secole de când îmi auzisem numele pronunţat de buzele lui Daniel. Să-l aud a reînviat totul în memoria mea: momentele bune

pe care le trăiserăm împreună – şi chiar existaseră clipe cu adevărat uimitoare –, toată bucuria care vine la pachet cu prima dragoste, aceea despre care crezi, cu naivitate, că va dura pentru totdeauna, dar şi toată durerea după ce bucuria se transformase intr-un ocean de suferinţă. Da, sigur că Daniel îmi frânsese inima, dar adevăratul râu fusese provocat de restul lumii. De toţi cei care aflaseră despre relaţia noastră şi o târâseră prin noroi cu bârfe stupide şi otrăvitoare, care…

Nu. Nu era momentul să mă gândesc la aşa ceva.

Daniel a pus o mână pe antebraţul meu şi m-a pupat pe obraz. Dacă n-ar fi fost palma caldă a lui Aaron, care ajunsese cumva pe şalele mele, m-aş fi împleticit. Atât de nepregătită eram pentru gestul prietenos al lui Daniel.

Când m-am uitat la ceilalţi, mi s-a confirmat bănuiala că fiecare persoană prezentă căsca ochii la noi.

Daniel părea nepăsător la felul cum se holbau toţi şi-mi zâmbea ca şi cum eram doi vechi prieteni care se reunesc după ce nu s-au văzut ani de zile. Eu simţeam exact opusul.

M-a măsurat cu privirea.

— *Dios, Lina! Cuanto tiempo! Mirate. Estas…*{49}

L-am întrerupt:

— Daniel, el e Aaron.

M-am îndepărtat de el şi am făcut un pas în spate, astfel încât „iubitul” meu, scutul meu personal, să mă adăpostească şi mai mult.

Fruntea lui Daniel s-a încreţit, dându-i de gol nedumerirea. Probabil era derutat mai degrabă fiindcă vorbisem în engleză, decât fiindcă îl prezentam unui bărbat cu care toată lumea credea că am o relaţie.

— Bună! Sunt iubitul ei, a spus politicos Aaron şi i-a întins mâna. *Su novio,* a adăugat în spaniolă.

Era complet inutil şi un pic cam arogant. În alte împrejurări, m-ar fi făcut să chicotesc răutăcios. Dar buzele mele nu s-au deschis. Strângeam cu înverşunare din ele.

— Încântat de cunoştinţă, Daniel!

Fostul meu iubit s-a holbat la Aaron, după care a afişat un zâmbet circumspect, dar binevoitor.

— *Si, claro.* Încântat de cunoştinţă, Aaron!

În sfârşit, Daniel a dar mâna cu Aaron, după care a adăugat:

— Sunt un vechi prieten de-al Linei.

Mi s-a strâns inima când am auzit cum descria Daniel ceea ce fusese între noi.

Îndată ce mâinile lor s-au desprins, Daniel s-a uitat la mine, iar Aaron a pus din nou o palmă pe spatele meu.

— Ce mai faci, Lina? Arăţi atât de… diferit, a spus Daniel şi a zâmbit şi mai larg. Diferit, dar bine. Arăţi uimitor, de fapt.

Ochii lui mă studiau, ca şi cum nu-i venea să creadă că sunt eu.

Habar n-aveam cum să reacţionez, aşa că m-am forţat să zâmbesc.

— Mulţumesc, Daniel! Sunt bine, sunt ocupată cu munca şi cu… viaţa în general.

— Aşa-i, a aprobat fostul meu iubit. Am auzit c-o duci foarte bine la New York. Am ştiut că ai potenţialul de a face lucruri măreţe, de a ajunge foarte departe în carieră.

Înainte să ne cuplăm, Daniel îmi fusese profesor pentru un an. În tot acel timp, fusesem o studentă extrem de sârguincioasă, care alerga după note mari. După despărţire, atitudinea mea se schimbase.

— Şi chiar ai ajuns departe, a adăugat Daniel.

Enumerăm în minte o mulţime de acuzaţii pe care aş fi vrut să i le adresez.

— Mulţumesc, am mormăit. Nu-i mare scofală.

Aaron şi-a dres uşor glasul.

— Ba este, m-a contrazis el.

Vorbise atât de încet, încât mi s-a părut că mi se adresa numai mie. A continuat:

— Lina conduce o echipă destul de mare, într-una dintre cele mai de succes companii new-yorkeze de consultanţă în inginerie. Aşa ceva chiar e mare lucru.

Daniel a exclamat surprins şi a zâmbit reţinut.

— E uimitor, Lina! Bravo! m-a lăudat, iar zâmbetul i s-a relaxat. Felicitări!

Am bolborosit mulţumiri, îmbujorată din cauza cuvintelor lui Aaron.

A urmat un interval lung şi stânjenitor de tăcere. Daniel se uita când la mine, când la Aaron.

— Deci el e iubitul american?

Am încremenit, şocată de exprimarea lui Daniel. Am deschis gura, gata să-l iau la rost, dar am simţit cum mâna lui Aaron urcă pe spatele meu şi se opreşte undeva între umăr şi gât. Degetul lui mare mi-a mângâiat foarte delicat pielea. Atingerea asta aproape ca m-a făcut să uit cine era în faţa mea, ce spusese şi dacă chiar vorbise. Aaron şi-a plimbat încă o dată degetul pe pielea mea – întâi spre stânga, apoi spre dreapta –, stârnindu-mi un fior pe şira spinării.

Am închis ochii pentru un moment. M-am străduit să mă adun ca să continui conversaţia şi am hotărât să ignor întrebarea lui Daniel.

M-am forţat să zâmbesc.

— Felicitări pentru logodnă! i-am spus. Mă bucur mult pentru tine, Daniel.

Ochii lui, care fuseseră aţintiţi asupra locului unde se afla palma lui Aaron, i-au întâlnit pe ai mei. Daniel a dat din cap şi a afişat acea gropiţă care îmi era atât de familiară.

— Mulţumesc, Lina! Sunt foarte recunoscător că ea a acceptat.

Uneori, nu e uşor să ai de-a face cu mine. Mă închid în mine foarte mult atunci când muncesc, a adăugat Daniel, după care şi-a strecurat mâinile în buzunare. Mă rog, nu-i nevoie să-ţi explic. Ştii asta deja.

Da, ştiam. Toţi cei prezenţi ştiau. Nu trebuia s-o scoată în evidenţă, mai ales după ce redusese fosta noastră relaţie la statutul de vechi prieteni.

„Iubitul" meu şi-a răsfirat degetele şi şi-a mutat palma mai jos pe umărul meu. Şi-a trecut degetele de-a lungul braţului meu şi m-a luat de mână. Felul în care m-a atins mi-a distras rotai atenţia. Şi totuşi, a reuşit să mă ţină cu picioarele pe pământ. De fiecare dată când eram pe punctul de-a mă pierde cu firea, Aaron mă liniştea. Mi-am dat seama că atingerile lui delicate pe pielea mea aveau această putere. Însă atingerile lui aveau un preţ, dacă luam în considerare cum a sunat vocea mea când am vorbit iar: nesigură, tremurătoare.

— Păi, vă doresc tot ce-i mai bun! i-am urat lui Daniel – şi, spre uimirea mea, eram sinceră. O să vină şi logodnica ta aici?

Degetele lui Aaron le-au strâns pe ale mele, ceea ce a stârnit în mine nevoia de-a mă răsuci spre el, ca să-l privesc. Dar m-am abţinut şi m-am uitat, în continuare, la Daniel.

— Din păcate, Marta nu va reuşi să ajungă. S-a ivit ceva la muncă, pe ultima sută de metri. Şi ea este profesoară universitară. A fost chemată la o conferinţă, ca să ţină locul unui coleg de catedră, a explicat Daniel, ridicând din umeri.

Ciudat! Mi-am propus să vorbesc cu soră-mea, ceva mai târziu. Cu siguranţă, Isabela ar trebui să fie la curent când un invitat renunţă să vină la nuntă.

— Dar nu-i nimic, a completat Daniel şi a aruncat din nou o privire spre mâna lui Aaron, cu o expresie distrasă. Să vii singur la o nuntă nu e tragic. In plus, n-aş vrea să fiu eu în centrul atenţiei.

Fostul meu iubit m-a ţintuit cu privirea.

Oare în ochii lui citeam o acuzaţie?

Am dat să spun ceva, dar vocea mi s-a stins. Mi s-au încins obrajii şi n-am fost în stare să fac altceva decât să mă uit la el cu gura căscată.

— De ce să mai irosim timpul vorbind despre asta? a intervenit Aaron pe un ton egal, părând plictisit.

Dar ştiam cum se simţea în realitate.

— Sunt nerăbdător să văd ce urmează în Cupa Nunţii, a completat Aaron, luându-mă prin surprindere. Lina îmi spunea că Gabi a păstrat ce-i mai bun pentru final. Nu-i aşa, scumpo?

Aaron s-a aplecat şi, cu multă blândeţe, buzele lui mi-au atins umărul.

Deşi nespus de delicat, sărutul mi-a trezi tot corpul la viaţă.

— Exact, am bâiguit, încercând să-mi ascund reacţia.

Doamne, încă îi simţeam buzele pe umăr! Senzaţia mi s-a răspândit

pe piele, asemenea unei unde pe un lac.

— Şi care-i partea cea mai bună? a întrebat Daniel.

Mintea mea era în altă parte.

Aaron m-a sărutat. Pe umăr!

Probabil că temperatura mea crescuse cu vreo zece grade.

E bine. Asta fee cuplurile: se sărută. Pe diverse părţi ale corpului. De pildă, umerii.

— Meciul de fotbal începe peste câteva minute, a explicat Aaron. Lina mi-a promis c-o să-mi arate tot ce poate. N-o să mint: sunt şi curios, şi îngrozit.

Încercând să-mi joc rolul, mi-am sprijinit capul de pieptul lui Aaron. Şi am fost pe punctul de-a cădea din picioare când am simţit că mă sărută pe păr.

— Mda, am zis, cu respiraţia tăiată. O să apară Lina-Fără-Milă.

Aaron a chicotit. Mâna lui liberă s-a lipit de şoldul meu, iar mişcarea asta a trimis un şoc electric prin toţi nervii mei.

Respiră, Lina! Aaron doar îţi joacă rolul

M-am forţat să rămân nemişcată, deşi voiam să fac cu totul altceva. De exemplu, să-l ignor pe Daniel şi să-l întreb pe Aaron ce naiba face. De ce mă sărutase pe umăr? Şi pe creştet? Putea să repete mişcarea, doar ca să verific dacă reacţia mea fusese o întâmplare sau dacă pur şi simplu aşa reacţiona corpul meu la atingerea lui?

Daniel a deschis gura, după care a închis-o la loc, probabil stânjenit de manifestările noastre de afecţiune.

Afecţiune falsă, mi-am reamintit.

Fostul meu iubit şi profesor a ridicat privirea undeva deasupra creştetului meu, spre chipul lui Aaron. Pe faţa lui s-a ivit o expresie care a dispărut prea repede ca s-o pot desluşi. Apoi a dat aprobator din cap şi mi-a adresat un zâmbet reţinut.

Nu înţelegeam schimbul de priviri dintre cei doi bărbaţi. M-am uitat în sus, la Aaron.

N-am văzut nimic neobişnuit. Doar una dintre expresiile lui indescifrabile. Cineva l-a strigat pe Daniel. Fostul meu iubit s-a îndreptat spre Gonzalo.

Încă simţeam tensiunea aia ciudată din atmosferă.

Cât de stânjenitoare fusese întâlnirea cu Daniel! îmi venea să mă scutur ca să scap de senzaţia scârboasă care se lipise de mine. Dar aşa s-ar fi risipit şi fiorii plăcuţi pe care îi simţeam. Ar fi însemnat să mă desprind de braţul lui Aaron, de pieptul şi de corpul lui şi… Nu eram sigură că voiam să fac asta.

Ba vrei, toanto! Voi doi doar vă prefaceţi.

Trebuia să ţin minte lucrul ăsta, ca să nu fac vreo prostie.

***

Judecând după haosul din jurul meu, aveam o problemă.

— *No me lo puedo creer*[50], s-a tânguit verişoara mea şi a ridicat cu deznădejde braţele în aer, ca şi cum fost sfârşitul lumii. *No podemos jugar asi. Se cancela todo. Esto un desastre.*[51] *No, no, no, no!*

A apucat câteva tricouri din cutia aflată la picioarele ei şi le-a azvârlit pe jos.

Uau!

— *Esos malnacidos…*[52]

— *Calmate, prima!* a întrerupt-o Isabel, spunându-i să se liniştească. *Que importa? Son solo unas camisetas*[53].

Verişoara noastră a tresărit, apoi i-a şuierat nişte cuvinte foarte urâte surorii mele, care i-a răspuns agresiv, la rândul ei.

Aaron s-a înclinat spre mine şi m-a întrebat şoptit:

— Ce s-a întâmplat? Ar trebui să fugim?

Mi-am reţinut un chicot. Nu voiam s-o înfurii şi mai care pe Gabi. Era pe punctul fie să plângă, fie să se transforme într-un Hulk feminin.

— E o încurcătură cu tricourile pentru meci, i-am explicat. Se pare că tricourile pentru Echipa Mirelui au cea mai mică mărime, în loc de cea mai mare.

— Nu putem juca aşa cum suntem îmbrăcaţi acum? m-a întrebat sărmanul neştiutor.

Gabi şi-a răsucit fulgerător capul spre noi.

— *Que ha dicho?*[54] strigat ea.

— *Nada!* am răspuns, cu mâinile ridicate împăciuitor, apoi m-am răsucit spre Aaron: Vorbeşte mai încet! N-ai văzut cum a reacţionat când vărul meu Matias a întrebat de ce Gabi nu s-a gândit să ne dea tricourile mai devreme sau când Adrian a spus că ar fi fost bine să fi verificat de două ori mărimile înainte să le comande?

Aaron a strâmbat din buze.

— Exact! am subliniat. Bine că soră-mea a intervenit înainte ca Gabi să pună mâna pe ei. Sunt băieţi duri, dar ar fi urmat un masacru. Şi tu eşti dur, dar am nevoie de rine întreg, bine? Lumea se aşteaptă să dansăm ia nuntă.

— Nu plec nicăieri, a zis Aaron. Pot să-i fac faţă verişoarei tale. Şi, la nevoie, o să te apăr şi pe rine. Doar să-mi spui.

M-am uitat la Gabi. Isabel, Rosie la faţă, încerca să smulgă curia cu tricouri din mâinile lui Gabi. La rândul ei, verişoara mea trăgea de curie.

Soră-mea a ţipat, a făcut un pas în spate şi şi-a pus mâinile în cap.

— Nu, nu. Nu. Nu! a exclamat, agitându-şi braţele. O să jucăm meciul de fotbal, şi cu asta basta! a declarat ea, după care s-a răsucit spre Gabi. Eu sunt mireasa, iar voi sunteţi obligaţi să faceţi cum spun eu!

Am pufnit sarcastic, iar Isabel mi-a aruncat o privire nimicitoare.

Am încremenit.

Isuse! Nunta asta o să ne dea gata pe toţi!

Sora mea i-a zis lui Gabi:

— *Gabi, no es el fin del mundo*[{55}].

S-a întors spre mine:

— La următoarea mea nuntă, o să ne mulţumim să bem cocktailuri Margarita.

îmi venea să rad. Eram cu totul de acord.

— Perfect! a zis Isabel. E vară, soarele străluceşte şi tocmai mi-a venit o idee genială.

A făcut o pauză de efect şi s-a uitat la fiecare în parte, după care a anunţat:

— Echipa Mirelui o să joace… fără tricouri!

Tăcere totală.

— Haideţi, domnilor! a adăugat mireasa, ceva mai apăsat. De obicei, doamnele sunt cele care îşi expun pielea. De data asta, voi veţi fi cei care îşi etalează corpurile.

Tăcerea se prelungea.

Isabel s-a uitat la viitorul mire. La fel ca toţi tipii de faţă, cugeta ia propunerea ei.

Soră-mea a făcut ochii mari şi a gesticulat cu arătătorul, ordonându-i lui Gonzalo să iasă din transă.

— Fă ceva!

Viitorul meu cumnat şi-a îndreptat spatele, apoi şi-a dat jos tricoul, dezvăluindu-şi în toată splendoarea pieptul păros.

— Bine spus, *cariño!* a răcnit Gonzalo. Haideţi, băieţi! Jos tricourile!

Sora mea l-a recompensat pe logodnicul ei cu o exclamaţie de aprobare şi cu aplauze entuziaste.

Daniel, care era cavalerul de onoare, a Fost următorul care s-a dezbrăcat de tricou, destul de reticent. Fără să vreau, privirea mi-a fugit la el. Nu mă şoca să văd că, deşi departe de a avea un corp bine lucrat la sală – niciodată nu avusese aşa ceva –, încă era în formă bună. Şi totuşi… n-am simţit nimic. Vederea acelui corp pe jumătate gol n-a stârnit nicio senzaţie în mine.

Grupul se amuza tot mai tare, pe măsură ce membrii din Echipa Mirelui îi imitau pe Gonzalo şi pe Daniel. Nimeni dintre cei prezenţi nu se plângea cu glas tare-probabil din cauză că se temeau de reacţia surorii mele, care chiuia când dădea cu ochii de încă un bărbat fără tricou. Până şi lui Gabi i-a mai trecut frustrarea că pierduse controlul asupra grupului, iar atmosfera a devenit mai relaxată.

Asta până când Daniel a deschis gura şi a stricat-o.

— Dar tu, băiat american? a întrebat Daniel şi a arătat spre Aaron.

Nu te bagi?

Băiat american!

Am făcut ochii cât cepele. Fostul meu iubit tocmai îl numise *băiat* pe „iubitul” meu?!

Sigur, Daniel era mai mare decât Aaron cu vreo opt-nouă ani, dar sa-i zică „băiat?!

M-am răsucit spre Aaron, exact la timp ca să-i surprind reacţia. Muşchii maxilarului i s-au relaxat, iar pe buze i-a apărut… un zâmbet.

N-a ezitat. Cu mult calm, Aaron s-a uitat la Daniel într-un fel care ar fi făcut pe oricine s-o ia la fugă. Această privire îi consolidase reputaţia de temut pe care o avea la birou. O etala când voia să fie ameninţător. Căutătura asta îi transmitea nefericitului căruia îi era adresată că dăduse de necaz.

Aaron şi-a apucat tivul tricoului. Mi-am ţinut respiraţia.

Dumnezeule! O să se dezbrace. Viitorul meu şef se dezbracă în faţa mea!

Dintr-o singură mişcare – demnă de acele reclame la parfumuri în care totul se pierde în fundal, cu excepţia modelului superb din prim-plan –, Aaron şi-a scos tricoul.

Am clipit şocată.

Madre de Dios!

Aaron arăta…

La dracu!

Era… superb. Nu! Chiar mai mult de-atât.

Aaron oferea o privelişte de-a dreptul minunată.

Iar trunchiul lui incredibil, demn de reclame era atât de fără cusur, încât îmi venea să plâng.

Deci eram o ţipă superficială, căreia îi păsa de aspectul Fizic al bărbaţilor. Şi ce dacă?

În timp ce-l devoram din priviri, deodată am simţit că rămân fără aer. Dintotdeauna, crezusem că eram impresionată – aproape fascinată, ca să fiu complet sinceră – de înălţimea şi statura lui Aaron. Dar am descoperit că exista ceva care mă impresiona şi mai mult: combinaţia dintre înălţimea, statura şi muşchii lui fermi.

Isuse Hristoase! Oare abdomenul lui e sculptat în piatră?

Ochii mei flămânzi s-au plimbat de la umerii lui laţi până la pieptul impecabil şi au coborât, analizând abdomenul a cărui perfecţiune imaginaţia mea nu ar fi fost în stare s-o plăsmuiască. Uau! Cum arătau braţele lui vânjoase şi dezgolite, pline de muşchi! Sincer, îmi venea să-i dau un bobârnac, ca să verific dacă bărbatul ăsta era real.

Nici cămăşile plictisitoare pe care le purta la birou, nici ţinuta lui lejeră din timpul zborului, nici măcar smochingul pe care îl purtase la strângerea de fonduri nu-i scoteau corpul în valoare, aşa cum ar fi meritat.

Aaron era… prea… atrăgător.

Mda, mi se scurgeau ochii după el, şi totuşi nici că-mi păsa. Era un moment istoric. Probabil pentru prima şi ultima oară în viaţa mea, îl vedeam pe Aaron fără tricou. Şi voiam să-mi întipăresc în memorie această imagine. Chiar dacă priveliştea asta avea să mă bântuie pentru tot restul vieţii, tot ar fi meritat.

Uralele şi aplauzele celorlalţi m-au scos din visarea în care mă pierdusem. Mi-am dat seama că Aaron se uita la mine. Ni s-au întâlnit privirile. În acel ocean albastru din ochii lui se ghicea o dorinţă, un fel de foame. Ceva abia stăpânit. Sau poate că-mi vedeam propriile emoţii reflectate în ochii lui.

Ceea ce a urmat m-a luat complet pe nepregătite: ochii lui Aaron au sclipit în soare, colţurile buzelor i s-au ridicat şi mi-a oferit un zâmbet, după care mi-a făcut jucăuş cu ochiul.

A fost de-ajuns ca să mă topesc. M-am înmuiat toată.

Părând satisfăcut, Aaron şi-a pus mâinile în şolduri şi a privit spre locul unde se adunase Echipa Mirelui, pentru a da startul meciului de fotbal, ca şi cum nu ştia că tocmai mă făcuse să mă dizolv.

Afurisitul ăsta chipeş, cu ochi albaştri şi pe jumătate dezbrăcat, mă dăduse peste cap.

Fusesem atât de captivată de priveliştе, încât abia acum am observat privirea neliniştita a lui Daniei. Se uita când la Aaron, când la mine. După câteva clipe, Daniel ne-a întors spatele, l-a bătut pe Gonzalo pe umăr şi s-a îndreptat spre terenul de fotbal improvizat.

Înainte să li se alăture băieţilor, Aaron s-a apropiat şi s-a aplecat spre mine, cu gura periculos de aproape de urechea mea, ca şi cum voia să-mi spună un secret.

— Ce părere ai? m-a întrebat.

Răsuflarea lui îmi gâdila urechea.

— Arăţi… bine, am mormăit eu, ca o toantă.

A chicotit.

— Mulţumesc! Nu asta te-am întrebat, dar îţi accept complimentul.

— Păi, atunci, despre ce vorbeşti? am bâiguie.

— Aş zice că, până acum, noi doi am făcut treabă bună. Ce crezi?

Aha! La asta se referea. La înşelătoria noastră, bineînţeles.

Am aprobat din cap.

— Facem o echipă bună, Catalina.

Din nou, pronunţase numele meu total altfel decât de obicei.

Mi-am dres vocea, încercând să ignor faptul că faţa mea era la o palmă distanţă de pectoralii lui goi şi perfecţi.

— Ai dreptate.

— Habar n-aveam c-o să dăm de aşa ceva, a adăugat cu voce scăzută. M-a luat prin surprindere, dar nu-i nimic. Încep să înţeleg.

Nu era nimic de înţeles. Ce-i drept, nu-i povestisem lui Aaron o

anumită parte din viaţa mea – ceea ce nu era cea mai înţeleaptă decizie –, dar aceasta rămânea de domeniul trecutului. Nu ne afecta scopul prezent.

— Ţine-o tot aşa! i-am spus, înghiţind în sec. Concentrează-te pe a te preface că eşti nebun după mine, bine?

Aaron a scos un sunet din gâtlej. Am păşit în spate, ca să-i privesc faţa. În ochii lui am văzut acea hotărâre pe care o cunoşteam foarte bine.

— Crede-mă, numai pe asta mă concentrez.

Aaron s-a răsucit pe călcâie şi a alergat spre teren.

— Şi ţine minte! mi-a strigat de la distanţă. Totul e permis în dragoste şi în război, *bollito*.

Aproape toată lumea a întors privirea spre mine. Am dat cu ochii de sora mea, care zâmbea cu toată gura.

Le-am surâs şovăitor tuturor celor care mă priveau, prefăcându-mă ca sunt calmă şi relaxată, când, de fapt, încercam să mă adun.

— Ce prostuţ e! le-am zis. Nu trebuie să-mi aminteşti asta, *cosita mia!* am strigat spre Aaron.

Dar el deja o ştersese, alergând după restul echipei. Nu-mi puteam lua ochii de la muşchii bine lucraţi ai spatelui său, care se încordau la fiecare pas. Mă întrebam ce naiba însemna replica lui misterioasă.

Totul e permis în dragoste fi în război.

Într-un fel, avea dreptate. Însă nu reuşeam si înţeleg cum se aplica acest principiu când dragostea era o minciună, iar adversarilor nu le mai rămăsese nicio şansă decât să-şi unească forţele.

CAPITOLUL ŞAPTESPREZECE

Ne apropiam de finalul meciului de fotbal, iar scorul era egal.

Ai fi crezut că, dacă trebuie să joci împotriva unei echipe de ţipi la bustul gol, atenţia ţi-ar fi distrasă. Dar eu eram înrudita cu majoritatea bărbaţilor de-aici. Deja văzusem cam tot ce era de văzut în legătură cu unul dintre ei – adică Daniel. Şi, dintre cei doi bărbaţi rămaşi, unul era pe cale să se însoare cu soră-mea. Aşa că sursele de distragere a atenţiei erau reduse considerabil.

Deci rămânea o singură sursă de distragere.

Una pe care de obicei reuşeam s-o ignor destul de uşor, atunci când ne jucam rolurile din viaţa reală. Însă acum, în calitate de iubiră a lui, aveam voie să mă holbez. Iar Aaron, în calitate de iubit, avea voie să arate precum un fotomodel care pozează pentru coperta revistei *Sports Illustrated*.

Da, exact aşa arăta Aaron în clipa asta, transpirat şi fără tricou, în timp ce alerga după minge, pe terenul acoperit cu iarbă.

Asupra lui fusese aţintită constant privirea mea netoată de femeie superficială. Ochii mei îl urmăreau ca două gâze prostănace, atrase iremediabil de lumina unei flăcări. Şi, exact precum nişte insecte, ochii mei nu aveau pic de instinct de conservare. La finalul zilei, imaginea lui Aaron avea să-mi rămână imprimată pe retină şi n-aveam să mai scap de ea.

La naiba! Deja mă simţeam precum o insectă carbonizată. Transpiraţia mi se scurgea pe spate, iar pielea îmi era pârjolită de soare. Pe deasupra, aveam o foame de lup, iar atenţia îmi fugea mereu spre picioarele lungi ale lui Aaron, care se deplasa dintr-un punct în altul, la felul în care i se încordau şi i se relaxau muşchii trunchiului, la picăturile de transpiraţie care i se scurgeau peste acei pectorali minunaţi, la felul cum sângele mi se înfierbânta de fiecare dată când ni se întâlneau privirile.

Mă simţeam lipicioasă, excitată şi-mi era cald.

Cumva, Echipa Miresei marcase tot atâtea goluri precum cea a băieţilor. Uluitor, într-adevăr! Dar ce ştiam eu? Fusesem prea ocupată să-l sorb din ochi pe Aaron.

Vocea lui Gonzalo a ajuns până la mine:

— *Vamos!* N-au cum să câştige!

Fiecare cuvânt a fost însoţit de aplauze însufleţite.

— Cinci minute! Mai avem cinci minute! Trebuie să câştigăm meciul!

în timp ce bărbaţii s-au adunat pe partea lor de teren, am observat

că Daniel s-a apropiat de Gonzalo şi de Aaron şi că gesticula, arătând spre poarta noastră.

— *Madre mia!* a exclamat Isabel – care stătea în poartă –, cu câţiva paşi în spatele meu. Cred că-şi schimbă strategia. Nu miroase-a bine, *hermanita.*

Suspiciunile surorii mele s-au confirmat, căci bărbaţii şi-au schimbat poziţiile pe teren.

— Am încurcat-o, Isa! i-am zis. L-au trecut pe Aaron la înaintare. L-au pus atacant.

— *Mierda!* Deci Clark Kent o să ne atace?

Soră-mea a venit lângă mine şi a mijit ochii în direcţia adversarilor noştri.

— Repede! Scoate-ţi şi tu tricoul! Asta o să-l distragă.

— Poftim?! Nu!

— Dar, Lina…

— Nu-mi dau jos tricoul! Ce naiba spui acolo?

— Sânii tăi o să-l distragă pe Aaron.

— N-o să-l distragă, crede-mă.

După ce mi-am dat seama că replica mea nu prea aducea cu vorbele unei îndrăgostite, i-am explicat:

— A văzut deja ce era de văzut. Aşa că las-o baltă!

— Atunci, dansează sau dă din fiind! Fă orice îi face plăcere.

Încăpăţânată, mi-am încrucişat braţele la piept.

— Nu!

— Bine. Atunci, o să pierdem.

— Nu şi dacă luptăm.

Apoi mi-am pus mâinile pâlnie la gură şi am strigat spre coechipierele mele, ca să le mobilizez:

— *Vamos, chicas! Todavia podemos ganar!*{56}

Vorbele mele de încurajare erau naive; în niciun caz nu puteam câştiga, mai ales când Aaron juca pe post de atacant. Şi cu siguranţă nu aveam să câştigăm dacă-mi dezgoleam sânii în faţa lui, aşa cum sugerase Isabel.

M-am răsucit spre soră-mea şi i-am spus:

— Să-ţi aduci aminte de momentul ăsta atunci când învinşii – adică noi, fără îndoială —o să danseze în faţa tuturor, în seara asta. Data viitoare, dacă vrei să-mi strici reputaţia, să alegi un concurs cu întrebări, nu un meci de fotbal! Hai să încercăm să încheiem jocul cât de demn putem!

Când m-am răsucit spre echipa băieţilor, am văzut că au intrat în acţiune. Îmi concentram privirea asupra mingii care trecea de la un jucător la altul. Curând, mingea a aterizat la picioarele lui Aaron care, în ciuda staturii lui masive, se mişca incredibil de agil.

Pentru o persoană care nu mai jucase fotbal european, învăţase

destul de repede.

S-a apropiat iute de mine, micşorând distanţa dintre noi. Se mişca mult prea repede, iar mintea mea n-a avut timp să le ordone picioarelor să intre în acţiune.

Mierda!

M-am repezit în direcţia lui, vrând să intercepteze mingea. Din nefericire, intenţia mea n-a avut deloc efectul la care mă aşteptam. Exact când eram pe punctul de-a ajunge la Aaron, m-am împiedicat de un dâmb şi am fost proiectată în faţă.

S-a zis cu demnitatea!

În timp ce mi pregăteam pentru o căzătură dureroasă, am închis ochii. Numirăm secundele rămase până la impact. *Trei, doi, unu…*

Dar… nimic! Impactul n-a mai avut loc. Zburam prin aer, cu ochii închişi şi pe punctul de-a mă izbi cu faţa de pământ, iar în următoarea secundă, m-am pomenit suspendată în timp. De fapt, eram suspendată *în* aer. Nu înţelegeam cum vine asta. Am deschis ochii şi am icnit.

Mijlocul meu a aterizat pe ceva tare.

Apoi am dat cu ochii de o piele fină şi strălucitoare, de un spate perfect. Coborând privirea, am observat un fund ferm, acoperit de pantaloni scurţi, şi nişte gambe musculoase.

Mi-am dat seama că atârnam pe spatele cuiva. Mai precis, pe umărul lui Aaron.

Ce nai..?!

Toata lumea părea să fie la curent cu situaţia, judecând după aplauzele şi uratele care izbucniseră în jurul nostru. Ignorând vacarmul, Aaron m-a potrivit pe umărul lui larg, apucându-mă de talie ferm, dar cu blândeţe. Am deschis gura ca să protestez, dar el a luat-o la fuga.

Alerga cu mine pe umăr, ca şi cum aş fi fost un sac cu cartofi.

Cu fiecare pas pe care-l făcea, muşchii de pe spate i se mişcau. La fel şi fundul. Iar asta mă distrăgea.

Fir-ar să fie, Lina! Concentrează-te!

— Aaron! am strigat, dar am fost ignorată. Ce naiba foci?

Fiecare salt al corpului său îmi îngreuna vorbirea. Aaron conducea mingea spre poarta noastră, unde îl aştepta soră-mea.

M-am răstit la el:

— Aaron Blackford!

A chicotit, apoi m-a bătut uşor cu palma pe coapsă.

— Doar nu puteam să-mi las iubita să cadă, nu? a spus afurisitul.

Nu părea deloc obosit de povara pe care o purta.

— Aaron! am urlat. Jur pe Lucifer…

A săltat un pic mai apăsat, retezându-mi cuvintele. M-a strâns mai

tare de mijloc, stârnindu-mi un fior de-a lungul picioarelor. Cealaltă palmă îmi strângea coapsa, iar degetele lui se răsfiraseră pe pielea mea. Doamne! Tot ce simţeam sub mine era ferm şi cald.

Fir-ar!

Nu-mi venea să cred: eram furioasă şi… şi… şi…

La naiba! Eram excitată de demonstraţia asta de forţă.

Abia ce-mi conştientizasem reacţia, când Aaron mi-a prins talia cu tot braţul. Puteam să-i simt bicepsul. Sângele mi se învolbura, dar nu din cauză că stăteam cu capul în jos.

— Pregăteşte-te, iubita mea! O să câştig meciul ăsta şi dup-aia o să-ţi dau de mâncare, ca să nu mă mănânci cu totul.

— Ba o să te mănânc, *iubitule*.

Voiam să ştiu cât de aproape de a da golul final era Aaron, aşa că m-am străduit să-mi ridic capul. În spatele nostru, lumea înregistra scena cu telefoanele mobile.

Of Doamne! Sper că faza asta n-o să ajungă pe TikTok!

După un ultim salt, „iubitul" meu a şutat la poartă, iar apoi s-a dezlănţuit haosul.

— Lasă-mă! Jos! Acum!

Mi-am subliniat cuvintele cu lovituri anemice de pumni. Având în vedere lipsa lui de reacţie, mă îndoiam că îl durea.

S-a răsucit, aşa încât o puteam vedea pe Isabel, încă în poartă.

Deşi tocmai primise gol, soră-mea zâmbea.

— Hei! a exclamat Aaron. Ştiam ca eşti autoritară, dar habar n-aveam că eşti atât de agresivă.

— Încă n-ai văzut nimic! am rostit printre dinţi.

A rămas pe loc, fără să pară deloc împovărat de greutatea mea.

Pieptul i se scutura sub trupul meu. Nu cumva râdea?

Ce tupeu!

Situaţia asta cerea măsuri extreme. M-am întins cât am putut de mult de-a lungul spatelui său şi l-am ciupit de fund.

Da. Eu, Lina Martin, l-am ciupit de fund pe Aaron Blackford. Şi am regretat imediat.

În primul rând, cum aveam să-mi revin după aşa ceva, când trebuia să-i văd faţa la birou, în fiecare zi, de luni până vineri, iar în curând el avea să devină şeful meu?

În al doilea rând, îmi regretam gestul pentru că fundul lui era atât de ferm sub degetele mele, încât voiam să-l ciupesc încă o dată, ca să verific dacă e posibil ca un fund să aibă atâţia muşchi.

Începeam să-mi pun la îndoială sănătatea mintală.

În timp ce aceste idei mi se învârteau prin minte, mi-am dat scama că Aaron observase ciupitura mea neprietenoasă. A încremenit instantaneu. Din momentul în care degetele mele i-au atins fundul, Aaron a înlemnit, cu tot cu mine pe umăr.

Stăteam în expectativă, tentată să-l ciupesc iar, ca să verific dacă respiră.

Cu multă grijă, palmele lui mi-au cuprins talia. Aaron m-a ridicat de pe umăr şi m-a poziţionat cu faţa la el. Mă ţinea suspendată, astfel încât tălpile mele nu atingeau iarba. Capetele noastre erau la aceeaşi înălţime. În mod inevitabil, privirile ni s-au întâlnit.

Chipul lui căpătase din nou acea mască impenetrabilă, ca şi cum ciupitura mea îi alungase orice emoţie. Îl preferam pe Aaron cel jucăuş în locul celui care îşi ascundea sentimentele.

Deodată, mi-am dat seama că, de la piept în jos, corpurile noastre erau lipite.

Mă simţeam cam ameţită, aşa că mi-am sprijinit braţele pe umerii lui. Continuam să ne privim în ochi. Nu cred că vreunul dintre noi clipea.

Aaron m-a mişcat puţin şi, odată cu schimbarea de poziţie, i-am simţit pieptul mişcându-se în ritmul respiraţiei. Puteam să-i simt transpiraţia sub palmele şi braţele mele. Dar, mai presus de toate, eram captivată de ochi lui albaştri care străluceau ca diamantele sub soarele orbitor. Am rămas fără suflare.

Nici într-o mie de ani nu mi-aş fi imaginat că o să ajung în această poziţie. Să fiu ţinută în braţe de Aaron, care era la bustul gol, fără să-mi doresc să fug cât mai departe şi cât mai repede. În mod şocant, voiam să fac exact opusul: să-i studiez pe îndelete fiecare picătură de transpiraţie şi fiecare bucăţică de piele dezgolită. Voiam să rămân exact ca acum, poate chiar să-l las să mă care peste tot, pentru restul zilei.

Să recunosc ceea ce simţeam ar fi trebuit să mă îngrozească, însă în clipa asta nu-mi păsa de nimic, în afara de bătăile nebuneşti ale inimii mele, pe care Aaron probabil le simţea.

— M-ai ciupit de fiind, Catalina!

Aşa făcusem. Şi-mi părea rău. Într-un fel…

Un rânjet de-a dreptul neruşinat mi s-a lăţit pe faţă. Abia dacă mă mai recunoşteam. De ce naiba simţeam nevoia de a-i zâmbi atât de larg şi de a-l face să-mi răspundă tot cu un zâmbet?

— Invoc al cincilea amendament, am reuşit să îngaim, păstrând acelaşi zâmbet ridicol de stupid. În plus, dacă cineva chiar te-ar fi ciupit de fund, din întâmplare, să ştii c-ai fi meritat-o cu vârf şi îndesat.

— Nu mai spune!

Colţurile buzelor i-au zvâcnit. Era pe punctul de a surâde.

— Da. Sută la sută!

— Chiar dacă am feric persoana respectivă de o izbitură zdravănă?

La colţurile ochilor i>au apărut linii fine, anunţând zâmbetul pe care-l aşteptam. Dar buzele lui păstrau o expresie severă.

— Izbitură zdravănă? Abia dac-aş fi atins iarba. Şi aş fi făcut-o foarte delicat, să ştii.

— Ştiai că eşti o femeie absurdă şi imposibilă?

O ştiam şi eram pregătită s-o recunosc deschis. Aaron mi-a adresat surâsul după care tânjeam. Gura lui a schiţat un zâmbet superb, care i-a schimbat faţa complet. Unul pe care-l mai văzusem înainte şi care îmi făcea inima s-o ia razna în piept. Probabil că-mi sclipeau ochii.

Avea dreptate. Eram absurdă. Întreaga situaţie era absurdă.

— Hei! a strigat Daniel, întrerupând momentul nostru de intimitate şi alungând micul nor de fericire pe care pluteam. Masa e gata! Haideţi!

În timp ce Daniel se îndepărta, zâmbetul mi-a dispărut.

Momentul pe care-l trăisem cu Aaron fusese doar de ochii lumii şi ai lui Daniel?

Probabil că Aaron se prefăcuse. La urma urmei, asta fac cuplurile: se ating jucăuş, îşi zâmbesc larg, îşi aruncă priviri pătimaşe.

Gândul ăsta mă făcea să mă simt caraghioasă. Zâmbetul lui nu mai însemna mare lucru, iar al meu era unul neghiob.

Poate că era un lucru bun că zâmbetul larg şi frumos al lui Aaron dispăruse. Pe de altă pane, chiar dacă Daniel era prin preajmă, Aaron nu mă scăpa din ochi. Nu a privit în altă pane nici măcar când m-a lăsat jos din braţele lui.

Am aterizat şovăitor în picioare. Eram buimacă din cauza senzaţiilor copleşitoare care îmi copleşeau corpul, dar şi recunoscătoare că mâinile lui Aaron rămăseseră pe talia mea.

Odată ce s-a asigurat că n-o să cad, mi-a dat drumul. Dar mai întâi a tras uşor de o şuviţă de păr care-mi evadase din coadă.

Inima mi-a tresărit în piept când şi-a aplecat capul spre mine.

— Nu-i râu pentru un zeu grec, nu? a comentat el.

Vocea lui nu suna la fel de jucăuş ca în urmă cu câteva clipe, chiar înainte ca Daniel sa-mi spargă buia de euforie. Insă Aaron mi-a făcut cu ochiul, iar eu am zâmbit puţin.

Cine e bărbatul ăsta care îmi face cu ochiul şi îmi zâmbeşte?

Viitorul meu şef, cine altcineva?

Nu reprezenta oare un motiv suficient ca să port o discuţie serioasă cu fluturaşii din pieptul meu? întreaga situaţie era o păcăleală. Pe deasupra, Aaron urma să fie promovat în curând ca şef al diviziei mele, şi nu trebuia să uit acest lucru.

— Vino! m-a îndemnat el. Am zis c-o să-ţi dau de mâncare, şi sunt om de cuvânt.

Aaron îmi promisese ca o să joace rolul iubitului meu şi că o să-l joace minunat. Până acum, făcuse o treabă excelentă. Începea să mă convingă până şi pe mine că era un bărbat diferit de cel pe care îl cunoscusem la New York.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Îmi era din ce în ce mai greu să nu mă bag sub masă. Dar, dacă Isabel avea să continue cu interogatoriul despre noi, trebuia să mă ascund. Altfel, ultima mea soluţie ar fi fost s-o pocnesc pe viitoarea mireasă cu una dintre tăvile de metal pe care se aflau varietăţile de *pinchos*[57] din care ne înfruptam. Ar fi însemnat o risipă de mâncare, iar noi eram la petrecerea ei de burlaci-burlăciţe, dar asta ar fi fost singura cale să scap.

Ne aflam într-unul din cele mai frecventate baruri – *sidrerias* – din orăşelul meu natal, înconjuraţi de sporovăială clienţilor şi de mirosul uşor acru de *sidra* – cidru! de mere specific acestei regiuni. Era genul de local pe care îl poţi găsi în orice orăşel din regiunea de nord a Spaniei. Oamenii se strânseseră aici în grupuri de toate vârstele. Unii stăteau în picioare, în jurul unor mese înalte, la fel ca noi: mireasa, mirele, cavalerul de onoare, Aaron şi cu mine. Alţii stăteau aşezaţi la mese, iar câţiva se sprijineau de bar, vorbind vrute şi nevrute cu chelnerii.

M-am forţat să inspir încet, profund şi calm, în încercarea de a-mi pune gândurile în ordine, ca să mă pot eschiva de ultima întrebare a lui Isabel.

— Ei, hai! a zis soră-mea. Sune sigură că povestea despre cum v-aţi cunoscut e mai lungă!

Ochii lui Isabel sclipeau de curiozitate. Se uita când la mine, când la iubitul meu, care stătea suficient de aproape de mine încât să-mi pierd o buna parte din concentrare.

— Mă faci să-ţi scot vorbele cu cleştele, Lina! s-a lamentat soră-mea.

— Asta-i toată povestea, pe cuvânt!

Oftând, mi-am ferit ochii şi mi-am privit mâinile. Degetele mele se jucau cu paharul gol.

— Ne-am cunoscut când Aaron a început să lucreze la InTech, am adăugat. Ce altceva mai vrei să ştii?

— Vreau detaliile pe care nu mi le-ai spus.

Îmi dădeam seama că Isabel mai avea puţin şi începea să se vaite în stilul ei iritant şi insistent, care niciodată nu dădea greş. Aşa îi convingea pe ceilalţi să cedeze şi să-i ofere orice le cerea. Eu însămi fusesem în această situaţie de nenumărate ori.

Isabel şi-a înclinat capul într-o parte.

— Hei, dacă întâi v-aţi simţit atraşi unul de celălalt şi aţi făcut sex, iar abia după aceea aţi început să ieşiţi la întâlniri, e-n regulă. Nu

trebuie să vă fie ruşine. În plus, asta ar explica zvonul despre patul stricat.

Am rămas ca ia dentist.

— Charo se mişcă mai repede decât credeam, am mormăit.

L-am simţit pe Aaron apropiindu-se de mine, reducând distanţa dintre braţele noastre.

Soră-mea a continuat:

— Eu nu sunt mama, Lina. Poţi să-mi spui.

A fluturat din gene, iar Gonzalo s-a prefăcut că tuşeşte.

— Sau puteţi să împărtăşiţi cu grupul, mă rog… a zis Isabel. Dă-i drumul! Ascultăm. Mai întâi v-aţi tras-o? Şi, dacă da, de câte ori?

Daniei, care fusese suspect de tăcut pentru o persoană care ar fi trebuit să se distreze, a oftat zgomotos şi a comentat:

— Nu cred că e nevoie să ne împărtăşească informaţia asta.

Mi-am îndreptat privirea spre el. Chipul lui era lipsit de expresie.

— Mersi de intervenţie, Dani! a spus Isabel printre dinţi. O s-o las pe sora mea să decidă dacă vrea să ne povestească despre sexcapadele ei.

Of, Doamne! A zis „sexcapade”?!

Auzind schimbarea din tonul lui Isabel, Gonzalo i-a cuprins umerii cu un braţ şi a tras-o spre el. Isabel s-a relaxat imediat şi s-a scuturat de antipatia pe care o simţea, de ani buni, faţă de fratele logodnicului ei.

Oftând discret, am simţit un ghimpe de vinovăţie. Nu aveam niciun motiv să mă simt răspunzătoare pentru situaţia asta, dar, in acelaşi timp, era dificil să nu permit ca o pane din responsabilitate să mă împovăreze.

Într-o lume ideală, cavalerul de onoare nu ar fi fostul meu iubit, nu m-aş fi panicat la aflarea veştii că e logodit, în timp ce eu păream încremenită în timp şi singură, şi nici nu aş fi simţit nevoia de a-mi minţi familia şi de a mă încurca într-o plasă de minciuni. Tot într-o lume ideală, bărbatul de lângă mine s-ar afla aici fiindcă mă iubeşte, nu pentru că încheiaserăm un târg.

Însă aceste scenarii erau ipotetice, neadevărate. Şi fiecare dintre ele ilustra o imagine departe de adevăr. În lumea reală, fiecare decizie pe care o luam, fiecare alegere de-a mea avea o consecinţă. Nu există o lume perfectă, unde viaţa se desfăşoară mereu lin. Viaţa e haotică şi, adesea, grea. Nu aşteaptă să fii pregătit înainte să-ţi scoată obstacole în cale. Trebuia să înşfaci volanul şi să revii pe drumul cel bun. Şi exact asta făcusem. Asta mă adusese în situaţia de faţă.

Din păcate, singurul bărbat cu care Gonzalo avea ADN în comun nu era doar fostul meu iubit, ci şi bărbatul care fusese catalizatorul plecării mele din locul pe care-l numisem cândva „acasă”. Însă cu alesesem să am o relaţie cu profesorul meu. Cu bărbatul care avea să-i

prezinte surorii mele dragostea vieţii ei.

Viaţa nu e ideală. Are cotituri. Te învârte nebuneşte pentru un minut şi te lasă deoparte în următorul.

Contrar opiniei larg răspândite, când depusesem dosarul pentru programul de studiu care mă adusese în New York, la un an după ce totul se prăbuşise în jurul meu, nu fugisem de Daniel, ci de situaţia în care mă aruncase relaţia cu el. Totuşi, ce-i drept, el îmi frânsese inima. Şi asta înţeleseră toţi: Lina fugea din Spania, cu inima frântă. Dar suferinţa însemna mai mult decât o simplă despărţire. Ulterior, trecusem prin cel mai urât an din viaţa mea. Aproape că renunţasem la facultate, la viitorul meu, şi toate astea din cauză că nişte oameni pe care îi considerasem, la un moment dat, prietenii mei răspândiseră minciuni dezgustătoare despre mine. Şi nu mă afectaseră doar pe mine, ci avuseseră impact şi asupra familiei mele.

Tristeţea cu care mă priveau toţi s-a lipit de mine. Şi în puţinele ocazii când mă întorsesem acasă singură, tristeţea se adâncise, devenise o parte din mine.

Îmi dădeam seama că până şi părinţilor mei le era teamă că nu aveam să-mi mai revin vreodată. Era o tâmpenie. Nu mai sufeream după Daniel. Statutul meu de femeie singură nu avea nicio legătură cu el. Doar că mă chinuiam să am iar suficientă încredere în cineva ca să mă pot deschide complet. Mă ţineam la distanţă de orice lucru care avea potenţialul de a mă răni. Iar rezultatul era, de fiecare dată, unul din două: fie mă îndepărtam eu, fie eram cea de care se îndepărta respectivul tip. Dar cel puţin ieşeam fără să sufăr din situaţia cu pricina.

Cât despre Isabel, trecuse de la a-l iubi pe Daniel, pentru că i-l prezentase pe Gonzalo, la a-l ameninţa că-i retează scula. Deşi ea se transformase în cea mai înverşunată protectoare şi în cea mai mare susţinătoare a mea, despărţirea mea de Daniel nu zguduise deloc temelia relaţiei ei de iubire. Iată o dovadă pentru cât de mult se iubeau Isabel şi Gonzalo. În plus, de-a lungul anilor, acceptase că, deşi Daniel fusese parţial vinovat, ei nu făcuse altceva în afară de a fi dispus să încalce regula nescrisă despre relaţiile cu fostele studente. Societatea se ocupase de restul.

Însă greşeala lui nu-mi dădea nici mic, nici lui Isabel, nici lui Daniel dreptul de a-l forţa pe Gonzalo să ia partea cuiva.

Am scuturat din cap, încercând să alung toate acele gânduri şi amintiri.

— N-a existat nicio sexcapadă, Isa.

— Nici măcar una? Haide! Doar tu şi Aaron munciţi împreună, în plus, v-am văzut în timpul meciului. Voi doi…

Am întrerupt-o:

— A fost o întâlnire foarte plictisitoare. Nu te mai gândi la prostii!

Isabel a deschis gura. I-am dat un cot iubitului meu fals. Poate că o confirmare din partea lui Aaron avea s-o potolească.

— Aşa-i, a confirmat Aaron, cu o notă de amuzament în voce. N-a avut loc nicio sexcapadă…

Sora mea a închis gura.

— … din nefericire, a adăugat Aaron.

Am rămas gură-cască.

Nu te uita la el! Să nu pari şocată! Totul face parte din înşelătorie.

Concentrându-mi atenţia asupra surorii mele, am ignorat ultimul comentariu al lui Aaron şi am zâmbit – speram eu – firesc.

Isabel a luat sticla de *sidra* şi a turnat un *culin*[{58}] în paharul meu. Exact aşa cum se serveşte *sidra*, în mod tradiţional. După ce m-a servit, Isabel a turnat şi în paharul lui Aaron.

— Îmi ascunzi ceva, a zis Isa.

A mijit ochii la mine, după care a împins băuturile spre noi şi a adăugat:

— Se vede în ochii tăi. Bea!

Nu credeam ca soră-mea spune asta la cacealma. Nu prea mă pricepeam să mint, iar ea avea abilitatea de a mă citi ca pe o carte deschisă.

Palmele au început să-mi transpire. Soră-mea intuia ceva. Trebuia să vorbesc, să-i dau nişte detalii, fie ele şi imaginare.

Am dat pe gât băutura dintr-o singură înghiţitură, exact cum cere tradiţia. Am pus paharul gol pe masă.

Când am început să vorbesc, ochii mi-au fugit involuntar spre faţa „iubitului meu”.

— Bun! Deci, în ziua în care eu şi Aaron ne-am cunoscut…

Aaron mă privea cu interes. M-am răsucit către Isabel.

— Era o seară rece şi mohorâtă, pe 22 noiembrie…

Am simţit nevoia de a explica de ce îmi aminteam atât de bine data:

— Îmi aduc aminte pentru că era ziua mea, nu fiindcă…

M-am întrerupt şi am clătinat din cap. Abia începusem, şi totuşi mă descurcam jalnic. Iată de ce nu ar trebui să mint niciodată.

— În orice caz, se întâmpla în noiembrie, am completat.

Aaron şi-a trecut uşor mâna peste spatele meu. Atingerea m-a neliniştit la început, dar apoi, ca prin farmec, mi-a insuflat încredere, aşa cum se întâmplase în aceeaşi zi, ceva mai devreme. Habar n-aveam cum reuşea. Când şi-a plimbat degetele pe bluza mea subţire, chiar deasupra umerilor, m-am simţit mai puţin ca o impostoare.

Mi-am dres vocea, pentru că era puţin şovăielnică.

— Dar nu asta contează. În ziua când l-am cunoscut pe Aaron, Jeff – şeful nostru – ni l-a prezentat drept un nou lider de echipă.

Mângâierea lui Aaron a devenit ezitantă, apoi a încetat cu totul.

Încercând să mă concentrez asupra poveştii mele, şi nu asupra fiorilor stârniţi de atingerea lui, am continuat:

— A intrat pe uşă foarte încrezător şi hotărât. Era impunător: cu picioare lungi şi cu umeri laţi. Jur că toţi oamenii din sala de conferinţe au rămas tăcuţi. A fost de-ajuns să văd cum privea in jur, cântărind situaţia – ca şi cum căuta posibile ameninţări şi un mod de-a le elimina înainte ca acestea să se materializeze –, ca să-mi dau seama imediat c-o să fie genul de om pe care toţi îl respectă. Colegii mei păreau fermecaţi de noul nostru coleg.

Îmi aminteam perfect cum toată lumea – inclusiv eu – se holbase la noul şi chipeşul angajat, apoi dăduseră aprobator din cap, cu admiraţie şi uluire. N-aş fi recunoscut cu voce tare, dar în ziua aceea mă gândisem c-aş fi lăsat cu dragă inimă ca vocea lui profundă să mă îmbie la somn în fiecare seară, şi aş fi fost mulţumită pentru tot restul vieţii.

Am continuat povestea:

— Deci da, absolut fiecare coleg de-al meu era vrăjit. Nu şi eu. Nu m-am lăsat păcălită atât de uşor. Cât timp Jeff şi Aaron ne-au vorbit, m-am tot gândit cât de emoţionat trebuie să fi fost Aaron. Am observat cum îşi tot ridica umerii şi cum privirea îi devenea… nesigură. Am ajuns la concluzia că nu e aşa de distant precum părea. De vină erau emoţiile. Era prima lui zi de muncă în firmă, deci sigur se simţea intimidat. Mi-am zis că are nevoie de un mic impuls în direcţia bună. După o întâmpinare prietenoasă, am crezut că avea să se dea pe brazdă.

Şi apoi făcusem ceva foarte prostesc şi impulsiv. Ca de obicei.

— Dar mă înşelam foarte tare, am chicotit cu amărăciune. Poate că Aaron nu avea emoţii. N-aveam de unde să ştiu. Oricum, n-avea nevoie de niciun impuls. Nu urmărea să-şi facă prieteni. Şi, cu siguranţă, era conştient de impresia pe care o lăsa.

Dezmeticindu-mă din visare, m-au întâmpinat trei priviri confuze. Mi s-a uscat gâtul.

— Ei, evident că situaţia asta s-a schimbat, în cele din urmă, am adăugat pe un ton nu prea convingător. Acum suntem super-îndrăgostiţi. Ura!

Am ridicat mâinile în aer, am chiuit şi am încercat, pc cât posibil, să-mi recapăt stăpânirea de sine, dar gestul nu a avut deloc efectul dorit.

Isabel părea puţin dezamăgită. Aaron m-a luat prin surprindere, sărindu-mi în ajutor.

— Catalina nu se înşeală. În ziua aia, am avut emoţii, a mărturisit el.

Aaron se uita la soră-mea. Foarte bine! Aveam nevoie ca un om cu şarmul lui să dreagă ceea ce stricasem eu, cu mica mea poveste. Dar

îmi părea bine că nu se uita la mine şi pentru că nu voiam să-mi observe expresia, în timp ce-l priveam. Amintirile îmi zgândăriseră un pic resentimentele şi nu puteam să-mi ascund adevărata părere faţă de evenimentele petrecute în acea azi.

— Nu plănuiam şi nu speram să-mi foc prieteni nici în timpul acelei prime întâlniri, nici în ziua următoare, a continuat Aaron.

Nici nu mă miram. Vreme de aproape doi ani, îndurasem consecinţele acestei atitudini a lui Aaron.

— Şi transmiteam chestia asta destul de dar. Ultimul lucru pe care mi-l doream era ca vreun coleg să-şi facă o impresie greşită, crezând că nu-mi pun munca pe primul loc. Iar după părerea mea, a-ţi pune munca pe primul loc nu se pupă cu a spune glume şi a flecari despre propria familie. În ziua aceea însă, Lina a venit în biroul meu. Era puţin după ora cinci.

Aaron şi-a privit mâinile, iar pleoapele i-au umbrit, pentru o clipă, ochii albaştri.

Când mi-am amintit, inima mi-a luat-o Ia goană. *Jenă.* Sigur era reacţia fizică la retrăirea acelui moment jenant, prin cuvintele lui Aaron.

— Era îmbujorată şi avea câţiva fulgi de zăpadă în păr şi pe haină. Ţinea o pungă de cadou cu un imprimeu ridicol, cu pălării de petrecere. În timp ce o priveam, eram convins că nimerise în biroul greşit, că nu avea ce să caute acolo, cu un cadou pentru mine. Poate că-l căuta pe tipul care muncise în biroul ăla înaintea mea.

Cei de la masă îl ascultau captivaţi.

— Şi aveam de gând să-i spun asta, dar n-am apucat, fiindcă a început să turuie despre cât de friguros e New Yorkul iarna, despre cât de arţăgoşi devin oamenii când ninge, cât de haotic e oraşul. „Ca şi cum eu sunt de vină că newyorkezii urăsc zăpada", aşa a zis. „Ai zice că vremea rece le amorţeşte creierul şi devin idioţi."

Aaron a surâs sfios preţ de o clipă, după care zâmbetul i-a dispărut.

Mă zgâiam la el, sorbindu-i cuvintele. Parcă m-aş fi întors în timp, în acea zi.

Inima îmi bubuia în piept cu sălbăticie. Mă implora să pun toate întrebările ce-mi răsăreau în minte.

— A pus punga pe birou şi mi-a spus să mă uit înăuntru. Dar probabil că vremea rece îmi amorţise şi mie creierul fiindcă, în loc să fac asta, mă uitam curios la pungă. Împietrit şi… intrigat. Mă holbam la ea şi nu mă puteam hotărî ce să fac cu ea.

Exact aşa procedase, iar reacţia lui mă făcuse să intru în panică şi mă băgase în priză. Şi aşa săvârşisem a doua mea greşeală în ziua respectivă.

— Fiindcă stăteam acolo ca o momâie, Lina a băgat mâna în pungă şi a scos cadoul.

Aaron a chicotit, dar fără veselie. A sunat cam trist.

Nici eu nu râdeam. Eram prea uimită să constat că-şi amintea tot. Absolut totul. Acum aveam şi mai multe întrebări.

— În pungă era o cană. Avea o glumă imprimată pe ea: *Inginerii nu plâng. Ei construiesc poduri fi trec peste.*

Cineva a râs – poate Isabel sau Gonzalo. Inima îmi zvâcnea în gât şi în tâmple, aşa că-mi venea greu să fiu atentă la orice altceva în afară de bătăile ei şi de vocea lui Aaron.

— Şi ştiţi ce am făcut eu? a continuat falsul meu iubit» pe un ton plin de amărăciune. În loc să râd, aşa cum îmi venea să fac, în loc să-i zic Catalinei ceva amuzant, care s-o facă să-mi adreseze unul dintre acele zâmbete radioase, pe care văzusem că le oferea cu generozitate, m-am abţinut şi am pus cana pe masă. Apoi i-am mulţumit şi am întrebat-o dacă pot s-o ajut cu ceva.

Ştiam că n-ar fi trebuit să mă simt ruşinată, dar exact aşa mă simţeam. Mă simţisem mică şi prostuţă după ce el îmi refuzase cadoul cu atâta uşurinţă.

Am închis ochii, iar Aaron a continuat:

— Aproape că am dat-o afară din birou, după ce făcuse eforturi să-mi ofere un cadou, a spus Aaron, cu voce scăzută şi gravă. Un afurisit de cadou de bun-venit!

Am deschis ochii exact când şi-a răsucit capul în direcţia mea. Privirile ni s-au întâlnit.

— Ca un ticălos, am gonit-o. Până astăzi regret. Regret de fiecare dată când îmi amintesc, de fiecare dată când mă uit la ea.

Abia dacă mai respiram.

— Cât timp am irosit! Şi cât de prostesc! Aş fi putut petrece tot acel timp cu ea!

Dacă nu m-aş fi sprijinit de masă, m-aş fi prăbuşit. Picioarele mele nu mai erau capabile să-mi suporte greutatea. Corpul îmi amorţise. Aaron s-a uitat la mine; de fapt, aveam impresia că privea în adâncul fiinţei mele. Şi mă lăsa să fac acelaşi fel în ceea ce-l privea. Puteam să jur că, în această clipă, îmi dezvăluia o mică parte din el. Încerca să-mi spună un lucru pe care nu eram convinsă că-l puteam pricepe pe deplin. Oare mă ruga să-mi amintesc că toată treaba asta era o farsă? Ori mă ruga să-mi amintesc că, deşi noi doi jucam teatru, cuvintele lui tot aveau un sâmbure de adevăr?

Dar n-ar fi avut niciun sens, nu-i aşa?

Nu. Nimic nu avea sens. Nu faptul că eu uni puneam întrebări şi nici ce credeam că auzisem în cuvintele lui sau că văzusem în ochii lui.

Inima mea evadase din piept şi se transformase într-o bilă de demolare, dărâmând totul în calea ei.

— Şi ce s-a întâmplat mai departe? a întrebat o voce familiară.

— După aceea, a răspuns Aaron, după care a ridicat o mână, apoi mi-a mângâiat obrazul cu degetele, m-am purtat ca un prost – sau ca un idiot, depinde pe cine întrebi – încă puţin.

Am închis ochii şi am întrerupt contactul vizual. Simţeam cum îmi pulsează sângele în vene. Şi senzaţia lăsată de atingerea lui, chiar sub pomeţi.

— Şi, în cele din urmă, am reuşit cumva să o foc să-mi adreseze câteva cuvinte. Am convins-o că are nevoie de mine. Apoi i-am arătat, i-am demonstrat că are nevoie.

Ţineam în continuare ochii închişi. Nu aveam încredere suficientă în mine ca să-i deschid.

Nu voiam să-l văd pe Aaron. Faţa lui, buzele lui, linia serioasă a maxilarului său. Nu voiam să văd dacă se ascundea vreun secret în ochii lui albaştri, profunzi.

Îmi era foarte teamă că nu aveam să găsesc nimic în ei. Sau că urma să găsesc ceva. Totul, orice. Eram… pur şi simplu îngrozită. Confuză.

Apoi cineva a început să aplaude. Şi am auzit vocea inconfundabilă a soră-mii.

— Tu! a spus ea când am deschis ochii.

Vocea lui Isabel era ezitantă din cauza emoţiilor şi a furiei.

Nu că mi-ar fi păsat. Mă uitam din nou în ochii lui Aaron. Iar el nu-şi luase privirea de la mine.

Ce se întâmplă? Ce facem?

Sora mea a continuat să vorbească.

— Cât de frumos, Aaron! Iar tu, Catalina Martin Fernandez – mi-a pronunţat ambele nume, ceea ce anunţa probleme. Tu nu mai eşti sora mea. Nu pot să cred că mi-ai ascuns aşa ceva! M-ai lăsat să turui despre sexcapade şi dorinţă sexuală, când adevărul e mult mai frumos decât toate chestiile alea superficiale.

Adevărul. Cuvântul ăsta mi-a întors stomacul pe dos.

— Ce bine că iubitul tău e în toate minţile, nu ca tine! mi-a trântit-o Isabel. Ai mare noroc că e aici.

— Vezi? E foarte bine că sunt aici, a confirmat Aaron, cu ochii tot asupra mea.

Mi-a sărit din nou inima din piept.

— Of, Aaron!

Soră-mea a expirat zgomotos şi mi-am dat seama că era pe cale să plângă. Sau să mă ia la bătaie. Putea fi oricare dintre cele două variante.

— N-ai idee cât de fericită sunt. E cel mai frumos cadou de nuntă pe care îl puteam primi: să o văd pe sora mea, în sfârşit, cu… a zis cu o voce tremurătoare. După atâta timp, e pur şi simplu… a continuat Isabel, suspinând. Of, frate! De ce plâng, când de fapt îmi vine s-o bat?

Sigur e… sigur e… e… a suspinat din nou.

Doamne, Dumnezeule!

Mi-am luat privirea de la Aaron şi m-am uitat, fără tragere de inimă, la soră-mea.

A început să bocească. Pe deasupra, părea şi iritată.

— Probabil presiunea nunţii e de vină, a îngăimat ea.

Daniel, de care uitasem cu totul, a zis ceva în barbă şi a întins mâna după sticla de *sidra*. Era goală, aşa că a pus-o la loc pe masă şi s-a îndreptat rapid spre bar.

— *Ven aqui, tonta*[59], a spus Gonzalo, luând-o în braţe pe soră-mea.

Apoi a mimat din buze, pe deasupra capului ei: „Avem nevoie de mai mult alcool”.

Mda. Dacă mireasa se smiorcăia, numai alcoolul putea salva seara. Unde mai pui că bocea din cauza unei poveşti care nu era adevărată!

Totul era o minciună. *O farsă*.

Aaron se jucase cu adevărul, exact cum îl rugasem. Îl înfrumuseţase, îl schimbase astfel încât să fie potrivit cu şarada în care jucam noi. Nu era nimic altceva la mijloc. Eram aceiaşi Aaron şi Lina care plecaseră din New York.

Mi-am repetat încă o dată: în curând, Aaron urma să-mi fie şef.

Ai auzit, inimă toantă şi naivă? Gata cu prostiile!

Totul era o prefăcătorie.

***

Când am ajuns în următorul loc de distracţie, clubul – şi era cam exagerat să numesc aşa acest bar modest şi ponosit, care la miezul nopţii se transforma în club –, eram nouăzeci şi nouă la sută sigură că depăşisem etapa ameţelii provocate de băutură şi păşisem direct pe tărâmul beţiei.

Restul de unu la sută era împărţit. Cu tot alcoolul din *sidra* care îmi circula prin vene, îmi era greu să-mi dau seama dacă starea mea era din cauza alcoolului sau din cauza omului care mă supraveghease precum un vultur.

Aaron se oprise din băut după spectacolul lacrimogen al lui Isabel, înainte să ajungă la *sidreria* restul invitaţilor. Şi nu eram sigură că era un lucru bun. Aaron era complet treaz, iar asta însemna că mâine avea să-şi amintească absolut fiecare detaliu din această seară. Şi nu era bine. Mai ales că, de fiecare dată când mă atingea, corpul meu se trezea la viaţă, iar eu mă topeam pe podea. De fiecare dată când mă întreba dacă sunt bine sau dacă mă distrez, inima mea hotăra că pieptul meu nu e destul de încăpător, aşa că îmi cobora în stomac.

Muzica asurzitoare îmi bubuia în timpane. Vibraţiile ei mi se răspândea prin trup, până în şolduri şi picioare, în timp ce ne croiam

drum prin mulţime, în sala întunecată.

Pe când înaintam printre oameni, alături de ceilalţi invitaţi la petrecere, deodată cineva m-a împins. M-am dezechilibrat. Aaron, care păşea chiar în spatele meu, m-a prins. Şi-a petrecut braţul în jurul taliei mele şi palma lui a ajuns pe şoldul meu.

Dintr-o mişcare rapidă, m-a tras lipit de corpul lui.

Exact aşa cum mai simţisem de o sută şi ceva de ori în seara asta, in clipa când l-am atins cu spatele, sinapsele mele au fost străbătute instantaneu de un curent electric. Mi s-a încălzit fiecare centimetru de piele.

Degetele lui lungi şi puternice mi-au strâns şoldul.

Mi-am răsucit capul, ca să mă uit la el. Aveam buzele întredeschise şi probabil că privirea mea era înceţoşată – exact aşa cum mă simţeam în clipa asta. Dar, pe de altă parte, nu îmi puteam ascunde starea. Dintr-un motiv inexplicabil – poate alcoolul pe care îl consumasem sau apropierea de Aaron –, pur şi simplu nu puteam s-o maschez.

Aşa că m-am lăsat în voia acestor senzaţii şi m-am concentrat cu totul asupra lui, asupra tuturor locurilor în care corpurile noastre se atingeau şi asupra felului în care mă privea el. În timp ce ne priveam ochi m ochi, mi-am permis să-mi relaxez spatele. Iar în ochii lui albaştri s-a ivit ceva. Credeam că o să zâmbească, dar a strâns din buze, cu o expresie severă.

— M-ai prins, i-am spus, încercând să acopăr muzica asurzitoare. Eşti salvatorul meu. Întotdeauna îmi vii în ajutor, domnule Clark Kent.

Eram conştientă că vorbea alcoolul din mine. Aaron n-a răspuns. A înghiţit in sec. Cineva ne-a strigat. Voiam să-i spun lui Aaron să ignore chemarea, dar nu am apucat, fiindcă m-a tras lângă el şi m-a luat de mână.

Îmi plăcea, aşa că nu am comentat.

Aaron m-a condus prin încăpere ca şi cum el petrecuse nenumărate nopţi aici, nu eu. Barul era întunecos şi de plin de oameni care dansau. Muzica urla, iar podeaua era lipicioasă din cauza băuturilor vărsate.

Îmi plăcea la nebunie.

Şi-mi plăcea faptul că Aaron era cu mine în seara asta. Că mă proteja de cei care, din greşeală – sau ameţiţi de alcool –, mă împingeau şi mă îmbrânceau.

În clipa asta, îmi plăceau foarte multe lucruri. Şi simţeam nevoia să-i mărturisesc asta.

M-am oprit, m-am răsucit şi m-am ridicat pe vârfuri, sperând să ajung undeva aproape de urechea lui, şi nu la nivelul subsuorii, fiindcă ar fi fost jenant.

— Tu nu adori locul ăsta? Eu da. Nu se compară cu cluburile pretenţioase din New York, aşa-i?

Aaron s-a aplecat spre mine, cu buzele aproape de urechea mea, şi mi-a răspuns:

— E foarte… autentic.

A urmat o pauză. Gura lui a rămas la fel de aproape. Un fior mi-a cutreierat spatele.

— Recunosc că, la început, am fost cam circumspect.

Colţurile buzelor mi s-au ridicat puţin. Da, în mod clar, locul ăsta nu se potrivea cu stilul lui Aaron.

— Dar acum – a continuat el şi şi-a trecut uşor buzele pe sub lobul urechii mele, ceea ce m-a topit şi m-a însufleţit în acelaşi timp –, aş fi în stare să rămân aici până la răsărit. Poate chiar mai mult.

Am dat să-i răspund, dar cineva m-a împins şi am rămas fără cuvinte. Am fost îmbrâncită iar în Aaron, de data asta cu faţa. Şi am simţit instantaneu toţi muşchii fermi pe care-i văzusem strălucind în soare, acum câteva ore.

Ceva a izbucnit pe sub pielea mea.

Corpul meu mă îndemna să anulez distanţa dintre noi. Era nebunesc cât de mult îmi doream să mă lipesc de el. Simţeam nevoia asta în sânge. Ca şi cum inima îmi pompa prin corp o cantitate de sminteală pură, care anula orice urmă de raţiune. Braţele mi s-au ridicat ca de la sine şi mi-am împletit degetele pe ceafa lui Aaron. El a făcut ochii mari, apoi ceva s-a aprins în privirea iui. Aducea foarte mult a dorinţă.

Toţi cei din jurul nostru dansau pe o melodie pe care creierul meu înceţoşat părea să şi-o amintească de undeva. Era un ritm latino; decadent, distractiv, însăşi definiţia nopţilor de vară spaniole. Pe nesimţite, şoldurile au început să mi se mişte. Aaron şi-a pus palmele pe talia mea. Şi am început să dansăm. Preţ de o clipă, mi-am amintit că dansaserăm la evenimentul caritabil, nu cu mult timp în urmă. Era ironic că ne pomeneam în aceeaşi situaţie atât de curând şi că păream doi oameni complet diferiţi.

Degetele mele se jucau cu şuviţele scurte de păr care-i ajungeau pe ceafa, în timp ce ne unduiam şoldurile pe ritmul latino. Atât de fin… părul lui era atât de fin. Exact cum îmi imaginasem. Am tras puţin de şuviţe, fără să-mi dau seama de ce. Drept răspuns, Aaron m-a strâns mai tare de talie, iar sângele mi s-a înfierbântat, ajungând în tot felul de locuri… interesante.

M-am ridicat pe vârfuri. Nu aveam nevoie de o scuză ca să-i studiez faţa mai de aproape. Nu se încrunta şi nici nu zâmbea, dar era ceva diferit în trăsăturile lui. Dezinhibat. Da, asta era. Nu mai exista nici urmă din reţinerea pe care eram atât de obişnuită să o văd la el. Iar în ochii mei, faptul că era dezinhibat îl făcea mai chipeş ca oricând.

Poate că ar fi trebuit să i-o spun.

Mi-am întredeschis buzele, iar privirea lui a coborât într-acolo.

Ochii lui mi-au stârnit fluturi în stomac.

— Aaron, am început, dar am fost distrasă de felul cum mă privea.

Oare ce urma să-i spun?

— Ai încredere în mine, Catalina?

Da. Răspunsul mi-a trecut prin minte, dar nu l-am articulat. Ceva m-a împiedicat.

Aaron şi-a răsfirat degetele şi şi-a trecut degetul mare pe materialul bluzei mele. Un altul s-a strecurat pe sub tivul bluzei. M-am înfiorat.

— Încă nu ai încredere, mi-a şoptit la ureche, apoi gura lui s-au apropiat de obrazul meu şi am început să respir sacadat. Dar o să ai. O să mă asigur că ai.

Nu pricepeam. Dar ce conta, când gura lui era atât de aproape de a mea? Buzele lui s-au apropiat şi mai mult de maxilarul meu, aproape atingându-l, scoţându-mă din minţi. Daci m-aş fi mişcat, dacă mi-aş fi ridicat puţin capul şi…

Cineva a chiuit şi m-a înhăţat de braţ. Până să mă dezmeticesc, mâna m-a târât departe de Aaron.

— *Lina, nuestra cancion!* a ţipat soră-mea la mine.

Ne-am oprit într-un loc unde ringul de dans era mai puţin aglomerat.

Cântecul nostru?

Atentă la cântecul care răsuna din boxe, mi-am dat scama despre era vorba.

Era imposibil să nu recunosc melodia: *Yo Quiero Bailar,* de Sonia y Selena. Cum să n-o recunosc, dacă filmarea stânjenitoare cu soră-mea şi cu mine dansând pe acest cântec fusese arătată în repetate rânduri, la adunări de familie şi de Crăciun, în ultimii douăzeci de ani? Şi muzica, şi coregrafia noastră îmi erau întipărite în creier pentru totdeauna.

— E timpul să plătiţi! a strigat Gonzalo.

Imediat, toată lumea ne-a făcut loc mie şi lui Isabel. Restul Echipei Miresei s-a strâns în spatele nostru, pentru „a plăti” fiindcă pierduserăm Cupa Nunţii.

M-am însufleţit pe ritmul familiar.

— O să plăteşti pentru chestia asta, *bridezilla!* am urlat, ca să acopăr muzica.

Ne-am pregătit să începem dansul nostru jenant.

— Eu? a ţipat Isa, pe când ne mişcăm fundurile în sincron. O să-mi mulţumeşti mai târziu.

Ne-am învârtit cu braţele ridicate, apoi ne-am lăsat corpurile să coboare către podea.

— Ce vrei să spui? am întrebat-o.

Ne-am izbit şoldurile, continuând dansul stupid.

Restul dansatoarelor din Echipa Miresei erau în spatele nostru şi ne

imitau cât de bine puteau, deşi probabil că mişcările soră-mii şi ale mele nu erau uşor de reprodus.

— Vreau să zic că… a început Isabel când ne-am apropiat din nou una de cealaltă, faţă în faţă, şi am bătut palma pe deasupra capetelor noastre.

Apoi am început să ne lăsăm în jos pe ritmul melodiei, coborând într-un fel care se voia seducător. Dar îmi închipuiam că arăta nefiresc şi stângaci.

— După cum se uită iubitul tău la tine, cred că în seara asta o să faci sex sălbatic, a completat soră-mea.

Când am priceput, era să cad în fund.

M-am uitat la publicul nostru şi i-am zărit ochii. In ei mocnea un foc ascuns. În vreme ce corpul meu executa mişcările de dans automat, nu-mi puteam lua privirea de la acei ochi albaştri, pătrunzători.

Dansam absentă, incapabilă să privesc în altă parte. Eram hipnotizată de irisurile lui albastre, luminoase. Eu puteam da vina pe alcoolul din sânge pentru dansul ăsta, dar nu-mi dădeam seama care era scuza lui pentru că se uita atât de pătrunzător la mine.

Aaron sorbea din ochi absolut fiecare mişcare ridicolă de-a mea, ca şi cum asista la ceva mai mult decât ia o coregrafie creată de două adolescente, cu mulţi ani în urmă. Se uita la mine de parcă nu eram doar o femeie matură care executa un dans caraghios şi excentric. De parcă nu se sătura.

Nimeni nu se mai uitase aşa la mine. Niciodată.

Când s-a terminat melodia şi a început un alt hit de acum un deceniu, tensiunea dintre mine şi Aaron mi-a provocat un freamăt în pântec. Era răscolitor. Atât de răscolitor, încât m-a ameţit, m-a tulburat şi mi-a trezit un neastâmpăr irezistibil.

Mi-am adus aminte de senzaţia stârnită de corpurile noastre lipite unul de celălalt.

Inima mia luat-o la goană. Încercam să mă adun şi să-mi controlez respiraţie. Transpiraţia îmi curgea şiroaie pe spate şi pe braţe. Trupul mi-a fost cuprins de o senzaţie copleşitoare.

Aveam nevoie de aer proaspăt. Asta ajută întotdeauna.

— O să ies puţin, i-am spus lui Isabel şi am îmbrăţişat-o scurt.

Sora mea a încuviinţat din cap, distrasă de melodie. M-am răsucit spre uşă, fără să îndrăznesc să mă uit în urmă, la Aaron. Nu puteam. Pur ţi simplu… nu puteam.

Trebuia să-mi pun gândurile în ordine.

După ce mi-am croit drum printre oamenii care dansau, am păţit aburi. Noaptea era caldă şi umedă, iar briza mării pe pielea mea era bine-venită.

Senzaţia de uşurare a fost instantanee, dar de scurtă durată.

Picioarele mele păreau să cântărească o sută de kilograme fiecare.

Chiar şi aşa, aş fi ales senzaţia asta în locul celor pe care le simţisem în club. Regretam fiecare pahar de alcool băut în scara asta. Dacă aş fi avut mintea mai limpede, poate c-aş fi putut să înţeleg ce naiba se întâmplă acum şi, mai ales, de ce inima mea părea să comploteze împotriva mea.

M-am aşezat pe bordură, ca să-mi odihnesc picioarele. Era o zonă pietonală şi accesul era permis numai maşinilor rezidenţilor. Dată fiind ora târzie – aproape trei dimineaţa –, şansele ca vreo maşină să dea peste mine erau foarte mici. Aşa că mi-am luat suficient răgaz ca să încerc să potolesc starea care-mi făcea pielea să se încingă şi să mă furnice.

Cu ochii închişi şi cu coatele pe genunchi, m-am concentrat asupra muzicii care răzbătea estompat din bar.

Uşa din spatele meu s-a deschis şi s-a închis.

Am ştiut că e aici înainte să deschidă gura. Nu era nevoie să spună vreun cuvânt. Se pare că eram conectată într-un mod misterios cu acest bărbat tăcut, a cărui prezenţă îmi vorbea întotdeauna mai răspicat decât vorbele lui. I-am ascultat paşii grei. Se îndrepta spre locul unde stăteam, pe trotuarul călduţ. Aaron s-a aşezat lângă mine. Şi-a întins picioarele lungi.

Mi-a pus în poală o sticlă cu apă.

— Cred că ţi-ar prinde bine, a zis Aaron.

Senzaţia copleşitoare care mă făcuse să ies din bar încă nu dispăruse şi mă zăpăcea.

M-a înghiontit cu genunchiul, îndemnându-mă să beau.

M-am uitat la sticla din poala mea. Mă simţeam deodată extrem de obosită şi braţele-mi erau prea grele ca s-o apuc şi să desfac capacul. Tot corpul meu era greu. Iar Aaron stătea atât de aproape, masiv şi cald, parcă invitându-mă să-mi sprijin capul pe braţul lui şi să închid ochii pentru o clipă. Doar pentru un pui de somn.

— Nu adormi, scumpo! Te rog!

Aaron a luat sticla, a desfăcut capacul şi mi-a pus-o în mână.

— Bea, m-a îndemnat cu blândeţe.

Încă un ghiont cu piciorul.

Şi ce picior frumos! Probabil cvadricepsul lui avea mai mulţi muşchi decât aveam eu în tot corpul. Am dus sticla la buze, am luat o gură mare de apă şi am continuat să-l studiez.

Coapsa lui dreaptă arată foarte bine, mi-am zis în gând.

Un chicot m-a făcut să ridic privirea.

Buzele lui schiţau un zâmbet pieziş.

— Mulţumesc! a spus şi a zâmbit mai larg. Nimeni nu mi-a mai complimentat cvadricepsul.

M-am încruntat.

Am vorbit cu voce tare?! Of, la naiba!

M-am uitat la el în tăcere şi am sorbit din apă. În mod clar, eram deshidratată dacă îndrugam orice îmi trecea prin minte.

— Te simţi mai bine? m-a întrebat el.

— Încă nu, i-am zis cu un zâmbet şovăielnic. Dar îţi mulţumesc. Te duc înapoi la apartament. Haide!

A dat să se ridice.

— Nu! Aşteaptă!

Mâna mea stângă a aterizat pe coapsa lui.

— Încă nu, te rog! Putem să mai stăm puţin aici?

Ochii lui albaştri mă priveau cercetător. Nu s-a ridicat.

— Mersi, Aaron! i-am spus, iar privirea mi-a fugit din nou la picioarele lui întinse. Trebuie să-ţi spun ceva. O confesiune.

Aaron s-a încordat.

— Te-am căutat pe Google. Doar o singură dată.

Aaron a părut să reflecteze un moment. Nu a comentat. În schimb, mi-a luat sticla de apă din mână, a desfăcut-o şi mi-a făcut semn să mai beau.

M-am supus. Apoi a luat sticla goală şi mi s-a părut că mormăie ceva.

— Am găsit o mulţime de chestii, să ştii. De-asta mi-am permis să te caut numai o singură dată, am recunoscut, cu un zâmbet sfios, îmi era teamă c-o să găsesc ceva care o să-mi schimbe părerea despre tine.

— Şi ai găsit?

— Da şi nu.

Oare ceea ce găsisem îmi schimbase impresia despre Aaron? Nu puteam da un răspuns la întrebarea asta.

— Am derulat multe poze, una după alta, până când Google nu a mai avut ce să-mi arate. Vrei să auzi ce-am găsit? Am văzut o poză cu tine stând în mijlocul unui teren de fotbal. Erai cu spatele la cameră şi în mână ţineai o cască aurie. Erai întors cu spatele, dar jur că ştiam ce expresie aveai. Puteam să-mi închipui cutele care îţi încreţeau fruntea şi cum strângeai din dinţi, aşa cum faci când eşti supărat, dar nu vrei s-o arăţi.

Aaron a rămas tăcut, aşa că i-am aruncat o căutătură. Se uita la mine cu o expresie şocată.

Dar în seara asta eram Lina-Fără-Filtru şi nu-mi păsa că vorbesc sau că dezvălui prea multe.

— Apoi am găsit articole, am continuat. Toate îţi lăudau calităţile de fotbalist. Te numeau un jucător promiţător, un viitor membru al Ligii Naţionale de Fotbal. După care totul s-a oprit. Ca şi cum dispăruseşi de pe faţa pământului.

Ochii lui Aaron păreau goi, de parcă nu mai era lângă mine, pe bordura asta, în orăşelul spaniol unde crescusem.

Am continuat să vorbesc, însă nu fiindcă voiam să-l forţez să-mi dea detalii, ci deoarece, cumva, nu mă puteam opri:

— Nu cred că mulţi jucători de fotbal promiţători îşi pun casca în cui, în favoarea unei vieţi nu prea strălucitoare, aşa cum ducem noi, ca ingineri într-o companie de tehnologie.

Nu ştiam eu multe despre echipele de fotbal ale facultăţilor, dar puţinul pe care îl citisem pe Google îmi dădea dreptate.

— De când mi-ai spus că ai jucat fotbal, m-am tot întrebat ce anume te-a făcut să iei o astfel de decizie. O accidentare? Erai epuizat? Cum anume sare cineva dintr-un domeniu în altul?

I-am mângâiat antebraţul. Am crezut că gestul o să-l sperie, dar nu s-a întâmplat aşa. În schimb, cealaltă mână a lui a apucat-o pe a mea, după care a pus degetele noastre întrepătrunse pe coapsa lui.

— Nu-i nimic daca nu vrei să vorbeşti despre asta, i-am spus şi i-am strâns mâna.

Deşi eram sinceră, tot mă simţeam un pic dezamăgită la gândul că nu avea să mi se destăinuie.

Aaron a tăcut pentru o vreme. Am folosit răgazul ca să mă împac cu ideea că nu avea să se deschidă niciodată faţă de mine. Nu-l învinovăţeam. Nici cu nu fusesem complet sinceră cu el în legătură cu trecutul meu. Dar, oricât încercam să mă mint, senzaţia de gol din piept nu-mi permitea să ignor cât de dezamăgită mă simţeam. Voiam să ştiu. Voiam să sap şi să aflu totul despre trecutul lui, fiindcă ştiam în adâncul meu că aceasta era cheia pentru a-l înţelege, in sfârşit, pe bărbatul care devenise. Iar faptul că el nu îşi deschidea inima îmi amintea că, pentru el, nu eram cu nimic diferită de oricine altcineva.

— Catalina, a spus el în cele din urmă, după care a oftat prelung. Vreau să-ţi spun. Ţi-aş povesti bucuros totul despre mine.

Inima mea a început să facă tumbe. *O să-mi spună totul despre el.*

— Dar abia te ţii pe picioare. Nu eşti deloc în stare să porţi o conversaţie complexă.

— Ba sunt în stare, i-am răspuns iute. Nu sunt chiar atât de beată. O să te ascult, promit!

Deşi mă simţeam puţin mai bine, exista posibilitatea să cad în nas. Dacă mă mişcăm prea brusc. Insă asta nu avea să mă oprească.

— Hai să-ţi demonstrez. Uite!

M-am ridicat în picioare, mai mult clătinându-mă. Dar nu conta. Voiam să-i demonstrez lui Aaron că eram absolut în regulă.

Nu aveam să las să-mi scape şansa asta.

Doua mâini mari m-au apucat de talie.

— Uşurel! Să nu exagerăm cu statul în picioare, a zis Aaron, aducându-mă uşor lângă corpul lui.

Poate un pic prea aproape de corpul Iui. Dar nu mă plângeam.

— Chiar vrei aşa de mult să ştii?

— Da, vreau să ştiu totul, am mărturisit, lăsându-mă condusa de gura Linei-Fără-Filtru.

A surâs şi a început să povestească:

— Nu a fost ceva planificat. Am jucat fotbal dintotdeauna. Numai fotbal am ştiut, timp de aproape două decenii. Acasă, în Washington, taică-miu era o personalitate în lumea antrenoriatului şi a managementului sportiv.

Aaron a clătinat din cap, iar părul lui întunecat a lucit în lumina stâlpilor de iluminat.

— Ştia cum să identifice potenţialul unui jucător, făcuse aşa ceva de un milion de ori. Era cunoscut pentru asta. Aşa că, atunci când şi-a dat seama că am talentul pur despre care vorbea mereu, a fost ca şi cum întreaga lui carieră îl pregătise pentru acest moment: să aibă un fiu pe care să-l poată modela şi transforma în jucătorul perfect.

— Te-a antrenat de când erai copil? am rostit încet.

Aaron şi-a sprijinit coatele pe genunchi.

— A făcut mai mult decât atât. M-a transformat în proiectul lui personal. Avea un copil cu potenţialul de a deveni tot ce visase el. Şi deţinea metodele şi experienţa necesare pentru a face acest lucru posibil. Nu era loc de eşec. A muncit din greu ca să mă transforme în maşinăria perfectă de jucat fotbal, din clipa când picioarele mele au fost suficient de puternice ca să alerge după o minge, iar mâinile mele, suficient de mari ca să ţină una.

Aaron a tăcut. Se uita în gol.

— Amândoi am muncit pentru fotbal. Iar pentru o lungă perioadă de timp, mi-a fost bine.

M-am trezit că mă apropii mai mult de el, până ce mi-am lipit complet braţul şi umărul de trupul lui.

— Şi cum s-a schimbat situaţia? Când nu ţi-a mai plăcut să joci?

S-a uitat la mine cu coada ochiului, iar expresia i s-a mai îmblânzit.

— Poza despre care mi-ai zis mai devreme – a zis Aaron, holbându-se la strada goală – a fost făcută în timpul ultimului meu meci.

Aaron a tăcut. Îmi dădeam seama din tonul lui serios că avea nevoie de o clipă ca să se adune.

— S-a întâmplat la un an după ce a murit mama.

Mi s-a strâns inima în piept şi am simţit nevoia să-l îmbrăţişez, ca să-l protejez de durerea din vocea lui. I-am luat mâna caldă într-a mea şi mi-am strecurat degetele printre ale lui.

— În momentul acela, în timp ce stăteam acolo, văzând cum spectatorii şi coechipierii mei sărbătoreau o victorie de care mie nu-mi păsa, m-am hotărât să renunţ la fotbal. Şi am renunţat.

— Probabil a durut foarte tare să-ţi pierzi mama şi să renunţi ia ceva pentru care ai muncit toată viaţa, i-am zis, în timp ce degetul meu mare mângâia pielea caldă a mâinii lui.

— Da, a durut, a zis şi şi-a lăsat capul în jos, privindu-ne mâinile. Tata nu putea să înţeleagă. Nici măcar nu a încercat, a adăugat Aaron, cu un hohot plin de amărăciune. După diagnosticul mamei, cariera mea în fotbal se transformase în fuga perfectă. În loc să ne consolideze relaţia tată-fiu, diagnosticul ne-a transformat în antrenor şi jucător. Nimic altceva.

Pierduse multe lucruri în viaţă. Mi se rupea inima. I-am strâns mâna şi mi-am lăsat încet capul pe braţul lui.

— A zis că-mi arunc viaţa şi viitorul pe fereastră. Că o s-o dau în bară. Că, dacă într-adevăr renunţ la o oportunitate care avea să-mi schimbe viaţa, el nu vrea să aibă de-a face cu mine. Aşa că am absolvit facultatea şi am plecat din Seattle.

Aaron îmi ţinea mâna în poala lui; degetele lui le-au strâns mai tare pe ale mele. Mi-am sprijinit palma celeilalte mâini pe antebraţul lui. Doar aşa simţeam că pot să-i arăt cât de rău îmi părea pentru experienţele prin care trecuse. Fie făceam asta, fie îl cuprindeam într-o îmbrăţişare din care nu eram sigură că m-aş fi putut desprinde pentru restul nopţii.

I-am zis:

— Îmi închipui că a fost greu să creşti limitat de ideea altcuiva despre ce ar trebui şi ce nu ar trebui să fii.

Se juca absent cu degetele mele. Atingerea delicata a pielii lui îmi stârnea fiori pe braţ.

— Acum, când mă uit în urmă, îmi dau seama că a fost greu. Atunci, îmi ziceam că pur şi simplu asta-i viaţa. Mi se dădea o listă de scopuri şi eu o acceptam, a explicat Aaron, în timp ce degetul lui mare urca pe încheietura mea. Nu am fost niciodată nefericit. Dar pe urmă am înţeles că, poate, nu eram nici complet fericit.

— Dar acum eşti complet fericit, Aaron?

Degetele lui au încremenit. A răspuns fără ezitare:

— Complet? încă nu. Dar muncesc al dracului de mult ca să ajung în punctul ăla.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

Oricui ar fi fost martor la încercările mele de-a ajunge în dormitor i-ar fi fost clar ca aveam sa cad lata, cu faţa în jos. Şi nu s-ar fi înşelat. Era de mirare că mă puteam mişca, având în vedere ca tălpile abia dacă mi se desprindeau de podea.

În mod ironic – şi spre deosebire de ce-mi transmitea corpul meu –, nu mă simţisem nicicând mai trează decât atunci când am trecut de pragul acelei uşi.

Creierul îmi funcţiona la viteză maximă. Procesa tot ce-mi spusese Aaron despre trecutul lui. Răsuceam pe toate părţile cele mai mărunte informaţii pe care Aaron mi le dăduse despre trecutul lui, până am fost sigură că nu aveam să le uit.

Nu mai conta că mă clătinam pe picioare la fiecare pas şi că oboseala îmi pulsa în corp. Confesiunea lui Aaron – şi păruse că dezvăluie ceva ce protejase şi ascunsese de toţi – provocase o mică revoltă în mintea mea.

Cu siguranţă, şi în pieptul meu. Inima mea se strânsese de milă când auzisem situaţiile prin care trecuse Aaron, şi mă străduiam să accept faptul că nu trebuia să mă simt aşa sau să acţionez. Într-un fel, îmi doream să fiu beată sau suficient de ameţită încât să nu-mi pese, dar nu mai eram sub influenţa băuturii. Era trecut de cinci dimineaţa, iar efectul alcoolului se transformase într-o uşoară ameţeală care anunţa mahmureala, sugerând ca ziua care urma nu avea să fie distractivă.

Mi-am dat seama că stăteam în mijlocul dormitorului şi mă uitam în gol abia când Aaron a închis uşa în spatele lui. Când m-am răsucit, privirea mi-a poposit imediat pe paharul cu apă din mâna lui.

S-a apropiat de noptieră şi a pus paharul pe ea.

— E pentru mine?

Gestul ăsta mărunt m-a înmuiat. Aşa mi se întâmplase de fiecare dată când avusese grijă de mine, în seara asta. De data asta, gestul nu mai părea aşa de mărunt.

— Dac-o să ai atâta grijă de mine, o să-mi fie foarte greu să revin la viaţa reală.

Probabil că n-ar fi trebuit să zic asta, însă, după tot ce se întâmplase în ultimele ore, autocontrolul pe care încercam să-l menţin în preajma lui Aaron părea să dispară.

Aaron a dat aprobator din cap, iar expresia lui a devenit mai serioasă. Nu a rostit niciun cuvânt. În schimb, şi-a desfăcut primul nasture de la cămaşă, apoi s-a răzgândit şi a început să tragă de

cureaua ceasului de mână.

Simţeam că genunchii mei tremurau, aşa că m-am apropiat de marginea patului şi m-am aşezat pe cuvertură. Am oftat ostenită, relaxându-mi puţin umerii tensionaţi. Însă am încremenit când mi-am dat seama de un lucru.

Patul!

Urma să dormim în acelaşi pat.

Gândul ăsta mi-a stârnit o senzaţie ciudată în pântec şi mi-a înfierbântat pielea.

Dacă mă simţeam aşa deşi nici măcar nu ne băgaserăm în pat, nu puteam să-mi imaginez ce s-ar întâmpla când mă pomeneam că stăm amândoi sub aceeaşi pătură. Corpul lui mare şi corpul meu mic întinse pe salteaua îngustă.

Of! La naiba!

Încercând să-mi distrag atenţia de la situaţia prezenta, mi-am scos pantofii. După ce am terminat cu asta, mi-am frecat tâmplele şi mi-am impus sa mă calmez, pentru că totul era în regulă. Eram adulţi. Da, urma să împărţim acelaşi pat. Şi ce dacă?

— Cât de rău te simţi? m-a întrebat Aaron.

Am chicotit, dar a semănat mai degrabă cu sunetul scos de un om care se îneacă.

— Păi, mă simt de parcă am fost călcată de o turmă de antilope foarte nervoase şi foarte grele.

Aaron a apărut în câmpul meu vizual şi s-a oprit în faţa mea.

— Faci aluzie la moartea lui Mufasa{60}?

Degetele mi-au încremenit pe tâmple.

— Îţi place *Regele Leu*? am întrebat cu uimire.

— Bineînţeles.

— Îţi plac şi alte filme Disney?

în duda subiectului, expresia de pe chipul lui Aaron era serioasă.

— Îmi plac toate.

Să Jiu a naibii!

— Chiar şi *Regatul de gheaţă, O poveste încâlcită, Prinţesa ţi broscoiul*

Aaron a confirmat cu un gest.

— Îmi plac filmele de desene animate. Mă ajută să uit de probleme, a explicat „iubitul meu”. Sunt mare fan Disney şi Pixar.

Asta-i prea de tot! întâi mi-a povestit despre copilăria lui, iar acum zice că adoră filmele Disney!

— Care e preferatul tău?

Te rog nu spune că prefiratul tău e Up! *O să intru în stop cardiac! Te rog nu!*

— *Up.*

La dracu’! Inima mi s-a zvârcolit preţ de o clipă.

Mi-a scăpat o exclamaţie de surprindere. Doar atât am fost în stare

sa îngaim.

Am închis ochii şi am continuat să-mi masez tâmplele. Dar poate c-ar fi fost mai bine să-mi masez pieptul.

— Chiar atât de rău te simţi? m-a întrebat.

M-am uitat la el. Cel mai probabil, se întreba cât de trează sunt.

— Nu-ţi face griji! i-am zis, fluturând din mână. Mă simt bine. Nu mai sunt beată. Promit că n-o să vomit pe tine în noaptea asta.

Replica mea nu a primit răspuns. M-am crispat de jenă.

Aaron a intrat în baia mică şi m-a lăsat singură, cu stânjeneala şi gândurile mele.

În mare parte, gândurile mele aveau de-a face cu Aaron – cel care se uita la filme animate singur, acasă în special la *Up,* şi care se regăsea în personajul Cari – şi cu patul din camera asta.

M-am ridicat încet.

Privirea mea a urmărit modelul geometric de pe pătură, până a ajuns la perne. *Capetele noastre vor fi acolo, la câţiva centimetri unul de celalalt.* Simţeam un amestec ciudat de nerăbdare şi de altceva. Ceva… nou.

Trebuia să rămân cu capul pe umeri. Era doar un pat. Eram adulţi şi puteam dormi unul lângă celălalt. Acum eram… prieteni? Nu, nu credeam asta. Dar nici simpli colegi nu mai eram. Chiar dacă dădeam la o parte faptul că Aaron avea să-mi fie şef, nu mai puteam fi etichetaţi drept doi oameni care lucrau împreună, se certau des şi se chinuiau să se tolereze mai mult de zece minute. Înţelegerea noastră – această farsă a îndrăgostiţilor pe care o jucam – ne împinsese în afara zonei atent etichetate în care fuseserăm până acum. Pactul nostru ne împinsese intr-un teritoriu nou, neexplorat. Acum relaţia noastră era mai complicată decât înainte. Eram…

Eram pe punctul de-a împărţi un pat.

Trebuia să încetez cu despicarea firului în patru. Trebuia să fiu… neafectată. Mda. Dacă urma să dormim în acelaşi pat, nu era cazul să mă port ca şi cum era mare brânză. Deşi era. Să fiu a naibii, chiar era o mare chestie! Aaron îmi demonstrase acest lucru prin mângâierile lui delicate şi prin mărturisirile despre propriul trecut.

Ce-mi spusese Rosie cândva?

Lasă-ţi scopul să ajungă în univers. Vizualizează-l!

Exact asta trebuia să fac.

Aşa că m-am vizualizat pe mine însămi ca impasibilă. Dezinteresată. Neimpresionată. Eram un bulgăre de gheaţă în mijlocul unui viscol. Aveam să fiu de neclintit. Imobilă, rece şi calmă.

Da, cum să nu!

Cu acest gând în minte, m-am dus la dulap şi am scos de acolo pijamalele: o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou vechi, inscripţionat cu mesajul *Ştiinţa e mişto.* Pe de-o pane, îmi părea rău că

nu luasem nişte pijamale mai acătării. Pe de altă parte, credeam că Aaron avea să aprecieze mesajul de pe tricou. Poate că avea să-mi adreseze unul dintre zâmbetele lui piezişe care…

Nu! Un bulgăre de gheaţă nu putea avea astfel de gânduri.

Aaron a ieşit din baie în tăcere, încă purtând cămaşa, şi s-a îndreptat direct spre partea lui de dulap. Tot în tăcere, m-am strecurat în baie, ca să mă schimb şi să mă spăl.

Odată ce am terminat şi mi-am pus pijamalele, am tras adânc aer în piept şi m-am întors în dormitor.

Nu ştiam la ce să mă aştept, dar cu siguranţă nu eram pregătită să-l văd pe Aaron purtând doar o pereche de pantaloni de pijama, îi atârnau pe şolduri atât de mult, încât de sub ei se iţea betelia boxerilor. Aveau o nuanţă gri-închis, care îi scotea în evidenţă culoarea pielii.

Am ridicat privirea. Iată-l! Acel piept minunat pe care îl zărisem strălucind în soare, cu picături de transpiraţie care…

Isuse, nu, nu, nu!

Nu trebuia să mă holbez, să-l sorb din ochi de parcă nu mai văzusem un piept gol înainte. Nu era deloc indicat pentru sănătatea mea mintală.

Mi-am întors repede faţa de la el şi am început să împăturesc hainele de care mă dezbrăcasem. Cu coada ochiului, am văzut că Aaron îşi pune un tricou.

Bun! Cu siguranţă, aşa era cel mai bine.

Acoperă-ţi pectoralii perfecţi şi muşchi abdominali lucraţi, bărbat ridicol de perfect!

Am deschis sertarul comodei mici şi m-am holbat înăuntru. Mi-am dat seama că nu-mi trebuia nimic de acolo, aşa că l-am închis. Am deschis, cu totul inutil, uşa dulapului. În mod clar, mă purtam ca o imbecilă.

L-am simţit pe Aaron apropiindu-se de mine.

O atingere uşoară pe braţ mi-a întrerupt discursul moralizator lăuntric, spulberându-mi instantaneu încercările de a mă convinge pe mine însămi că sunt calmă şi neafectată.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat, în timp ce-şi plimba degetele de-a lungul braţului meu. Eşti agitată.

— Nu s-a întâmplat nimic. Sunt bine, am minţit, cu voce tremurătoare. Sunt… calmă.

Nu eram deloc calmă.

Mi-a dezmierdat încă o dată pielea. Parcă aştepta ceva. Stăteam cu spatele la el. Tăcerea se prelungea. Aaron a oftat şi a anunţat:

— O să dorm pe podea.

Vocea lui era tristă. În sfârşit, m-am răsucit cu faţa spre el. Se îndepărta. M-am întins după braţul lui şi i-am apucat încheietura cu

degetele mele subţiri. Îi simţeam pulsul zbătându-se pe sub piele.

— Nu, am şoptit. Ţi-am zis că nu-i nevoie. O să dormim în pat. Amândoi.

Am înghiţit în sec.

— Nu-mi fac griji în legătură cu asta.

Nu era chiar o minciună. Ştiam că Aaron ar fi dormit bucuros chiar şi pe marginea patului, dacă i s-ar fi părut că nu stau comod. La naiba! Ar fi dormit pe jos, dacă i-aş fi permis.

Am îngăimat:

— Eu…

Nu ştiam cum să-mi termin propoziţia. Nu îndrăzneam să adaug ceva.

Aş fi vrut să-i zic: *Nu mi-e teamă c-o să fii în pat, lângă mine. Mi-e frica de mine, de tot ce se întâmplă în mintea mea, de inima mea neroadă. Mă tem de mine şi de ce aş putea să fac. Asta mă îngrozeşte. Şarada pe care o jucăm şi care dă peste cap tot ce credeam că ştiu.*

Nu trecuse nici măcar o zi de când aterizasem în Spania, dar mi se părea că relaţia dintre mine şi Aaron se schimbase mai mult decât se schimbase în aproape doi ani.

Cum era cu putinţă?

— Spune-mi ce-i în mintea ta! Poţi să ai încredere în mine, a zis.

A ridicat mâna şi mi-a cuprins obrazul în palmă.

M-a rugat:

— Lasă-mă să-ţi arăt că poţi avea încredere în mine.

Of, Doamne! îmi doream nespus de mult să-l las.

Dar era ca şi cum aş fi sărit de pe o stâncă. Îndrăzneţ. Prea nechibzuit.

I-am întâlnit privirea. Mi-ar fi plăcut să mă pierd în ochii lui albaştri. Asta îmi alimenta frica. Nu eram deloc un bulgăre de gheaţă, aşa cum îmi doream. Gestul lui simplu – mâna sa caldă pe obrazul meu – m-a topit şi m-a dezarmat. El avea puterea asta asupra mea.

— Nu ştiu cum s-o fac, i-am zis, apăsându-mi faţa în palma lui.

Apoi, deodată, atingerea lui Aaron a dispărut, iar hainele mele - de care uitasem şi pe care le ţineam la subsuoară – mi-au fost smulse. Aaron le-a pus deoparte. Avea o privire hotărâtă.

În adâncul meu, ştiam că îmi va demonstra că pot să am încredere în el. Că aş fi putut să fac saltul ăsta. Că nu avea să mă lase să mă înec, aşa cum aveam senzaţia c-o să se întâmple.

Între noi apăruse o tensiune încărcată de dorinţa, care a schimbat atmosfera din dormitorul mic.

— Închide ochii, mi-a cerut Aaron.

M-am supus imediat.

Pentru prima oară în viaţă, am făcut ce-mi cerea Aaron fără să mă opun. Fiecare celulă a trupului meu tânjea să-i urmeze instrucţiunile,

să-l lase să-mi arate ceea ce voia să-mi arate.

Am simţit cum face un pas spre mine. Apropierea lui era ca o pătura caldă în care voiam să mă înfăşor.

Pe măsură ce clipele de aşteptare se prelungeau, fiecare simţ mi se ascuţea. Îmi auzeam respiraţia greoaie, îmi simţeam pieptul urcând şi coborând, îmi simţeam sângele curgându-mi prin vene şi ajungându-mi la tâmple. Corpul masiv al lui Aaron emana valuri de căldură care păreau să se sincronizeze perfect cu bătăile inimii mele.

Şi în timp ce liniştea se prelungea, stăteam in expectativă. În întunericul care mă înghiţise, îi aşteptam cuvintele, atingerea şi următoarea mişcare aşa cum nu mai aşteptasem nimic in viaţa mea. Ca şi cum eram gata să explodez dacă el nu făcea ceva. Savuram fiecare secundă care mă despărţea de ceea ce avea să urmeze.

— Ţi-am zis cândva că am răbdare.

I-am simţit respiraţia pe tâmplă, ceea ce mi-a stârnit un fior pe ceafa.

— Că nu mi-e teamă să lupt pentru ce-mi doresc.

Era mai aproape decât crezusem. Prezenţa lui îmi încălzea pielea, deşi corpurile noastre nu se atingeau. Însă asta se putea schimba. *Tot* ce aveam de făcut era să ridic o mână, şi aş fi putut să ating acele buze care erau aproape lipite de urechea mea. Sau l-aş fi putut împinge, ca să pun capăt torturii.

— S-ar putea să nu fi fost complet sincer cu tine, a continuat el.

Nu schiţam niciun gest. Nu am ridicat mâna, ca să-l resping, în schimb, am lăsat aşteptarea să-mi mocnească în sânge. L-am lăsat pe el să aleagă în locul meu. De parcă mă putea citi ca pe o carte deschisă, exact asta a făcut.

În sfârşit, buzele lui au atins locul acela foarte sensibil de sub ureche, stârnindu-mi fiori prin tot corpul.

— Devine din ce în ce mai greu să mă forţez să aştept, a spus Aaron şi gura lui m-a atins încă o dată în acelaşi loc Eşti pe punctul de-a mă scoate din minţi.

Apoi a chicotit şi am simţit cum respiraţia lui delicată îmi gâdilă pielea. S-a tras mai aproape de mine, iar inima a început să-mi bubuie în piept.

— Dar sunt un bărbat care se ţine de cuvânt.

Mi s-a oprit răsuflarea când buzele lui mi-au mai atins gâtul încă o dată şi au rămas acolo ceva mai mult.

Degetele lui au urcat pe braţul meu şi au ajuns pe gât, după care mi-au cuprins obrazul. Exact cum făcuse mai devreme.

— Vrei să mă îndepărtez?

Şi-a trecut încet degetul mare peste bărbia mea.

Nu mă simţeam în stare să rostesc vreun cuvânt. Am clătinat anemic din cap în chip de răspuns: nu-mi doream să se îndepărteze.

Aaron a mormăit satisfăcut, iar sunetul m-a aţâţat pe loc şi mi-a stârnit o senzaţie delicioasă în pântec.

— Deci îţi doreşti să te ating, a subliniat Aaron.

Îmi doream. Of, Dumnezeule, cât de mult îmi doream! Dar…

— Perfect!

Degetele lui au coborât pe gâtul meu şi au ajuns la tivul tricoului, dizolvând orice urmă de gând raţional. Dar în mintea mea încă suna o avertizare; exista ceva de care trebuia să ţin cont.

— Aaron, am şoptit.

Degetele lui s-au oprit chiar deasupra claviculei mele.

— Ce facem noi aici? l-am întrebat.

Tonul meu suna disperat. Am răsuflat prelung, foarte încet. Era important să spun ceva, ca să mă simt mai în siguranţă. Ca să înţeleg. Altfel, aveam să mă scufund.

— Ce facem în clipa asta e tot prefăcătorie? am întrebat.

Am înghiţit anevoie. Îmi detestam propriile cuvinte, dar nu mă puteam abţine.

— Acum doar exersăm?

O voce din mintea mea îmi urla să tac, să nu stric momentul şi să mă bucur de ceea de Aaron era dispus să-mi ofere. Însă eram îngrozită. Tremuram ca varga. Dincolo de reacţiile corpului meu la fiecare atingere şi cuvânt de-al lui, dincolo de dorinţa mea de a experimenta mai mult, mă apăsa frica.

Am simţit oftatul lui Aaron pe pielea mea şi am fost tentată să mă agăţ de el, ca să nu se îndepărteze. Probabil stricasem totul. Şi totuşi, Aaron nu s-a îndepărtat de mine.

— Dacă ţi-aş răspunde că doar ne prefacem, te-ai simţi mai bine? Dacă de asta ai nevoie, o să mă mai „prefac” un pic.

— Da, am răspuns iute.

Ştiam că aveam să regret acest răspuns. Era un joc periculos. Dar în clipa asta, singurul lucru care părea să conteze era bula de siguranţă pe care o creasem în jurul nostru. Ancora pe care îl implorasem să mi-o arunce şi de care mă ţineam cu toate puterile. Dacă aş fi analizat prea mult cuvintele lui Aaron, dacă aş fi deschis ochii, creierul meu ar fi început să funcţioneze din nou şi gurile noastre ar fi fost ocupate cu vorbitul.

Buzele lui mi-au atins pielea. Gura lui a alunecat uşor pe bărbia mea şi inima a părut să-mi revină la viaţă.

— Catalina, nu cred c-aş fi în stare să te refuz, indiferent ce mi-ai cere.

După aceea m-a sărutat pe gât. Aproape c-am gemut. Pleoapele mele au fluturat.

Aaron mi-a zis:

— Nu, nu-i deschide încă.

L-am ascultat. Aaron îmi controla total corpul.

— Aşa! Ţine-i închişi!

Drept răsplată, mi-a sărutat gâtul încă o dată, cu toată gura.

— O să prelungim jocul ăsta încă puţin.

Am simţit un gol în stomac.

— Ca să exersăm, a completat el.

Mâna care era pe obrazul meu a început să coboare tot mai mult, pe deasupra hainelor mele, pârjolindu-mi pielea, până s-a oprit pe talia mea. Mi se învârtea capul.

— Îţi pot arăta cum ar fi, a murmurat el.

A strâns în pumn materialul tricoului meu, ca şi cum se abţinea să facă mai multe. Apoi i-a dat drumul şi palma lui a revenit pe mijlocul meu.

— Dacă ai fi *cu adevărat* a mea, aş fiice asta tot timpul.

Degetele lui lungi mi-au cuprins şoldul şi m-au tras spre corpul lui. Era atât de fierbinte şi de ferm! Chiar şi dincolo de straturile de haine care ne despărţeau, îmi făcea pielea să ardă.

— Dacă ai fi a mea, ai tânji să fac asta.

Apoi, foarte încet, a micşorat restul distanţei dintre noi. Şi-a lipit atât de blând corpul de al meu, încât îl lăudam şi-l blestemam în acelaşi timp.

— Ai primi atingerea mea cu braţele deschise. Ţi-ai dori-o.

Păi, nu mi-o doream deja?

Trupul masiv al lui Aaron s-a mişcat şi spatele meu s-a lipit de o suprafaţă dură. Am pipăit-o. Dulapul. Mă ţintuia de uşa dulapului, iar eu habar n-aveam cum ajunseserăm aici. Se apăsa în mine, delicios de plăcut, protejându-mă de lumea din jur. Ca un scut uman. Mă ţinea cu picioarele pe pământ şi, în acelaşi timp, îmi înălţa simţurile. Corpul meu tânjea după şi mai mult contact. Voia să primească mai mult.

— Dac-aş fi al tău, n-aş fi în stare să trăiesc fără sa te ating.

Inima mea s-a făcut mică la auzul acestor cuvinte.

— N-aş putea sa rezist nici măcar câteva minute fără să fac asta, a adăugat, in timp ce mă strângea de talie şi îşi strecura degetul marc sub tricoul meu, lăsându-mă fără suflare.

— Sau asta.

Aaron s-a lipit şi mai mult de mine, împingându-şi şoldurile în ale mele.

Am gemut neajutorată.

Degetul lui mare a mai urcat puţin pe sub tricoul meu.

De pe buze mi-a scăpat o răsuflare tremurătoare. Nu puteam să mă mişc. Respiram greu. Fiecare nerv din corpul meu părea pe punctul de-a izbucni în flăcări. Îmi fierbea sângele, pârjolind fiecare venă şi organ. Înăuntrul meu, totul ardea.

Am gemut din nou şi am fost răsplătită cu un alt sărut. De data

aceasta, pe tâmplă. Apoi buzele lui Aaron au coborât pe faţa mea, calde şi ispititoare.

Gura lui s-a oprit la nivelul ochilor mei încă închişi. Buzele lui au plutit deasupra pleoapelor mele preţ de o clipă. Nu era un sărut, mai degrabă o atingere uşoară ca un fulg. Dumnezeule! Atingerea delicată a buzelor lui era atât de dulce, atât de al naibii de tandra, încât îmi venea să plâng.

Buzele lui au coborât, oprindu-se în dreptul nasului meu şi repetând mângâierea delicată.

Apoi a făcut la fel cu obrazul meu drept. Cu obrazul stâng. Cu bărbia.

Aaron presăra săruturi delicate oriunde se oprea. Mă răscolea cu totul.

În corpul meu a început să pulseze o nevoie pură. Când gura lui a ajuns la colţul gurii mele, mi s-a părut c-o să explodez ca o bombă dacă nu mă atingea şi acolo, dacă nu mă săruta.

Am simţit cum corpul enorm şi masculin lipit de al meu oftează Buzele lui erau foarte aproape de ale mele.

Lepădându-mă de reţineri, am ridicat o mână şi am pus-o pe braţul lui, care se sprijinea de uşa dulapului, lângă capul meu. Abia dacă puteam să-i cuprind bicepsul. Mi-am apăsat degetele pe pielea lui fierbinte. Sub atingerea mea, muşchii lui s-au Încordat. Mă întrebam dacă se abţinea să mă strângă în braţe şi să mă ridice în aer sau să facă mai mult decât să-mi ofere săruturi delicate şi atingeri uşoare.

Poate că avea nevoie de încurajarea mea, aşa că l-am strâns mai tare de braţ. Mi-am înfipt unghiile în pielea lui.

Aaron a scos un sunet grav şi gutural, care mi-a străbătut corpul şi s-a oprit chiar între picioarele mele, acolo unde nevoia aceea crescândă devenise mai intensă.

M-am agăţat de braţul lui şi corpul meu s-a arcuit din instinct. Eram pe punctul de a-l implora să mă sărute. Drept răspuns, Aaron s-a apropiat şi mai mult, s-a împins şi mai tare în mine.

Puteam să-i simt erecţia pulsând lipită de abdomenul meu.

— Lina…

Mi-a rostit numele ca şi cum recita o rugăciune.

Sau poate că era o avertizare.

— O să te sărut.

A rostit cuvintele extrem de aproape de buzele mele. Aşadar, nu mi-a rămas decât să-mi strâng degetele şi mai mult pe braţul lui, ca să nu mă descompun cu totul, pe loc. Să nu dispar înainte să-l pot atinge. Şi mi-o doream atât de tare! îmi doream totul: gâtul lui, buzele lui, bărbia lui, cuta dintre sprâncenele lui. Voiam să-mi trec degetele prin părul lui negru şi să le cobor pe piept, până la coapsele lui robuste.

Voiam ca Aaron să-şi ţină promisiunea. Voiam să mă sărute.

A urmat o atingere foarte scurtă a buzelor lui, de data asta pe buzele mele. Delicate, pline, dulci ca mierea. Îmi doream, aveam nevoie de mai mult.

— Te rog, Aar…

O uşă care s-a trântit în apartament m-a speriat şi mi-a curmat cuvintele. Gura lui Aaron s-a retras. Am deschis ochii. Am văzut un bărbat pe punctul de a-şi pierde controlul. Privirea lui era înceţoşată, tulburată de aceeaşi nevoie care pulsa în venele mele.

Şi-a sprijinit fruntea de a mea. Pieptul lui urca şi cobora, inspirând şi expirând cu greutate. La fel ca al meu. Am rămas tăcuţi câteva momente, înconjuraţi numai de sunetul sălbatic şi nestăpânit al respiraţiilor noastre.

— Mi-ai spus „Lina”.

Dintre toate lucrurile care se întâmplaseră adineauri, creierul meu zăpăcit a ales să transmită asta.

— Niciodată nu-mi zici aşa. Mi-ai spus „Lina” o singură dată.

Aaron a scuturat din cap. Am râs încetişor. Am zâmbit.

Însă acea parte din creierul meu responsabilă de raţiune a intrat în acţiune şi mi-a şters zâmbetul.

Să fiu a naibii! Aproape că ne-am sărutat.

Aaron mă avertizase c-o să mă sărute, după care aproape o făcuse. Bărbatul care mă ţinea prizonieră, lipită de dulap cu corpul lui, mă torturase cu atingerile lui, cu gura lui şi apoi aproape mă sărutase. Imediat după ce-mi spusese „Lina”. Dar…

— Dumnezeule! am şoptit. Ce naiba a fost sunetul ăla?

Aaron a ridicat capul puţin şi mi-a scrutat faţa. Ochii lui se plimbau ici şi colo, ca şi cum nu se puteau decide unde să se oprească. In cele din urmă, privirea lui a poposit asupra buzelor mele. Pentru o clipă, faţa i-a fost străbătută de un fel de suferinţă.

— Probabil c-a venit verişoara ta.

Charo.

Bineînţeles!

Aaron şi-a revenit în fire, iar chipul lui a afişat expresia obişnuită.

— Mă duc să verific, m-a anunţat, după care s-a desprins de mine.

Aproape instantaneu, corpul meu a resimţit lipsa atingerii lui Aaron. Îmi era frig şi mă simţeam dezechilibrată fără el.

Mi-am forţat picioarele să se mişte şi am păşit în urma lui, până la uşă, simţindu-mă amorţită şi zăpăcită. S-a uitat la mine înainte să deschidă uşa dormitorului.

— Catalina.

Iar numele ăsta! Nu mi-a mai zis Lina.

— Îmi pare bine că nu te-am sărutat.

Inima mi-a stat în loc.

— De ce?

— Pentru că, atunci când buzele noastre se vor contopi, n-o să fie nici pe departe o prefăcătorie. N-o să-ţi arăt cum ar fi dacă ai fi a mea. O să-ţi arăt cum *este* să fii a mea. Şi n-o să-ţi demonstrez cât de bine aş putea să te fac să te simţi, dacă aş fi al tău. O să ştii deja că sunt al tău.

A făcut o pauză. Puteam să jur că văd cum încerca să se stăpânească. De parcă se străduia să nu se repeadă la mine şi să mă lipească iar de uşa dulapului.

— Când o să te sărut, n-o să mai ai niciun dubiu că e pe bune.

CAPITOLUL DOUĂZECI

În clipa când am deschis ochii in întunericul oferit numai de o ţară unde jaluzele erau instalate cu religiozitate, mi-am dat seama ca nu eram în patul meu.

În primul rând, mă obişnuisem să mă trezesc scăldată de razele strălucitoare care se revărsau în apartamentul meu micuţ. Apoi, suprafaţa de sub mine se simţea altfel. Mai moale şi mai elastică decât cea cu care se obişnuise corpul meu. La fel şi în cazul pernei pe care îmi odihneam capul – era prea plată şi prea joasă.

Însă ceea ce mi-a transmis clar că nu mă trezisem în patul meu, că nu mă aflam în apartamentul meu din Bed-Stuy, în Brooklyn, era greutatea care se odihnea pe talia mea. Ceva greu, cald şi care semăna foarte tare cu un braţ masiv. Cu siguranţă, nu-mi aparţinea.

Durerea care îmi bubuia în cap nu mă ajuta deloc să mă lămuresc ce era cu menghina din jurul meu şi de ce nu stăteam în dormitorul meu din New York.

Am clipit de câteva ori şi mi-am dat deoparte câteva şuviţe de pe faţă. Încet, ochii mi s-au obişnuit cu întunericul.

Am cercetat cu privirea greutatea de pe talia mea.

Un braţ, aşa cum bănuisem. Presărat cu păr negru şi plin de muşchi. Mi-am plimbat privirea de-a lungul braţului musculos până sus, la umărul ce susţinea un gât puternic şi un cap care…

Mierda!

Posesorul tuturor acelor părţi pe care le studiasem in întuneric s-a mişcat. Am încremenit. Braţul viguros şi greu, agăţat de talia mea, s-a mutat puţin, palma s-a strecurat pe sub tricoul meu. Cele cinci degete mi s-au răsfirat pe piele.

Am rămas fără suflare.

Să nu te mişti, Catalina! mi-am ordonat.

Dar era dificil să nu mă clintesc, când acele degete atât de fierbinţi îmi trimiteau furnicături în tot corpul.

Între mine şi Aaron erau doar câţiva centimetri distanţă.

Aaron. Seara trecută.

Am înjurat în sinea mea, iar prin minte mi-au străfulgerat câteva imagini.

Nu, nu, nu, nu!

Degetele lui m-au mângâiat încă o dată. Bărbatul de lângă mine a scos un sunet profund, gutural.

Un vis. Toate acele imagini trebuie să fi fost desprinse dintr-un vis, fiindcă era imposibil ca noi să fi fost pe punctul de-a ne săruta. Era o

nebunie totali. Era…

Instantaneu, toate evenimentele din seara trecută mi-au năvălit în minte. Mi-au asaltat memoria, derulându-mi-se prin faţa ochilor şi forţându-mă să-mi amintesc totul.

Băusem multă *sidra*. Povestea inventată a lui Aaron, despre cum ne cunoscuserăm. Felul în care nu mă scăpase din ochi toată noaptea. Cum dansaserăm în clubul întunecat, cu podea lipicioasă, pierduţi în mulţime. Aaron stătuse cu mine, pe bordură, având grijă de mine şi povestindu-mi despre el. Se deschisese şi îmi oferise pe tavă o parte din sufletul lui. Mă lipise de dulap. Corpul meu se însufleţise – se aprinsese – datorită atingerilor uşoare ale buzelor şi degetelor lui. Lina. Aaron îmi spusese Lina, chiar înainte să-mi atingă gura cu buzele lui.

Aproape că ne sărutaserăm.

Aproape că-l implorasem să mă sărute, şi aş fi făcut chiar mai mult de-atât.

Când o să te sărut, n-o să mai ai niciun dubiu că e pe bune, spusese el, înainte să iasă din dormitor şi să verifice dacă persoana care spărsese bula noastră de nebunie era Charo.

Iar eu mă întinsesem pe pat şi filmul mi se rupsese pe loc.

La dracu', la dracu'! Mierda, joder!

Trebuia să mă dau jos din pat. Aveam nevoie de timp ca să gândesc. Departe de Aaron. Înainte să fac ceva prostesc, nesăbuit. De exemplu, să-l sărut.

Am scos un suspin pe care l-am înăbuşit ducându-mi mâna la gură. O mişcare bruscă a făcut salteaua de sub mine să salte.

La naiba!

Aaron s-a întins lângă mine.

Nu te trezi, te rog! Te rog universule, Dumnezeule, oricine! Am nevoie de câteva minute ca să mă adun, înainte să dau ochii cu ei

Aaron s-a întors în poziţia iniţială, iar respiraţia lui a rămas profundă şi constantă.

Mi-am lipit mâna de corp, extrem de lent, i-am mulţumit universului că m-a ascultat şi am promis c-o să mă revanşez. Am jurat c-o să merg la biserică împreună cu bunica, data viitoare când mai veneam acasă.

Mă purtam ca o mare laşă, dar voiam câteva minute pentru mine, ca să calmez toate gândurile care-mi treceau prin minte. Să cad la pace cu ele şi să trec mai departe, ca şi cum nu se întâmplase nimic. De asemenea, trebuia să caut o pastilă şi să scap de durerea mea de cap. Nişte cafea ar fi fost bună.

Şi primul pas era să mă dau odată jos din pat – de sub braţul de care mă agăţasem din răsputeri cu numai câteva ore în urmă – cât de repede şi silenţios cu putinţă, înainte ca Aaron să deschidă ochii şi să

mă vadă aşa, cuprinsă de panică.

I-am ridicat braţul cât mai încet, m-am răsucit pe o parte, chiar pe marginea patului şi apoi i-am pus braţul pe cuvertura. Aaron s-a mişcat, întorcându-se pe spate şi ridicând braţul care fusese deasupra mea, astfel încât i-a ajuns sub ceafa.

Mişcarea a făcut bicepsul să se flexeze, l-a făcut să pară enorm şi încântător şi…

Isuse Hristoase, Catalina!

Mi-am luat ochii de la el şi am păşit pe vârfuri. Am ieşit din cameră şi am închis uşa în spatele meu, după care mi-am sprijinit capul de uşă şi am închis ochii.

— *Vaya, vaya! Mira quien ha amantcido,* m-a întâmpinat o voce piţigăiată, din bucătărie. *Buenos dias, prima!*{61}

Deci nu scăpasem!

M-am forţat să zâmbesc.

— *Hola, Charo! Buenos dias!,* am salutat-o, îndreptându-mi spatele şi străduindu-mă să nu arăt precum o femeie care tocmai se furişase din dormitor.

Am mers la bucătărie în pas vioi. Am trecut pe lângă verişoara mea, care îmi studia fiecare mişcare, apoi am deschis dulapurile şi sertarele, în căutarea cafelei. Voiam să-mi marinez creierul cu cofeină, înainte ca Charo să înceapă interogatoriul. Sau înainte ca Aaron să se trezească şi să fiu nevoită să dau ochii cu el.

— *He dejado una cafetera preparada,* a zis Charo în spatele meu.

îmi pregătise cafeaua. Asta însemna un singur lucru: punea ceva la cale.

— *Esta ahi, mujer.*{62} *En la encimera.*

Cafeaua era pe blatul bucătăriei.

Stând în continuare cu spatele la ea, i-am mulţumit şi mi-am turnat într-o cană delicioasa băutură neagră. Spre neplăcerea minţii mele mahmure, vară-mea şi-a continuat monologul înainte să apuc să sorb din cafea.

— *Hay suficiente para ti y para tu novio.*

în traducere, era suficientă cafea pentru mine şi pentru iubitul meu.

— *Imagino que no fardară en despertarse, no? Oye si quieres ir a llamarle para que no se enfrie el cafe…*{63}*,* a continuat ea.

Dacă încerca să mă convingă să-l trezesc pe Aaron astfel încât cafeaua făcută de ea să nu se răcească, însemna că punea ceva la cale. Dar eu nu aveam de gând să mă întorc de bunăvoie în dormitor.

— *Menuda sensacion ha causado en la familia. Tu madre no podia parar de…*{64}

Şi a început să-mi povestească despre când, cum şi ce se spusese despre Aaron în cele douăzeci şi patru de ore de când sosise în ţară.

Şi se spuseseră multe.

De aceea era periculos să stăm în acelaşi apartament cu Charo. Nu avea absolut niciun filtru social şi niciun pic de respect faţă de intimitatea altuia. Sincer, mă miram că nu se vârâse în camera noastră şi nu-l sustrăsese pe Aaron din pat, ca să-l poată studia amănunţit.

Vorbele lui Charo răsunau în bucătărie. Aprobam din cap, absentă.

— *Y justo como le dije a tu madre, llegara un dia en el que Lina tendra que superar lo de Daniel.*

Adică: „Exact cum i-am spus mamei tale, Lina va trebui să-l uite, într-o zi, pe Daniel".

— *Sino se va a quedar para vestir santos y…*

Isuse! Verişoara mea tocmai folosise o expresie spaniolă pe care o uram. Îmi fusese adresată de mai multe ori, întotdeauna mormăită sau spusă în şoaptă sau, exact cum tocmai făcuse ea, tare şi răspicat. *Se va a quedar para vestir santos.* Care se traducea, la propriu, drept a-i îmbrăca pe sfinţi şi însemna ca aveam să rămân singură şi să-mi dedic viaţa lui Dumnezeu.

Mă simţeam complet neajutorată aşa, stând singură cu verişoara mea, şi nu mă puteam hotărî dacă faptul că Aaron dormea era o binecuvântare sau un blestem. Ieri, când el fusese cu mine, înfruntându-i pe Charo, pe sora mea, pe Daniel şi pe toţi ceilalţi, situaţia fusese neaşteptat de uşoară, mult mai uşoară decât acum, când eram pe cont propriu.

Mi-am dat seama că, deşi îl adusesem cu mine în Spania tocmai ca să mă ajute, nu mă aşteptasem ca stratagema să funcţioneze. Nu crezusem că urma să devenim o echipă. Nu crezusem că avea să-mi dea putere şi să mă facă să simt că nu sunt singură în situaţia asta.

Iar cel mai înspăimântător era că termenii înţelegerii noastre începuseră să se schimbe în mai puţin de o zi. Drept dovadă, ce se petrecuse azi-noapte. Aproape că ne sărutaserăm. Şi nu doar ca să exersăm sau să ne prefacem.

Ce nebunie! Eram îndeajuns de sinceră ca s-o recunosc faţă de mine însămi, dar nu şi suficient de curajoasă încât s-o rostesc cu voce tare. Eram aceeaşi laşă care se strecurase ruşinată din dormitor, ca să evite să poarte o conversaţie.

Aaron avea să devină în curând şeful meu, iar asta avea să schimbe totul. Faptul că el era aici, în Spania, în ţara mea natală, şi lua parte la nunta surorii mele drept „iubitul meu" era periculos. Era un motiv suficient ca să tremur de frică la gândul că vreun coleg de la birou ar fi aflat. Nu avea nicio legătură cu politica ciudată a companiei sau cu vreo fixaţie frustrantă de-a mea. Avusesem înainte o relaţie în care partenerul meu deţinea rolul celui superior, iar eu nu avusesem niciun pic de autoritate. Şi unde dusese relaţia aia? Doar eu intrasem în gura lumii, care nu ezitase să mă eticheteze pe mine şi munca pe care o depusesem din greu. Şi pentru ce? Ca să se distreze? Pentru a mă arăta

cu degetul? Ca să mă înjosească şi ei să se simtă mai bine?

Istoria se putea repeta, iar de data asta eu aş fi fost cea vinovată. Eu aş fi fost cea care dă cu bâta în baltă a doua oară. De data asta, mi-aş fi pus în pericol şi cariera, nu doar credibilitatea muncii mele, reputaţia mea ca femeie sau viaţa socială. Şi totul ar fi fost din cauza mea.

Am luat încă o înghiţitură de cafea şi am încercat să dau toate astea la o parte.

Orice mi s-a părut că era între mine şi Aaron trebuia să înceteze.

Fiindcă nu se putea să continue. Oricum, totul era o minciună.

Charo turuia în continuare despre Aaron. Ca prin farmec, Aaron a apărut în bucătărie. Ochii lui m-au găsit imediat, de parcă eram singura prezentă între cei patru pereţi.

Am rămas cu cana în aer. Privirea mea lacomă l-a măsurat de sus până jos. Şi cum să n-o fi făcut? Tricoul simplu, care îi acoperea pieptul lat, nu ascundea deloc corpul despre care ştiam acum că fusese lucrat în sala de sport, ani întregi. Pantalonii largi de pijama, pe care îi văzusem atârnându-i pe şolduri în seara trecută, mă ispiteau. Mă duceau cu gândul la felul în care îşi împinsese şoldurile în bazinul meu, cu o blândeţe dureros de delicioasă.

Însă privirea lui a fost cea care a dat naştere – ba nu, a reaprins – senzaţiei că un roi de fluturi se zbătea în pieptul meu. Părea odihnit, relaxat, părul lui era adorabil şi ciufulit. Dar ochii… ei bine, în ei nu se vedea nicio urmă de somn. Ei spuneau o cu totul altă poveste. Una care bănuiam că era extrem de asemănătoare cu cea care fierbea în mine.

Nelinişтea mea a crescut şi mi s-a împrăştiat în tot corpul.

Mi-am ferit privirea înainte ca visatul cu ochii deschişi să-mi înceţoşeze creierul.

— *Ay!* a ţipat Charo, făcându-mă să tresar. *Mira quien esta aqui!* Bună dimineaţa, Aaron! Tocmai vorbeam despre tine.

— Bună dimineaţa! ne-a salutat el, surprins de replica vară-mii.

Ce drăguţ! Mi se părea şocant că nu zărise mai întâi părul roşu al lui Charo.

— Sper că orice ziceaţi despre mine era de bine, a spus şi ne-a adresat un zâmbet pieziş.

— Desigur, desigur! a răspuns Charo, fluturând din mână. Am aşteptat să te trezeşti. Pun pariu că Linei îi era dor de tine.

Am înţepenit, iar capul lui Aaron s-a răsucit încet în direcţia mea.

Să fiu a naibii, Charo! Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet reţinut, pe care l-am ascuns în spatele căniі.

— Am făcut cafea proaspătă, a continuat Charo. Vrei şi tu? O bei neagră? Vrei nişte lapte? Poate şi zahăr? Brun sau alb? Sau poate nu-ţi place cafeaua? Am presupus că vrei şi tu. Dacă nu vrei, sigur că nu te

forţez să bei.

Aaron părea puţin derutat.

— Toarnă-ţi nişte cafea, am mormăit.

Aaron şi-a dres vocea şi s-a dus la cafetieră.

— O să beau o cafea! Mulţumesc, Charo!

Drept răspuns, Charo i-a adresat un rânjet satisfăcut.

Aaron şi-a turnat puţină cafea şi vară-mea a continuat să ne bombardeze cu vorbe:

— Deci v-aţi distrat ieri, *parejita*?

Verişoara mea a pronunţat ultimul cuvânt pe un ton cântat. *Parejita* înseamnă „pereche micuţă”.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Mi-ar fi plăcut să vin şi eu cu voi, dar nu mai sunt atât de tânără şi de nebunatică. Oricum, nu ca voi. Sper că patul din camera voastră încă e întreg, având în vedere cum a sfârşit celălalt. Deşi, dacă l-aţi fi stricat şi pe ăsta, aş fi observat, cu siguranţă. Pereţii din apartamentul ăsta sunt *fooaaarte* subţiri, a adăugat Charo şi ne-a făcut cu ochiul.

Aaron s-a crispat de jenă. Nu-l învinovăţeam. Şi eu am făcut la fel.

— Aţi ajuns aici foarte târziu azi-noapte. Am auzit când aţi închis uşa.

— Da. Îmi cer scuze dacă te-am trezit, Charo!

Aaron a păşit hotărât şi s-a aşezat pe unul din cele trei scaune înalte aflate lângă blatul pentru micul dejun. Fix lângă mine.

— *Ay,* nu, nu vă faceţi griji, a zis Charo în timp ce eu urmăream mişcările lui Aaron. Nu m-a deranjat. M-am bucurat că aţi ajuns acasă fără probleme.

Aaron şi-a tras scaunul mai aproape de al meu, iar mirosul pielii lui m-a izbit din plin, reamintindu-mi de noaptea trecută, când mă învăluise. Mi-am ferit privirea.

— Arunci, e bine! în regulă, i-am răspuns lui Charo, îmbujorându-mă.

— M-am trezit de câteva ori în timpul nopţii. Mă trezesc foarte uşor.

Abia dacă mai auzeam vocea lui Charo. Eram foarte conştientă că Aaron stătea foarte aproape de mine.

— Deci, dacă auziţi cumva zgomote ciudate noaptea, prin apartament, să ştiţi că eu sunt, a chicotit ea. Cu puţin noroc, n-o să intru peste voi dezbrăcaţi.

Dezbrăcaţi. Aaron *dezbrăcat.* Mintea mea parcă s-a scurtcircuitat când mi l-am imaginat gol. Am sărit repede de pe scaun.

Vreau spaţiu! Am nevoie de aer.

Nu puteam evada departe, date fiind dimensiunile bucătăriei, aşa că am deschis câteva dulapuri, asigurându-mă că stau cu spatele la Aaron până când dispărea roşeaţa care îmi încinsese faţa.

Mi-am făcut vânt cu o uşă de dulap. *Bun. Mă simt mai bine.*

Am scos un pachet de biscuiţi cu ciocolată.

— Spune-mi, Aaron – a zis Charo în spatele meu, în timp ce *rupeam* ambalajul –, ce părere ai despre orăşelul nostru? Sunt *sigură că* e foarte *diferit* de New York. Nu avem clădiri înalte, dar sunt multe locuri de vizitat. Avem natură, plaje frumoase. Coasta e uimitoare. Sunt multe activităţi de făcut.

Vară-mea a făcut o pauză, iar eu am scos un biscuit din pachet.

— Apropo, câte zile mai staţi aici? Am auzit c-aţi venit doar pentru nuntă. Ce păcat! Ar trebui să rezervaţi un sejur şi…

Soneria de la intrare a întrerupt-o pe Charo.

— Deschid eu! a anunţat iute şi a ieşit din bucătărie.

Mi-am îngustat ochii.

În timp ce mă întrebam dacă aşteptam vreo vizită, am fost luată prin surprindere când un braţ – cu care începeam deja să mă obişnuiesc – mi-a înconjurat talia şi m-a tras în spate.

Fundul meu a aterizat pe ceva tare şi fierbinte. M-am făcut imediat comodă.

Stau în poala lui Aaron.

Cuvintele lui erau ca o mângâiere la urechea mea:

— Nu mi-ai spus „bună dimineaţa”.

Mi-am îndreptat brusc spatele când mi-am amintit cum sărisem de pe scaun, ca arsă.

— Era să-mi scap biscuitul, domnule Robot!

Era atât de straniu să-i folosesc vechea poreclă! De parcă numele ăsta caraghios era dintr-o cu totul altă viaţă. A unor oameni complet diferiţi.

Aaron a chicotit, iar răsuflarea lui m-a gâdilat pe gât.

Braţul lui m-a strâns mai tare.

— Ce faci? am şoptit.

Charo avea să se întoarcă în curând.

— Mă simţeam singur, a recunoscut el, cu voce scăzută.

Cuvintele nespuse, care rămăseseră suspendate în aer, îmi suceau minţile.

Încetează! Nu te mai purta ca o proastă!

— Dacă tot trebuie să suport interogatoriul lui Charo, măcar să-mi ţii companie. În plus, îmi eşti datoare cu o conversaţie.

— Eram chiar lângă tine, în pat, am zis cu voce gâtuită. În plus, acum Charo nu-i aici.

Aaron a murmurat ceva nedesluşit, ceea ce a avut un efect răscolitor asupra pântecului meu.

— Dar o să se întoarcă. Ştii că-mi place să fiu foarte pregătit.

Ştiam. Mi-am dat seama că-l cunoşteam destul de bine.

Capul lui Charo s-a ivit în câmpul meu vizual. A făcut ochii mari şi

pe faţă i-a apărut un zâmbet ridicol de larg.

Isuse!

A aplaudat.

— Vai, uitaţi-vă la voi! *Ay Dios mio!* Sunteţi adorabili.

Aaron a râs.

— Vezi? mi-a şoptit la ureche.

De fapt, nu vedeam nimic. Îmi venea greu să mă concentrez, fiindcă eram prizonieră în poala lui Aaron.

Am dat să spun ceva, dar am rămas fără cuvinte când în bucătărie şi-a făcut apariţia altcineva.

Charo s-a răsucit în direcţia nou-venitei, al cărei păr avea aceeaşi nuanţă de roşcat ca părul vară-mii.

— *No ves, Mama? Te lo dije.*{65}

— *Tia Carmen*? am bolborosit. *Que haces aqui?*

Ce căuta mama lui Charo aici?

Femeia asta, care era o versiune mai în vârstă şi mai plinuţă a verişoarei mele, a arătat cu degetul spre mine.

— *Venir a saludarte, tonta.*

A venit ca să mă salute? Dar de ce? La urma urmei, avea să mă vadă mâine, la nuntă.

M-am uitat la Charo. Pe faţa ei se citea vinovăţia. S-a prefăcut ocupată la bufet.

Aaron s-a mişcat sub mine, şi-a flexat picioarele şi mâna lui m-a strâns mai tare de talie, ca şi cum…

Hopa!

Iubitul meu fals s-a ridicat.

— Nu ne-am întâlnit până acum, i-a zis mătuşi-mii.

Pe urmă a păşit în faţă. În tot acest timp, nu mi-a dat drumul din braţe.

— N-aş vrea s-o zbugheşti spre prima uşă, mi-a şoptit la ureche. *Soy Aaron. Encantado*{66}*,* i-a spus răspicat mătuşii mele, în timp ce mă ţinea ghemuită lângă el.

Aşadar, avea să mă care peste tot în braţe, până aveam să-i vorbesc despre seara trecută, despre acel *aproape-sărut.* Am întors capul spre el, cu ochii mijiţi.

— Nu, nu, nu! a strigat mătuşa Carmen. Poţi să te aşezi, *carino*{67}. Nu-i nevoie să fii aşa de formal! Suntem în familie.

Aaron a ascultat-o şi ne-am aşezat imediat la loc pe scaun. Charo, care dăduse târcoale prin bucătărie în timpul schimbului de replici cu mătuşa mea, a pus pe blat o tavă cu fructe, cereale, nuci, un platou cu tipuri diferite de brânză şi de *embutido*{68}, plus câteva felii de pâine.

Am făcut ochii cât cepele, întrebându-mă cum şi când ajunseseră toate astea în apartament.

— Am fost ieri la cumpărături, a explicat verişoara mea.

Am ridicat o sprânceană şi am fixat-o cu privirea. Înseamnă că plănuise totul.

— Ai încercat nişte *jamon*[{69}], Aaron? a întrebat Charo.

— Da, e delicios, dar…

Mătuşa Carmen s-a sprijinit de masă şi a intervenit în discuţie:

— Îţi place şi *chorizo*[{70}]? Ăsta e chiar bun.

— Poftim! a zis Charo, fără să-i aştepte răspunsul, şi i-a oferit câteva felii de mezeluri aranjate pe o farfurie mică. Gustă! întotdeauna le cumpăr pe cele mai bune.

„Iubitul meu" i-a mulţumit şi s-a holbat la farfurie, probabil întrebându-se daca femeile astea ascultau cu adevărat când oamenii le vorbeau. Mi s-a făcut milă de ei şi l-am bătut uşor pe braţul care încă îmi înconjura talia.

— *Y que intenciones tiene este chico con nuestra Linita?* a întrebat-o mătuşa pe Charo şi a înhăţat o felie de pâine de pe tavă. Ce intenţii are băiatul ăsta cu micuţa noastră Lina?

Am rămas cu gura căscată.

Charo a rămas pe gânduri preţ de o clipă.

— *No lo se, Mamă.*[{71}]

Ochii ei s-au îndreptat spre „iubitul meu".

— Aaron, ce intenţii ai cu Lina? Sper că nu te joci cu ea, nu-i aşa? Ce părere ai despre căsătorie? Să ştii că Lina o să împlinească în curând treizeci de…

— Charo! am întrerupt-o. *Ya basta*[{72}], am şuierat. Am doar douăzeci şi opt de ani, pentru Dumnezeu!

Aaron a chicotit în spatele meu şi i-a răspuns:

— Căsătoria e una dintre instituţiile mele preferate.

Replica asta chiar că m-a luat pe nepregătite.

Întotdeauna mi-am dorit să mă căsătoresc, a completat Aaron. Mi s-a tăiat răsuflarea.

Şi să am o mulţime de copii. Plus un câine.

Am înghiţit cu greu. Încercam din răsputeri să-mi ascund expresia şocată, să-mi bag minţile în cap şi să alung imaginile periculos de ispititoare, create de vorbele lui Aaron.

E o minciună. Spune ceea ce orice familie vrea să audă.

După care Aaron a plusat:

— Ne plac la nebunie câinii, nu-i aşa, *bollito?*

Am reuşit să închid gura şi am încuviinţat slab. Apoi, cumva, am reuşit să-mi revin.

— Tocmai de-aia o să avem o mulţime de câini, în loc de copii, am zis.

Chicotul lui Aaron mi-a gâdilat urechea.

— Dar avem timp suficient ca să vorbim despre subiectul ăsta, am rostit, cu un zâmbet forţat.

— *Ay que bien!*{73} Câini, copii, o iubire adevărată. Fix la timp înainte să îmbătrâneşti prea mult, a zis Charo, bătând din palme, iar eu i-am aruncat o privire nimicitoare. *Mujer, ne te pongas asi* - „Nu te încrunta aşa!”. Ai gustat din *jamon*, Aaron? Dacă te însori cu Lina şi te muţi în Spania, o să te bucuri de tot *jamon*-ul din lume.

Să se mute în Spania? Isuse, ce naiba voia vară-mea? Să-mi pierd minţile cu totul?

— Vezi tu, Lina a fost nevoită să plece în America acum câţiva ani, din cauza a tot ce s-a întâmplat şi…

— Charo, am întrerupt-o, iar respiraţia mi s-a înteţit. *Dejalo ya, por favor.*

Am rugat-o să lase baltă subiectul.

S-a auzit din nou soneria, iar eu am mormăit o înjurătură nu foarte discretă.

— Au ajuns! a anunţat vară-mea.

Poftim? Cine?

Apoi a luat-o de braţ pe maică-sa şi au ieşit împreună din bucătărie.

Aaron mi-a strâns mâna cu blândeţe. Am dat afară tot aerul din plămâni.

Eram extrem de nervoasă. Am hotărât să-i ignor comentariul despre căsătorie, copii şi câini, fiindcă era total irelevant.

Şi chiar l-am dat uitării imediat ce degetele lui au Început să coboare pe încheietura mea. Mângâierea era atât de delicată, dar atât de intensă, încât mi-a stârnit fiori în tot corpul.

— Relaxează-te, mi-a şoptit la ureche.

A început să schiţeze cercuri pe încheietura mea. Atingerea era lentă şi mă calma.

— Aşa! a şoptit.

Umerii mi s-au relaxat treptat, până ce mi-am lipit complet spatele de el.

Aaron şi-a sprijinit bărbia pe creştetul meu, apoi a spus:

— O să ne descurcăm.

Voiam să cred că ne puteam preface îndrăgostiţi pe parcursul reuniunii de familie de acum, din bucătăria asta mică, şi apoi mâine, la nuntă. Dar când am cedat şi mi-am sprijinit corpul de al Iui, părea să fie mai mult decât o prefăcătorie. Mi-am dat seama că nu voiam să cred că era doar o prefăcătorie. Mă simţeam foarte bine stând aici, în poala lui, în timp ce el îmi mângâia pielea, suportând bufoneriile rudelor mele.

Păream un cuplu adevărat.

Când în bucătărie s-au iţit capul mamei mele, apoi ccl al bunicii, al mătuşii şi al lui Charo, conştientizarea acestui fapt m-a izbit ca o cărămidă. Iar când Aaron s-a desprins de mine suficient de mult ca să se prezinte bunicii mele, am simţit cum cărămida aceea îşi găseşte

locul, potrivindu-se ca o piesă de Lego într-un colţişor care aşteptase să fie completat. Când mi-a cuprins din nou talia şi m-a tras în poala lui, după ce a privit în jos şi mi-a zâmbit numai mie, am ştiut cu certitudine că n-aveam să mai scot afurisita de cărămidă din piept.

Avea să rămână acolo pentru totdeauna.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI UNU

În mod surprinzător, totul mergea ca pe roate. Până acum, nu existase niciun moment ciudat sau stânjenitor, care să mă facă să-mi regret deciziile, şi nimeni nu pusese întrebări nepotrivite, din cauza cărora să-mi doresc să mă înghită pământul.

Cu puţin noroc, aveam să scap nevătămată din această cină.

Stăteam cu toţii la o masă rotundă, pe terasa unui restaurant cu vedere spre mare. Soarele apunea la orizont, aproape să atingă linia subţire care separa oceanul de cer, iar singurul sunet care se auzea în jurul nostru, în afară de discuţiile celor de la masă, era cel al valurilor izbindu-se de stâncile de pe coastă.

Cu alte cuvinte, era perfect.

Atingerea delicată a unei mâini pe braţul meu mi-a stârnit fiori pe spinare.

— Ţi-e frig? m-a întrebat cu o voce profundă, pe care începeam s-o aştept şi s-o doresc.

I-am făcut semn că nu şi m-am întors cu faţa spre el. Doar câţiva centimetri ne despărţeau corpurile, buzele.

— Nu. Mi-e bine.

Însă nu-mi era bine. Descoperisem că, de fiecare dată când Aaron stătea atât de aproape de mine, totul era departe de a fi bine.

— Doar că mă simt ghiftuită. S-ar putea să fi exagerat cu mâncarea.

— Mai poţi să mănânci şi desert?

Mi-am arcuit sprâncenele când am auzit întrebarea neobrăzată.

— Nu fi absurd, *osito!* Bineînţeles. Întotdeauna.

Buzele lui Aaron s-au curbat, iar zâmbetul i s-a oglindit in ochi, transfigurându-i faţa.

Uau! Fluturaţii din pieptul meu au început să se agite iar.

— Lina, Aaron, mai vreţi vin? ne-a întrebat tata, care stătea de cealaltă parte a mesei.

Părinţii mei insistaseră să comandăm vin, deşi nunta urma să aibă loc mâine, când alcoolul avea cu siguranţă să curgă în valuri de *sidra,* vin, *cava* şi altele. Nimeni nu se plânsese. Nici măcar Isabel sau Gonzalo, pe ale căror feţe se citeau urmările distracţiei de noaptea trecută. Dar când eşti pe tărâmul vinului, nu iei prânzul fără să comanzi o sticlă.

— Nu, mulţumesc! Mă păstrez pentru nuntă, am răspuns şi mi-am îndepărtat paharul de tata, care deja întinsese sticla.

Spre deosebire de mine, Aaron a reacţionat prea lent. Aşa că, până să dea un răspuns, tata deja îi umplea paharul.

— Vezi ce se-ntâmplă dacă nu deschizi gura la timp? i-am şoptit.

Zâmbetul lui strălucitor a revenit şi m-a descumpănit cât ai clipi. Şi apoi braţul care se sprijinea pe spătarul scaunului meu s-a întins şi Aaron m-a ciupit jucăuş de talie.

Am sărit în scaun şi aproape am răsturnat câteva pahare de pe masă.

Aaron a dus paharul la buze.

— N-o face pe şmechera! mi-a zis pe deasupra paharului, fixându-mă cu o privire care m-a făcut să mă foiesc pe scaun. Data viitoare, o să fac mai mult decât să te ciupesc.

Buzele lui au atins paharul şi a luat o înghiţitură.

Mi-am fixat privirea asupra gurii lui câteva secunde. Simţeam furnicături în pântec.

Îmbujorată, mi-am răsucit capul ca să văd dacă cineva de la masă îi auzise vorbele. Bunica mea era ocupată cu mâncatul. Gonzalo şi Isabel păreau gata să leşine de oboseală şi, probabil, de la prea multă mâncare. Părinţii mei discutau cu un ospătar. Iar Daniel – care venise singur, fiindcă părinţii lui şi ai lui Gonzalo urmau să ajungă mâine-dimineaţă – se uita foarte concentrat la telefonul lui, de parcă aparatul ăla deţinea secretele universului.

Cu câteva săptămâni în urmă, când îi anunţasem că am un iubit – după ce aflasem că Daniel era logodit şi mai fericit ca niciodată –, o făcusem din cauza panicii, după ce îmi imaginasem o scenă aproape la fel precum cea de acum. Doar că scaunul de lângă mine ar fi fost gol. Sau ocupat de cineva precum bunica mea sau logodnica lui Daniel. Ori de acea escortă pe care îmi trecuse prin cap s-o angajez. În orice caz, aş fi avut alături pe cineva care nu-mi făcea inima s-o ia la goană cu o singură privire, cineva care nu mă răscolea cu unul dintre acele zâmbete pe care începeam să le doresc cu ardoare, numai pentru mine.

În timp ce mă uitam la Daniel, mi-am dat seama de câteva lucruri. În primul rând, reacţia mea instinctivă de a minţi şi de a concepe acest plan ridicol fusese un pic cam exagerată. Apoi, să-l am pe Aaron în preajmă uşurase foarte mult situaţia, într-un mod neaşteptat. În cele din urmă – şi chiar mă străduiam să înţeleg de ce simţeam asta –, nu regretam nimic din ce se întâmplase.

Ce mare prostie! Fiindcă bărbatul în preajma căruia roşeam şi pe care nu regretam că-l am lângă mine avea să devină, în curând, şeful meu.

— Aaron – a început mama, trezindu-mă la realitate –, Isabel mi-a povestit cum v-aţi cunoscut tu şi Lina şi cum aţi început relaţia.

Ochii mamei străluceau.

— Povestea pe care ai spus-o aseară, la *sidreria,* a sunat atât de romantic! Exact ca unul din filmele alea la care ne uităm pe *Netflixul.*

— Se spune Netflix, Mamă, am mormăit. O poveste romantici la birou! Exact ca-n filme, nu?

— Doar că în cazul nostru e adevărată, a spus Aaron. *Adevărată.*

Mi-am amintit de cuvintele lui: *Am convins-o că are nevoie de mine. Apoi i-am arătat, i-am demonstrat, că are nevoie.*

Mi-a stat inima în loc.

— Deci cât de mult lucraţi împreună, de fapt?

Privirea mamei mele era îndreptată spre Aaron, iar pe buze i-a apărut un zâmbet iscoditor, care sugera că murea de curiozitate să afle cât mai multe.

— Eu şi Catalina conducem echipe diferite. Nu lucrăm la aceleaşi proiecte, dar ne vedem des, a răspuns el şi mi-a aruncat o căutătură. Iar dacă nu se iveşte ocazia să ne vedem, mă asigur eu că se întâmplă. Încerc s-o prind în pauze, să furişez o privire pe hol şi să trec pe lângă biroul ei fără un motiv anume. Orice care să-i amintească de mine pentru câteva clipe.

M-am holbat la farfuria mea goală. Era adevărat? într-adevăr, Aaron chiar avea obiceiul să tot apară din senin. Dar o făcea oare intenţionat? Scopul lui nu era să mă calce pe nervi? începeam să nu mai disting adevărul de minciună. Toate spusele lui Aaron se bazau pe un adevăr – faptul că munceam împreună, că ne ştiam de aproape doi ani. Dar mai exista şi un element înşelător: faptul că eram un cuplu îndrăgostit. Toate celelalte detalii, tot ce se încadra între aceste extreme – adică toate înfloriturile cu care Aaron împodobise atât adevărul, cât şi disimularea – ţineau de o zonă gri, pe care nu ştiam cum s-o definesc.

— *Que maravilloso!*{74} a comentat mama, zâmbind larg.

Apoi i-a tradus bunicii tot ce spusese Aaron, iar femeia în vârstă, de la care moştenisem părul uşor ondulat, a surâs larg, la rândul ei. Bunica fusese fermecată de Aaron încă de când el o salutase sărutând-o pe obraji şi îi spusese că, probabil, era mândră de nepoata ei. Chestia asta mă făcuse să rânjesc ca o idioată.

— Ştii, a intervenit tata, nu toată lumea poate să-i facă faţă Linei noastre. £ cea mai inimoasă din familie, dar poate fi un pic… s-a întrerupt şi a ridicat dintr-o sprânceană. *Ay,* care e cuvântul în engleză? Poate fi…

— O tolomacă absolută? a sugerat Isabel.

— *Oye!* am exclamat.

Tata a răspuns:

— Nu. Nu asta.

S-a scărpinat în cap.

— Scundă? a sugerat Gonzalo. Neîndemânatică?

I-am aruncat o privire indignată.

Aaron a intervenit:

— Absurd de încăpăţânată?

L-am înghiontit cu putere. M-a mângâiat blând pe braţ şi şi-a împletit degetele cu ale mele, după care le-a pus pe masă. Mă uitam la mâinile noastre contopite şi toată furia mi-a dispărut instantaneu.

Aaron afişa din nou un zâmbet care îmi înmuia picioarele. Ceva a fremătat în adâncul meu.

— *Gracias* tuturor! am mormăit.

Tata încerca în continuare să-şi amintească acel cuvânt:

— Nu e niciunul din cuvintele astea. Lăsaţi-mă să mă gândesc.

Daniel şi-a dres glasul şi a intervenit, în sfârşit, în conversaţie:

— Javier, ce-ar fi să ne spui cuvântul în spaniolă, iar noi o să-l traducem?

Mama a aprobat din cap.

— *Claro, tisa el Google*, Javier!

Caută pe Google, Javier!

— Papa, i-am spus cu un oftat, las-o baltă…

— Explozivă! a izbucnit tata. Lina noastră este explozivă.

Ei, nu suna chiar aşa de râu.

— De multe ori, e greu să-i faci faţă. Îi merge gura ca şi cum are multe de spus, dar nu suficient timp la dispoziţie. Sau râde ca şi cum nu-i pasă c-o să trezească toată casa. Poate fi şi puţin sfidătoare. Dumnezeu ştie cât de încăpăţânată e! Toată numai energie, pasiune. Din asta e făcută Lina noastră. Micul nostru *terremoto*.

„Micul nostru cutremur."

Ochii tatei au lucit în lumina lămpilor. Am simţit o împunsătură în piept.

— Dar, pentru o vreme, Lina n-a mai fost aşa. Toată lumina ei s-a stins. Să-mi văd fiica trecând prin aşa ceva nu a fost uşor. Ne-a frânt inima. Apoi a plecat în America şi, chiar dacă ştiam că asta îşi doreşte, ni s-a frânt inima şi mai tare.

Fiecare cuvânt al tatei, fiecare amintire pe care o dezgropa aproape că mă făceau să plâng.

— Dar asta a rămas în trecut, a adăugat tata. Acum Lina e aici şi se simte bine. E fericită.

Mama l-a strâns de mână.

Incapabilă să mă stăpânesc, m-am ridicat şi am înconjurat masa. Când am ajuns la tata, l-am cuprins într-o îmbrăţişare şi l-am sărutat pe obraz.

— *Te quiero, Papa.*{75}

Apoi am îmbrăţişat-o şi am pupat-o şi pe mama.

— *A ti tambien, tonta.*{76}

în tot acest timp, mi-am reţinut cu înverşunare lacrimile. Refuzam să plâng.

— Acum terminaţi! Păstraţi discursurile înduioşătoare pentru

mâine.

Am revenit la locul meu şi am întins mâna spre a lui Aaron, ca şi cum nu puteam concepe să n-o fac. Absorbită de propriul gest, mi-a sărit inima din piept când mi-am dat seama că mâna lui o căuta deja pe a mea. Degetele noastre s-au întrepătruns, iar el le-a ridicat şi mi-a sărutat dosul palmei. Totul s-a întâmplat atât de rapid, încât atunci când mâinile noastre unite stăteau iar pe masă, n-aş fi ştiut că fusese adevărat, dacă nu i-aş fi simţit urma buzelor pe piele.

Mama a vorbit, deci mi-am concentrat din nou atenţia asupra ei.

— Mă bucur foarte mult că eşti acasă, *carino*[77], mi-a zis mama.

Apoi s-a uitat la Aaron.

— Mă bucur să te văd aşa.

Zâmbetul ei a devenit mai larg, iar tristeţea i-a dispărut de pe faţa.

Am simţit o străpungere de vinovăţie, urmată de o senzaţie tulburătoare, aţâţătoare. Ceva care părea a fi şi regret, şi speranţă.

— Pentru o vreme, n-am crezut că Lina o să te aducă aici, Aaron, a zis mama. Chiar m-am întrebat dacă eşti real.

A chicotit. Puteam să jur că rămăsesem fără suflare. Mama m-a privit în ochi şi mi-a zâmbit.

— Nu te uita aşa la mine! N-ai vorbit niciodată despre vreun băiat cu care te vezi şi nici n-ai adus pe nimeni la noi. Totul a fost atât de… brusc.

— Serios, *hermanita*[78], s-a băgat Isabel, părând suspicios de interesată de subiect, noi am crezut că o să ajungi ca una dintre bătrânele alea care îşi dedică viaţa pisicilor. Numai că, în loc de pisici, ai fi avut peşti sau şopârle, fiindcă eşti alergică la blana de pisică, a adăugat ea, zeflemitor. La reuniunile de familie, vorbeam tot timpul cum c-o să îmbătrâneşti singură.

— Mulţumesc pentru încredere! am bodogănit, apoi i-am arătat limba.

Nu-mi venea să cred că spuneau aşa ceva în faţa unui bărbat despre care credeau că e iubitul meu. Chiar mai stânjenitor, o spuneau de faţă cu fostul meu iubit.

— Sunt norocoasă că te am, i-am spus lui Aaron.

M-a strâns mai tare de mână, iar eu i-am răspuns la fel.

— Nu, nu vorbeam despre asemenea subiecte, a negat mama ferm, uitându-se la soră-mea. N-o mai tachina pe sora ta, Isabel! Te măriţi mâine.

Isabel s-a încruntat.

— Ce legătură are asta cu…

Mamă a tăiat aerul cu mâna, făcându-i semn să tacă din gură.

Am râs pe înfundate când am văzut că Isabel îşi încrucişează braţele la piept.

— N-am crezut niciodată c-o să rămâi fată bătrână, Lina. Dar ne era

teamă c-o să te simţi singură, a zis mama.

Când s-a uitat la Aaron, privirea mamei s-a îmbunat.

— Dorm mai bine noaptea ştiind că nu eşti singură, că ai pe cineva pe care să te sprijini şi la care să te întorci acasă, poate cineva pe care, într-o zi, să-l numeşti „acasă”.

Bărbatul de lângă mine a spus fără să şovăie:

— Va promit că aşa va fi.

Vocea lui mi-a ajuns la urechi ca o mângâiere. Mi-a făcut inima să se zbuciume.

— O să mă aibă mereu, a adăugat el, mângâindu-mi mâna cu degetul mare. Încă nu ştie, dar am de gând să mă ţin scai de ea.

Nu m-am putut abţine să mă uit la el. După ceea ce spusese, n-am rezistat să nu-i cercetez chipul superb. N-ar fi trebuit să mă surprindă atât de mult. Aaron avea această putere asupra mea. M-am răsucit spre el. Ochii lui erau deja aţintiţi asupra mea.

Oare şi el simte aceeaşi atracţie, acea nevoie de a-mi scruta faţa, în căutarea unor răspunsuri pe care şi le doreşte?

Încercând să-mi potolesc inima, am privit agitată şi nerăbdătoare în oceanul albastru din ochii lui. Am descoperit ceva înfricoşător. Ceva care nu trebuia şi nu ar fi trebuit să fie acolo, având în vedere că ceea ce făceam noi era o farsă. Dar m-am străduit să resping ceea ce aveam dinainte, faptul că acele emoţii chiar existau în privirea lui. Sinceritate pura. Convingere. Încredere. Angajament. Toate se regăseau în ochii lui Aaron.

De parcă îmi făcea mie această promisiune, nu mamei.

Ca şi cum ceea ce declarase adineauri nu făcea parte din jocul nostru înşelător.

Dar nu puteam să accept ideea asta. Chiar dacă era dureros să mă abţin să-i cuprind gâtul cu braţele şi să-i cer răspunsuri, să-l rog să-mi spună unde anume ne găseam noi în această zonă gri, refuzam să mă joc cu întrebările care mi se învârteau în cap şi care mă tulburau.

Probabil că nu-mi doream cu adevărat să aflu răspunsuri la întrebări precum: trecuserăm de la statutul de colegi la cel de asociaţi într-o înţelegere şi, mai apoi, la cel de prieteni? Acum eram prieteni care îşi promiseseră să se susţină reciproc? Prieteni care aproape se sărutaseră şi se mângâiaseră? Chiar era adevărată promisiunea lui sau nu era decât o înflorătură? De ce ar spune aşa ceva? Nu-i era deloc milă de sărmana mea inimă? Nu vedea că nu mai eram în stare să deosebesc adevărul de minciună? însă, dacă nu era o simplă înflorătură a adevărului – un joc actoricesc, un instrument al farsei noastre –, atunci ce naiba făcea? Ce făceam noi?

Incapabilă să mai fac faţă emoţiilor din privirea lui Aaron şi să ţin piept întrebărilor şi dubiilor care-mi asaltau mintea, m-am ridicat brusc. Scaunul meu a scârţâit pe podea.

— Trebuie să merg la toaletă, am zis iute şi mi-am ferit privirea de a lui.

Apoi m-am îndepărtat repede, fără să mă uit înapoi. Nu m-am întors nici măcar o singură dată. Nici când am auzit-o pe soră-mea:

— Acum, dacă tot a plecat, putem vorbi despre mine? Eu sunt mireasa şi ar trebui să fiu în centrul atenţiei. Mă simt neglijată.

Dacă n-aş fi avut mintea vraişte, aş fi râs. Probabil m-aş fi întors la masă şi aş fi tras-o de păr pentru că se purta ca o răsfăţată încrezută şi egoistă, dar eram prea preocupată să fug. Eram din nou o laşă absolută.

M-am spălat pe mâini şi mi-am stropit faţa cu apă. Mă gândeam la nimic şi la tot în acelaşi timp, copleşită de propria-mi imbecilitate.

Când am ieşit din toaletă, nu mi-am dat seama că intra cineva. M-am ciocnit de pieptul unui bărbat.

— *Mierda!* am exclamat şi am făcut câţiva paşi în spate. *Lo siento mucho*[{79}]*,* am adăugat, înainte să observ cine era în faţa mea. Ah! Daniel!

Mi-am dat deoparte câteva şuviţe de păr de pe faţă. Mă simţeam jenată de situaţie.

Fostul meu iubit nu părea să se simtă la fel de stânjenit.

— Eşti bine? m-a întrebat în spaniolă.

Acum, că eram doar noi doi, fără Aaron în preajmă, i-am răspuns tot în spaniolă:

— Mda, sunt bine. Nu s-a întâmplat nimic grav. Pur şi simplu ne-am ciocnit.

Mi-am dres vocea şi mi-am scuturat câteva fire imaginare de praf de pe fusta plisată.

— Îmi cer scuze. Chiar a fost vina mea. Eram cu mintea aiurea.

— Nu-i nimic, Lina.

I-a apărut o gropiţă în obraz. Şi când te gândeşti că, acum câţiva ani, acea gropiţă declanşase totul! Acum nu mai simţeam nici cea mai mică emoţie observând-o.

— N-ar fi trebuit să vin în seara asta, a mărturisit Daniel din senin, ceea ce m-a readus cu picioarele pe pământ.

Am încuviinţat lent din cap, încercând să mă împac cu sentimentul straniu de milă pe care îl simţeam faţă de el. Nu se înşela. Pe tot parcursul cinei, fusese ca o fantomă. Nimeni nu i se adresase – îi înţelegeam, dat fiind ce se întâmplase între noi – şi nici el nu luase cuvântul. Să fi fost în locul lui, nu aş fi acceptat să vin la cină.

— Nu. E bine c-ai venit, dacă tu ai crezut că trebuie să fii aici, am zis şi mi-am împreunat mâinile, ca să nu le foiesc, stângace. Ai făcut-o pentru Gonzalo. E foarte curajos din partea ta.

A râs cu amărăciune şi m-a contrazis:

— Nimeni de la masă aia n-ar fi de acord cu tine. Poate cu excepţia

lui Gonzalo, iar el nu ar folosi cuvântul „curajos”.

Daniel şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

Din nou, nici în privinţa asta nu se înşela. Părinţii mei fuseseră mereu politicoşi cu Daniel, însă doar de dragul lui Gonzalo şi al lui Isabel. Ştiau cât de important este Daniel pentru Gonzalo şi că, dacă n-ar fi fost Daniel, nu l-ar fi avut pe Gonzalo în viaţa lor. Iar ei îşi iubeau ginerele la nebunie. Totuşi, nu aveam nicio îndoială că nu aveau să-l ierte vreodată pe Daniel pentru că-mi frânsese inima, pentru că jucase un rol în ceea ce trăisem acum mulţi ani.

— Uite, a zis Daniel, apoi a răsuflat prelung. Ştiu că probabil e prea târziu, dar vreau să-ţi spun că-mi pare rău. Nu cred că ţi-am zis-o vreodată.

Într-adevăr, nu-şi ceruse iertare niciodată.

— Nu am vrut să se întâmple aşa. Nu mi-am închipuit că e posibil.

Bineînţeles că nu. Iar asta fusese o pane din problemă, nu? El mă târâse în acea situaţie, iar când totul se înrăutăţise, abandonase nava. Şi mă lăsase să mă scufund odată cu ea. Fusesem trasă în adâncuri şi după aceea trebuise să mă lupt ca să ies la suprafaţă. Singură.

Scuza lui venea mult prea târziu, dar cel puţin primeam, în sfârşit, una. Chiar şi asta conta.

— Ce-a fost, a fost, i-am zis.

Eram sinceră, deşi, pe de-o parte, nu puteam să uit că el jucase un rol important într-un eveniment dureros, care îmi lăsase cicatrice în suflet.

Am încercat să-l liniştesc:

— Nu-ţi face probleme în legătură cu ce-a zis tata. E un pic sentimental.

Am fluturat din mână, vrând să-i transmit că era un fleac, dar m-am oprit când mi-am dat seama că nu-i eram datoare cu nimic lui Daniel. Nu era cazul să încerc să-l înveselesc.

Mi-am dres glasul şi am adăugat:

— Ştii că o nuntă scoate şi ce-i mai bun, şi ce-i mai rău din oameni.

Eu eram dovada vie a acestui fapt: iubitul meu fals stătea la masă cu familia mea şi dădea ochii cu fostul meu iubit, proaspăt logodit.

Nu faptul de a mă întoarce acasă fără pereche, pentru nunta lui Isabel, reprezentase o problemă, nici că urma să-l văd pe Daniel. Mă îngrozise ideea de a înfrunta restul lumii în timp ce îl întâlneam pe el. Era vorba despre faptul că aveam să dau cu ochii de toţi cei care mă văzuseră crescând, îndrăgostindu-mă, apoi cu inima frântă şi un pic debusolată pentru o vreme, după care plecând în altă ţară. Mă temusem să-l revăd pe Daniel care, în mod cert, îşi reclădise viaţa, pe când eu nu reuşisem s-o refec pe-a mea. Acestea fuseseră motivele panicii mele.

Cât de stupid! Cât de prostesc fusese să permit ca aşa ceva să mă

împingă spre minciună! Să concep şi să le ofer această imagine ridicolă despre mine, imagine care credeam că avea să mă înfăţişeze drept întreagă şi fericită în ochii lor.

Acum, în timp ce stăteam în faţa catalizatorului acestui dezastru, înţelegeam că totul fusese al dracului de prostesc.

— Sper c-o spui sincer, Lina. E mai bine să lăsăm totul în urmă, a zis Daniel. Eşti fericită acum, cu el? Eşti mulţumită de viaţa ta? m-a întrebat şi şi-a înclinat capul într-o parte. Nu pari complet fericită.

Mi s-a uscat gâtul şi am căscat ochii, încercând să-i înţeleg vorbele.

— Bineînţeles că sunt fericită, am răspuns, cu voce pierită.

Simţeam un amestec de uluire şi de frică de a fi trasă la răspundere pentru minciuna mea.

— Sunt fericită, Daniel, am repetat, iar cele două emoţii din sufletul meu s-au transformat în altceva, ceva care semăna mult cu amărăciunea.

— Eşti sigură? m-a întrebat calm, pe un ton încrezut şi condescendent, care m-a făcut să mă zbârlesc, jignită. Ai zice că Aaron ăsta e un tip care face *stand-up comedy*. Deşi pare un pic… anost. Rigid, a continuat Daniel.

Am închis ochii pentru un moment, cuprinsă de pornirea de a-i lua apărarea lui Aaron.

— Dar probabil că e potrivit pentru tine. De când l-am cunoscut, l-am văzut stând doar în dreapta ta, a chicotit Daniel. Atitudinea asta de câine de pază nu e stilul meu, dar îi înţeleg farmecul.

Am rămas gură-cască. Nu-mi venea să-mi cred urechilor.

— Dar eşti într-adevăr fericită, Lina? Te cunosc, şi asta nu e Lina cea senină pe care o ştiam. Ai fost tensionată încă de când ai venit aici. Ca să fiu sincer, sunt îngrijorat.

Îngrijorat? Am clipit de câteva ori, nedumerită.

Fusesem tensionată, cu siguranţă. Dar nu avea nicio importanţă dacă era adevărat ceea ce credea el. Mă deranja că Daniel avea impresia că are dreptul să contrazică orice îi spun.

Fără să-mi observe furia crescândă, Daniel a continuat:

— Poate că tensiunea ta e din cauză că te-ai întors acasă. Sigur se pune multă presiune pe tine. Sau poate te supără faptul că Isabel se mărită, iar tu nu.

Am rămas fără suflare.

— Ori poate e din cauza lui Aaron. Habar n-am, dar…

— Încetează! am şuierat.

Ceva s-a aprins în interiorul meu, ca un foc în aer liber. Puteam să simt până şi trosniturile şi sfârâitul limbilor dc foc care pârjoleau resturile răbdării mele.

— Să nu-ndrăzneşti să faci asta, Daniel!

Faţa lui a căpătat o expresie confuză.

— Ce anume?

— *Ce anume?* am repetat, iar vocea mi-a urcat cu o octavă.

Am închis ochii şi am încercat din răsputeri să-mi recapăt calmul.

— Nu te preface că-ţi pasă de mine ori că mă cunoşti! i-am zis apăsat. Nu ai niciun drept să-mi judeci fericirea sau să te îndoieşti de ea.

Respiraţia mi s-a înteţit. Furia clocotea în mine.

— Aşa că nu-mi mai arunca în faţă orice crezi tu că ştii sau că vezi! Ai pierdut dreptul ăsta cu mult timp în urmă.

A clătinat din cap şi a oftat zgomotos.

— Mereu mi-a păsat de tine, Lina. Mereu o să-mi pese. De-asta îmi fac griji pentru tine. Pur şi simplu încerc să port o conversaţie.

— Ţi-a păsat mereu? O să-ţi pese mereu de mine?!

— Bineînţeles. Eşti ca o soră mai mică pentru mine. Suntem pe cale de-a deveni rude.

În adâncul meu, ceva s-a transformat în gheaţă. Ajn înlemnit.

— Acum sunt ca o soră mai mică pentru tine?

Afirmaţia lui îmi lăsase un gust amar.

— La dracu'! îţi baţi joc de mine, Daniel?!

A afişat o expresie care voia să transmită autoritate. Cunoşteam expresia asta de când stătusem în bancă, în sala de cursuri.

— Nu fi aşa, Lina!

— Cum să nu fiu?

A ţâţâit compătimitor. Încerca să mă facă să mă simt inferioară.

— Nu fi copil! Acum suntem amândoi adulţi. Poţi să vorbeşti şi să te comporţi pe măsură.

Acum. A spus *acum.* Şi când anume nu fusesem un adult? în timpul relaţiei noastre?

— Adică eram un copil când noi doi am fost împreună, Daniel? Când te întâlneai cu mine şi mă făceai să mă simt specială şi-mi spuneai că mă iubeşti? Pentru tine eram un copil atunci când te-ai descotorosit de mine cât ai zice peşte, după ce ţi-a mirosit a necaz? Asta ar explica de ce primesc o scuză abia acum, când mă consideri demnă de una, după ce am devenit, în sfârşit, „adult".

Am făcut un pas în spate. Bătăile inimii îmi răsunau în timpane. El a rămas nemişcat.

Am scuturat din cap, apoi am râs cu amărăciune.

— Ştii ce? Am depăşit despărţirea noastră. Nu-ţi datorez absolut nimic. Şi nici tu mie. Niciodată nu ţi-a păsat de mine, Daniel. Altfel, nu i-ai fi lăsat să mă mănânce de vie.

Am înghiţit cu greu, respingând amintirile care încercau din răsputeri să iasă la suprafaţă.

— Chiar îmi doresc să nu-mi fi spus toate astea, Daniel. Vorbesc serios. Fiindcă, în ultimele minute, am pierdut puţinul respect pe care-

l mai aveam faţă de tine.

Stătea în faţa mea, nemişcat. Am mai făcut un pas în spate.

Rămăsese înmărmurit.

— E-n regulă, am adăugat. Nu aştept nimic din partea ta. După cum ţi-am spus, ce-a fost, a fost.

A închis gura şi şi-a lăsat umerii în jos, într-un gest care, speram eu, exprima acceptare.

— Vreau să ştii un lucru: *sunt* fericită.

Şi chiar eram. Fericită şi confuză. Da, inima mea era tulburată, dezorientată şi îngrozită. Dar exista o forţă care părea să despice carapacea de teamă care-mi acoperea sărmana inimă epuizată. O forţă ce se strecura printre crăpături şi voia să elimine toate dubiile. Ceva care promitea siguranţă şi confort.

Dar nu-i datoram lui Daniel aceste explicaţii, ci altcuiva.

Cineva la care trebuia să mă întorc.

Eram gata să mă răsucesc pe călcâie şi sa plec, când o persoană care reuşea întotdeauna să-mi aducă un zâmbet pe faţă s-a ivit de după colţ.

— Ce faci aici de atâta timp, *carino!* m-a întrebat bunica, in spaniolă, şi s-a uitat la Daniel. Aha, înţeleg!

I-a aruncat o căutătură piezişă şi apoi l-a ignorat cu totul. Când s-a uitat din nou la mine, buzele ci se arcuiau şi pe faţa avea o expresie ştrengară.

— Iubitul tău arată ca un căţeluş abandonat, mi-a spus luându-mă de braţ, ceea ce m-a făcut imediat să mă simt mai bine. Ţi-a comandat desert şi se tot uită lung încoace, ca şi cum se abţine să vină după tine.

Am simţit cum un freamăt plăcut îmi cuprinde pieptul.

— Serios?

Bunica m-a bătut uşor pe braţ.

— Bineînţeles, *boba*{80}. Nici măcar nu a cerut două linguriţe, deci ştie că n-are rost să-ţi ceară să împărţi desertul cu el, a adăugat bunica, ironic.

Am încercat să ignor freamătul care mi se răspândea în piept.

— El… chiar e perfect, am rostit încet, spre surprinderea mea.

— Da, a răspuns bunica imediat. Tocmai de-aia n-ar trebui să-l laşi singur atâta timp. E prea arătos pentru binele lui.

Şi pentru binele meu.

— Crezi că mâine, la nuntă, o să danseze cu mine?

— Probabil că da, bunico.

Nu mă îndoiam că avea s-o facă.

— Dar numai dacă-l rogi frumos.

A chicotit. Urma să mă lupt cu propria bunică pentru atenţia „iubitului meu”.

Apoi femeia care îmi adusese pe ascuns, de un milion de ori,

ciocolată după ora de culcare m-a condus la masă, unde familia mea discuta însufleţită.

Chiar înainte de-a ajunge la masă, *abuela* mi-a zis cu voce scăzută:

— Pe vremea mea nu existau astfel de bărbaţi. Bunicul tău a fost chipeş, dar nu atât de chipeş. Însă nu mi-a câştigat inima cu aspectul fizic, a completat bunica, după care mi-a făcut cu ochiul. Ştii ce vreau să zic…

— Bunico! am şoptit scandalizată.

M-a bătut uşurel pe braţ.

— Nu face pe mironosiţa cu mine! Sunt bătrână. Ştiu eu mai bine. Du-te!

Ochii lui albaştri s-au pironit imediat asupra mea. Aaron s-a uitat rapid la bunica şi apoi în spatele meu. Privind în jur, am observat că Daniel era cu câţiva paşi în urma noastră.

După ce m-am despărţit de bunica, m-am îndreptat spre aşa-zisul meu iubit. Pe chipul lui superb se citea neliniştea. Avea maxilarul încleştat şi era încruntat. Când privirea lui a găsit-o din nou pe a mea, în ochii lui am zărit întrebări şi dorinţa de-a mă proteja, aşa cum simţisem şi eu faţă de el, cu puţin timp în urmă, când Daniel îi menţionase numele.

Aaron era îngrijorat. Se abţinea să mă întrebe ce naiba se întâmplase. Îi păsa de mine. Şi avea să mă apere, să mă ţină în braţe sau doar să stea lângă mine, dacă l-aş fi rugat. Eram sigură. La naiba! Ar fi făcut-o şi dacă nu l-aş fi rugat.

Grijă adevărată, sinceră. La polul opus faţă de ceea ce pretindea Daniel că simte.

M-am aşezat încet pe scaun şi mi-am luat un scurt răgaz ca să-mi aştern un zâmbet calm pe faţă. O expresie neutră. Dar probabil că pe faţa mea se citea tulburarea, după schimbul de replici cu Daniel. Când m-am răsucit spre Aaron, ochii lui au scăpărat.

M-am forţat să zâmbesc larg. Un muşchi a zvâcnit pe maxilarul lui.

Soră-mea a început să vorbească aiurea din nou, dar habar n-aveam ce zice. Mintea mea era în altă parte.

Îmi ţineam mâinile în poală când am simţit palma lui Aaron pe ele. Pentru a doua oară în seara asta, ne-a împreunat mâinile. Ne-am împletit degetele. Mâinile noastre unite au rămas exact unde erau: pe coapsa mea. Ca şi cum încerca să-mi transmită că gestul ăsta era doar pentru noi. Că nu făcea parte din şaradă.

Mi-a strâns mâna ferm, degetele lui le apăsau pe ale mele. *Doar pentru noi*, părea să-mi transmită liniştitor.

Degete lui lungi, palma caldă m-au alinat. I-am strâns mâna într-a mea.

***

Simţeam că în piept aveam o bombă cu ceas.

— Aud cum ţi se învârt rotiţele în cap, a spus Aaron, în timp ce traversa camera.

Purta pantalonii de pijama care-mi stârneau din nou senzaţii ciudate în pântec.

La fel şi tricoul. Şi-l pusese pe cel în care dormise ieri.

Măcar purta tricou. Nu cred că aş fi putut să-i fac faţă lui Aaron, dacă ar fi fost la bustul gol.

— Sunt bine, am minţit.

Capul îmi pulsa de durere de fiecare dată când îmi aminteam conversaţia mea cu Daniel. Discuţia aceea mi se tot învârtea în minte încă de când plecaserăm de la restaurant.

— Mai trec o dată în revistă tot ce am de făcut înainte de ziua cea mare, am adăugat.

Adică ceea ce ar fi trebuit să fac.

Îmbrăcată în pijamale, am aliniat cele două perechi de pantofi cu toc – cea pe care aveam s-o port la nuntă şi cea de rezervă – pe podea. Le-am pus lângă perete.

Am făcut un pas în spate, ca să-mi admir opera. *Nu-i bine.*

Am îngenuncheat şi le-am rearanjat.

Când mă sâcâia ceva, ori mâneam compulsiv, ori organizam chestii. Şi, dat fiind că abia mâncasem, de data asta am ales a doua variantă.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Aaron trântindu-se în pat.

— Îţi iese fum pe urechi, a glumit el, sprijinindu-se de tăblia parului.

Lemnul a scârţâit sub greutatea lui.

M-am întins din nou după pantofi şi i-am mutat încă puţin spre dreapta.

— Nu cred, l-am contrazis răspicat.

După aceea, am mutat pantofii cu un centimetru la stânga.

— Ca să-mi iasă fum pe urechi, ar trebui să mă gândesc obsesiv la ceva. Dar nu fac asta.

— Ba te gândeşti! Hai să vorbim!

Nu m-am obosit să-i răspund. L-am auzit oftând, dar m-am străduit să mă concentrez asupra sarcinii mele.

Poate dacă pantofii ar sta cu vârfurile spre perete…

— Catalina!

Felul în care m-a strigat pe nume m-a făcut să mă răsucesc spre el.

— Vino aici! a zis şi a bătut salteaua cu palma.

M-am încruntat la el.

— Stai un pic cu mine, după care poţi să torturezi iar pantofii ăia, mi-a spus Aaron, cu un alt oftat. Doar câteva minute.

A bătut din nou salteaua cu palma. N-am zis nimic şi nici nu m-am

mişcat.

A adăugat cu blândeţe, ca şi cum i s-ar fi frânt inima dacă nu făceam ce-mi cerea:

— Te rog.

Acel *te rog*, acea rugăminte afurisită şi modul în care a rostit-o mi-au pus picioarele în mişcare.

M-am aşezat pe pat, chiar lângă şoldul lui. Ştiam despre ce voia să vorbim. Despre acel amestec de emoţii, amintiri şi întrebări care se adunaseră încet în mintea mea, pe care le adusesem cu mine în apartament. Eram sigură că, dacă deschideam gura, aveau să se reverse. Însă asta ar fi însemnat să mă încred complet în Aaron. Să-i ofer acces la o parte din trecutul meu despre care nu-mi făcea nicio plăcere să-mi amintesc. Ar fi însemnat să-i ofer o cheie care l-ar fi ajutat să mă înţeleagă şi să mă cunoască mai bine. Oare voiam să fac asta? Puteam s-o fac fără să-mi doresc să mă ascund la pieptul lui, căutând alinare?

Am oftat:

— Nu vreau să te plictisesc cu detaliile melodramatice din viaţa mea, Aaron.

Nu minţeam. Însă nu i-am mărturisit că simţeam şi frică.

— Nu-ţi face griji, Catalina.

Cu o mişcare lină, Aaron m-a ridicat şi m-a aşezat pe pat, între picioarele lui.

— Indiferent ce te deranjează, să ştii că pentru mine e important şi vreau să aflu, mi-a zis. Nimic din ce are legătură cu tine nu e plictisitor şi nu-mi e indiferent. Ai înţeles?

Am încuviinţat mecanic din cap şi am murmurat un „da”. Pulsul îmi bubuia în timpane.

Aaron a continuat:

— Dacă vrei să vorbeşti despre ce s-a întâmplat, atunci vorbim.

Şi-a pus mâinile pe umerii mei, cu o tandreţe dezarmantă. Apoi mi-a dat părul într-o parte şi şi-a trecut degetele peste gâtul meu.

— Sau putem să discutăm despre altceva. Vreau să te relaxezi măcar pentru câteva minute.

A făcut o pauză, iar degetele lui au început să-mi maseze spinarea. A trebuit să fac eforturi ca să nu scâncesc ca un animal rănit.

— Ce zici de propunerea mea?

— Bine, am încuviinţat, topindu-mă sub atingerea lui.

A urmat o clipă de tăcere, timp în care mâna lui Aaron a urcat pe ceafa mea, masând-o. De pe buze era cât pe ce să-mi scape încă un sunet, dar m-am abţinut.

— Ce-a zis tatăl tău la cină mi-a amintit de un lucru pe care mama obişnuia să mi-l spună când eram copil.

Degetele lui Aaron continuau să mă maseze, eliberându-mi umerii

de tensiune. Vocea lui profundă mă înmuia şi mă făcea să uit de probleme. Îmi oferea încă o parte din sufletul lui.

— Pe vremea aceea, nu am înţeles şi nu mi-a păsat. Am priceput abia când am mai crescut, iar ea a fost diagnosticată şi posibilitatea ca mama să dispară din viaţa mea a devenit reală. Îmi spunea că, atunci când mă născusem, ea îşi găsise lumina în întuneric. Acea lumină călăuzitoare care, indiferent ce se întâmpla, era mereu prezenţi. Cea care strălucea în noapte şi îi arăta drumul către casă. Cu mintea mea de copil, mi s-a părut fie siropos, fie prea dramatic, a zis Aaron cu un chicot sec

Mi s-a frânt din nou inima pentru el. Durerea mă îndemna să mă răsucesc cu faţa la el şi să-i ofer alinare. Dar am rămas nemişcată.

— Sigur ţi-e dor de ea.

— Îmi este dor zilnic. Când a murit şi nopţile mele au devenit un pic mai întunecate, am început să înţeleg la ce se referise.

Suferise o pierdere pe care eu speram să n-o trăiesc prea curând.

— Dar ceea ce-a spus tatăl tău despre focul din tine, despre faptul că lumina şi viaţa din fiinţa ta s-au stins pentru o vreme… — a tăcut o clipă, şi aş fi putut jura că a înghiţit în sec –, e pur şi simplu…

A tăcut, ca şi cum îi era teamă de propriile cuvinte. Şi totuşi, lui Aaron nu-i era niciodată teamă să-şi exprime părerea.

— Tu eşti toate astea, Catalina. Eşti lumină. Şi pasiune. Poţi să-mi ridici moralul printr-un simplu hohot de râs şi să-mi schimbi ziua în bine fără niciun efort, chiar dacă nu râzi pentru mine. Ai puterea de-a însufleţi săli pline de oameni, Catalina. Ai puterea asta datorită tuturor calităţilor care te fac unică. Chiar şi datorită celor care mă scot din minţi. Să nu uiţi asta!

Inima mi-a stat în loc. Nu mai puteam să respir. Am rămas pentru câteva momente suspendată în timp, crezând că n-o să-mi mai revin. Dacă astea ar fi fost cuvintele de rămas-bun înaintea morţii mele, aş fi murit împăcată.

Când inima mea a reînceput să bată, nu m-am simţit uşurată. Era imposibil, căci se izbea de pieptul meu cu o intensitate pe care n-o mai trăisem.

Unii oameni susţin că cel mai frumos gest pe care l-a făcut cineva pentru ei a fost să scrie un poem, să le compună un cântec sau să le mărturisească dragostea eternă într-un mod spectaculos. Dar în clipa asta, când stăteam cuibărită între picioarele lui Aaron, iar degetele lui îmi masau delicat gâtul, mi-am dat seama că nu aveam nevoie de asemenea gesturi şi nici nu le doream. Dacă n-aş fi primit niciodată o declaraţie spectaculoasă, nu m-ar fi deranjat. Vorbele lui Aaron erau, fără îndoială, cel mai frumos lucru pe care-l spusese vreodată despre mine. *Mie. Pentru mine.*

Corpul meu tânjea să se răsucească spre el. Dar ştiam că, dacă

făceam asta, expresia pe care Aaron ar fi văzut-o pe faţa mea ar fi schimbat totul, absolut totul între noi.

Eu aş fi… Fir-ar să fie! Bărbatul ăsta continua să-mi demonstreze cât de minunat e, să-mi dezvăluie toate părţile frumoase ale caracterului său, care mă năuceau si mă făceau să-l doresc mai mult.

Totuşi, mi se părea că încă stăteam pe marginea unei stânci, că priveam în jos, spre un ocean învolburat, în aceeaşi nuanţă profundă de albastru precum a ochilor lui. Aş fi îndrăznit să sar?

— M-am îndrăgostit de Daniel când eram în al doilea an de facultate, i-am zis fără să-l privesc. Aveam nouăsprezece ani. Era profesorul meu de fizică. Cel mai tânăr dintre toţi profesorii, aşa că ieşea în evidenţă. Era popular printre studenţi, mai ales printre studente. La început, a fost o amorezare stupidă. Îi aşteptam nerăbdătoare prelegerile. Eram ceva mai atentă la felul cum mă îmbrăcam şi mă aşezam în primul rând, în faţa Iui. Dar nu eram singura care făcea asta. Aproape toate fetele – şi o parte dintre băieţi – erau fermecate de gropiţa din obrazul lui şi de încrederea cu care păşea în sala de curs. Chiar dacă materia pe care o preda el era una dintre cele mai grele din facultate.

Aaron continua să risipească tensiunea din muşchii gâtului şi umerilor mei. Tăcea şi mi se părea că, în afară de mâinile lui, nu se mişca absolut deloc.

— Închipuie-ţi ce surprinsă am fost când am început să observ că privirea lui poposea asupra mea puţin mai mult decât asupra altor studenţi. Iar gropiţa din obraz se ivea mai des atunci când se uita la mine.

Am închis ochii, iar mâinile lui Aaron au coborât mai mult pe spatele meu.

— În anul ăla, am ajuns să ne atingem inocent, pe furiş, între cursuri sau în timpul orelor de consultaţie. Era atât de… entuziasmam. Mă făcea să mă simt specială, ca şi cum nu eram doar o studentă căreia i se scurgeau ochii după el.

Mă pierdeam printre amintiri. M-am străduit să revin în prezent.

— Dar n-am ieşit împreună decât când am ajuns în al treilea an de facultate. Am început o relaţie la modul oficial. Nu ieşeam împreună în campus, dar eram ca un cuplu obişnuit. Daniel le-a făcut cunoştinţă lui Gonzalo şi Isabelei şi ei s-au îndrăgostit nebuneşte, la prima vedere.

Un zâmbet sincer mi s-a întins pe faţă la amintirea momentului când Isabel şi Gonzalo se priviseră întâia oară; era ca şi cum speraseră să se întâmple aşa ceva. Ca şi cum se aşteptaseră unul pe celălalt, fără să ştie.

Aaron şi-a mişcat picioarele şi m-a strâns mai tare în poala lui. Sau poate că eu mă sprijineam tot mai mult de el. În orice caz, nu mă

plângeam şi nici nu m-am îndepărtat.

— Eram îndrăgostită. După un an de visat cu ochii deschişi la ceva ce nu puteam avea, după un an de speranţă, am fost orbită de bucuria că-l aveam, în sfârşit, pe Daniel. Că era al meu.

Degetele lui Aaron s-au oprit pentru o clipă, ezitând înainte de următoarea mişcare.

— Relaţia a durat câteva luni. Pe urmă am auzit prima şoaptă, primul zvon oribil şi otrăvitor care mi-a întunecat fericirea. Au urmat altele. Şoaptele s-au transformat în bârfe care s-au răspândit pe coridoarele universităţii şi în campus. Au apărut postări pe Facebook şi pe Twitter. Cel puţin la început nu-mi erau adresate în mod direct, dar erau despre mine.

Mi-am strâns genunchii la piept.

— *Târfa care se culcă cu profesorii ei,* asta scriau. *Bineînţeles c-o să termine facultatea cu onoruri. Aţa a trecut examenul la fizică, deşi peste jumătate dintre studenţi l-au picat. Şi-a tras-o cu el ţi o să facă la fel cu alţi profesori, până termină facultatea.*

Am simţit pe ceafa răsuflarea lui Aaron. Degetele lui s-au încordat şi s-au oprit pentru o secundă.

— A fost foarte dureros.

Vocea mea suna diferit, goală şi plină de amărăciune. Îmi amintea de o Lina de care nu voiam să-mi aduc aminte.

— Am început să fiu arătată cu degetul. Pe internet au apărut poze dezgustătoare, pe care cineva le modificase în Photoshop. Chestii… foarte urâte.

Atingerea lui mă alina, mă ajuta să continui, spunându-mi: *Sunt aici. Sunt alături de tine.*

— Totul a fost răstălmăcit. Se spunea că eram femeia îndrăzneaţă şi perfidă care seduce profesorii în schimbul notelor mari. Toată munca mea grea şi nopţile lungi de studiu fuseseră terfelite doar fiindcă… nu ştiu. Nici în ziua de azi nu cunosc explicaţia. Au făcut-o din invidie? De dragul unei glume? Sunt convinsă că, dacă aş fi fost unul dintre colegii mei băieţi, iar Daniel ar fi fost o profesoară, nu eu aş fi trecut prin aşa ceva, ci profesoara. Ar fi fost acuzată că preferă parteneri mai tineri, iar studentul respectiv ar fi primit felicitări. În schimb, eu am fost hărţuită până când aproape c-am renunţat la facultate. Nu voiam să mai vin la cursuri. Nu voiam să ies din casă. Încă locuiam cu părinţii mei, dar nici lor nu voiam să le vorbesc. Mi-am şters toate conturile de pe reţelele de socializare. M-am izolat de absolut fiecare persoană din viaţa mea, până şi de Isabel şi de puţinii oameni care îmi rămăseseră prieteni.

M-am concentrat asupra cercurilor pe care le desena Aaron pe pielea mea, consolator. Ele mă aduceau cu picioarele pe pământ, lângă el, în prezent.

— Era copleşitor. Îmi era ruşine. Mi se părea că sunt lipsită de valoare. Şi că tot ce făcusem nu însemna nimic. Notele mele au scăzut, media mea s-a dus pe apa sâmbetei. Şi nici măcar nu mi-a păsat.

Mi-am dat seama, dintr-odată, că Aaron nu scosese o vorbă. Ştiam că nu mă judecă, dar mă întrebam ce crede. Voiam să ştiu dacă părerea lui despre mine se schimbase.

— El ce-a făcut? a întrebat Aaron într-un final, cu voce nesigură, aspră. Ce-a făcut Daniel în legătură cu toate răutăţile pe care le îndurai?

— Păi, situaţia a început să fie urâtă şi pentru el. Nu exista vreo regulă care să-i interzică să aibă o relaţie cu o fostă studentă, dar tot ce se petrecea era un pic cam prea mult pentru el.

— Pentru *el?* a repetat Aaron, pe alt ton.

— Da. Aşa că a propus să ne despărţim. Mi-a spus că e prea complicat şi că o relaţie nu ar trebui să fie atât de dificilă şi de încurcată.

Aaron nu şi-a mai mişcat degetele.

— Daniel era de părere că noi nu trebuia să fim un obstacol unul pentru celălalt, iar când s-a întâmplat aşa ceva, nu avea sens să fim împreună. Şi cred… cred că avea dreptate. Cred că da.

Aaron nu a zis nimic, dar îmi dădeam seama că ceva nu era în regulă. O simţeam din felul cum i se accelerase respiraţia. Şi după încremenirea degetelor lui pe umerii mei.

— Mă întreb uneori cum am reuşit să termin facultatea. La un moment dat, după despărţire, m-am dezmeticit. M-am prezentat ia examene şi le-am trecut. Apoi am depus un dosar de candidatura pentru un masterat internaţional şi am plecat în Statele Unite.

Degetele lui se mişcau din nou, foarte blând. Le simţeam plimbându-se pe umerii mei. Nu ca înainte, dar cel puţin mă atingea din nou. Aveam atâta nevoie de atingerea lui!

— Nu de el fugeam, ştii? Toţi credeau că asta făceam, dar nu era adevărat. Daniel mă rănise, însă nu fugeam de el, ci de ceilalţi. Toţi se uitau altfel la mine. Ca şi cum mă schimbasem sau impresia lor despre mine se schimbase. Ca şi cum eram un obiect sfărâmat. Părăsită de Daniel, hărţuită. Toţi şopteau: *Vai, sărmana! Cum o să-fi revină după aşa ceva*? M-au tratat ca pe un obiect stricat. Încă sunt văzută aşa. De fiecare dată când mă întorc singură acasă, toţi mă privesc cu milă. De fiecare dată când le spun că încă n-am iubit, ei dau din cap şi zâmbesc trist.

Am scuturat din cap şi am respirat adânc.

— Urăsc chestia asta, Aaron.

Emoţia din voce mă sugruma. Într-adevăr, uram atitudinea cunoscuţilor mei.

— De-asta vin acasă atât de rar, am adăugat.

Detestam cât de mult mă temeam că atitudinea lor era parţial justificată. Dacă nu aveau dreptate, atunci de ce nu fusesem în stare să-i încredinţez altcuiva inima mea?

— Tot ce s-a întâmplat m-a rănit şi a lăsat cicatrice adânci, dar nu m-a frânt.

Am înghiţit nodul din gât, dorindu-mi să cred în propriile-mi cuvinte. Am repetat:

— Nu m-a frânt.

Din spatele meu s-a auzit un sunet grav, răguşit şi îndurerat. Deodată, Aaron m-a înconjurat pe după umeri şi m-a strâns în braţe, la pieptul lui. Cald, ferm, sigur şi… mă simţeam mult mai puţin singură. Mult mai întreagă decât fusesem cu câteva secunde în urmă.

Aaron şi-a îngropat capul în scobitura gâtului meu şi am simţit nevoia să-l consolez. Aşa că l-am consolat.

— Nu sunt frântă, Aaron, i-am spus în şoaptă, deşi probabil că mai mult voiam să mă liniştesc pe mine însămi.

— Aşa-i, a rostit el şi m-a strâns mai tare, trăgându-mă mai aproape de el. Chiar dacă ceva te-ar frânge – Fiindcă aşa e viaţa şi nimeni nu e invincibil –, tot ai pune bucăţile la loc şi ai rămâne cel mai strălucitor lucru pe care l-am văzut vreodată.

Am cuprins cu degetele braţele care-mi înconjurau umerii şi care mă ţineau la pieptul lui, ca şi cum îi era teamă că aveam să dispar. M-am agăţat de el cu disperare.

Am stat aşa multă vreme. Încet-încet, corpurile noastre s-au relaxat şi s-au contopit. Ascultam respiraţia lui Aaron, savurând cât de autentice erau momentul ăsta, bătăile inimii lui pe spatele meu, forţa lui. M-am concentrat pe toate lucrurile pe care continua să mi le ofere cu atâta generozitate, ca şi cum erau fleacuri. Ca şi cum aveam dreptul să le primesc.

Tăceam amândoi. Treptat, ne relaxam în îmbrăţişare, pe măsură ce ne fura somnul.

Am închis ochii şi, chiar înainte să adorm, mi s-a părut că-l aud pe Aaron şoptind:

— Te simt întreagă în braţele mele. Pentru mine, eşti „acasă”.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI DOI

Ce idioată fusesem!

O mare idioată.

Dimineaţă, când alarma mea sunase puţin după răsărit şi mi desprinsesem încet din îmbrăţişarea caldă a lui Aaron, am regretat imediat că fusesem de acord să mă întâlnesc cu soră-mea înainte de nuntă. Aşa că, după ce am împachetat totul şi am fost gata de plecare, chiar înainte să mă furişez pe uşă, m-am aplecat deasupra lui şi l-am sărutat uşor pe maxilar. Nu prea voiam să plec. Când venea vorba de el, parcă nu mai aveam voinţă.

I-am lăsat lui Aaron un bileţel în care îi scrisesem c-o să ne vedem peste câteva ore şi că mergeam să mă pregătesc de nuntă, împreună cu Isabel. Charo avea să-l conducă la locul evenimentului.

Fii puternic şi nu ceda! i-am scris. Apoi am semnat: *Cu dragoste, Lina.*

Mi-a stat inima în loc din cauza acestei exprimări, dar mi-am zis să nu fac din ţânţar armăsar, apoi am lăsat bileţelul în cameră.

În mai puţin de o oră după ce am plecat din apartament, am început să-i duc dorul la modul serios: eram îmbufnată şi oftam. Mă întrebam ce face, aşa că i-am trimis un mesaj.

Lina: Ai văzut bileţelul meu?

A răspuns după câteva minute.

Aaron: Da, m-am ascuns în baie. Charo a încercat să-mi facă o poză cu mobilul. A zis că nu se lasă până nu mă pozează.

Mesajul lui m-a făcut să pufnesc atât de tare în râs, încât machieuza m-a mânjit cu fard de pleoape pe toată fruntea. A încercat să pară neafectată, dar îmi dădeam scama că era iritată.

Dar nu de asta eram o mare idioată.

La un moment dat, in clipa când mi-am pus pantofii cafenii şi rochia de scară graţioasă, diafană, de culoare vişinei, în minte au Început să mi se învârtă nişte întrebări importante: *O să se descurce Aaron? O să ajungă la locul evenimentul fi o să-fi găsească locul la masă?* Gândul de un milion de dolari: *Pisate că n-o să-l văd după ceremonie. Dacă n-o să-l pot găsi?*

Aşadar, când am ajuns la locul meu, în dreapta miresei, într-o minunată zi de vară, înconjurată de aranjamente de bujori în toate nuanţele de roz-pal şi alb-perlat, în faţa oamenilor care ne văzuseră

crescând şi transformându-ne In femei, privirea mea a găsit imediat doi ochi albaştri ca oceanul. Şi toate acele întrebări au dispărut instantaneu.

Gât de neghioabă fusesem să pun sub semnul întrebării faptul că ochii mei nu aveau să-l găsească pe Aaron Blackford în doar câteva secunde! Cum să nu-l găsească?

Arăta uimitor aşa, cum stătea în soare, îmbrăcat intr-un costum bleumarin. Şi când a afişat pe furiş acel rânjet larg, despre care începeam să cred că îmi era destinat doar mie, am clipit ca să nu mă orbească. Zâmbetul şi chipul lui superb mi-au înmuiat genunchii şi mi-au făcut inima s-o ia la galop.

După ce s-a încheiat ceremonia şi Gonzalo a sărutat-o cu foc pe Isabel, în faţa tuturor, m-am răsucit şovăielnic pe picioare. Nuntaşii au Început să arunce cu orez şi cu confetti, în timp ce mirii păşeau pe culoarul dintre şirurile de scaune. Când au urcat într-un Volkswagen Beetle galben, ca să ajungă la locul şedinţei foto de dinaintea cinei festive, toţi s-au îndreptat spre restaurant.

Aaron mă aştepta la ieşire, cu mâinile în buzunarele pantalonilor bleumarin şi cu sacoul desfăcut. Stătea acolo unde se terminau rândurile de scaune. Avea în păr câteva bucăţele de confetti. Privirea lui mă scruta, iar eu simţeam că păşesc pe nisip, greoi şi stângace.

Am ajuns lângă el. A făcut un pas spre mine, rapid şi grăbit, ca şi cum se abţinuse să alerge spre mine, iar acum nu se mai putea stăpâni.

Mărul lui Adam i se mişca, iar ochii lui mă analizau de sus până jos, devorându-mă.

— Arăţi minunat, mi-a zis.

Ce caraghios! El era cel care arăta minunat. Nu-mi venea si cred că era aici şi că stârnea în pieptul meu emoţii pe care nu le înţelegeam.

Am scuturat din cap şi am încercat să mă adun.

— Arăţi uimitor, Aaron.

Mi-a scrutat faţa pentru o clipă şi ceea ce a văzut pe chipul meu l-a făcut să zâmbească. Din nou, acel zâmbet larg, numai pentru mine. Ce norocoasă eram!

Aaron mi-a oferit braţul.

— Îmi acorzi onoarea de-a te însoţi? a întrebat încet.

Am râs din toată inima şi i-am luat braţul.

— Acum chiar exagerezi.

Şi-a pus palma peste mâna mea, care stătea pe îndoitura cotului său.

— La ce te referi?

— Numai eroii din romanele romantice spun chestii de-astea. Şi mă refer la cei din romanele lui Jane Austen. Nici măcar eroii de duzină n-ar băga atâta vrăjeală, i-am explicat în timp ce ne îndreptam spre

restaurantul de alături.

Probabil că toată lumea era deja acolo, cu un pahar de vin în mână.

— După părerea mea, s-o am la braţ pe cea mai frumoasă femeie chiar e o onoare.

Speram că fondul de ten pe care machieuza mi-l aplicase masca roşeaţa din obrajii mei.

— Dacă aude mireasa ce spui, o să intri intr-o mare belea, l-am prevenit.

A chicotit, dar nu şi-a retras cuvintele.

— O să te dea afară de la petrecere, iar eu n-o să te pot ajuta. Eşti prea înalt şi masiv ca să te strecor neobservat înapoi.

Şi prea chipeş, am adăugat în gând, dar am păstrat partea asta pentru mine.

Aaron a izbucnit în râs, iar sunetul mi-a stârnit fiori pe şira spinării. Îmi era foarte greu să ignor cât de mult îmi plăcea să-i simt braţul sub degetele mele.

Când am ajuns la câţiva metri de locul unde se strânseseră toţi invitaţii, Aaron a spus:

— Ar merita, să ştii.

Mi-am răsucit capul şi m-am uitat la profilul lui. Aaron privea în faţă.

— Ca să te văd în rochia asta şi să intri undeva-oriunde – la braţul meu, aş îndura aproape orice.

Dacă nu m-ar fi sprijinit Aaron, m-aş fi prăbuşit la podea, m-aş fi rostogolit şi probabil m-aş fi oprit numai când spatele mi s-ar fi izbit de vreun scaun.

— Aş îndura până şi furia surorii tale, a completat.

Un bliţ m-a orbit, scoţându-mă din transă.

În timp ce clipeam ca să-mi alung petele albe de pe retină, am dat cu ochii de aparatul de fotografiat.

— *Maravilloso!*{81} a ţipat o voce piţigăiată cu care eram foarte familiarizată. Ce cuplu frumos sunteţi!

Am văzut o coamă de păr roşcat. *Charo!*

— Of! Bebeluşii voştri vor fi cei mai drăgălaşi din lume! a exclamat vară-mea.

Am înjurat în barbă şi am zâmbit silit, dar Aaron părea, în mod surprinzător, neafectat. O imagine în minte m-a luat pe nepregătite: Aaron ţinând în braţele lui vânjoase un bebeluş dolofan, cu ochi albaştri.

M-am ferit din calea lui Charo şi m-am îndreptat spre paharele cu vin.

Şi uite-aşa a început seara de care mă temusem luni de zile.

Numai că acum, când mă bucuram de braţul lui Aaron sub palma mea şi de zâmbetul pe care mi-l adresa numai mie, am înţeles că

lucrul de care mă temusem nu era nici pe departe aşa cum mă aşteptasem să fie.

***

Dacă aş fi ştiut că soră-mea închiriase pentru petrecerea de nuntă o cameră de filmat pentru săruturi, m-aş fi dat bolnavă şi m-aş fi ascuns în baie. De fapt, n-ar fi fost o minciună; aproape că-mi venea să vomit de fiecare dată când melodia care anunţa începutul celor mai grele treizeci de secunde din viaţa mea îmi ajungea la urechi. În acel interval ce se transforma într-o eternitate chinuitoare, obiectivul camerei de filmat parcurgea mulţimea aşezată la mesele rotunde, împrăştiate în grădina luxuriantă a restaurantului, şi se oprea asupra unui cuplu pe care apoi îi afişa într-o imagine încadrată de o inimă, pe un proiector.

De fiecare dată când apăream în cadru, chiar şi fugitiv, eu şi aşa-zisul meu partener, inima mea se oprea în loc, după care îşi relua bătăile sălbatice.

Posibilitatea de a-l săruta pentru prima oară pe Aaron în timp ce apăream pe un ecran uriaş, în faţa întregii mele familii, ameninţa să-mi provoace un infarct.

De parcă aş fi atras-o cu gândurile astea, melodia pe trei tonuri a anunţat începutul încă unei runde de chin.

— Ce idee grozavă ai avut, Isabel! a răcnit mama, entuziasmată, din celălalt capăt al mesei.

Soră-mea radia de mândrie.

— Ştiu, a spus ea, fremătând de bucurie. Fotograful o să pună la un loc filmările, o să le editeze şi o să-mi trimită montajul cu toate săruturile, a explicat soră-mea, acoperind melodia aia nenorocită.

Cu un ochi la ecranul proiectorului, am urmărit cum obiectivul s-a oprit, pentru un moment, asupra unei mese din apropierea noastră.

— A trebuit să plătesc în plus pentru camera asta, dar merită toţi banii.

Camera a luat în vizor masa noastră, etalând pe ecran faţa mea şi pe a lui Aaron.

M-am albit. Mâna mea a zvâcnit brusc şi am scăpat furculiţa. M-am aplecat repede după ea şi aproape c-am vărsat un pahar. Blestemând în sinea mea, am luat furculiţa de sub masă şi m-am îndreptat de spate Fix când camera trecea mai departe.

Fusese cât pe-aci!

Am luat paharul cu vin şi m-am gândit serios să plec pe furiş de la petrecere şi să pun capăt mascaradei. Dar ar fi însemnat să fug. Să fiu laşă din nou. O chestie pe care o făceam cam des în ultima vreme.

Dacă se opreşte obiectivul camerei la tine, o să-l săruţi pe Aaron, mi-am

spus în timp ce am dat pe gât restul de vin. *Un pupic pe buze. Nu trebuie să fie un sărut ca în filme. Doar un sărut obişnuit.*

Dar discursul meu de încurajare nu m-a ajutat. Doar mi-a făcut inima să se chircească de neliniște.

Am tras cu ochiul la bărbatul pe care, cel mai probabil, urma să-l sărut peste câteva secunde şi am fost surprinsă să văd că-i zvâcnea un muşchi pe maxilar. Studiindu-l mai îndeaproape, mi-am dat seama că Aaron arăta ca… Aaron din New York. Nu ca versiunea relaxată şi veselă alături de care îmi petrecusem ultimele două zile. Privirea lui era fixată asupra ecranului camerei. Deşi chipul lui era indescifrabil pentru cei care nu stăpâneau arta de a-l citi pe Aaron la fel de bine ca mine, ceva îmi spunea că nu era în apele lui.

Încă o dată, camera ne-a afişat feţele pe ecran preţ de o secundă, după care s-a îndepărtat.

Inima mea şi-a revenit.

Dar nu am apucat să mă liniştesc, căci obiectivul s-a întors, ca şi cum executa un dans special conceput pentru mine, tachinându-mă de parcă voia să-mi provoace un infarct. Pe ceafa mi se scurgeau picături de transpiraţie. Aaron stătea lângă mine tăcut, neclintit, iar ochii lui pironeau ecranul. Era atât de încordat, încât am început să-mi fac griji.

Mulţimea a exclamat cu entuziasm când obiectivul camerei s-a plimbat iar prin dreptul mesei noastre.

Uitându-mă la Aaron, îmi era greu să observ altceva în afară de el. Nu eram atentă la cum se însufleţiseră cei de la masa noastră, la cum aplaudau şi fluierau pe melodia aia afurisită. Aaron strângea din buze. Anxietatea şi nerăbdarea – da, nerăbdare intensă şi delicioasă – îmi răscoleau pântecul. În zarva din jurul nostru, am observat că genunchiului lui drept se bâţâia. Mişcarea n-a durat decât câteva secunde. Însă nu mi-a scăpat.

Mi-am ridicat privirea către profilul lui. *Oare Aaron e… emoţionat fiindcă s-ar putea să fie nevoit să mă sărute? Nu se poate!*

La urma urmei, aproape că mă sărutase în seara aceea. Şi mă adusese în punctul în care aş fi fost în stare să-l implor s-o facă.

Aaron nu şi-a dat seama că mă uitam la el. Genunchiul lui şi-a reluat mişcarea, iar muşchiul acela de pe maxilar a zvâcnit din nou.

Dumnezeule, chiar are emoţii!

Aaron era agitat şi încordat din cauza mea, fiindcă probabil urma să fie nevoit să mă sărute.

Eram răvăşită. Nu-mi venea să cred că un bărbat atât de încrezător şi de calm, care îmi trezise corpul la viaţă prin cele mai delicate atingeri, se frământa din cauză că trebuia să mă sărute.

În jurul nostru au izbucnit urale, ceea ce mi-a distras atenţia de la Aaron.

Oamenii scandau:

— *Que se besen! Que se besen!*

„Să se sărute! Să se sărute!”

Am privit disperată în jur, cu inima cât un purice. Toţi se uitau în direcţia noastră.

O s-o fac. O să-l sărut.

Când m-am uitat Ia ecran, m-am dezumflat.

Tata a cuprins faţa mamei în palme şi a sărutat-o pe buze.

Nu simţeam uşurare, ci dezamăgire. O dezamăgire inexplicabilă, derutantă, fiindcă nu fusesem eu cea încadrată în imaginea cu şirul stupid de inimioare. Pentru că părinţii mei fuseseră luaţi în vizor, nu noi.

Aaron s-a foit lângă mine. M-am întors spre el şi privirea mea a poposit din nou pe buzele lui. Fărâma de dezamăgire a crescut, transformându-se într-o senzaţie grea, care îmi făcea inima s-o ia la goană.

Deodată, am priceput. *Dorinţă.* Simţeam dorinţă. Îl voiam pe el. Aveam nevoie ca Aaron să mă ia în braţe şi să mă sărute, aşa cum promisese.

Când o să te sărut, n-o să mai ai niciun dubiu că e pe bune.

Asta spusese. Oare ceea ce simţeam eu, ceea ce ameninţa sa se reverse şi să-mi schimbe viaţa cu totul nu era o minciună, o prefăcătorie?

Nu era o prefăcătorie. Să le ia naiba de consecinţe!

Eu nu mai participam de ceva vreme la înşelătoria noastră amoroasă. Ghemul de emoţii pe care le-am simţit odată ce am înţeles acest lucru mi-a copleşit pieptul şi s-a răspândit în restul corpului, acaparând tot. Real. Ceea ce simţeam sigur era real.

Când o să te sărut, n-o să mai ai niciun dubiu că e pe bune.

Aaron a sesizat schimbarea din interiorul meu. Fireşte că a observat – doar era singura persoană din lume care părea să mă citească de parcă deţinea unicul exemplar al manualului *Cum să te descurci cu Lina.* Privirea lui pătrunzătoare îmi cerceta faţa, iar eu mă uitam vrăjită la el.

În sfârşit, ceva a devenit limpede şi a descătuşat tot ce ţinusem ascuns în mine. Nu ştiam cum sau de ce. Dar nu face asta pane din misterul vieţii, din ceea ce o face să fie extraordinar de interesantă şi neaşteptat de frumoasă? Nu putem controla şi îmblânzi propriile emoţii după bunul plac.

Iar ceea ce simţeam pentru Aaron se transformase într-o fiară sălbatică. Şi eu îi căzusem pradă.

De aceea, când Aaron mi-a luat mâna într-a lui şi s-a ridicat, l-am urmat. Absolut fiecare reţinere din ultimele zile a fost ştearsă cu buretele, într-o clipă. Am traversat grădina, evitând invitaţii care

dansau şi ferindu-ne de rudele mele îmbujorate şi ciufulite. Am ignorat muzica din grădină, care îi chema pe toţi pe ringul de dans improvizat. Ce-mi păsa mie? Nimic nu conta, în afară de a-l urma pe acest bărbat oriunde mă ducea.

Asemenea unui pahar, mă umplusem picătură cu picătură. Mă umplusem, încetul cu încetul, cu toate lucrurile pe care Aaron mi le dăruise: cele mai blânde şi mai tandre atingeri; surâsuri rezervate doar mie; puterea lui; încrederea lui în mine. Mă simţeam copleşită

de trăirile mele. Eram cât pe ce să mă prăbuşesc. Mă temeam că aveam să mă revărs, dând la iveală toate sentimentele pe care mă străduisem să le ascund.

Am ajuns pe una dintre laturile curţii restaurantului. În această porţiune a grădinii, singura lumină provenea de la o lampă agăţată pe un zid.

Aaron s-a oprit şi s-a întors cu faţa spre mine. Strângea din dinţi şi încerca să-şi controleze chipul, astfel încât să nu dezvăluie nimic.

Dar eu ştiam. *Ştiam.*

Pantofii mei au alunecat pe pietriş. Tocurile mele nu puteau sta drepte mai mult de câteva secunde.

Sau poate că de vină era tremurul meu.

Aaron a făcut un pas în faţă şi s-a aplecat spre mine. M-a înghesuit într-un mod delicios şi m-a forţat să-mi lipesc spatele de suprafaţa aspră a zidului.

— Bună! am zis cu voce sugrumată, ca şi cum ne vedeam pentru prima oară după un timp îndelungat.

Dumnezeule! De ce mi se părea că, în sfârşit, ne găsiserăm unul pe celălalt? Şi de ce aveam senzaţia că sosisem *acasă?*

Aaron a înghiţit în sec, după care a tras adânc aer în piept.

— Bună! a zis şi mi-a cuprins obrazul în palmă. Întreabă-mă la ce mă gândesc!

Inima a început sa-mi bată mai tare. Îi anticipam răspunsul cu o agitaţie nemaipomenită. Dar era mai bine decât dacă el m-ar fi întrebat la ce mă gândesc *eu.*

— La ce te gândeşti, Aaron?

Un sunet profund şi răguşit a răsunat în gâtlejul lui.

— Mă gândesc că vrei să te sărut.

Vorbele lui mi-au învolburat sângele. *Vreau, vreau!*

— Şi mă mai gândesc că, dacă n-o s-o fac curând, s-ar putea să-mi ies din minţi.

Şi-a îndepărtat mâna de faţa mea, iar un deget a coborât pe braţul meu.

Nu eram în stare să rostesc vreun cuvânt.

Privirea lui a coborât pe gâtul meu, stârnindu-mi fiori.

— Dar am vorbit serios când am zis că, atunci când o să te sărut, vei şti ce înseamnă.

S-a apropiat de mine. Vârfurile pantofilor lui le-au atins pe ale mele, iar corpurile aproape că ni s-au atins. Mi-am sprijinit palmele pe braţele lui. Mă temeam c-o să mă prăbuşesc, atât de tare tremuram.

— Acum ştii, Catalina? m-a întrebat şi mi-a atins delicat tâmpla cu nasul, iar eu am rămas fără suflare. Ştii ce înseamnă asta?

Gura lui Aaron mi-a atins obrazul, făcându-mi spatele să se arcuiască şi umerii să se lipească de zid. Am întredeschis buzele. Răspunsul mi s-a înţepenit în gâtlej.

A răsuflat tremurător. Corpul lui era încordat. Încerca să se stăpânească.

— Răspunde-mi, *te rog.*

Şi-a sprijinit fruntea de a mea. Genele lui au coborât, ascunzând albastrul ochilor - un ocean în care m-aş fi înecat bucuroasă, dacă m-ar fi lăsat. Buzele lui erau aproape de ale mele.

— Scapă-mă de suferinţă, Catalina, a rostit printre dinţi.

Degetele lui tremurătoare mi-au cuprins ceafa.

Când am auzit disperarea, nevoia şi dorinţa pură din vocea lui, sărmana mea inimă s-a pierdut cu totul.

— E real, am spus în sfârşit. Ce se-ntâmplă acum e real, am repetat, fiindcă simţeam nevoia să aud cuvintele, să simt acest adevăr. Sărută-mă, Aaron! Demonstrează-mi că e adevărat!

Cât ai clipi, buzele lui erau lipite de ale mele.

Aaron mă săruta ca şi cum visase o veşnicie la clipa asta. Ca o bestie care dorea să mă devoreze. Corpul lui ferm s-a lipit de al meu, căutând cu disperare orice voiam să-i ofer.

Am deschis amândoi gura, cu lăcomie. Mâinile lui mari se mişcau pe trupul meu în jos, tot mai jos, şi s-au oprit pe talie. Mi-am sprijinit palmele de pieptul lui. *Doar pentru mine.*

Inima îmi bătea nebuneşte. Am scos un sunet de satisfacţie când am simţit că şi a lui Aaron bătea la fel de tare.

Sunetul l-a stârnit şi mai mult pe Aaron. Şi-a împins şoldurile în mine. Mâinile lui m-au apucat de mijloc, m-au tras mai aproape de el, iar eu am simţit pe pântecul meu apăsarea şi fierbinţeala erecţiei. Am gemut.

Aaron, Aaron, Aaron, recita mintea mea, în timp ce trupul meu era asaltat de senzaţii.

Mâinile lui rătăceau pe rochie, apoi au coborât pe fundul meu. Limbile noastre se împleteau.

O altă apăsare a şoldurilor lui pe ale mele m-a făcut să-mi pierd controlul şi mi-a provocat o fierbinţeală delicioasă între coapse.

Şi-a dezlipit buzele de ale mele. Amândoi respiram la fel de

sacadat. Fără să piardă vremea, gura lui a ajuns pe locul sensibil dintre bărbia şi gâtul meu. Am întins gâtul, ca să-l expun mai mult. Am scos un scâncet de plăcere pe care briza mării l-a purtat mai departe.

— Mă înnebuneşti cu totul, a spus Aaron, răsuflând pe pielea mea.

Nebunie, asta era. Nebunia îmi alerga prin vene.

Mi-a presărat săruturi în sus, pe gât, până la ureche, şi m-a pişcat uşor cu buzele. Sângele meu clocotea. I-am prins ceafa cu degetele şi l-am tras uşor, în timp ce el îmi muşca delicat pielea de sub lobul urechii.

— Ţine-te bine, scumpa mea!

Cu o mişcare delicată, Aaron m-a ridicat, iar eu mi-am încolăcit picioarele în jurul lui şi i-am înlănţuit gâtul cu braţele.

Îmi făceam griji că materialul rochiei nu e suficient de fin sau de subţire ca să-l pot simţi. *Pe Aaron. Pe el, cu totul.*

Orice grijă s-a evaporat când el s-a împins încă o dată în mine. Spatele meu s-a izbit de zid şi i-am simţit penisul între picioare.

Fierbinte. Era foarte fierbinte şi tare.

— Nu-i destul. Vreau mai mult! l-am implorat.

Voiam din ce în ce mai mult. Eram pregătită să sfâşii rochia, dacă trebuia.

Şoldurile lui au făcut încă o mişcare care m-a făcut să văd stelele verzi. Buzele lui le-au găsit din nou pe ale mele şi mi-au înăbuşit geamătul.

— Mă omori, Catalina, a şoptit, cu gura lipită de buzele mele.

Strânsoarea mea s-a înteţit. Încercam să-l trag mai aproape de mine.

Mai mult!

— Ştiu, a rostit printre dinţi.

Cu o altă mişcare de bazin, a ajuns exact pe despicătura mea şi aproape că m-a adus în culmea extazului. Aaron s-a lipit de mine, iar căldura erecţiei lui străbătea straturile de haine dintre noi.

— Mai mult! l-am implorat din nou.

Nu-mi era ruşine. L-aş fi implorat din nou şi din nou.

— Câtă insistenţă! a spus, iar vocea lui răguşită a fost ca o mângâiere pe buzele mele. Dacă mi-aş strecura mâna sub rochia ta, a spus el, mişcându-se şi pulsând între picioarele mele, cât de udă aş descoperi că eşti, iubito?

Nu i-ar fi venit să creadă cât de udă eram! Nu mai fusesem niciodată atât de excitată, atât de dornică să primesc mai mult.

Aaron mi-a atins buzele cu ale lui, dar nu era nici pe departe suficient ca să-mi astâmpere dorinţa.

— N-o s-o facem acum.

În vocea lui răguşită am ghicit aceeaşi nevoie care mă îmbăta şi pe

mine.

— De ce? am răsuflat greu.

— Fiindcă, dacă te-aş atinge acolo, n-aş mai putea să mă opresc, a mârâit Aaron în urechea mea.

Şi-a apăsat şoldurile în mine, lipindu-mă iar de suprafaţa aspră a zidului.

— Iar prima oară când o să pătrund în tine, nu vreau să fie pe fugă şi tu lipită de-un perete.

Am scâncit când i-am auzit vorbele, frustrată că nu aveam parte pe loc de ceea ce cuvintele lui îmi zugrăviseră atât de clar în minte. Aş fi dat orice ca Aaron să pătrundă adânc în mine. Poate că atunci n-aş mai fi simţit golul ăsta în piept.

Şi-a sprijinit fruntea de a mea.

— Aş muri fericit dacă ţi-aş provoca un orgasm chiar aici şi-acum, a şoptit Aaron, făcându-mă să mă înfior. Dar cineva ar putea să treacă pe-aici, iar să te văd goală e un privilegiu pe care-l vreau doar pentru mine.

Am oftat şi mi-am trecut degetele prin părul lui, apoi pe gâtul lui, după care i-am luat faţa în palme. I-am spus:

— Ai dreptate.

Mi-am ţuguiat buzele, îmbufnată.

Zâmbetul i-a desenat linii fine la colţul ochilor, care străluceau mai tare ca oricând.

— Ia te uită! a spus, apoi m-a sărutat hotărât, dar prea scurt ca să mă declar satisfăcută. O să-mi vină idei nebuneşti, dacă începi să te declari atât de uşor de acord cu mine.

Replica lui mi-a mai şters expresia bosumflată. I-am adresat un surâs. Şi-a aplecat iar capul şi mi-a alungat, cu un sărut, ultimele urme de frustrare.

— Hai să mergem! Cred că ai tăi se întreabă unde eşti.

M-a lăsat încet jos. Apoi m-a mângâiat pe păr şi mi-a dezmierdat obrazul cu dosul palmei. Pe urmă s-a desprins de mine şi a păşit în spate.

— Perfecţiune! a spus, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Cuvântul asta mi-a ajuns fix la inimă.

Mi-a întins mâna, iar eu am luat-o cât ai clipi. Aparent, eram o femeie lacomă. Şi când venea vorba de Aaron, primeam de la el oricât era dispus să-mi ofere. Iar apoi probabil că i-aş fi cerut şi mai mult.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI TREI

Pusă pe jar. Exact aşa mă simţeam, din cauza a ceea ce-mi făcuse Aaron. Mă aprinsese. Descătuşase ceva care – abia acum înţelegeam – vibra în mine de multă vreme.

Tot ce se răzvrătea înăuntrul meu nu prinsese contur doar în câteva clipe sau datorită unei atracţii fizice imposibil de puternice. Cauza acestei revolte fusese deja acolo, ascunsă. O îngropasem sub greutatea fricilor şi a îndoielilor. O înăbuşisem cu încăpăţânarea mea. Însă acum, când explodase, ieşise la suprafaţă şi se revărsa din mine amestecată cu dorinţă şi cu un sentiment exaltam şi absolut terifiant deopotrivă. Ştiam că ajunsesem într-un punct de unde nu mai exista cale de întoarcere. N-aş fi fost în stare să mai stăpânesc această trăire, s-o dau deoparte sau s-o mai ignor.

Şi nici nu credeam că voiam asta.

Nu după ce gustasem din ceea ce putea fi al meu. Şi nu mă refer doar la buzele lui Aaron. Pentru prima oară de când aterizasem în Spania, fiecare atingere, privire, zâmbet şi cuvânt erau adevărate. După acel sărut, de fiecare dată când Aaron îmi atingea uşor braţul cu dosul palmei, o făcea pentru că *şi-o dorea.* De fiecare dată când îmi săruta delicat umărul, o făcea pentru că nu putea să se abţină. Şi de fiecare dată când mă strângea lângă el şi-mi şoptea ceva la ureche, nu o făcea fiindcă se uitau ai mei la noi şi fiindcă aveam un rol de jucat, ci fiindcă voia să aud cât de frumoasă mă consideră şi cât de norocos se simte să mă ţină în braţe.

Am dansat ore întregi – de data asta fără nicio grijă – şi am sărutat de multe ori zâmbetul lui, care era numai pentru mine. Pur şi simplu nu mă puteam stăpâni.

Am hotărât că, deocamdată, o să rămân în bula noastră şi o să înfrunt ceea ce ne aştepta în New York după ce ne întorceam acasă. Seara asta era doar a noastră.

După petrecere, Aaron a închis uşa dormitorului în spatele lui. Nu mă puteam abţine să mă holbez la el. Stăteam pe marginea patului. Tocmai ajunseserăm în apartament. Voiam să-mi odihnesc picioarele ostenite şi tălpile care mă dureau. S-a dus să-mi aducă nişte apă de la bucătărie.

Ţinea un braţ la spate, iar eu mi-am înclinat capul într-o parte, curioasă. A zâmbit şi, când mi-a arătat ce avea în mână, aproape că i-am ţipat să nu se mai joace cu sărmana mea inimă vlăguită. Fiindcă n-aş fi suportat.

În mână avea o gogoaşă glazurată şi umplută cu cremă de ciocolată.

Fuseseră servite ca gustare târzie, la nuntă. Iar eu mâncasem mai multe decât ar fi trebuit.

— Aaron Blackford! am exclamat, simţind cum mi se înmoaie inima. Ai şterpelit gogoşi de la nuntă?

Zâmbetul lui s-a transformat în rânjet. Un rânjet sfios, superb, în Faţa căruia inima mea a capitulat.

— Ştiam c-o să-ţi fie Foame.

— Chiar mi-e Foame, am recunoscut. Mulţumesc!

S-a apropiat şi a pus gogoaşa pe un şerveţel, pe comodă. I-am spus inimii mele să se calmeze, ca să nu ne prăbuşim amândouă.

Aaron s-a întors cu spatele, ca şi cum ştia că aveam nevoie de un minut ca să mă adun. Mă zgâiam la spatele lui. S-a dezbrăcat de sacou şi l-a pus cu grijă pe singurul scaun din cameră. În mintea mea au răsărit gânduri periculoase, care-mi răscoleau pântecul. Când Aaron s-a întors, în sfârşit, cu faţa, exact când îşi desfăcea cravata, probabil ca acele gânduri periculoase, nesăbuite mi se citeau limpede pe faţă.

Ni s-au întâlnit privirile. O roşeaţă incontrolabilă mi-a urcat în obraji. Era ironic că în urmă cu câteva ore îi devorasem buzele, iar acum o simplă privire mă stânjenea.

Neliniştită şi îmbujorată, mi-am ferit privirea şi m-am aplecat spre piciorul meu drept. Degetele mele neîndemânatice au dibuit bareta pantofului cu toc. Am oftat, plină de frustrare. Câteva clipe, am bâjbâit cu bareta subţire din jurul gleznei.

Am simţit că Aaron se apropia de mine. Încercam fără succes să desfac cataramele pantofului drept. Dacă „problema” mea i se părea amuzantă sau ridicolă, n-a spus-o. În schimb, a îngenuncheat în faţa mea şi şi-a pus palma pe mâinile mele, oprindu-mă.

— Lasă-mă pe mine, te rog.

L-am lăsat. Înţelesesem că l-aş fi lăsat să facă aproape orice, dacă mă ruga.

Degetele lui puternice au desfăcut baretele subţiri şi au scos încet pantoful. Mă atingea cu o tandreţe pe care nu m-aş fi săturat niciodată s-o simt. Mâna lui mi-a apucat talpa şi a sprijinit-o pe coapsa lui. Acest gest simplu – atingerea tălpii mele pe piciorul lui – a fost de-ajuns ca să mă înfrângă.

M-am destins în timp ce degetele lui Aaron au ajuns pe glezna mea, masând şi alungând încordarea, lăsându-mă fără suflare.

Oare ce erau capabile să-mi facă mâinile astea, dacă un simplu gest de-al lui îmi stârnea fiori pe picioare, fiori care ajungeau în punctul acela neglijat din adâncul pântecului meu?

Mintea mea, care uneori îmi devenea duşman, s-a hotărât că era un moment bun să-mi amintească faptul că trecuse mult timp de când făcusem sex. Iar Aaron… păi, era de-ajuns să-i arunci o privire ca să-ţi dai seama că avea mai multă experienţă sexuală decât mine. Oricine

ar fi avut mai multă experienţă decât mine. Eu abia dacă ieşisem la întâlniri, după despărţirea de Daniel, şi…

— Relaxează-te!

Vocea lui profundă m-a readus brusc cu picioarele pe pământ. Degetele lui Aaron îmi masau delicat glezna dreaptă, detensionând muşchii.

— Nu aştept nimic de la tine în seara asta, Catalina.

în ochii lui albaştri se citea sinceritatea.

— Mai devreme, când te-am sărutat, m-am lăsat dus de val. Am fost puţin cam direct şi-mi cer scuze.

Am deschis gura, dar nu am scos niciun cuvânt.

— Spune ceva, scumpo! Eşti foarte tăcută. Începi să mă sperii.

Scumpo. Acest cuvânt mă răscolea. Îmi plăcea prea mult.

— N-ai de ce să-ţi ceri scuze, am zis, încercând din răsputeri să dau la o parte toate nesiguranţele mele stupide. Te rog, nu-ţi cere scuze. Ai fost perfect. Eşti… într-adevăr perfect.

Am rostit ultimele cuvinte în şoaptă. Ochii albaştri ai lui Aaron au scăpărat hotărâţi. Şi-a dres vocea şi a continuat să mă maseze. Luându-mi celălalt picior, a repetat mişcările, după ce a pus pantoful meu stâng pe podea. Mi-a masat călcâiul stâng, iar degetele lui au urcat spre gleznă. După ce a terminat de masat muşchii şi tendoanele de acolo, a vorbit:

— Gata. Acum, hai să te scăpăm de rochie, şi eşti gata de culcare.

Cu aceste cuvinte, m-a dat gata.

Vorbele lui modeste, tandreţea cu care mă descălţase şi felul în care se uita la mine de jos, aşezat pe podea, ca şi cum singurul lui scop era să se asigure că mă simt bine – toate astea au fisurat ceva în interiorul meu.

Puteam să jur că am auzit un trosnet care a destrămat tăcerea din cameră.

— Nu vreau să mă culc, am rostit.

Şi-a îndreptat spatele, fără să mă scape din ochi.

— Atunci spune-mi, Catalina! Spune-mi ce-ţi doreşti!

M-am întins şi i-am cuprins ceafa în palmă. Am încercat să-l aduc mai aproape de mine. Aaron m-a lăsat să-i arăt unde aveam nevoie să fie. Feţele noastre erau la câţiva centimetri distanţă. Amintirea gustului său pe buzele mele era prea intensă; nu-i puteam rezista lui Aaron.

Încă în genunchi, Aaron s-a apropiat mai mult. Corpul lui se afla între coapsele mele, iar mâinile, de o parte şi de alta a mea, chiar lângă şolduri.

— Şi? Altceva?

Îi auzeam dorinţa din voce. Aproape că-i simţeam gustul.

Incapabilă să mă abţin, l-am tras de şuviţele negre de la ceafa. „Te

vreau pe tine” – asta îi spuneam prin gestul meu, fiindcă eram incapabilă să articulez vreun cuvânt.

— Am nevoie să te aud cum o spui, Catalina, a murmurat aproape de gura mea, dar fără să reducă distanţa.

Palma mea s-a aşezat pe antebraţul lui şi am observat imediat cum muşchii tonifiaţi s-au încordat pe sub materialul cămăşii. Ca şi cum îşi impunea să nu se apropie mai mult.

— Spune-mi ce-ţi doreşti! a repetat Aaron.

— Pe tine, i-am răspuns răguşit. Vreau tot ce eşti dispus să-mi dai.

Aveam nevoie să se apropie mai mult, să micşoreze distanţa dintre noi, s-o facă să dispară. Să se lipească de mine până când corpurile noastre se contopeau.

— Te vreau pe tine, am repetat.

Nu mi-am imaginat niciodată că astfel de cuvinte, rostite pe nerăsuflate, aveau să descătuşeze ceva atât de intens. Aaron a lăsat să-i scape un mârâit, iar ochii lui au devenit sălbatici. O foame cum nu mai văzusem pe chipul lui nici măcar mai devreme, când ne sărutaserăm, i-a cotropit trăsăturile.

— O să-ţi ofer lumea, a zis el, aproape de gura mea. Luna. Afurisitele de stele. Orice îmi ceri, al tău e. *Sunt al tău.*

Apoi lumea mea a explodat. Gura lui Aaron a cotropit-o pe a mea. Nu era o atingere delicată, ci posesivă, lacoma. Mi-a depărtat buzele, limba lui a ajuns iute în gura mea, în timp ce mâinile lui îmi urcau pe spate.

M-a tras spre el. Fundul meu stătea pe marginea patului. I-am înconjurat talia cu picioarele. Eram puţin prea sus pentru atingerea la care tânjeam cel mai mult, cea care avea să-mi arate stelele pe care tocmai mi le promisese.

Mi se învârtea capul. Să-i simt corpul puternic între coapse era copleşitor, îmbătător, provocator. Voiam să rămân aşa pentru totdeauna: cu Aaron în genunchi, cu picioarele mele încolăcite în jurul lui. Cu buzele lui lipite de ale mele. Mâinile lui în părul meu.

Nu. Voiam mai mult decât atât. Dar mai întâi aveam nevoie ca toate hainele să dispară.

Aaron m-a tras mai aproape de pieptul lui, iar trupul meu fierbea, căutând atingerea aceea atât de râvnită.

Fără să întrerupă sărutul sau să-şi desprindă corpul de al meu, s-a ridicat şi m-a luat pe sus. Ţinându-mi picioarele în jurul taliei lui, s-a poziţionat exact unde îmi doream cu ardoare să-l simt, iar senzaţia înnebunitoare a erecţiei între coapsele mele mi-a stârnit un fior de plăcere în fiecare celulă a corpului. Căldura mâinilor lui pe fundul meu a pătruns prin materialul rochiei, în timp ce penisul lui fierbinte pulsa pe despicătura mea. Atât de fierbinte, încât îmi ardea pielea.

Din doi paşi, Aaron m-a lipit de perete. S-a împins în mine încă o

dată, smulgându-mi un scâncet.

— Spune-mi dacă vrei să mă opresc, a rostit printre dinţi, aproape de buzele mele, cu trupul nemişcat şi tare ca piatra sub mâinile mele.

După ce şi-a împins şoldurile în mine, ca să mă ţintuiască de perete, şi mi-a provocat astfel un delir divin, palmele lui au urcat pe corpul meu. S-au oprit când au ajuns la sâni. Degetele lui lungi îi mângâiau prin materialul subţire al rochiei.

— Eşti bine?

Am încuviinţat din cap, mi-am arcuit spatele şi mi-am apăsat sânii în mâinile lui, care n-au ezitat nicio secundă să-mi accepte oferta. Aaron mi-a mângâiat pe îndelete sânii, trecându-şi degetul mare peste materialul care-mi acoperea sfârcurile. Simţeam nevoia de a-mi rupe rochia în bucăţi. Trebuia să fac un efort ca să nu mă dezbrac. Voiam ca el s-o facă.

De parcă îmi citise gândurile, Aaron a apucat una dintre bretelele rochiei, jucându-se delicat cu materialul fin, după care m-a întrebat:

— Pot să le dau în jos?

Grija lui, străduania lui de-a se asigura că mă simt bine continuau să năruie ceva în pieptul meu – ceva care îmi era teamă ca, odată prăbuşit, nu avea să se reclădească la fel ca înainte.

— Da, i-am spus apăsat.

Luându-mă total prin surprindere, în loc să lase bretelele în jos, mâinile lui Aaron au coborât pe talia mea şi m-au desprins de corpul lui. Am atins podeaua, iar degetele mele au coborât de pe gâtul pe pieptul lui.

Nedumerită, m-am încruntat şi am ridicat privirea. I-am zărit pentru câteva secunde zâmbetul strălucitor, apoi palmele care stăteau pe şoldurile mele m-au răsucit cu spatele la el.

Mi-am sprijinit palmele de perete.

Respiraţia lui îmi mângâia ceafa, stârnindu-mi o avalanşă de fiori în tot corpul. Degete puternice au apucat fermoarul rochiei mele, fix deasupra şalelor. L-au desfăcut şi a dat la vedere lenjeria mea.

Aaron a lăsat să-i scape un sunet gâtuit.

Degetele lui au urcat lent pe spinarea mea. Simţeam o mulţime de furnicături. Când a ajuns la bretelele rochiei, le-a tras în jos. Rochia mi-a alunecat de pe corp şi a ajuns pe podea, iar eu am rămas doar în chiloţi. Dumnezeule! Nu fusesem niciodată mai fericită că purtam o rochie cu sutien încorporat.

M-am uitat peste umăr, la el, şi am descoperit pe chipul lui superb o expresie tulburată. Am încercat să mă răsucesc, dar şi-a petrecut braţele în jurul meu. O palmă a ajuns pe abdomenul meu, iar cealaltă, pe şold. M-a tras spre el, iar fierbinţeala trupului lui pe spatele meu gol mi-a copleşit simţurile.

Şi-a sprijinit bărbia pe umărul meu.

— Lasă-mă un minut, mi-a şoptit la ureche.

După câteva clipe de nemişcare, în care am savurat momentul, i-am simţit buzele pe gât.

— Încerc s-o iau încet, Lina. Jur că încerc, a continuat Aaron, apoi mâna lui a urcat uşor, iar degetul mare mi-a atins un sân. Dar mi-e foarte greu fiindcă mă scoţi din minţi.

Vârful degetului mi-a dezmierdat sfârcul şi am gemut profund. Asta l-a făcut şi pe el să geamă. Mâna de pe şoldul meu a coborât pe coapsă, aproape de marginea chiloţilor, la doar câţiva centimetri distanţă de punctul în care se aduna toată fierbinţeala din corpul meu.

— Mor de nerăbdare să învăţ pe de rost fiecare bucăţică din pielea ta.

Mi-a luat sfârcul între degetul mare şi cel arătător şi a tras uşor.

Am scâncit, năruită de dorinţă.

— Vreau să mi te întipăresc în memorie, a zis cu o voce în care se simţea aceeaşi dorinţă disperată care îmi invada pântecul. Vrei s-o fac?

— Da. Vreau să mă atingi.

Aaron a mârâit. Mi-am întins braţele în spate şi i-am cuprins umerii în palme, arcuindu-mă spre el. Braţul lui m-a tras mai aproape şi m-a lipit de trupul lui. Şi-a mişcat şoldurile, apoi şi-a plimbat mâna în sus şi-n jos, pe coapsa mea.

— Desfă picioarele! mi-a cerut cu gura lipită de gâtul meu şi, cu un genunchi, mi-a desfăcut picioarele. Hai să vedem, în sfârşit, cât de udă eşti!

Şi-a strecurat degetele sub chiloţii mei, atingând uşor părul şi pielea, iar plăcerea intensă mi-a făcut genunchii să tremure. M-a apucat mai strâns de şold şi mi-a frecat fundul de erecţia lui. O simţeam pulsând, chiar şi prin materialul pantalonilor. Degetele au continuat să coboare, ajungând în final la pielea udă şi fină. Le-a apăsat acolo pentru o clipă, după care, încet, le-a lăsat să alunece mai jos.

Am scâncit. În viaţa mea nu fusesem atât de udă şi de excitată.

— La dracu'!

înjurătura lui Aaron a răsunat înfundat.

— Din cauza mea eşti atât de udă?

Habar n-aveam dacă scâncetul meu îi răspunsese la întrebare, dar reacţia mea sigur îl mulţumise. Degetele lui se mişcau înainte şi înapoi pe despicătura mea, transformându-mi sângele în lavă topită.

— Dacă-mi bag degetele în tine, n-o să mă pot stăpâni, mi-a zis cu voce profundă, în care se ghiceau atât o ameninţare, cât şi o promisiune. Eşti pregătită?

Degetul lui mare a început să-mi frece clitorisul şi aproape că m-a înmuiat cu totul.

Mi-am arcuit spatele.

— Aaron!

— Ăsta nu-i un răspuns, scumpo.

Degetele lui şi-au înteţit ritmul, ameţindu-mă.

— Vrei să te aduc la orgasm şi să te ţin în braţe până adormi?

Cealaltă mână a ajuns la sânul meu. Se juca cu sfârcul.

— Sau vrei să intru în tine?

Atât de autoritar, şi totuşi atât de atent. Mă preţuia şi mă devora. EI era tot ce-mi trebuia. Doar la el râvnea corpul meu, el era ceea ce-i lipsise inimii mele.

I-am zis ceea ce îşi dorea să audă – adevărul pe care îl ţinusem sub lacăt, în adâncul meu:

— Sunt pregătită, Aaron.

Mi-am pus mâna peste a lui, strecurată sub chiloţii mei.

— Ia-mă cu totul!

I-am strâns mâna şi am apăsat-o mai mult pe pielea mea.

— Fă-mă a ta!

Aaron n-a ezitat. Dintr-o mişcare rapidă, şi-a strecurat un deget în interiorul meu, iar invazia asta minunată m-a făcut să gem din adâncul pieptului.

— Eşti pregătită, scumpo! Numai pentru mine.

Aaron continua să-şi împingă degetul înăuntru, apoi a mai introdus unul în mine, iar eu am început să văd mici puncte strălucitoare.

— Toată, numai a mea.

Ceva a început să se deşire în mine, aducându-mi corpul aproape de limita suportabilului.

— Aaron… e prea mult.

Gâfâiam. Începeam să pierd controlul asupra propriului meu corp.

— Nu e prea mult. Asta simţi când e *real*, mi-au murmurat buzele Lui.

Cu cealaltă mână, îmi mângâia un sân.

Eram foarte aproape de orgasm. Un milion de senzaţii diferite m-au invadat, împrăştiindu-se din fiecare loc în care mă atingea Aaron. Fiecare atingere era ca un tatuaj. Felul în care îşi împingea degetele în mine, cum se juca cu sfârcurile mele, mişcarea şoldurilor lui pe spatele meu, sincronizată cu cea a mâinii lui – totul era prea mult. Prea intens.

— Gata! Simt cum vaginul tău îmi strânge degetele.

Cuvintele lui m-au adus mai aproape de extaz. Absolut fiecare secundă din această tortură încântătoare mă orbea de plăcere.

— Hai, scumpo! Dă-ţi drumul!

Şi mi-am dat drumul. Dumnezeule, cum mi-am mai dat drumul! Capul mi se învârtea, membrele îmi erau vlăguite. Şi în timp ce gemeam şi scânceam cuvinte fără sens, laolaltă cu numele lui,

degetele lui continuau să se mişte în interiorul meu, prelungind extazul, până când, în cele din urmă, a încetinit şi s-a oprit. Muşchii mei încă pulsau.

După câteva secunde, Aaron şi-a scos degetele din mine. Mi-am întors capul şi am ridicat privirea, ca să-i văd faţa. Chipul lui frumos şi ochii albaştri ca oceanul. Se uita în jos, la mine, cu un zâmbet diferit. Unul pe care nu-l mai văzusem până acum. În el se amestecau dorinţa, nevoia şi încă ceva. Ceva mult mai puternic decât toate astea.

Când i-am aruncat o privire extenuată şi fericită, a ridicat degetele care cu câteva secunde în urmă fuseseră în mine şi le-a supt. A închis ochii, iar faţa i s-a contorsionat într-o expresie pe care n-aveam s-o uit vreodată. O expresie care avea să-mi bântuie visele erotice.

Aaron a mârâit şi a deschis ochii.

— Aş putea să am orgasm numai gustându-te. Cu tine în braţele mele, ca acum.

Atât de animalic, de simplu, de sexy!

Nu puteam să articulez un răspuns şi nici să mă mişc. Şi-a petrecut un braţ sub picioarele mele. M-a luat pe sus şi m-a întins pe pat, pe cuvertura catifelată.

Aaron stătea la marginea saltelei şi-şi desfăcea nasturii de la cămaşă.

Un nasture s-a descheiat şi materialul i-a lăsat la vedere pieptul. Mâinile mele tânjeau să-l atingă. Această dorinţă a răzbit prin toropeala mea. Voiam privilegiul de a-l dezbrăca cu însămi. M-am târât pe pat, spre el, cu ochii la următorul nasture. Am îngenuncheat.

— Vreau să fac eu asta.

Mă bucuram enorm cu fiecare nasture desfăcut. Unul câte unul, am coborât spre abdomenul lui. Îl simţeam respirând greoi, l-am dat jos cămaşa şi am aruncat-o pe podea.

Dacă în ziua când îl văzusem pentru prima oară pieptul lui mi se păruse fără cusur, acum era pur şi simplu divin. Când palmele mele i-au atins pielea fină, am fost catapultată direct în rai.

Vârfurile degetelor mele memorau fiecare ridicătură, fiecare muşchi care părea sculptat în piatră. Vânjos, fin, minunat.

Totul, numai pentru mine.

Mi-am trecut unghiile peste pieptul lui, coborând până la abdomen. Aaron s-a cutremurat sub atingerea mea. Nu era destul, aşa că mi-am lăsat degetele mai jos, de-a lungul liniei subţiri de păr negru. Ca vrăjită* privirea mea devora fiecare mişcare a muşchilor lui. Dumnezeule! Ar fi fost imposibil să mă satur de priveliştea asta: el, gol, sub mâinile mele.

Am ajuns la nasturele pantalonilor şi m-am uitat în sus. I-am surprins maxilarul zvâcnind şi ochii înceţoşaţi. Degetele mele au coborât şi i-am simţit penisul gros şi fierbinte prin materialul

pantalonilor. Aaron a mârâit, împingându-şi şoldurile în palma mea.

Mi-au tremurat genunchii şi am ameţit când i-am apucat penisul în căuşul palmei.

Aaron s-a aplecat şi mi-a sărutat tâmpla. Şi-a pus mâinile peste ale mele. Bâjbâind cu nasturele amândoi, l-am desfăcut. Apoi urma fermoarul şi…

Am încremenit.

Deşi simţeam că aveam să mă prăbuşesc dacă nu desfăceam fermoarul, am ezitat. Degetele îmi tremurau.

Chiar facem chestia asta. La dracu'! Pare mai mult decât sex. Pare mult mai mult de-atât.

— Ce s-a întâmplat, scumpo? mi-a şoptit Aaron, cu buzele lipite de tâmpla mea.

I-am scrutat chipul. Cum să-i spun că tot curajul meu dispăruse din senin, că mâinile îmi tremurau de dorinţă, dar că înţelesesem că nu prea ştiam ce fac, ce făceam noi în clipa asta?

Aaron a răsuflat prelung. Expresia lui era hotărâtă.

Mi-a luat mâinile şi le-a lipit de pieptul lui.

— Şi inima mea bate ca nebuna. Simţi?

Am dat aprobator din cap, iar o parte din frica mea s-a risipit. Apoi mi-a aşezat mâinile pe penisul lui tare.

— Simţi şi tu, Lina? Simţi cât de excitat sunt?

La fiecare întrebare, îşi împingea şoldurile în palmele mele.

Îl simţeam pulsând.

— Da, e datorită ţie. Tu eşti cea care mă excită atât de mult. Tu eşti cea care-mi face inima să sară din piept, cu o simplă atingere sau privire. Dar nu trebuie să-ţi fie teamă. Suntem împreună în treaba asta, ţii minte?

Vorbele lui au alimentat ceva în mine, dând la iveală patima îngropată sub nesiguranţele, îndoielile şi fricile mele.

I-am sărutat pieptul, deasupra inimii.

— Aşa e.

Apoi mi-am mutat mâna pe materialul pantalonilor şi i-am cuprins penisul în palmă. Aaron a gemut şi i-am simţit din nou buzele pe tâmplă. M-a sărutat acolo, încurajator.

— Scoate-l!

M-am supus. Aş fi făcut orice, dacă îmi cerea. Aşa că am desfăcut fermoarul pantalonilor, cu ochii ţintă la umflătura din boxerii lui. I-am dat jos şi pantalonii, şi boxerii. Erecţia a ieşit la vedere. I-am cuprins penisul cu degetele, oferindu-i o mângâiere.

Aaron a lăsat să-i scape un sunet gâtuit.

— Isuse! Cât de bine e!

L-am mângâiat din nou, delectându-mă cu senzaţia penisului lui în mâna mea, fin şi catifelat, pulsând sub atingerea mea. Mă întrebam ce-

aş simţi dacă l-aş lua în gură. Mi-am urmat impulsul şi m-am aplecat, iar Aaron a tresărit simţind schimbarea mea de poziţie. I-am luat penisul în gură şi i l-am atins cu limba.

Dumnezeule! Lot sângele din corp mi s-a scurs în pântec. Dorinţa pulsa şi îmi copleşea toate simţurile.

Aaron m-a apucat uşor de păr şi l-a tras cu delicateţe.

— Scumpo…

A tras din nou. De data asta şi-a retras şoldurile, suficient ca să mă opresc.

— Mi-o doresc, dar în seara asta nu vreau să am orgasm în gura ta.

M-a apucat de umeri şi m-a ridicat. Cu o mişcare rapidă, m-a întins pe spate, apoi a scăpat de pantaloni şi de lenjerie.

Aaron e gol.

Absolut fiecare detaliu al trupului sau era minunat. Mare. Puternic. Perfect. *Numai al meu.*

Mi s-a tăiat respiraţia la gândul acesta.

Ochii albaştri, înfometaţi, în care m-aş fi pierdut cu bucurie, mă măsurau de sus până jos. Şi eu voiam să învăţ pe de rost venele proeminente de pe braţele lui încordate şi de pe piept, erecţia lui atât de ademenitoare, să-mi amintesc aceste coapse puternice, care mă înnebuniseră. Voiam să-mi imprim totul în minte.

Aaron s-a dus la trusa lui de toaletă, aflată pe comoda mică, şi a luat un pacheţel ambalat în folie de aluminiu.

Când a revenit lângă pat, a lăsat prezervativul pe cuvertură, chiar lângă mine. Îi urmăream captivată toate mişcările, incapabilă să mă mişc. M-a privit pătrunzător, şi-a luat penisul în palmă şi l-a frecat o dată, apăsat.

— Nu ştiu cum s-o iau încet, a spus răguşit.

— Atunci n-o lua încet! l-am rugat, devorându-l din ochi şi abia stăpânindu-mă să sar pe el. Te vreau cu totul! Lângă mine. În mine. Peste tot.

Cât ai clipi, Aaron era deasupra mea, iar gura lui o devora pe a mea. Şoldurile lui s-au strecurat între coapsele mele desfăcute. I-am încolăcit mijlocul cu picioarele. Erecţia lui s-a lipit de mine.

— Dă-i jos imediat! a scrâşnit Aaron la urechea mea, bâjbâind cu materialul subţire al chiloţilor mei.

În clipa următoare, chiloţii au aterizat pe jos, iar Aaron era din nou între coapsele mele. Nimic nu ne mai despărţea. Era exact unde aveam nevoie de el, acolo unde îi era locul. A îngenuncheat pe saltea, oferindu-mi imaginea desfătătoare a corpului său masiv şi tonifiat.

Mi s-a înteţit respiraţia. Sângele îmi fierbea.

S-a întins după prezervativ, a desfăcut ambalajul şi l-a rulat pe penis, cu ochii aţintiţi asupra mea.

— Eşti cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Privirea i s-a îmblânzit şi mi-a mers drept la inimă, unde a sfărâmat ceva şi a lăsat un gol în urmă. Unul pe care nu eram sigură că puteam să-l mai umplu.

Aaron s-a aplecat, buzele lui au ajuns undeva lângă şoldul meu şi mi-au mângâiat uşor pielea, până la punctul în care coapsele mele se uneau. M-a sărutat acolo o dată şi încă o dată. A oftat şi s-a lăsat mai jos, ca şi cum nu se putea abţine, iar limba lui a intrat în mine.

Atingerea a fost scurtă, dar mi-a ridicat simţurile la cer şi m-a făcut să gem.

Din acel punã, plăcerea a izbucnit şi s-a răspândit prin mine, incendiind fiecare terminaţie nervoasă din corpul meu. Reacţia lui Aaron a fost imediată: tot trupul i s-a însufleţit şi fremăta. Buzele lui au urcat pe corpul meu, cu săruturi arzătoare. M-a sărutat delicat pe bărbie, pe gât şi pe umeri. Iar când şi-a lăsat în sfârşit greutatea pe mine, l-am tras mai aproape şi l-am sărutat. Amândoi gâfâi am.

— Aaron, i-am şoptit, ce se-ntâmplă acum e real?

Nu-mi venea să cred. Parcă era un vis din care urma să mă trezesc în orice moment.

Aaron s-a uitat în ochii mei. Tot ce simţeam noi, tot ce fusese ascuns şi negat atâta timp a ieşit la suprafaţă. Eram dezgoliţi. Unul în faţa celuilalt, stăteam dezbrăcaţi de toată prefăcătoria. Expuşi.

— E cât se poate de real, şi aşa o să fie mereu.

M-a sărutat în colţul gurii.

Vorbele lui, sinceritatea din ochii lui albaştri, căldura corpului său, felul cum mă îmbrăţişa… toate mi-au făcut inima să explodeze. Şi fiecare celulă din corp s-a cutremurat violent şi s-a rupt într-un milion de bucăţele.

Probabil că Aaron simţea acelaşi lucru. În clipa următoare, corpurile noastre au luat-o razna. Degetele şi limba lui mi-au cercetat conturul corpului. Buze, gât, claviculă, sâni. Totul ardea sub buzele lui. Şoldurile lui se mişcau pe pântecul meu. Vârful penisului cobora cu fiecare opintire, până a ajuns la despicătura mea.

Când şi-a ridicat gura de pe pielea mea pârjolită, m-a privit în ochi. Îmi cerea voie să mă intre în mine.

— Da… da…

Mi-am subliniat răspunsul împingându-mi şoldurile în el.

— Te rog! am adăugat şi m-am opintit din nou.

După ce m-a sărutat pe claviculă, Aaron s-a împins în sfârşit în mine. O mişcare lentă şi profundă, care m-a umplut pe dinăuntru şi mi-a trimis mintea, corpul şi sufletul într-o altă galaxie.

— Dumnezeule! am scâncit.

Mă simţeam minunat de plină.

Aaron a mormăit aproape de tâmpla mea:

— La dracu! Iubito!

Şi-a mişcat şoldurile, depărtându-se şi apoi revenind cu mai multă forţă, smulgându-mi un scâncet de plăcere. Şi-a lipit gura de gâtul meu.

— Catalina, sunetul ăsta o să mă termine.

S-a opintit iar.

L-am tras de păr, îndemnându-l să-şi dea frâu liber.

Şi m-a ascultat. Cu un alt mormăit, Aaron s-a împins în mine mai tare şi m-a ridicat cu totul din aşternuturi. Am gemut, convinsă că aveam să mă înec în valuri de plăcere.

— Apucă-te de tăblia patului! a mârâit el.

Am strâns barele în pumni. Speram că aveau să reziste „atacului" nostru.

Am scâncit:

— Vreau mai mult.

Aaron s-a mişcat în mine. S-a prins şi el de bare. Ritmul lui era nebunesc, dezlănţuit.

— Ai nevoie de mine, a icnit.

Mi-am arcuit spatele.

Se năpustea în mine, iar şi iar.

Dumnezeule! Oare nu ştia? Nu era evident că aveam nevoie de el?

— Spune-o!

— Da, am gemut, în timp ce corpul meu rămânea fără vlagă, copleşit de plăcere. De tine, Aaron. Am nevoie de *tine*.

Acest ultim cuvânt i-a spulberat orice fărâmă de reţinere. Opintirile lui au devenit mai frenetice, mai rapide, mai adânci. Aaron parcă se abandona, uitând de toate. Carnea mea se lovea de a lui. Mă ţineam de bare şi mă uitam cum corpul i se mişca. Muşchii abdomenului se încordau. Umerii lui puternici erau tensionaţi. Mă aducea din ce în ce mai aproape de extaz.

— Vreau să simt cum vaginul tău mă strânge, scumpo! a zis Aaron.

M-a sărutat şi m-a ciupit de un sfârc.

— Dă-ţi drumul! mi-a cerut răguşit.

Vorbele, ritmul lui sălbatic, corpul ăsta minunat care îl ţintuia pe al meu… Am închis ochii. Trupul îmi ardea ca o vâlvătaie.

— Aaron!

— Uită-te la mine! Vreau să te uiţi la mine.

M-a lipit de pieptul lui. A schimbat poziţia şi s-a strecurat sub mine, ridicându-mă şi potrivindu-mă deasupra. I-am cuprins gâtul cu braţele, simţind apropierea orgasmului. L-am tras tare de păr.

Aaron mi-a petrecut braţele la spate şi mi-a strâns încheieturile, cu o singură mână. Mi-am arcuit spatele.

— Uită-te la tine! Ceri îndurare, a zis Aaron.

A iuţit ritmul, apăsându-mă pe scula lui.

— Exact cum am vrut dintotdeauna.

După ce s-a mai împins o dată adânc, cu putere, Aaron a strâns din dinţi şi a strecurat o mână între noi. A început să deseneze cerculeţe în jurul clitorisului şi, cât ai clipi, am simţit că zbor. Exact în aceeaşi clipă, Aaron şi-a dat drumul în mine.

Mi-a urlat numele. Am simţit şocul extazului pur şi total. Şoldurile lui şi-au încetinit ritmul, în timp ce undele orgasmului se risipeau. Şi-a lipit faţa de gâtul meu, iar trupurile noastre s-au contopit. Am rămas nemişcaţi, suspendaţi în afara timpului. Bătăile inimilor noastre răsunau pe pielea celuilalt.

În cele din urma, Aaron a ieşit din mine şi m-a întins pe o parte. Mă ţinea în braţe. M-a cuibărit la pieptul lui şi am ştiut că, de acum încolo, nicio altă îmbrăţişare nu avea să mă mulţumească. Nicio alta nu se compara cu a lui.

M-a sărutat uşor pe gât, apoi pe tâmplă. Buzele lui au poposit acolo pentru câteva clipe.

— A fost prea mult?

M-am răsucit cu faţa la el şi l-am sărutat deasupra inimii.

— Nu. Niciodată n-o să fie prea mult! îmi place la nebunie că ţi-ai pierdut controlul. A fost grozav.

Şi-a trecut mâna prin părul meu şi mi-a aranjat câteva şuviţe răzleţe.

— Ai grijă! Dacă elevii mai minunată de-atât, o să cred că ai fost făcută anume pentru mine.

Buzele mi s-au curbat într-un zâmbet copilăros şi a trebuit să-mi apăs gura de pieptul lui, ca să nu rostesc ce aveam în minte: *Păstrează-mă, dacă am fost făcută pentru tine!*

După câteva minute, Aaron s-a mişcat. Mi-am încolăcit şi mai tare braţele în jurul gâtului său.

— Trebuie să mă ocup de prezervativ, iubito.

A încercat să se îndepărteze, dar refuzam să-i dau drumul. A chicotit şi, în cele din urmă, a coborât din pat.

Nu-mi convenea deloc lipsa căldurii lui. Voiam să mai stăm puţin cuibăriţi în pat.

— Mă întorc cât ai clipi, promit!

S-a ţinut de cuvânt. Iar priveliştea cu care m-a răsfăţat în timp ce traversa camera gol, fără cusur, m-a cucerit încă o dată. Odată întors în pat, m-a luat în braţe şi m-a cuibărit în el. A tras pătura peste noi şi a scos un mormăit de plăcere.

Exact! mi-am zis în gând. *Şi eu simt la fel!*

— Vezi? a rostit, cu buzele lipite de părul meu. Am lipsit mai puţin de un minut.

Am oftat la pieptul lui.

— Sunt lacomă, am recunoscut fără ruşine. Şi nu mă refer doar la îmbrăţişări. Mă agăţ foarte tare de tine, ca o maimuţică.

Ca să-i demonstrez, mi-am petrecut un picior peste coapsa lui şi i-am cuprins pieptul cu un braţ, contopindu-ne corpurile într-un mod care, după cum bănuiam, arăta cam bizar.

Deşi nu-i vedeam chipul, fiindcă îmi lipisem faţa de gâtul lui, am ştiut că zâmbea. Apoi pieptul i s-a cutremurat şi mi-a confirmat că izbucnise în râs.

— Râzi de mine?

— N-aş îndrăzni să fac asta. Pur şi simplu mă bucur că eşti lacomă în ceea ce mă priveşte, maimuţico.

Mi-a mângâiat spatele, pe urmă palma lui mi-a strâns fundul.

— Să ştii că, dacă nu te potoleşti, n-o să reuşim să dormim în noaptea asta. Şi, oricât de trist ar fi, am avut un singur prezervativ.

— Te aşteptai să facem sex? l-am întrebat.

Mi-am imaginat cum îşi strecoară un prezervativ în trusa de toaletă.

— Nu, a răspuns blând şi şi-a mutat degetele în sus, pe spatele meu. Dar n-o să te mint; am sperat să se întâmple şi poate că de-asta am lăsat prezervativul în borsetă. Stătea acolo de-o veşnicie, şi mi-am spus că n-are cum să-mi strice.

— Mă bucur că ai gândit aşa, i-am zis cu sinceritate.

Mâna lui mi-a mângâiat ceafa. Şi-a strecurat degetele în părul meu.

— Păcat că nu te-ai gândit să pui mai multe prezervative în bagaj, am adăugat.

Sunetul înfierbântat care a scăpat de pe buzele lui Aaron m-a însufleţit.

— Serios?

În loc să-i răspund la ceea ce speram că era o întrebare retorică – la urma urmei, cum să nu jelesc faptul că ratam asemenea partide de sex uluitor? -, în minte mi-a răsărit altă întrebare.

M-am dat puţin în spate, ca să-i văd faţa.

— Pot să te întreb ceva?

Aaron s-a uitat în ochii mei.

— Poţi să mă întrebi orice.

— Cum de vorbeşti aşa de bine spaniola?

A zâmbit sfios.

— Serios, am continuat. Habar n-aveam că vorbeşti o boaba de spaniolă. Nu mi-ai spus niciodată că eşti atât de priceput.

Ochii i-au sclipit la auzul complimentului. Îmi plăcea că aveam efectul ăsta asupra lui. Şi că-l făceam să zâmbească.

— Când mă gândesc c-ai înţeles toate poreclele pe care ţi le-am dat…

A oftat şi s-a înroşit puţin.

— De fapt, nu le-am înţeles.

— Cum adică?

— Ai zis că totul trebuie să meargă şnur.

I-am scrutat chipul, încercând să înţeleg ce-mi spunea.

— Deci pur şi simplu… ai făcut un curs intensiv de spaniolă înainte să venim aici?

O spusesem în glumă, dar Aaron părea foarte serios.

Mi-a picat fisa.

— Doamne! Chiar asta ai făcut, am zis în şoaptă.

De dragul meu. A făcut cursul ăla de dragul meu.

— Nu-i mare lucru. Am mai studiat spaniola înainte. Am învăţat-o în şcoală.

A întins o mână şi a început să se joace absent cu o şuviţă din părul meu, învârtind-o pe degetul arătător.

— Iar acum există câte o aplicaţie de mobil pentru orice, inclusiv pentru limbile străine. Am învăţat suficientă spaniolă cât să fac o impresie bună. Încă mai am multe de învăţat.

Ochii lui Aaron păreau straniu de curioşi şi mă studiau. Speram că faţa mea nu oglindea adoraţia pe care o simţeam faţă de el în clipa asta.

M-a tras mai aproape de pieptul lui, m-a cuibărit lângă el şi m-a sărutat pe umăr. M-am topit sub atingerea buzelor lui ca untul lăsat în soare.

— Pun pariu că încă nu cunosc vocabularul cu adevărat interesant din spaniolă, a adăugat gânditor şi m-a sărutat din nou pe umăr. Cele mai frumoase cuvinte.

Am zâmbit, interesată de turnura pe care o lua conversaţia.

Vrei să te învăţ toate cuvintele murdare?

M-am uitat în sus la el şi am jucat din sprâncene. Aaron mi-a răspuns cu un zâmbet pieziş, care m-ar fi făcut să scap urgent de chiloţi, dacă aş mai fi avut aşa ceva pe mine.

— Să ştii că eşti norocos. Sunt o profesoară minunată.

— Iar eu sunt un elev foarte sârguincios.

Mi-a făcut cu ochiul. Gestul ăsta mi-a tăiat răsuflarea.

— Deşi s-ar putea să fiu distras din când în când.

— Înţeleg.

L-am împuns cu degetul arătător în piept.

— Poare că ai nevoie de o motivaţie potrivită ca să fii atent ia lecţie.

Degetul meu i-a ajuns pe gât şi a urmărit linia maxilarului, până a ajuns la buze.

— Astea… am rostit, ridicându-mă şi sărutându-l delicat pe gură. Uite un cuvânt care în spaniolă are şase litere. *Labios. Tus labios.* Buzele tale.

Mi-a furat un sărut, ca şi cum doar aşa putea învăţa cuvântul *labios.*

— Iar ăsta – am subliniat cu un sărut apăsat, împletindu-mi limba cu a lui – e un alt cuvânt din şase litere. *Lengua* – limbă.

— Ăsta chiar îmi place, a răspuns şi şi-a aplecat capul, în timp ce limba lui mi-a atins sânul. Iar ăsta cum se numeşte? m-a întrebat, cu gura lipită de sân.

Chicotul meu s-a transformat rapid într-un geamăt de plăcere.

— E un cuvânt din cinci litere. *Pezon.* Sfârc.

Aaron murmura în timp ce buzele lui presărau săruturi delicate pe pieptul meu.

— Deci am trecut in revistă nişte cuvinte din şase şi din cinci litere, a zis, continuând să-mi sărute pielea. Ar trebui să includem şi cuvinte din patru litere. Mă înveţi unul?

Un cuvânt din patru litere. Nu putea fi complicat, in limba mea maternă existau mii de cuvinte din patru litere. Dar mintea îmi juca feste şi mă trăda. Singurul cuvânt la care mă puteam gândi era unul special. Unul suficient de puternic încât să schimbe vieţi, să mute munţii şi să pornească războaie.

Era un cuvânt mare, pe care îmi promisesem că nu-l voi spune nimănui fără să fiu sigură că vorbesc cât se poate de serios şi fără să mă asigur că nu voi suferi.

Tăcerea mea îi oferea lui Aaron ocazia perfectă de a continua să-mi exploreze pielea. Gura lui îmi făcea inima să bubuie în piept.

— Nu ştiu, am murmurat, distrasă.

Eram şi speriată, şi excitată.

Mi-a sărutat iar pielea. Încercam să-mi recapăt suflul.

— Nu-i nimic, Lina. Putem încălca regulile jocului. Asta-i farmecul, când noi suntem cei care le creăm.

M-a sărutat apăsat şi m-a făcut să uit de gânduri preţ de o clipă minunată. Iar când ne-am desprins buzele, şi-a aplecat capul şi m-a sărutat deasupra inimii.

— *Corazon*, a rostit cu atâta blândeţe, încât cuvântul parcă mi-a pătruns în vene. Inimă. Şapte litere.

În timp ce îl priveam în ochi, puteam să jur că vedeam în ei tot ce nu spunea cu voce tare. *O să-ţi cuceresc inima.* Iar eu nu aveam destul curaj ca să-i spun: *Ia-o! E a ta.*

Când Aaron a vorbit în sfârşit, a sunat ca o promisiune:

— O să lupt pentru cuvântul ăla din patru litere.

Nu mă îndoiam c-o s-o facă. Dar cu ce preţ?

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI PATRU

Experienţa de a mă trezi lângă Aaron, în dimineaţa următoare, nu avea nimic în comun cu primele două ocazii în care deschisesem ochii şi-l găsisem întins alături de mine.

În primul rând, eram dezbrăcaţi.

Apoi, mai era un mic detaliu care deosebea această dimineaţă de cele de dinainte: zâmbetul meu ridicol de larg. Mi-era teamă că rânjisem aşa şi în timpul somnului. Dar cine avea timp să se simtă jenat, când Aaron Blackford era aici, gol şi gata de a fi devorat:

Eu, una, n-aveam timp de ruşine.

Ceva zvâcnea, lipit de coapsa mea.

Aaron a mormăit, s-a mişcat şi a împins în mine acea pane a corpului său care pulsa.

Oho! Salutare, membrul meu preferat!

— 'Neaţa! a zis răguşit, cu voce foarte somnoroasă, care parcă mă implora să mă ghemuiesc în el.

N-am reuşit să răspund decât cu un „Mmm". Eram ocupată cu lucruri mai importante. De pildă, ca mâinile melc să înveţe pe de rost fiecare centimetru de piele şi fiecare muşchi tonifiat de pe abdomenul lui. Şi dâra îngustă de păr întunecat. Da, trebuia să mă familiarizez şi cu ea.

— Părinţii tăi vin să ne ia în curând, mi-a adus aminte Aaron.

— Mda. Dar o oră are şaizeci de minute şi, dacă reuşim să facem bagajele în cinci minute şi să facem duş în trei, ne rămân cincizeci şi două de minute.

Timp pe care plan ui am să-l petrec aflând mai multe despre corpul lui Aaron.

— Poţi să faci o grămadă de chestii. Totul se rezumă la cum îţi gestionezi timpul.

Degetele mele continuau să coboare. În cele din urmă, i-am cuprins penisul cu degetele şi am început să-l frec. Aaron şi-a împins şoldurile în palma mea.

— Scumpo… vrei să mă omori? a bâiguit.

— Nu, am spus răguşit.

Mişcările lui înnebunitoare mi-au destrămat concentrarea.

— Sau poate că da. Care era întrebarea?

Şi-a împins din nou şoldurile în mâna mea.

Aaron a gemut, iar mâna lui a ajuns pe şalele mele. M-a tras spre el cu putere şi m-a îndemnat să-l încalec. Mă legănam deasupra lui, căutând acea minunată senzaţie de eliberare. Aşa cum o căuta şi

Aaron, în mâna mea.

Am început să mă gândesc la posibilitatea de a da uitării bagajele, părinţii, zborul spre New York, serviciul, viaţa şi orice altceva care nu era Aaron. Pur şi simplu nu-mi păsa îndeajuns de lucrurile astea.

În clipa următoare, am ajuns la orgasm.

M-a luat în braţe şi ajuns la baie din câţiva paşi mari. A pornit duşul fără să mă lase jos.

— Îmi pare rău să-ţi dau veşti proaste, dar cincizeci şi două de minute nu sunt deloc suficiente pentru ce vreau să-ţi fac, a anunţat Aaron. Aşa că va trebui să ne ocupăm de mai multe lucruri în acelaşi timp.

M-a pus sub jetul de apă fierbinte.

Privirea lui mă măsura de sus până jos. Albastrul din ochii lui era umbrit de dorinţă.

Mi s-a alăturat sub duş.

— Uau! Ştii cum sa-ţi gestionezi timpul şi, *în plus*, poţi rezolva mai multe sarcini simultan. Ai un CV impresionant, domnule Blackford.

Mi-a cuprins şoldurile în palme. Degetele lui mă strângeau posesiv.

— Pe deasupra, nu mi-e teamă de provocări, a completat el. Adaugă, te rog, şi asta la lista punctelor mele forte.

Corpul lui m-a ţintuit de faianţa rece.

— Pur şi simplu va trebui să te aduc la orgasm cu limba, cât timp facem duş.

Şi-a lins buza de jos.

Fir-ar să fie!

— Şi poate c-o să-ţi ofer încă un orgasm în timp ce facem bagajele. Totul, în doar cincizeci şi două de minute. Dar sunt sigur c-o să ne descurcăm.

Pot sa vă spun că s-a descurcat *grozav*.

***

Am ajuns la timp.

S-a dovedit că abilităţile interpersonale ale lui Aaron erau într-adevăr extraordinare.

Părinţii mei ne-au condus la aeroport cu suficient timp înainte de îmbarcare şi am luat micul dejun în terminal. În avion, Aaron şi-a petrecut un braţ pe după umerii mei. M-am ghemuit în el. Mi-am sprijinit capul între gâtul şi umărul lui, acaparată de mirosul lui şi oftând fericită. Am adormit chiar înainte de decolare.

Abia când am ajuns pe pământ american, în capul meu a răsunat o alarmă familiară. Aveam de purtat o conversaţie. Dac-aş fi fost deşteaptă, aş fi folosit zborul îndelungat şi spaţiul strâmt în care stătuserăm ca să purtăm discuţia. Trebuia să trasăm graniţe, să

definim şi să etichetăm relaţia noastră, să hotărâm cum urma să procedăm. Deşi în mod normal nu aş fi simţit o asemenea presiune, Aaron nu era oricine. Nu era un bărbat cu care începusem să ies, din când în când, la întâlniri sau unul cu care avusesem o noapte de sex nemaipomenit, uimitor. El era Aaron. *Aaron al meu.* Colegul meu de muncă. În curând, şeful meu. Iar situaţia impunea urgent o altă abordare, indiferent cum am fi vrut să fie relaţia dintre noi.

Trebuia să discutăm.

Mâna lui a poposit pe şalele mele, iar degetul lui mare mi-a desenat un cerc pe tricou. M-am uitat la el. Privirea lui era deja aţintită asupra mea. La naiba! Ochii ăştia deveniseră rapid preferaţii mei. Îmi plăceau mai mult decât negresa cu trei straturi de ciocolată!

Tocmai trecuserăm de poarta Sosiri, aşa că ne aflam în mijlocul terminalului. În New York. La doar câţiva metri distanţă de ceea ce ne aştepta în afara aeroportului.

— Lina, a rostit Aaron, cu blândeţe.

După felul cum îmi pronunţase numele, după greutatea cu care îl spusese, ştiam că urma să-mi zică ceva important. Acel simplu cuvânt – numele meu, nu Catalina, ci *Lina* – pe buzele lui avea un efect copleşitor asupra inimii şi minţii mele.

— Ador să te aud pronunţându-mi numele. Mi-ar plăcea să-mi spui „Lina” mai des.

Aaron m-a privit în ochi, fără să scoată o vorbă. Nu a luat în seamă comentariul meu. Tocmai când credeam că n-o să zică nimic, c-o să ieşim din aeroport tăcuţi şi o să apucăm fiecare pe drumul lui, a vorbit:

— Hai să mergem la mine acasă!

M-a prins pe nepregătită. Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să petrec mai mult timp cu el, înainte să mă întorc la realitate, înainte să fim nevoiţi să purtăm discuţia care avea să întărească – sau dimpotrivă – relaţia care se schimbase între noi.

O conversaţie de care îmi era din ce în ce mai teamă.

Voiam foarte mult să mă arunc cu capul înainte, sa mă las dusă de val. Dar experienţa îmi spunea altceva şi mă avertiza să nu comit aceeaşi greşeală de două ori.

În adâncul meu, ştiam că recuperarea de după dezastru – după pierderea lui Aaron sau, dacă istoria urma să se repete, după ruinarea, sub acuzaţii urâte şi nedrepte, unor ani întregi de muncă grea – nu ar Fi fost uşoară. Din contră. Ar Fi Fost cel mai dificil lucru din viaţa mea.

În timp ce aceste gânduri mi se învârteau prin minte, am văzut pe chipul lui Aaron o umbră de îngrijorare.

— Vino cu mine, Lina! O s-ţi dau de mâncare, o să mă asigur că stăm treji, aşa încât diferenţa de fus orar să nu te afecteze prea mult.

Mâine-dimineaţă, o să te duc cu maşina la tine, ca să-ţi iei ce-ţi trebuie, apoi o să mergem la muncă.

A făcut o pauză, după care a adăugat:

— Împreună.

Părea un vis.

Dacă el credea că trebuie să duca muncă de lămurire ca să-l însoţesc undeva, se înşela. Îmi doream asta foarte tare. L-aş fi urmat oriunde, dacă mi-o cerea, dar…

întotdeauna există un „dar”, nu-i aşa?

— Aaron, o să fiu foarte sinceră cu tine.

Eram datoare faţă de mine însămi şi faţă de el să vorbesc deschis.

— Mi-e teamă. O să Fii promovat ca lider al diviziei mele, iar promovarea ta va schimba situaţia.

Mi-am coborât privirea. În ochii lui se citeau prea multe. Mă distrăgeau şi mă subjugau.

— Nu mai suntem în Spania. Asta-i viaţa reală. Şi ce se-ntâmplă… – am zis, gesticulând spre mine şi spre el – o să complice totul.

Sau poate că era invers. Faptul că el era promovat pe o poziţie superioară mie avea să complice relaţia dintre noi.

Mi-a luat iute mâna şi a dus-o la pieptul lui.

— O să vorbim mai târziu, după ce ne revenim după zbor, când o să te simţi confortabil şi relaxată.

A dus cealaltă mână la bărbia mea şi mi-a dat capul pe spate, ca să privească adânc în ochii mei.

— Iar mâine vom merge la Resurse Umane. Vorbim cu Sharon, dacă asta o să te liniştească.

De ce? De ce, lume? De ce trebuia să fie atât de grijuliu? Atât de afurisit de extraordinar?

— Dar înainte de a discuta cu ea, va trebui să dai o şansă relaţiei noastre. Ai încredere în mine? m-a întrebat.

I-am strâns în pumn materialul tricoului, chiar deasupra inimii. Asta-i tot ce eram în stare să fac.

— Du-mă acasă, Aaron Blackford!

***

Mă holbam la ecranul telefonului şi încercam, pentru a mia oară, să mă hotărăsc dacă să răspund la mesaj spunând adevărul.

O să-şi iasă din minţi. O să-mi dea o mamă de bătaie.

Am ridicat privirea către reflexia din oglindă – oglinda din baia lui Aaron – şi nu mi-a plăcut ce vedeam. Nu mă supărau cearcănele sau cocul meu dezordonat, care ajunsese într-un hal fără de hal, în timp ce traversam Atlanticul. Nu puteam defini ce mă deranja, şi nici nu puteam rezolva cu un duş şi cu câteva ore de somn.

M-am rezemat de marginea căzii impresionante. Era suficient de mare încât ar fi încăput doi de-alde Aaron în ea. In apartamentul Iui, totul era spaţios şi luxos, sobru şi cu mult bun-gust. Se potrivea perfect cu Aaron.

Am recitit mesajul pe care-l primisem.

Rosie: Te-ai întors? Cât de rău a fost? Povesteşte-mi tot la o cafea! Sau la două cafele. E nevoie de trei? Cât de mult ai de povestit?

Exact când mi-am făcut curaj să-i răspund, pe ecran au început să danseze cele trei puncte care îmi dădeau de înţeles că îmi scrie din nou.

Rosie: Pot să trec pe la tine, să-ţi aduc o cafea. Să ajung într-o oră? în jumătate de oră? Sau acum?

Mi-o şi imaginam fluturând drăgălaş din gene. Rosie nu insistase niciodată atât de tare pentru a obţine o informaţie.

Lina: Nu sunt la mine acasă.
Rosie: Eşti tot la aeroport? Pot să vin mai târziu pe la tine. Zi-mi la ce oră!

Am tras adânc aer în piept şi am tastat răspunsul.

Lina: Nu cred că mă întorc la mine acasă în seara asta.

Cele trei puncte au început din nou să danseze. Rosie tasta de zor. M-am încruntat, pregătindu-mă sufleteşte pentru mesajul pe care urma să primesc.

Rosie: ŞTIAM EU!!!

Doar atât avea de zis?

Rosie: DECI?!! Zi tot, ca să-ţi pot spune că am presimţit totul!

Am chicotit. Chiar fusesem atât de oarbă?

Lina: …
Rosie: SPUNE-O! SPUNE-O RĂSPICAT!! SPUNE!!!
Lina: Calmează-te!
Rosie: Catalina, dacă nu începi să povesteşti, o să-mi ies din

pepeni. Iar eu nu fac niciodată aşa ceva. Încă nu ştii cum arăt când mă enervez.

Lina: La Aaron. Sunt la Aaron acasă.

Rosie: Bineînţeles că eşti! Vreau să ştiu restul.

Lina: Restul?

Rosie: Deocamdată, o versiune scurtă.

Lina: Ne-am sărutat. Am şi făcut sex.

Rosie: Şi???

Eram pe punctul să-i scriu că făcusem multe, multe lucruri împreună cu el, dar degetele mi-au încremenit, suspendate deasupra ecranului. Of! Apoi au început să se mişte cu viteza luminii.

Lina: … şi sunt întoarsă pe dos. Mi-e teamă, şi sunt zăpăcită, şi ridicol de fericită. Aaron se poartă aşa de frumos cu mine, încât pare un vis din care o să mă trezesc curând. Şi ştii cât de mult urăsc când se întâmplă asta. Mai ştii când am visat că era să fac sex cu Joe Manganiello, dar în blocul meu a pornit alarma de incendiu exact când Joe îşi scotea cureaua? Am fost cu capsa pusă o lună întreagă. Ei, ce trăiesc acum e de un milion de ori mai frumos decât visul ăla. Infinit mai frumos.

Nu mă refeream doar la felul în care se însufleţea corpul meu la atingerea lui. La naiba! Asta era un fleac.

Lina: Nu vreau să mă trezesc din vis, Rosie.

Rosie: Of, scumpo!

Lina: O să-ţi povestesc totul mâine.

Nu era o conversaţie pe care o puteam purta prin mesaje.

Rosie: Sper că da. Altfel, te bat!

În uşa băii s-a auzit un ciocănit.

— Scumpo, ce faci? încep să cred că te ascunzi de mine. Ieşi din baie şi hai să mergem să mâncăm ceva! Orice vrei tu, a continuat Aaron.

Stomacul meu a chiorăit.

Chiar şi tacos cu peşte? l-am întrebat.

— În special tacos cu peşte!

Bine! Ies într-un minut! i-am strigat, în timp ce tastam alt mesaj pentru Rosie.

Lina: Trebuie să plec. Mergem să luăm de mâncare.

Rosie: Bine. Dar mâine o să vorbim.
Lina: *Si, señorita.*
Rosie: Lina, să ştii că nu-i musai să te trezeşti din visul ăsta.

Cu acest gând în minte – de fapt, cu această speranţă, fiindcă exact asta simţeam în timp ce citeam mesajul de la prietena mea: speranţă stupidă –, am părăsit baia luxoasă.

L-am găsit pe Aaron în sufragerie, uitându-se pe ferestrele uriaşe care dădeau spre malul râului.

Apartamentul lui Aaron se afla în Dumbo, o zonă din Brooklyn cu care nu eram familiarizată, dar pe care începeam s-o îndrăgesc tot mai mult. Casa lui era incredibilă: spaţioasă şi mobilată auster, elegantă, dar simplă.

Îndreptându-mă spre el, m-am uitat şi eu pe fereastră.

— Vederea asta spre East River e uluitoare.

— Sunt foarte norocos că-mi pot permite apartamentul, a recunoscut Aaron.

Părea mai gânditor decât de obicei.

S-a răsucit spre mine. Mi-am rezemat spatele de cercevele, cu faţa la el. Aş fi vrut să-i spun că această privelişte – el, in faţa mea – era la fel de frumoasă. Dar nu ştiam cum s-o exprim in cuvinte, aşa că m-am mulţumit să-l privesc şi să mă delectez.

Aaron se uita în zare. Soarele pătrundea prin geam şi-i mângâia pielea. Ochii lui albaştri străluceau în lumină.

Îmi dădeam seama că îl preocupa ceva.

— E totul în regulă?

Mi-am pus o mână pe braţul lui. Abia atunci s-a uitat la mine.

— Vino aici!

Cu o mişcare rapidă, m-a cuibărit la pieptul lui. M-a strâns, legănându-ne.

— Acum, totul e mult mai bine.

Nu puteam să-l contrazic. Orice era mai bine când stăteam în braţele lui. Am scos un oftat de satisfacţie şi m-am desfătat cu sunetul de mulţumire pe care l-a scos Aaron, când l-am strâns şi eu în braţe.

După ce mi-a dat drumul, a aruncat din nou o privire pe fereastră. De data asta, cu un mic zâmbet.

Ochii mei au poposit pe o consolă în stil industrial care se potrivea perfect cu ferestrele şi cu restul spaţiului. Singurele obiecte prezente pe ea erau o poză înrămată şi ceea ce părea a fi un manual. Curioasă în legătură cu fotografia, m-am apropiat şi am ridicat-o. O femeie. O femeie frumoasă, brunetă cu ochi albaştri, al cărei zâmbet l-am recunoscut imediat. Mi s-a încălzit inima.

Am simţit un braţ în jurul umerilor, apoi un sărut pe creştet.

M-am sprijinit de el şi l-am întrebat:

— Cum o chema pe mama ta?

— Dorothea. Se plângea tot timpul de numele ei. Îi obliga pe toţi s-o strige Thea.

— Spune-mi mai multe despre ea, despre familia ta.

— Dorothea era numele bunicii ei. „Un nume pretenţios, de bătrânica", zicea mama. Rudele ei au fost foarte înstărite, dar întotdeauna ghinioniste la capitolul sănătate. Ziceau că sunt blestemaţi.

A făcut o pauză, pierdut în amintiri.

— Când eram copil, mama era singura din familia ei care mai trăia, aşa că nu mi-am cunoscut bunicii. Şi când a murit mama, am rămas ultimul din familia Abbots. Deci am moştenit totul. Aşa îmi pot permite apartamentul ăsta.

— Înţeleg, am murmurat.

Mă consideram norocoasă că lucram într-o companie ca InTech, că aveam un salariu bun. Dar locul acesta ţinea de un alt nivel de viaţă – în baia lui Aaron ar fi putut încăpea apartamente precum al meu.

— Deci nu eşti nevoit să lucrezi cu normă întreagă.

— Nu, dar îmi place ceea ce fac. Unii ar spune că sunt un cyborg dependent de muncă.

Am râs din toată inima:

— Ups! Chiar aşa te-am numit!

Nu credeam că vreun coleg de la birou ştia despre averea lui. Aaron fusese mereu foarte rezervat. Era lăudabil că, deşi nu trebuia să muncească, lucra mai mult decât majoritatea dintre noi. Mă făcea să-l îndrăgesc şi mai tare…

— Mereu te-am admirat, ştii? Chiar dacă te-am sâcâit fiindcă eşti atât de pragmatic şi de încăpăţânat, te-am admirat.

Am zâmbit şi am pus fotografia Ia loc pe consolă.

— Mama ta era frumoasă. Îmi dau seama de la cine ai moştenit trăsăturile astea superbe.

Aaron a chicotit uşor.

— Crezi că sunt arătos?

— Bineînţeles. Eşti mai mult decât arătos. De ce pari şocat?
Doar ştii cât de bine arăţi.

— Da, dar n-am crezut niciodată că eşti aşa de atrasă de mine.
Şi cu siguranţă n-am crezut-o în primele luni după ce ne-am cunoscut.

Am pufnit. Dac-ar fi ştiut el…

— Cum ţi-ai dat seama, Aaron? Când ai înţeles că nu sunt imună la farmecul tău?

M-a strâns mai tare în braţe.

— Mai ţii minte colocviul pe care InTech l-a găzduit pentru liceeni, la câteva luni după ce am venit eu în firmă? Când copiii au început să intre în sală, ne-am dat seama că nu avem suficiente scaune. Am văzut

că te furişezi din sală şi am bănuit unde te duceai.

îmi aminteam de ziua aia. Gerald Nemernicul numărase greşit participanţii.

— Scaunele pliante!

— Da. Ai ieşit glonţ din sală, ca să iei scaunele pliante din depozit.

În acea zi, Aaron apăruse din senin lângă mine, aşa cum făcea mereu. După care îmi ţinuse morală pentru că voiam să car scaunele de una singură. Spusese că nu e treaba mea să le car.

— Deci ce m-a dat de gol? Faptul că era să te pocnesc cu un scaun, fiindcă te purtai ca un nesuferit?

— Mi-am dat seama că te tulbur după ce te-ai înfiorat când am venit în spatele tău, ca să te ajut cu un scaun care se înţepenise pe un raft. Ai tras din nou de el şi aproape c-ai căzut în fund.

Îmi aminteam foarte bine momentul.

Îi simţisem corpul în spatele meu. Braţele lui mă înconjuraseră fără să mă atingă, iar eu mă înfiorasem, mă înroşisem şi mă excitasem cu totul. Observasem cât de încordaţi erau muşchii lui sub cămaşă, în timp ce Aaron încerca să desprindă afurisitul de scaun. Mă înfierbântase şi mă stârnise incredibil de mult.

— Atunci te-ai dat de gol, a continuat Aaron. Pur şi simplu am ştiut că roşeaţa care îţi urca în obraji nu avea nicio legătură cu faptul că mă numiseşi robot încăpăţânat şi fără inimă.

— Te-au… am început, dar simţeam neliniştea crescând in stomac. Te-au deranjat vreodată poreclele pe care ţi le-am dar şi toate lucrurile nesuferite pe care le spuneam când ne dondăneam?

Inima mi-a luat-o la goană. Îmi era teamă de răspunsul lui.

— Nu, a zis Aaron. Eram pregătit să accept orice erai dispusă să-mi oferi, Catalina.

Am simţit cum pieptul mi se încălzeşte.

— Mai ştii povestea pe care i-am zis-o surorii tale despre cum ne-am cunoscut? Să ştii că am spus adevărul.

Am închis ochii şi i-am mulţumit cerului că mă sprijineam de Aaron, fiindcă altfel m-aş Pi prăbuşit la podea.

— Când mi-am dat seama ce prost am fost pentru că te-am respins, tu deja mă urai.

Am încercat să înghit nodul uriaş care mi se înţepenise în gât şi i-am mărturisit:

— Odată, din întâmplare, te-am auzit când vorbeai cu Jeff. I-ai spus vrei să lucrezi cu oricine altcineva, în afară de mine. Şi atunci mi s-a părut că m-ai respins. Am crezut că mă consideri lipsită de valoare din punct de vedere profesional, fiindcă nu mă placi, fiindcă întrecusem o limită care nici nu ştiusem că există. Cum aş fi putut să mă uit la tine şi să nu mă gândesc la toate astea? Aşa că te-am trecut pe lista mea neagră.

— Am meritat-o.

Aaron m-a răsucit cu delicateţe şi şi-a lipit corpul de al meu. S-a uitat la mine.

— Am vorbit serios. Când mi-ai adus cadoul de bun-venit, in biroul meu, ceva s-a întâmplat în mine. Mă distrăgeai. Mi-ai furat atenţia, Lina, aşa cum nu mi se mai întâmplase înainte. M-am panicat. Refuzam să accept aşa ceva. Când Jeff a sugerat să lucrez cu tine, l-am convins că ar fi o idee proastă. M-am convins şi pe mine de lucrul ăsta. Dar apoi am început să te cunosc.

Aaron mă privea pătrunzător. Expresia din ochii lui devenea copleşitoare, aducându-ne pe amândoi mai aproape de o emoţie care mi se răspândea din ce în ce mai mult în piept, cu fiecare secundă.

— Te-am urmărit cum munceşti, cum râzi, am văzut ce femeie strălucitoare şi generoasă eşti. Fisura care apăruse în interiorul meu, în prima zi, s-a lărgit. A continuat să crească. Şi m-a făcut să-mi dau seama cât de prost am fost. Când am conştientizat că nu vreau să te mai resping, că n-o puteam face, era prea târziu. Am acceptat orice simţeai pentru mine, indiferent că era dispreţ, enervare, antipatia ta evidentă; orice, dacă asta îmi putea oferi câteva minute cu tine, zilnic. Dacă antipatia pe care o simţeai te făcea să te gândeşti la mine, chiar şi pentru scurt timp, pentru mine era de ajuns.

În inima mea s-a iscat o furtună cumplită de emoţii. Am îngăimat:

— Aaron, adică în tot acest timp…

I-a zvâcnit maxilarul, iar trăsăturile lui s-au înăsprit.

— M-ai lăsat să te enervez. În tot acest timp, m-ai lăsat să fac asta.

Cât timp pierdut! Vocea îmi tremura din cauza emoţiei.

Oare chiar îl urâsem? în clipa asta, nu părea posibil. Iar eu mă convinsesem că-l antipatizez fiindcă mă rănise.

— De ce? l-am întrebat în şoaptă, dar întrebarea era totodată şi pentru mine însămi.

— Fiindcă doar atât erai dispusă să-mi oferi. Şi preferam să mă urăşti decât să-ţi fiu indiferent.

Cuvintele lui dureroase, precum şi adevărul vorbelor care-mi stăteau pe limbă mi-au dat fiori.

Am înţeles pe loc. *Dragoste.* Revolta care provoca haos în pieptul meu era dragoste.

— Nu te uram, i-am zis lui Aaron. Oricât mi-am dorit să fi simţit asta, nu cred că te-am urât vreodată. Eram doar… rănită. Poate că mereu îmi dorisem să mă placi, însă m-ai făcut să cred ci nu mă plăceai.

Spaţiul care despărţea corpurile noastre era încărcat de tensiune, de o emoţie pe care n-o mai trăisem vreodată.

Mi-a cuprins faţa în palme.

— Vreau inima ta, Catalina. Şi cu ţi-am oferit-o pe-a mea.

Voiam să-i spun: *E a ta, om frumos şi orb! Ia-o! N-o mai vreau.*

Nu credeam că e posibil să fii transfigurat de bucurie puri Stăteam în faţa lui, el îmi oferea propria inimă pe tavă, şi tot ce puteam să fac era să mă holbez la el. O mie de cuvinte îmi stăteau pe vârful limbii.

I-am luat faţa în palme şi l-am tras spre buzele mele. I-am zis, cu un sărut, că sunt a lui.

Aaron m-a ridicat de la podea şi m-a luat în braţe cu o tandreţe şi o veneraţie care mi-au tăiat răsuflarea. Mi-am petrecut picioarele în jurul şoldurilor lui. Buzele lui s-au lipit de ale mele, iar limba lui s-a împletit cu a mea.

A traversat cu paşi mari apartamentul. Nu ne-am desprins din sărut. M-a aşezat pe blatul insulei de bucătari. Răcoarea granitului mi-a mângâiat coapsele.

Gura lui Aaron a coborât pe gâtul meu, dinţii mi-au zgâriat uşor pielea şi au ajuns, în final, la decolteul maioului, trăgând de el până mi-a scos la iveală sutienul. A gemut şi am simţit cum sunetul reverberează pe pielea mea.

Cu mâinile pe şoldurile mele, m-a tras cu putere spre el. Mă sprijineam de muchia hiatului. Dumnezeule, omul se dezlănţuia! Era hămesit. A tras de maioul meu, coborându-l până în talie. Apoi mi-a descheiat pantalonii, mai-mai să strice fermoarul.

Eu am făcut asta. L-am făcut să erupă.

Aceeaşi dorinţă vibra în mine, sub vârfurile degetelor mele. I-am scos tricoul şi, dintr-o mişcare rapidă, a ajuns pe podea. Pielea caldă şi fierbinte a pieptului său dezgolit s-a lipit de mine, şoldurile lui s-au cuibărit între picioarele mele.

Am gemut, iar raţiunea mea a pierit odată cu sunetul ăsta.

Trăgeam de blugii lui, dorindu-mi să dispară şi restul hainelor. Când mi-am arcuit spatele, în căutarea atingerii la care râvneam cu patimă, Aaron şi-a împins erecţia în mine, iar plăcerea mi-a străbătut tot corpul, străbătând straturile de haine dintre noi.

Penisul lui era fierbinte şi tare ca piatra. Se freca de pântecul meu, iar senzaţia m-a făcut să-mi dau ochii peste cap de plăcere. Lumea mea a explodat. S-a mişcat din nou, apăsat. Dacă mai făcea asta o dată, urma să am orgasm.

— Fă-o iar! l-am implorat.

Aaron mi-a cuprins fundul în palme şi m-a tras spre el. Apoi s-a apăsat cu putere de mine, smulgându-mi câteva gemete. Mă apropiam rapid de extaz.

— Dumnezeule! Nici măcar nu te-am atins încă, iubito, a rostit răguşit, cu gura lipită de a mea.

Mi-a muşcat buza de jos, continuând să se frece de mine.

— Nici măcar n-am intrat în tine.

Mâinile lui au preluat controlul corpului meu fără vlagă şi mă

trăgeau fără milă spre el.

— Hai, dă-ţi drumul! mi-a mormăit la ureche, în timp ce şoldurile noastre se mişcau la unison.

Ne-o trăgeam îmbrăcaţi.

— Dă-ţi drumul, scumpo!

Cuvintele astea m-au dat peste cap. Mintea mi-a părăsit corpul şi l-a lăsat în urmă, pe când explodam într-o singură senzaţie pură, neîngrădită. Nici măcar numele lui nu mi-a scăpat de pe buze, deşi voiam să-l strig până răguşeam. Eram epuizată, golită. Uşoară ca o pană.

Mâinile lui au ajuns pe spatele meu şi, cât ai clipi, m-am trezit în picioare. Spatele îmi era lipit de pieptul lui şi i-am simţit imediat scula fierbinte, care pulsa de dorinţă. Mă excita la culme să ştiu că am puterea de a-i provoca reacţia asta.

Într-o clipită, mi-a dat jos pantalonii şi chiloţii, pe urmă le-a aruncat deoparte.

Am simţit căldura pieptului său pe spate, apoi degetele lui m-au strâns de încheieturi.

— Sprijină-te de blat! mi-a poruncit.

După aceea mi-a depărtat picioarele cu genunchiul, în timp ce mă săruta pe spate. Mâinile lui mi-au prins şoldurile, iar una din ele a coborât pe fundul meu.

— Ar trebui să te duc în pat.

Mi-a masat fundul, apoi palma lui a ajuns pe coapsa mea.

— Ar trebui să te întind acolo şi să ţi-o trag adânc şi încet.

Am gemut şi m-am împins în şoldurile lui. A mârâit, după care s-a retras puţin. Am auzit când şi-a descheiat pantalonii şi i-am simţit penisul lipit de fundul meu. Mi-am dat seama că nici măcar nu se deranjase să-şi dea blugii jos.

Bărbatul ăsta mă înnebunea.

— Ştii de câte ori m-am masturbat închipuindu-mi-te aşa, sprijinită în palme?

Penisul lui mi-a dezmierdat fundul, smulgându-mi un scâncet.

— Sau cum stai pe genunchii mei, după ce mi-ai făcut sex oral?

Tânjeam să pun în aplicare ideea asta. Am gemut.

— Se pare că ţi-ar plăcea la fel de mult cum mi-ar plăcea mie, a spus cu voce joasă.

A deschis şi a închis un sertar, apoi a rupt un ambalaj.

— De data asta, sunt pregătit. Am o cutie întreagă de prezervative. Stă acolo de luni de zile.

— Aaron! l-am implorat.

Îl doream pe loc. Altfel, aş fi făcut combustie. L-am privit peste umăr, cu ochi arzători. Pe faţa lui era o expresie sălbatică.

— Am nevoie de tine, Aaron. Acum!

Mi-a mângâiat delicat maxilarul, după care şi-a pus palma pe spatele meu şi m-a împins.

— Apucă-te de marginea blatului! O să ţi-o trag repede şi dur, scumpo.

Cu o apăsare puternică, a intrat în mine. Mă simţeam minunat de plină. Aaron s-a opintit iar. Am gemut amândoi.

Şi-a petrecut o mână în jurul meu, iar cu cealaltă mi-a strâns părul în pumn. Simţeam că mă topesc. Dacă nu aveam orgasm curând, urma să dispar în valurile de plăcere care îmi inundau pântecul.

— Mai mult! am îngăimat.

Drept răspuns, ritmul lui s-a înteţit. Mă împingea în hiatul de granit. Ii simţeam gemetele pe gât.

Degetele lui mi-au strâns şoldul.

— Pot să-ţi dau mai mult.

M-a plesnit peste fundul gol.

— Pot să-ţi dau tot ce am.

Altă palmă blândă.

— Da! am scâncit.

Ţinându-se de cuvânt, mi-a oferit totul. Mă penetra frenetic. Sunetul izbiturii şoldurilor lui pe fundul meu răsuna la unison cu gâfâitul nostru. S-a apăsat pe spatele meu şi m-a îmbrăţişat într-un mod minunat. M-am ascuns în el. Degetele lui au început să-mi frece clitorisul, pe măsură ce se împingea în mine.

— Vreau să simt că ai orgasm în acelaşi timp cu mine.

Încă o împingere frenetică, disperată. De atât a fost nevoie ca să explodăm de fericire. Amândoi am gemut şi am strigat numele celuilalt.

După câteva clipe, Aaron a ieşit din mine. M-am răsucit cu faţa spre el şi mi-am rezemat bărbia de pieptul său, iar el m-a sărutat pe frunte, pe buze, pe nas.

— Simt că eşti a mea.

L-am privit drept în ochi.

— Sunt.

Doar un cuvânt. Un simplu cuvânt care era folosit atât de des într-o conversaţie obişnuită, încât n-ar fi trebuit să aibă o asemenea greutate. Acest cuvânt banal, rostit acum, avea o încărcătură uriaşă. Faţa lui Aaron s-a luminat pe loc şi pe buzele lui s-a ivit cel mai frumos zâmbet din lume. Surâsul lui mi-a doborât toate zidurile de apărare. S-au prăbuşit ca şi cum nu petrecusem atât de mult timp ridicându-le.

— Sunt a ta, am repetat, zdrobind ultimele fărâme ale zidurilor.

Aaron a pecetluit aceste cuvinte cu buzele lui şi a zis:

— Îţi voi demonstra că eşti.

***

De data aceasta, în loc să luăm tacos la pachet, i-am devorat pe loc. După sex, ni se făcuse foame.

— Vorbesc serios, i-am zis, apoi mi-am lins un deget, ca să savurez resturile de sos. Dacă vampirii vor reveni la modă, atunci cel puţin să strălucească.

Aaron se uita la gura mea. M-am înroşit puţin.

— Mă asculţi, Blackford?

M-a privit în ochi, apoi s-a uitat din nou la gura mea.

— Am auzit. Vampiri. Sclipici.

Mi-am şters cu un şerveţel restul de sos lipicios de pe mâini.

— Apropo, tot nu-mi vine să cred că preferi să fii vampir, în loc de vârcolac.

În mod incredibil, Aaron purtase discuţia asta fără să facă mofturi. Ba mai mult, părea să ştie câte ceva despre creaturile supranaturale.

Mi-a luat ambalajul din mână şi l-a aruncat într-un tomberon aflat aproape de toneta cu mâncare.

— Pai, normal că prefer vampirii! Doar sunt nemuritori, a zis, ca şi cum argumentul ăsta era de-ajuns.

— Dar tu semeni cu un… vârcolac.

în ochii lui albaştri a apărut o strălucire pătimaşă.

— Zău?

— Da. În primul rând, eşti mare şi fierbinte şi…

— Ah! Deja îmi place la nebunie ce aud.

M-a cuprins cu braţul şi m-a tras spre el.

— Te rog, continuă! m-a îndemnat.

— Nu te mai gândi la prostii!

I-am luat mâna şi am ridicat-o la vedere.

— Vezi? Mâinile tale sunt ca nişte labe. Şi când spun că eşti fierbinte, mă refer la temperatură…

De fapt, eu eram cea care se gândea la chestii erotice. *Dios!* Oare sexul îmi omorâse o grămadă de neuroni?

— Da, pielea ta e fierbinte la atingere. Ca o pătură grea, electrică.

M-am răsucit spre el. Se încruntase.

— Ţi-am făcut un compliment. Ca şi cum ţi-aş fi spus: „Mi-ar plăcea la nebunie să mă strecor şi să cuibăresc sub tine imediat”.

Încruntătura a dispărut.

— OK, îmi convine, a zis, apoi m-a sărutat pe vârful nasului. Zi-mi mai multe!

— Eşti foarte loial.

A scos un sunet de aprobare.

— Şi rezervat. Eşti retras. Chiar dacă oamenii te consideră rece şi neprietenos, de fapt, pur şi simplu ai o abordare pragmatică.

Urmăreşti totul, ca să poţi anticipa toate chestiile neprevăzute ce-ţi ies în cale; e impresionant, dar şi iritant.

I-am aruncat o căutătură peste umăr. Se uita ciudat la mine.

— Ce s-a întâmplat?

A clătinat din cap.

— Uiţi ceva, Lina.

Am ridicat din sprâncene.

— Ce anume?

— Pe lângă toate astea, mai şi muşc, mi-a zgâriat uşor umărul cu dinţii.

Apoi mi-a muşcat pielea sensibilă dintre umăr şi gât.

Chicoteam ca o nebună. L-am lăsat să mă îmbrăţişeze. Brusc, cu coada ochiului, am văzut pe cineva. Mi s-a părut că era un coleg de-ai noştri – unul dintre tipii din echipa lui Gerald.

M-a cuprins neliniştea. Chicotul meu s-a curmat.

Aaron n-a părut să observe schimbarea din atitudinea mea. Mi-a propus pe un ton jucăuş:

— Hai acasă, Lina! Vreau să-mi păstrez reputaţia de pătură electrică.

***

Ţinându-se de cuvânt, Aaron m-a luat în braţe şi m-a aşezat pe canapeaua uriaşă din apartamentul său. Probabil din cauza amestecului de epuizare, diferenţă de fus orar şi căldură emanată de corpul lui, oricât am încercat să mă împotrivesc, am adormit în mai puţin de două minute după ce ne-am întors acasă la el.

Am privit în jos şi am zărit o palmă mare care urca pe abdomenul meu. Stăteam amândoi pe o parte. Judecând după liniştea din jur, televizorul nu era deschis. Probabil că Aaron îl închisese imediat ce adormisem.

Degetele lungi s-au răsfirat şi au ajuns sub sânii mei. Am început să mă foiesc şi m-am ghemuit mai mult în el.

— E întuneric afară, au rostit buzele lui, lipite de gâtul meu.

Mi-am îndreptat privirea spre ferestrele uriaşe. Da, chiar se înnoptase.

— Am adormit amândoi. Parcă ziceai că vrei să lupţi cu diferenţa de fus orar, domnule!

— Am vrut, pentru o vreme, a chicotit Aaron.

Am zâmbit, cu gândul la chipul lui frumos.

— Dar, Lina, eşti al naibii de moale. Nu m-am putut abţine să adorm. M-ai făcut să-mi pierd concentrarea.

M-am răsucit, ca să fiu cu faţa spre el. Mâna lui a ajuns pe şalele mele. M-am uitat în ochii lui.

— Hei, cum adică? Dai vina pe mine?

— Nu, niciodată.

M-a tras din nou mai aproape şi ne-am lipit unul de celălalt. Am închis ochii şi am lăsat să-mi scape un oftat de satisfacţie.

— Eşti drăguţ să mă duci în pat, Aaron Blackford?

Nu a răspuns. În schimb, s-a ridicat de pe canapea, cu mine în braţe. I-am cuprins mijlocul cu picioarele mele şi am chicotit văzându-i entuziasmul. Din câţiva paşi mari, m-a purtat prin apartament. Am trecut pe lângă blatul de granit din bucătărie, apoi în holul larg şi spaţios şi am ajuns în dormitorul lui. M-a cuprins o dorinţă arzătoare. Urma să dorm lângă Aaron: în patul lui, învelită în aşternuturile lui luxoase, cu capul pe perne pufoase.

Tocmai când credeam că avea să mă întindă pe salteaua enormă, am fost purtată în baie.

Am privit imaginea din oglindă. Mi-a plăcut la nebunie ce vedeam: eu, cu mâinile pe ceafa lui. Eu, în braţele lui. Eu, îmbujorată şi cu o expresie zăpăcită. Eu, fericită.

Aaron a încercat să mă lase în picioare, pe faianţa alb cu negru.

— Nuuu! am ripostat, agăţându-mă mai tare de gâtul lui. Îmi place aici, sus.

— Da?

În vocea lui se ghicea amuzamentul, dar şi o notă aţâţătoare.

L-am strâns mai tare.

— Chiar îţi place aşa de mult?

— Da. Poţi să mă cari oriunde, de acum înainte. Nu-mi mai convine să merg pe picioarele mele. Şi m-aş obişnui foarte repede cu metoda asta de transport.

M-a sărutat pe tâmplă.

A întins o mână spre trusa mea de cosmetice, a deschis-o şi a scos periuţa mea de dinţi. Mi-a dat-o cu un surâs, după care a repetat gestul cu propria lui periuţă.

— Întâi te speli pe dinţi, apoi mergem în pat.

Am dat aprobator din cap, după care ne-am spălat pe dinţi, uitându-ne unul la altul în oglindă. Atârnam de el ca o maimuţă disperata. Şi ce dacă? Aş fi făcut asta în fiecare seară.

După ce am terminat cu spălatul, m-a dus în pat.

— Aaron, am şoptit când m-a învelit cu pătura lui uşoară. Mi bucur că ai venit cu mine în Spania.

Mi se părea că vorbele melc nu exprimau pe deplin ceea ce simţeam.

— Nu mă bucur atât fiindcă a funcţionat planul, cât pentru că ai fost acolo, cu mine. Sunt mai mult decât fericită. Nu cred că ţi-am spus-o. Voiam să ştii.

Şi-a pus o mână pe obrazul meu. Degetul lui mare îmi mângâia

buzele.

— Te bucuri şi tu, Aaron? l-am întrebat, acoperindu-i palma cu a mea.

Am dus o mână la buzele lui. Mi-a sărutat dosul palmei.

— Nu cred că pot să exprim în cuvinte cât de bine îmi pare că am mers cu tine în Spania. Şi nu doar pentru că am reuşit să te aduc aici.

— Adică în patul tău?

M-am apropiat un pic. Coapsele ni s-au atins.

M-a tras de mână, încurajându-mă să vin şi mai aproape.

— Da, dar şi aici, lângă mine. Acolo unde am vrut dintotdeauna să fii.

În pieptul meu s-au aprins scântei de fericire.

— Le-ai plăcut enorm alor mei, Aaron.

Mi-am cuibărit capul sub bărbia lui.

I-am sărutat pielea, întrebându-mă cum de nu-mi dădusem seama mai de mult cât de loial, grijuliu şi blând era, în ciuda încruntăturii lui şi a atitudinii îmbufnate. Sau poate că ştiusem. Poate că de aceea fusesem atât de jignită când mă dăduse la o parte. Crezusem că nu vrea să aibă de-a face cu mine, că nu mă lăsa să mă apropii de el.

Am clătinat din cap. Acum nu mai conta.

— Nu-mi vine să cred c-o să zic asta: mama n-a vorbit niciodată atât de frumos despre cineva. Isabel mi-a spus că nu-i mai tăcea gura: *Aaron vorbeşte spaniola atât de bine! Aaron e atât de înalt şi de chipeş! Aaron are cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut vreodată. Ai văzut cum îi zâmbeşte Aaron Linei? A venit tocmai din America să ne cunoască.* Şi n-a fost singura pe care ai cucerit-o. M-am temut că *abuela* o să încerce să mi te fure. Jur! Era atât de… vrăjită de tine.

Am izbucnit în râs.

— Crezi c-o să fie nevoie să mă lupt cu bunică-mea pentru tine?

Mă aşteptam să chicotească, dar Aaron a oftat din rărunchi.

M-am uitat la el, dar era prea întuneric ca să-i disting trăsăturile.

— Hei, ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic, iubito.

Vocea lui era încărcată de emoţie. L-am tras de tricou, îndemnându-l pe tăcute să-mi răspundă la întrebare.

— Pur şi simplu n-am avut niciodată parte de aşa ceva. Niciodată. Familia ta e atât de…

— Haotica? Gălăgioasă? Cam băgăcioasă?

— Da, dar în sensul bun.

A făcut o pauză şi şi-a pus mâna pe ceafa mea. Degete lungi mi s-au strecurat în păr.

— Cel mai aproape de-a avea o familie adevărată am fost atunci când mama trăia. Am uitat cum e să ai oameni care ţin aşa de mult la tine.

Mă durea inima pentru Aaron. M-am tras mai aproape de el, dorindu-mi să iau asupra mea toată durerea, să-l însufleţesc cu puţină căldură.

— Familia ta te iubeşte. Aveţi o legătură firească. E o dragoste pe care n-o găseşti în altă parte. Poate fi copleşitoare, dar e sinceră mereu. Să am parte de aşa ceva, chiar şi numai pentru câteva zile, a însemnat enorm pentru mine. Mai mult decât ţi-ai putea imagina.

M-a sărutat apăsat pe păr.

— Nu m-am prefăcut nicio secundă, Catalina. Totul a fost adevărat pentru mine. De aceea a însemnai atât de mult.

— Aaron…

Nu prea ştiam ce să spun. Cum să explic tumultul care pornise în mine?

— Mă bucur. Sunt al naibii de uşurat că m-ai luat pe mine în Spania, nu pe altcineva. Eu sunt cel recunoscător. Îţi mulţumesc.

Am înghiţit anevoie, încercând să reţin bucuria pură care ameninţa să mă cuprindă şi să mă lase fără suflare.

— Nu-i nevoie să-mi mulţumeşti pentru aşa ceva, Aaron.

Şi-a sprijinit bărbia pe creştetul meu şi i-am simţit respiraţia pe păr.

— Ba da, scumpo. Trebuie.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI CINCI

— Dumnezeule! Arăţi ca şi cum tocmai ai terminat un maraton de sex.

— Rosie! am exclamat şi i-am ars o palmă peste braţ.

S-a îmbujorat şi şi-a dus mâinile la gură.

Ne aflam în spaţiul comun ai clădirii, la prânz. Mai multe mese erau ocupate cu grupuri de oameni care se bucurau de pauză. Avuseserăm noroc să găsim o masă atât de aproape de ferestrele mari, panoramice.

Prietena mea a privit neliniştită în jur. Părea atât de agitată, încât era chiar drăgălaşă.

— La naiba! îmi cer scuze, a şoptit.

— Nu-i nimic, Rosie. Nu-i nevoie să-ţi ceri scuze.

— Pur şi simplu străluceşti şi arăţi răvăşită, a spus cu voce joasă.

Mi-am dat ochii peste cap, iar ea a adăugat:

— Deci nu păstraţi secretul asupra relaţiei voastre, corect?

— Încă încercăm să ne lămurim în privinţa relaţiei, am răspuns, scuturând din cap. Însă e o diferenţă între a nu păstra secretul şi a anunţa pe toată lumea că tocmai am făcut sex.

— Ai dreptate. Scuze c-am vorbit în gura mare, a spus Rosie şi s-a înroşit iar. Pur şi simplu, părul tău arată… ca şi cum ai fi făcut sex sălbatic, a completat, învârtindu-şi degetele în aer, cu un gest exagerat de larg.

— Azi vântul bate cam tare, i-am tăiat-o eu.

Am încercat să-mi aranjez şuviţele castanii.

— Nu-i ca şi cum facem sex tot timpul, ca nişte animale, am spus cu voce scăzută.

Deşi cam aşa era. Exact asta făcuserăm azi-dimineaţă, imediat ce sunase alarma. Amândoi eram la fel de lacomi în clipa când am deschis ochii şi ne-am trezit îmbrăţişaţi.

Simplul gând la mâinile lui era de-ajuns ca să mă stârnească.

— Doamne! a şoptit Rosie.

Ochii ei verzi erau cât cepele.

— Te gândeşti la sex chiar acum, nu-i aşa?

Nu m-am obosit să neg. Mă cunoştea suficient de bine, deci şi-ar fi dat seama dacă aş fi minţit.

— Te gândeşti să faceţi sex aici, la birou? a întrebat prietena mea, scandalizată. E abia prânzul.

— N-o să se-ntâmple la birou, am răspuns.

Însă ceva s-a aprins în adâncul pântecului meu, la gândul de a-mi

face de cap cu Aaron la birou.

Să fiu a naibii! Oare sunt nebună după sex?

— O să facem sex la el acasă.

Am ridicat din umeri şi am scos din ambalaj gogoaşa pe care o cumpărasem în drum spre birou. Părea ciudat că, acum, eu şi Aaron luam prânzul şi mergeam împreună la serviciu. De fapt, fluturaşii din pieptul meu îmi spuneau nu că e *ciudat,* ci *diferit.*

Rosie mi-a scrutat îndelung chipul, iar eu m-am încruntat. Apoi a zâmbit cu toţi dinţii.

— Uau! Tipul ţi-a căzut cu tronc rău de tot.

Poate că da, m-am gândit şi am muşcat din gogoaşă.

— Deci ce-am ratat cât am fost plecată, Rosalyn?

— Nu, nu! a zis şi a deschis o caserolă în care era orez şi salată de verdeţuri. N-avem timp să vorbim despre viaţa mea plictisitoare sau despre ce s-a mai întâmplat la birou. Pe-aici e la fel. Începe imediat să povesteşti, Lina!

A înfipt furculiţa în salata.

— Vreau să aud toate detaliile, inclusiv pe cele siropoase.

Am deschis gura, gata să mă protestez, însă Rosie mi-a tăiat macaroana:

— Să nu îndrăzneşti să-mi zici că nu aţi avut câteva momente ca-n filme, pentru că, dacă susţii asta, n-o să mai fii prietena mea. Spune tot, Catalina Martin!

Mi-am pus gogoaşa pe masă şi am oftat teatral.

— La naiba, Roşie! Când ai devenit aşa de autoritară? Bine, bine!

Am ridicat braţele în aer, în semn de capitulare, am tras adânc aer în piept şi am început să-i povestesc tot ce se petrecuse între mine şi Aaron. Am avut grijă să nu pomenesc numele viitorului nostru şef, în caz că cineva trăgea cu urechea.

După ce am pus-o la curent pe prietena mea – şi, judecând după rânjetul ei imens, era mai mult decât satisfăcută de ceea ce auzise –, mi-am mâncat prânzul.

— La dracu, Lina! a exclamat Roşie, zâmbind cu gura până la urechi.

— Rosalyn, tocmai ai înjurat? De ce rânjeşti aşa?

Se uita în jur, ridica diverse obiecte de pe masă şi le punea la loc, cu o expresie sceptică.

— Ce naiba faci? am întrebat, încercând să înghit un dumicat de gogoaşă.

— Caut ceva pe care să ţi-l arunc în cap, a răspuns nonşalant, dar tot rânjind.

Aşa e Rosie când se înfurie? Era tulburător.

— Poate că aşa ţi-aş băga minţile în capul ăla îndărătnic. Deşi, din ce-mi spui, îmi dau seama că nu eşti numai încăpăţânată, ci şi oarbă.

Vreau sa te pocnesc în scăfârlie şi să văd dacă are vreun efect.

— Să mă pocneşti? Asta-i loialitatea ta, aşa-zisă prietenă?

Mi-a aruncat o privire care m-a adus imediat cu picioarele pe pământ.

Am expirat prelung.

— Aşa-i, Rosie. Cam merit să Fiu pocnită în scăfârlie.

Ştiam cât de neghioabă, cât de oarbă şi de încăpăţânată fusesem. Prietena mea avea dreptate. Începeam să înţeleg ce simţeam faţă de Aaron, cât de important şi de înfricoşător era sentimentul.

— Roşie, cred că… De fapt, ştiu că…

— Aoleu! m-a întrerupt ea.

Imediat, în câmpul meu vizual s-a ivit un cap.

— Bună, Roşie, Lina! Ce mai faceţi, doamnelor? *în clipa asta, nu mai facem bine.*

— Bună, Gerald!

Niciuna dintre noi nu s-a deranjat să-i răspundă la întrebare.

Gerald a întrebat:

— Cum a fost în concediu, Lina?

Nici măcar nu avusesem concediu; îmi luasem doar trei zile libere. Dar nu avea rost să-l corectez. M-am răsucit în scaun, cu faţa spre el, sperând că nu mă strâmbam, şi m-am pregătit pentru câteva minute groaznice de discuţii inutile.

— A fost grozav, mulţumesc de întrebare!

Gerald a dat aprobator din cap, după care a rânjit. M-am încruntat la el, nedumerită.

— Mâine avem o zi mare, nu? Ziua Porţilor Deschise.

Şi-a sprijinit o mână de masă. Nasturii de la cămaşă dădeau să sară din cauza materialului prea întins pe corpul lui.

De ce ţine morţiş să-şi îndese corpul în haine cu o mărime de două ori mai mică? Cineva ar trebui să-i atragă atenţia. Gerald nu merita un gest atât de amabil, dar nici oamenii nu meritau să suporte o asemenea privelişte.

— Ţi-ai ales o ţinută? s-a interesat el. Ştiu că vouă, fetelor, vă ia timp să vă alegeţi hainele pentru evenimente.

Am strâns din dinţi, abţinându-mă să răstorn masa şi să-i arăt nişte gesturi obscene.

— Da, le-am ales, am răspuns printre dinţi. Acum, dacă nu te superi, luăm prân…

— Ai avut probleme cu organizarea Zilei Porţilor Deschise? a insistat Gerald, fără să-i pese că-l trimisesem la plimbare.

Mi s-a părut că Rosie mormăie în barbă: „Ce nesimţit!”.

Prietena mea era furioasă.

— Puţin, dar totul s-a rezolvat, i-am răspuns, cu o expresie neutră.

— Pun pariu că ai reuşit să găseşti *ajutor.*

Felul în care pronunţase ultimul cuvânt suna sugestiv. Ca şi cum avea un dublu sens.

Am simţit că pălesc şi m-au trecut fiori reci.

— Da, m-a ajutat cineva.

Nu-mi trecuse prin minte să ascund faptul că Aaron mă ajutase cu organizarea Zilei Porţilor Deschise. Bineînţeles, se întâmplase înainte să plecăm în Spania. Acum ceva se înfiripase între noi. Ceva nou, minunat şi încă foarte fragil.

— Da, pun pariu că aşa s-a întâmplat, a comentat Gerald, dezinvolt. Probabil e de-ajuns să fluturi din gene şi să ceri politicos, nu?

O senzaţie foarte neplăcută m-a străbătut din cap până-n picioare. M-am înfiorat. Gerald a adăugat:

— Lucrurile merg strună pentru fetele care cer politicos.

Mi-a încremenit spatele.

— Poftim?

Gerald a râs şi a fluturat din mână.

— Ei, scumpo, doar fac conversaţie!

— Lina, i-am răspuns cu voce rece.

Nu-l lăsa să te necăjească, mi-am spus.

— Nu-mi zice „scumpo”! Numele meu e Lina.

Şi-a dat ochii peste cap. Chestia asta m-a scos rău din sărite, ca niciodată.

— Am fost mereu foarte politicoasă cu tine, Gerald.

Tonul meu era atât de plin de furie, încât aproape că nici nu auzeam frica paralizantă pe care o ascundea şi care ameninţa să iasă la suprafaţă.

— Aşa că te invit să pleci de la masa asta.

Nu voiam să aud ce avea de zis.

— N-am timp de tine şi de remarcile tale sexiste, am completat.

Hohotul lui a răsunat In toată sala. Capetele celorlalţi s-au răsucit în direcţia noastră.

— Of, *scumpo*!

— Gerald, te rog, pleacă! i-a spus Rosie şi s-a ridicat, dar el nu dădea vreun semn că o auzise.

Nu, un bărbat cu o astfel de expresie – expresia cuiva pe cale să atace verbal – nu avea să asculte pe nimeni.

— Măi, măi, măi! a exclamat el şi s-a strâmbat batjocoritor. Ce să vezi? a adăugat cu voce ridicată. Lina crede că, dacă se pune bine cu şeful, poate să-i trimită pe alţii la plimbare. Şi-mi ţine mie morală.

Lumea mea a încremenit. Furia mea de gheaţă s-a topit. Frica urla ca o bestie scăpată din cuşcă, după o veşnicie petrecută în captivitate. Îmi ţiuiau urechile. Mi s-a înceţoşat privirea. Amintiri dintr-un trecut pe care-l crezusem lăsat în urmă au revenit şi m-au izbit cu forţa unui camion.

Târfa! Curvo! Ţi-ai tras-o cu unul şi cu altul, ca să termini facultatea. Le-ai făcut sex oral ca să iei note mari.

Iar o dădusem în bară! Mă împiedicasem de acelaşi bolovan afurisit. Numai că de data asta nu mi-am zgâriat genunchii, ci m-am prăbuşit cu totul. Mă îndoiam că sunt în stare să mă ridic, să mă scutur şi să trec mai departe.

Cariera mea, toţi anii de muncă pe brânci, într-un domeniu in care femeilor nu le este uşor să străbată, reuşitele melc; totul era aruncat pe apa sâmbetei de un bărbat hain, care transformase ceva frumos – o comoară pe care tocmai o găsisem – în ceva înjositor, pe care îl întorcea împotriva mea.

Am simţit pe braţ atingerea caldă a unei mâini. Delicată, blândă, familiară.

O voce profundă a străpuns haosul din mintea mea şi mi-a mângâiat inima:

— Ce se-ntâmplă, Lina?

M-am uitat în jur şi am văzut o mulţime de perechi de ochi care se holbau la noi, captivaţi de scena care tocmai se derula, ca şi cum priveau un accident de tren.

— Catalina! mi-a strigat Aaron.

În cele din urmă, am ridicat privirea spre el. Zâmbetul pe care aş fi vrut să i-l adresez s-a stins înainte să apară.

— Nu se-ntâmplă nimic, am răspuns, scuturând din cap.

Îmi doream să alung totul. Nu-l voiam pe Aaron în preajma acestui dezastru. Nu voiam ca otrava lui Gerald să-l atingă.

Aaron s-a răsucit spre prietena mea.

— Rosie – a zis el, cu o voce care suna ciudat, ca şi cum nu era a lui –, spune-mi ce se petrece aici!

M-am uitat la Rosie şi am rugat-o din ochi să nu scoată o vorbă. Aaron avea să se înfurie. Acum îl cunoşteam suficient de bine ca să ştiu că n-ar fi suportat să nu ia atitudine.

Rosie i-a răspuns:

— Gerald a aflat.

A fost de-ajuns; Aaron a ghicit ce se întâmpla. Profilul lui a devenit dur precum granitul.

— Voi doi nu prea aţi încercat să vă ascundeţi, a râs Gerald, de parcă totul era o glumă. Paul v-a văzut ieri, împreună. Dar să ştii că înţeleg. Nu-i mare scofală.

Toată lumea din sală ne urmărea, fascinată de drama aflată în plină desfăşurare. Dumnezeule! Eram epuizată. Aş fi vrut să dau timpul înapoi, ca să previn nenorocirea asta.

— Vrei un sfat? i-a zis Gerald. Nu-ţi face nevoile acolo unde mănânci, Blackford. Fiindcă treburile astea se află. În special dacă te culci cu o angajată. Oricum, bravo ţie! Nu dau vina nici pe ea. Înţeleg

avantajul de a ţi-o trage cu şeful.

În jurul nostru s-a lăsat o linişte grea.

Apoi Aaron a întrerupt tăcerea, cu voce nespus de tăioasă:

— Vrei să-ţi păstrezi slujba?

Of, nu! Cuvintele lui Aaron îi erau adresate lui Gerald, dar mi-au străpuns inima.

— Aaron, nu!

Am făcut un pas în faţă, punându-mi mâna pe braţul lui.

— Vai, scuză-mă, Blackford! a zis Gerald, batjocoritor. Încă n-ai ajuns şef, deci cred că, deocamdată, n-ai dreptul de a concedia pe nimeni.

Aaron mi-a dat mâna la o parte de pe braţul lui şi a făcut un pas spre Gerald.

— Ţi-am pus o întrebare, a insistat el.

A mai făcut un pas şi aproape că s-a înghesuit în Gerald.

— Vrei să-ţi păstrezi slujba, Gerald? Să ştii că pot să te zbor de-aici, iar prietenii tăi sus-puşi nu vor putea să te ajute. Şi nici acoliţii tăi de la Resurse Umane.

Gerald a tăcut. Expresia lui batjocoritoare a dispărut.

Frustrarea de a fi atât de neputincioasă şi neajutorată când situaţia scăpase de sub control mi-a adus lacrimi în ochi.

Urăsc chestia asta din tot sufletul. De ce le place unora să-i înjosească pe ceilalţi?

Grimasa şi încordarea lui Aaron anunţau că era pe punctul de a-şi pierde controlul.

— Aaron, opreşte-te!

Vocea mi s-a frânt. Nu aveam voie să plâng. Refuzam să bocesc aici, de faţă cu jumătate din compania InTech.

Aaron nu se clintea. Stătea ca o statuie de marmură şi aştepta replica lui Gerald.

M-am străduit să vorbesc mai ferm.

— Aaron, te rog! înrăutăţeşti situaţia.

A tresărit. Cuvintele mele au răzbătut până la el şi au părut să-l izbească precum un pumn.

S-a răsucit încet. El, bărbatul de care aveam nevoie în viaţa mea, bărbatul pe care îl doream, s-a întors cu faţa spre mine. În ochii lui se citea suferinţa.

Mi se rupea inima, dar aveam de ales?

Trebuia să fi ştiut. M-am dispreţuit pentru că ne pusesem pe amândoi în această situaţie, deşi aflasem pe pielea mea ce se poate întâmpla. Şi se întâmplase.

Incapabilă să mai suport durerea din ochii lui Aaron şi scena asta, am plecat. Am ieşit din sală şi am traversat un coridor lung. Am cotit, am coborât pe scări, fără o direcţie clară. Eram pe pilot automat.

— Catalina, stai!

Vocea lui Aaron era plină de disperare. Mi s-a făcut rău. Ar fi trebuit să am mai multă minte. Mă dispreţuiam pentru că îl pusesem în situaţia asta urâtă.

— Vorbeşte cu mine!

Nu m-am oprit. Ajunsesem într-un coridor pustiu, care nu-mi era familiar.

— Catalina, fir-ar să fie! Te rog, opreşte-te!

M-am oprit brusc şi am închis ochii. Deja îi simţeam căldura corpului şi tânjeam după ea. S-a apropiat. Ochii mei au poposit asupra unui bărbat furios şi nefericit.

— Nu te purta aşa, Catalina! Mă auzi? a spus cu o voce fermă. Nici să nu te gândeşti! Nu te las să fugi! Nu te las să renunţi!

Dumnezeule, cât de bine mă cunoştea! Mai bine decât mă ştiam eu însămi.

Eram furioasă, foarte supărată pe lume, pe mine însămi. Otrava lui Gerald mă măcina.

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti! am izbucnit. Eu sunt târfa, nu-i aşa? Tu o să te scuturi şi o să mergi mai departe.

Faţa i s-a contorsionat de furie şi de durere.

— O să mă scutur? a şuierat el. Crezi că mi-a fost uşor să nu-i pocnesc mutra pe loc, să nu-l distrug, pentru că e un porc?

Ştiam că era în stare să o facă. Mânia mea s-a risipit, lăsând locul neliniştii. Cum să nu îl ador pe bărbatul ăsta?

— N-o să te las, am şoptit. Nu merită să ai probleme din cauza lui.

— Dar tu meriţi. Meriţi să trec prin foc pentru tine. Nu înţelegi?

Palma lui mi-a cuprins obrazul. M-am sprijinit de ea.

— Dacă Daniel ţi-a băgat în cap tâmpenia cum că nu meriţi ca un om să lupte pentru tine, să ştii că greşeşte. Merită să lupţi pentru dragoste. Iar eu nu sunt Daniel, Lina. Trecutul tău n-o să se repete.

Palma lui mi-a strâns mai tare obrazul.

— Când în calea ta apare un obstacol şi te împiedici, cad şi eu cu tine. Iar apoi ne ridicăm amândoi.

Îmi doream atât de mult ca lumea să fie mai simplă!

— Nu-i aşa de uşor, Aaron. Astea sunt doar cuvinte idealiste, frumoase. Nu mă poţi proteja de toate. Nu se poate să mă ţii de mână şi să pocneşti pe cineva, pentru că se poartă urât cu mine.

— Dar nu înseamnă că n-o sa încerc. Când cineva nu te tratează corect, o să iau atitudine. N-o să stau să mă uit.

Respiraţia lui s-a iuţit.

— Catalina, ştiu că şi tu ai lupta până în pânzele albe împotriva oricui ar încerca sa mă rănească. Ne protejăm şi ne vindecam unul pe celălalt.. Aşa trebuie să fie.

— Acum nu vorbesc doar despre viaţă, în general. E vorba de

carierele noastre, Aaron.

— Exact! Şi n-aş face nimic ca să le pun în pericol.

Mă stăpâneam să nu mă sprijin de pieptul lui, să nu izbucnesc în plâns.

— Dar cum rămâne cu restul? Alţii ar putea să le pună în pericol. Uite ce-a făcut Gerald! Ce-o să se-ntâmple mai departe? De fiecare dată când o să am o reuşită, o să mă tem că voi fi arătată cu degetul şi acuzată că victoria mea se datorează sexului.

Aaron a strâns din dinţi, iar furia s-a strecurat din nou în trăsăturile lui.

— Lucrurile nu trebuie să stea aşa. Nu toată lumea e ca Gerald, Lina.

Am închis ochii. Nu reuşeam să-mi înghit nodul din gâtlej.

— Nu-ţi ridiculizez temerile, scumpo. Dar nu putem renunţa la primul obstacol. Nu putem permite ca părerea altora să conteze mai mult decât contăm noi. Trebuie să acordăm o şansă acestei relaţii.

Îmi venea să strig: *Dar dacă nici nu apucăm să-i acordăm o şansă?*

— Vreau să ai încredere în noi, în mine. Poţi să faci asta?

Am clătinat din cap şi m-am îndepărtat.

— Am încredere în tine, Aaron, dar situaţia asta e prea complicată. Nu cred că aş suporta să trec din nou prin aşa ceva.

Dacă relaţia nu funcţiona, dacă Aaron abandona nava, aşa cum făcuse Daniel inima mea nu avea să-si mai revină.

Durerea din ochii lui a sporit.

— În cazul ăsta, n-ai încredere, a şoptit, iar vocea i s-a frânt. Nu ai încredere în mine.

S-a lăsat o tăcere grea. Umerii lui Aaron au coborât.

— Te iubesc, Lina!

Mă durea enorm. Cele trei cuvinte sunau ciudat: despuiate de fericire şi pline de amărăciune.

— Cum e posibil să simt că mă frângi pe dinăuntru, deşi nici măcar nu ai fost a mea?

Sufletul mi s-a sfărâmat în bucăţele.

— N-am cum să te oblig să ai încredere în mine, Catalina. Deşi mi-o doresc din toată inima.

Mi-a scrutat faţa. Ochii lui albaştri erau lipsiţi de lumina lor obişnuită. În ei se oglindea doar durerea.

— Nu te pot obliga să rămâi. Pur şi simplu… nu pot să te fac să mă iubeşti îndeajuns încât să dai o şansă relaţiei noastre.

În pieptul meu s-a căscat un gol, iar genunchii aproape că mi-au cedat. Simţeam că se învârte totul cu mine. Ochii noştri s-au privit multă vreme. Fiecare dintre noi ţinea în pumn inima celuilalt. Totul părea ireal. Ca un coşmar din care aveam să mă trezesc în orice clipă.

Dar nu m-am trezit. La un moment dat, i-a sunat mobilul. L-a

ignorat, însă telefonul nu s-a oprit. În cele din urmă, l-a scos din buzunar şi s-a uitat atent la ecran.

Inima mea mă îndemna, la nesfârşit: *Ai încredere în el! Ai încredere in el! Ai încredere in el!*

Eram absorbită într-o gaură lipsită de timp şi de spaţiu, ca într-un vid. Aaron s-a îndepărtat de mine pe culoarul pustiu.

Nu a privit in urmă nici măcar o dată.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞASE

În aceeaşi seară, Rosie a venit acasă la mine.

Ne-am ghemuit sub pătură, în pat, şi am urmărit din nou *Moulin Rouge*, pe laptopul meu. Cât de tragic e să găseşti dragostea şi s-o vezi cum îţi scapă printre degete! M-am întrebat cu voce tare ce ar fi făcut personajul lui Ewan McGregor dacă ar fi ştiut, în clipa când a întâlnit dragostea vieţii lui, că povestea lor nu avea să dureze decât 130 de minute. Tot i-ar fi luat mâna într-a lui şi s-ar fi lăsat dus de val? Tot s-ar fi agăţat de fiecare moment, chiar dacă aveau prea puţin timp? Tot s-ar fi întins lângă ea, ştiind că, atunci când femeia avea să plece, acel spaţiu nu avea să mai fie ocupat vreodată?

Rosie mi-a răspuns:

— Da, ar fi făcut-o. Când găseşti genul ăsta de dragoste, timpul nu mai contează. Lina, ar fi iubit-o indiferent cât timp ar fi avut la dispoziţie.

Am izbucnit amândouă în plâns. Rosie – din cauză că n-a putut să-şi reţină lacrimile când a început cântecul *Come What May*, iar eu pentru că găsisem o scuză ca să bocesc.

Aşa că am lăsat lacrimile să mi se prelingă pe obraji. Îmi ţineam mobilul în mână. Aşteptam un apel de la el, un mesaj, un semn pe care ştiam că nu-l merit. Dar aşa procedează laşii, ca mine: se fac mici de frică, se ascund sub pătură şi plâng pe melodia *El Tango de Roxanne.*

În clipa asta, nu-mi plăcea deloc de mine.

Dar fie ce-o fi! Di dracu! Trebuia să găsesc o calc de a mă suporta, să găsesc alinare în puţinul timp petrecut cu Aaron. Se terminase. Atunci când îmi ceruse să rămân alături de el, n-o făcusem. Când îmi ceruse să am încredere totală în el – în noi –, n-am fost în stare. Iar asta îl făcuse să se îndepărteze.

Eu îl îndepărtasem. Eu eram singura vinovată.

La dracu'! Îl voiam pe Aaron lângă mine, ca să punem cap la cap cioburile. Îmi doream să-mi spună că încă putem repara relaţia.

Dar era foarte egoist, naiv şi ridicol din partea mea să-mi doresc asta. Uneori, oricât de mult ne dorim un lucru, nu ne este menit să-l avem. Fiindcă acel lucru complică totul. Iar ceea ce se înfiripase intre noi – dragoste, despre asta era vorba – complicase tot. Ne încâlcise vieţile şi carierele promiţătoare.

Ne împiedicam unul pe celălalt, ne prăbuşeam unul pe celălalt, exact cum îmi spusese Daniel, cu mult timp în urmă, când se despărţise de mine. Am fi ajuns să ne purtăm pică. La asta duce otrava gurilor răutăcioase: întinează tot. Şi eu ştiam cât de mult se putea

înrăutăţi situaţia.

Evident că, după porţia zdravănă de plâns, ziua următoare a fost foarte aiurea. Probabil una dintre cele mai urâte şi mai nefericite zile din viaţa mea. Am reuşit, cumva, să supravieţuiesc Zilei Porţilor Deschise, care a durat de Ia opt dimineaţa până la miezul nopţi. Numele şi feţele oaspeţilor mi-au trecut prin faţa ochilor. Am susţinut prezentările ca şi cum fiecare cuvânt îmi era smuls cu cleştele. Dacă Jeff ar fi fost martor la tentativele mele jalnice de-a fi primitoare şi abordabilă, m-ar fi concediat pe loc.

Iar mie nu mi-ar fi păsat absolut deloc.

Uite cât de ironică poate fi viaţa uneori.

Când am ajuns la muncă a doua zi după Ziua Porţilor Deschise, mă aşteptam să-mi ajungă la urechi şoaptele colegilor mei, mă aşteptam să mă arate cu degetul, după acuzaţiile publice ale lui Gerald. La cinci după-amiaza, după ce petrecusem toată ziua dorindu-mi să-l zăresc pe Aaron şi, în acelaşi timp, îngrozită că urma să dau ochii cu el, încă nu se întâmplase nimic. Niciun coleg nu a reacţionat. Nu mi-a ajuns la urechi nicio bârfa dezgustătoare, nicio acuzaţie josnică. În continuare, nici urmă de Aaron.

În a treia zi fără Aaron, în mine s-a cuibărit o neliniște ciudată, îmi era dor de el. Îmi era dor de ceea ce se înfiripase între noi şi care începea să cântărească mai greu decât orice altceva. Cu toate că incidentul cu Gerald nu determinase pe nimeni să mă trateze diferit, nu eram uşurată. Ce conta, dacă în piept aveam un gol?

Îmi lipseau chipul lui Aaron, ochii lui albaştri, expresia lui încruntată şi încăpăţânată, felul cum strângea din buze când cădea pe gânduri, umerii lui laţi şi postura impozantă. Îmi lipsea zâmbetul lui, acel zâmbet care îmi era desinat numai mie. Atât de mult îi duceam dorul, încât m-am aşezat în biroul meu, am lăsat uşa deschisă şi l-am aşteptat să treacă pe acolo. Voiam să-i aud vocea, chiar şi doar de la distanţă. Ar fi fost suficient ca să astâmpăr dorinţa care mă pârjolea. Dar Aaron nu a apărut.

În a patra zi, n-am mai răbdat să aştept şi am ciocănit în uşa biroului său, dar nu mi-a răspuns nimeni. Când am întrebat-o pe Rosie dacă îl văzuse, m-a îmbrăţişat şi a spus că nu. Nici Hector, nici ceilalţi colegi pe care i-am întrebat nu îl văzuseră.

Acum mă plimbam agitată, dintr-un capăt în celălalt al holului, în timp ce aşteptam să fiu chemată în biroul lui Sharon, directoarea de la Resurse Umane. La fel mă plimbasem şi acasă, aseară, şi în dimineaţa asta, în biroul meu. Fiindcă el dispăruse. Nu îmi convenea deloc că nu ştiam de ce nu mai venea la muncă. Detestam să nu-l văd, să nu-l am în preajmă, să nu am un pretext ca să-l sun. II respinsesem şi probabil că ultimul lucru pe care şi-l dorea era să stea de vorbă cu mine.

Capul lui Sharon s-a iţit în uşă.

— Lina, scumpo! Intră, te rog, şi ia un loc!

Am urmat-o în birou şi m-am aşezat pe un scaun. Sharon s-a aşezat, apoi şi-a sprijinit coatele de masă, zâmbind discret.

— Scuze că te-am făcut să aştepţi! Unii au impresia că Resursele Umane au soluţii pentru toate, a chicotit ea ironic. Chiar şi atunci când Consiliului oraşului New York decide să asfalteze porţiunea de şosea de sub fereastra biroului unui angajat InTech. În orice altă zi, aş fi râs şi eu. Poate că aş fi făcut o glumă despre cum numai cei mai duri pot supravieţui în oraşul care nu doarme niciodată. Însă pur şi simplu nu aveam destulă energie pentru aşa ceva.

Ochii lui Sharon mi-au studiat calm şi îngăduitor chipul.

— Bun! Să trecem la subiect!

Aşa era cel mai bine. Întotdeauna îmi plăcuse de Sharon.

— Te-am chemat aici în urma unor acuzaţii serioase, care te privesc în mod direct.

Am simţit că mi se strânge stomacul şi probabil că am pălit.

— Bine. Ce vrei să ştii, Sharon?

A tras adânc aer în piept înainte să vorbească, de parcă se pregătea sufleteşte.

— Lina, amândouă ştim că Gerald are relaţii în firmă. Sincer, n-o să înţeleg niciodată cum de un om cu un caracter atât de respingător reuşeşte să-şi facă atât de multe „cunoştinţe”. Dar, chiar dacă până acum n-a suportat nicio consecinţă, nu înseamnă că nu poate fi doborât. Totuşi, dacă vrem asta, trebuie să facem ceva. Sau măcar să încercăm.

Am dat aprobator din cap, încercând să asimilez ce-mi spunea Sharon. Recunoştea că e de partea mea şi că nu va sta cu braţele în sân.

— Dacă vrei, putem alcătui împreună o plângere oficială din partea ta. Pot să te ajut. După ce o semnezi şi o depui, o să insist să aibă loc o anchetă serioasă. Ştiu că multe plângeri sunt ignorate, dar situaţia asta va fi diferită, pentru că mulţi oameni te vor susţine.

— Care oameni? Nu înţeleg.

Şi-a înclinat capul într-o parte.

— După scena pe care a făcut-o Gerald, câţiva angajaţi au venit în biroul meu, ca să-mi spună ce s-a întâmplat. Jumătate dintre ei au vrut să facă plângere, dar, aşa cum le-am spus, tu trebuie să o depui.

Mi-am privit mâinile împreunate în poală. Inima mi se umplea de recunoştinţă.

— Deci ei sunt de partea mea? M-au susţinut pe mine, şi nu pe Gerald?

Sharon a zâmbit.

— Da, Lina. Oamenii sunt de partea ta. Ştiu că cei ca Gerald rămân adesea nepedepsiţi. Uneori, aşa funcţionează lumea. Dar asta nu

înseamnă să nu mai încercăm să schimbăm situaţia, nu-i aşa? N-ar trebui să încetăm să luptăm.

Replica ei mi-a amintit de cuvintele unei persoane care, cu câteva zile în urmă, îmi spusese acelaşi lucru şi mă implorase să cred în el.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus, Lina. Ia-ţi un răgaz şi hotărăşte cum vrei să procedezi.

— Da, aşa voi face.

Erau multe lucruri la care trebuia să mă gândesc. Pentru oricine altcineva, depunerea plângerii împotriva lui Gerald ar fi fost o simplă procedură birocratică, la care ar fi trebuit să mă gândesc mai demult. Pentru mine era important să aflu că colegii mei, cei care fuseseră martori la incident, îmi luau partea în mod activ. Asta nu schimba faptul că renunţasem la relaţia pe care aş fi putut s-o am cu Aaron. Îi refuzasem singurul lucru pe care mi-l ceruse: încrederea mea deplină. Fusese gata să-mi ofere atât de mult, iar eu pur şi simplu renunţasem fără să lupt.

Sharon a adăugat:

— Te rog, spune-i lui Aaron că-l rog să treacă pe-aici imediat ce se întoarce. Nu reuşesc să-l contactez.

Imediat ce se întoarce?!

— Ăăi… Eu nu…

Cuvintele se amestecau cu întrebările care mi se învârteau în cap.

— E-n regulă, Lina. Aaron s-a exprimat foarte clar în legătură cu relaţia voastră. A venit aici chiar la începutul săptămânii, să mă întrebe dacă există vreo regulă a companiei sau vreo clauză în contractele voastre de angajare care ar putea complica situaţia.

Inima mea, care îşi rărise bătăile fiindcă Aaron nu era prin preajmă, a revenit deodată la viaţă. Venise la Resurse Umane ca să se asigure că relaţia noastră nu ne va face probleme la birou. Voia să mă liniştească, deoarece ştia că exact de asta aveam nevoie. Îşi dorea să fiu în siguranţă.

Mi s-au umezit ochii.

— Lina, poţi sta liniştită! Nu există astfel de clauze în contractele voastre. Nu aveţi motiv să vă faceţi griji. Nicio piedică.

Eu eram singura piedică în calea relaţiei mele cu Aaron. Eu fusesem cea care transformase posibilele obstacole în unele de netrecut.

— Perfect, am răspuns, încercând să-mi reţin lacrimile. E bine.

Dar nimic nu era bine. Eu distrusesem totul.

— OK, a zis Sharon, iar ochii ei m-au privit ocrotitor, cu căldură. Te rog, spune-i lui Aaron să mă sune, bine? Ştiu că traversează o perioadă dificilă, dar e vorba despre promovarea lui.

Perioadă dificilă. Cele două cuvinte îmi răsunau în minte.

Spune-i lui Aaron că-l rog să treacă pe-aici imediat ce se întoarce.

— Aaron a plecat? S-a întâmplat ceva?

Sharon părea nedumerită.

— Nu ştiai?

Am simţit cum sângele mi se scurge din obraji.

— Nu.

— Lina, nu ar trebui să-ţi spun…

— Te rog!

Doream cu disperare să aflu ce se întâmplase.

— Te rog, Sharon! Eu şi Aaron ne-am certat şi eu… am făcut o mare greşeală. Dacă i s-a întâmplat ceva rău, trebuie sa ştiu. *Te rog.*

M-a privit lung.

— Draga mea – a zis Sharon într-un final, iar apelativul ăsta m-a alarmat pe loc –, Aaron a trebuit să se întoarcă acasă. Tatăl lui are cancer. E în stare critică de câteva săptămâni.

CAPITOLUL DOUĂZECI ŞI ŞAPTE

Când eram adolescentă, la TV se difuza un serial care-mi plăcea mult. Un serial american care, evident, era dublat in spaniolă. Îmi plăcea la nebunie. Era despre nişte liceeni cu visuri mari şi orgolii şi mai mari, cu răsturnări palpitante de situaţie şi un nivel de dramatism prin care nu ar fi trebuit să treacă un adolescent de şaisprezece ani.

Un episod anume îmi rămăsese în minte. Începea cu vocea naratorului, care întreba: „în cât de puţin timp ţi se poate schimba viaţa? într-un an? într-o zi? în câteva minute?”.

Şi naratorul dăduse un răspuns: atunci când eşti atât de tânăr, o singură oră e de-ajuns ca să schimbe *totul*.

Nu eram deloc de acord.

Nu e nevoie să fii foarte tânăr ca viaţa să ţi se schimbe în decurs de o oră, în câteva minute sau în doar câteva secunde. Viaţa se schimbă constant, extrem de repede sau teribil de lent, când te aştepţi mai puţin sau după o lungă vreme în care ai aspirat la schimbare. Viaţa se poate suci la 180 de grade, poate fi întoarsă pe dos, presărată cu regrese sau cu progrese, ori chiar poate fi transformată în ceva cu totul diferit. Se întâmplă, indiferent de vârstă.

Împrejurările care transformă radical viaţa variază de la secunde la decenii.

Asta face parte din farmecul vieţii.

În cei douăzeci şi opt de ani de viaţa ai mei, am trecut prin puţine împrejurări transformatoare. Unele duraseră câteva secunde, fuseseră simple clipe de revelaţie. Altele duraseră câteva minute, ore sau săptămâni. În orice caz, puteam să număr astfel de ocazii pe degetele de la mâini: prima oară când am păşit în mare; prima ecuaţie de matematică pe care am rezolvat-o; primul meu sărut; îndrăgostirea şi despărţirea de Daniel; lunile îngrozitoare de după despărţire; îmbarcarea în avionul către New York, ca să încep o viaţă nouă; s-o văd pe sora mea cum păşeşte către altar, afişând cel mai fericit şi mai mare zâmbet.

Şi apoi, Aaron.

În privinţa lui, nu cred că as putea alege o singură împrejurare. *El însuşi* fusese o împrejurare care îmi transformase viaţa.

Să adorm în braţele lui. Să-i văd buzele arcuindu-se în zâmbetul acela minunat care, după cum aflasem, era numai pentru mine. Să mă trezesc şi să-i aud vocea, să-i simt pielea caldă lipită de a mea. Să-i văd chipul îndurerat. Să-l văd cum se îndepărtează. Absenţa lui.

Toate acestea lăsaseră un gol în inima mea şi mă schimbaseră. Mă

modelaseră într-o persoană care îşi permite să se deschidă, să iubească, să aibă nevoie de un om şi să-şi dorească să se dăruiască doar *lui*.

O clipă absolut memorabilă a fost cea în care am ştiut că trebuie să urc într-un avion cu destinaţia Seattle şi să-l găsesc pe Aaron. Acel moment mi s-a părut… transcendental. Am înţeles că a fost o nesăbuinţă să-l las să plece. Mi-am dat seama că nimic nu conta, în afară de el. Nimic nu ar fi trebuit să mă împiedice să alerg în braţele lui şi să fiu alături de el atunci când avea cel mai mult nevoie de mine.

Oare era prea târziu? Oare încă aveam la dispoziţie timp ca să schimb totul sau îmi ratasem şansa?

Întrebarea mi s-a învârtit în minte şase ore – cât a durat zborul de la New York la Seattle. Pendulam încontinuu între speranţă şi

groaza pe care numai presimţirea unei pierderi o poate aduce. Când avionul a aterizat, încă nu eram sigură dacă trebuia să mă simt încrezătoare fiindcă ajunsesem mai aproape de el sau dacă ar fi trebuit să mă pregătesc pentru clipa când Aaron avea să-mi spună că e prea târziu şi avea să-mi ceară să plec.

Mă gândeam la toate astea în timp ce aşteptam un taxi. M-am îndreptat spre primul spital de pe lista de centre medicale cu specialişti în oncologie din Seattle. Ajunsă acolo, am întrebat la recepţie de Richard Blackford. Găsisem numele ăsta pe internet. Pe urmă am pus cap la cap ceea ce-mi povestise Aaron despre tatăl lui şi despre trecutul acestuia.

„Oare e prea târziu?" întorceam întrebarea pe toate părţile. Am luat alt taxi şi am repetat acelaşi proces, cu al doilea spital de pe listă. Apoi, cu spitalul numărul trei.

Am simţit că mi se înmoaie genunchii de îngrijorare şi de uşurare când asistenta de Ia recepţie m-a întrebat dacă sunt o rudă sau o cunoştinţă de-a lui Richard.

Am intrat în lift şi m-am îndreptat spre sala de aşteptare. A fost cea mai lungă călătorie cu liftul din viaţa mea.

Am renunţat la tot din cauza fricii şi a prostiei mele? E prea târziu?

Când s-au deschis uşile metalice, am ieşit din lift de parcă ajunsesem ia capătul unei excursii interminabile. Picioarele îmi amorţiseră, aveam pielea lipicioasă din cauza transpiraţiei şi mă simţeam buimacă. Am cercetat cu privirea holul care se întindea în faţa mea, până la sala de aşteptare. Mi se spusese ca c posibil să-l găsesc acolo: Aaron al meu, bărbatul la care trebuia să ajung, să mă întorc. Şi l-am văzut aşezat pe un scaun prea mic pentru corpul lui masiv.

Cu braţele sprijinite pe genunchi şi cu capul atârnând foarte jos

între umeri, acolo stătea momentul meu transformator. Şi, atâta timp cât îl aveam pe el, viaţa mea avea să se schimbe constant. Aveam să primesc provocări, să fiu preţuită, iubită. Cu el, aveam să *trăiesc*.

Şi voiam să lupt pentru asta. Eram hotărâtă să lupt pentru el aşa cum ar fi trebuit s-o fac atunci când mi-o ceruse. Nu aveam să accept un refuz. Se pricopsise cu mine. Aveam de gând să i-o dovedesc.

Lasă-mă să fiu stânca ta, mâna care o ţine pe a ta, casa tal

— Aaron.

Vocea mea era foarte slabă – aproape o şoaptă –, dar, cumva, a străbătut până la el. A ridicat brusc capul. Şi-a îndreptat spatele şi s-a întors pe jumătate în direcţia mea. Îi desluşeam neîncrederea pe chip. Probabil credea că-şi imaginase că-l strig.

Acum sosisem aici. Dacă îmi dădea voie, l-aş fi alinat. Doream să-l mângâi pe spate cât aştepta în sala asta ternă, să-mi trec consolator degetele prin părul lui şi să fiu umărul pe care să-şi sprijine fruntea în timp ce îşi jelea tatăl, pe care era posibil să-l piardă în curând. Cel de care îi fusese atât de dor.

Ochii lui au cercetat spaţiul care ne despărţea. S-a răsucit spre mine. Şi apoi, după ceea ce a părut o eternitate, dar totodată nu suficient timp ca să mă pregătesc sufleteşte, ochii lui albaştri i-au întâlnit pe ai mei. Inima mea a făcut o tumbă.

Aaron s-a ridicat.

De pe buzele lui s-a desprins numele meu.

— Lina.

M-am apropiat de el. Auzisem durerea din vocea lui, faptul că avea nevoie de mine. I-am văzut părul ciufulit, pungile de sub ochi, cutele de pe haine, care arătau că nu se schimbase de câteva zile. Picioarele mele au luat-o la goană spre el. Alergam în braţele lui, aşa cum mă rugase. L-am cuprins strâns în braţe.

Nu era o reacţie cuviincioasă. Nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru aşa ceva. Şi totuşi, gestul era potrivit. Am simţit-o în măduva oaselor, când m-a luat în braţe.

M-a săltat în aer şi m-a strâns la piept.

Mi-am îngropat faţa în gâtul lui şi i-am murmurat:

— Sunt aici, sunt aici. Sunt cu tine. Am încredere în tine. Te iubesc.

Speram că nu e prea târziu.

— Lina, scumpo! Lina, chiar eşti aici?

Vocea lui era slabă şi nesigură. Parcă nu-i venea să creadă că eram în braţele lui, că, în sfârşit, eu venisem la el, aşa cum trebuia s-o fi făcut acum câteva zile.

Aaron s-a aşezai iar pe scaun, cu mine în poală.

— Aaron, îmi pare foarte rău pentru tot! Pentru tatăl tău şi pentru că n-am fost aici, lângă tine, mai devreme. Cum se simte? L-ai văzut?

A înghiţit în sec.

— L-am văzut, dar e inconştient. Eu…

Părea epuizat. Învins.

— Chiar eşti aici, Lina? a repetat şi m-a strâns mai tare. Imaginaţia îmi joacă feste? Nici nu mai ştiu de câte zile n-am dormit.

— Sunt aici cu adevărat.

I-am cuprins faţa în palme. Am privit chipul pe care, odinioară, fusesem hotărâtă să-l detest, dar pe care acum îl iubeam enorm.

— O să am grijă de tine, Aaron.

A închis ochii, iar din gâtlej i-a scăpat un sunet sugrumat.

— Te iubesc! N-ar trebui să fii singur niciodată. Eu sunt cea menită să fie cu tine. Cea care te ţine de mână. Lasă-mă să-ţi demonstrez că am încredere în tine şi că-ţi pot recâştiga încrederea! Lasă-mă să-ţi arăt că locul meu e lângă tine!

— Vrei tu să faci asta?

— Da, am răspuns iute. Da, da! Bineînţeles că vreau, am şoptit cu voce tremurătoare. Lasă-mă să te sprijin, să am grijă de tine.

Privirile ni s-au întâlnit. După un moment, a chicotit.

— Mă înnebuneşti al naibii de tare, Lina.

Încă îi ţineam chipul în palme. Eram pregătită să lupt. Să-l implor, dacă trebuia.

— Lina, ai venit până aici… Cum m-ai găsit?

— Trebuia să vin.

Mi-am lăsat degetele să coboare pe gâtul lui şi mi-am lipit palma de pielea lui caldă.

— La un moment dat, mi-ai zis că tatăl tău e cunoscut aici, în Seattle. Aşa că am căutat pe Google numele tău de familie, echipa de fotbal a universităţii la care ai învăţat, numele antrenorilor tăi. Apoi am căutat o listă a spitalelor unde era posibil să fie internat. Ştiam c-o să fii acolo, fiindcă nu ai pleca de lângă tatăl tău dacă ar fi într-o stare critică, aşa cum mi-a spus Sharon. Şi nu m-am înşelat. Mi-au trebuit doar câteva încercări. Aş fi întors oraşul cu susul în jos, dacă ar fi fost nevoie. Nu m-aş fi oprit până nu te găseam.

Am inspirat adânc. În ochii lui Aaron s-a ivit o licărire care mi-a făcut inima să se strângă într-un mod minunat.

Am continuat:

— Te-am sunat, dar a intrat căsuţa vocala. N-am mai insistat cu telefoanele, pentru că… n-am vrut să te bat la cap. Şi, în plus…

Vocea mea a devenit o şoaptă.

— N-am vrut să-ţi dau ocazia să-mi spui că nu vrei să vin. Aşa că n-am mai sunat. Am venit la tine.

Corpul lui Aaron s-a cutremurat.

— Lina, mă scoţi din minţi cu totul, îmi dai regulile şi lumea peste cap, a rostit Aaron, iar acei ochi albaştri ca oceanul m-au ţintuit mai intens ca oricând. Nu mă aşteptam la asta. Deja erai în sufletul meu.

M-a strâns la piept. Respiraţia lui uşoară îmi atingea buzele.

— Nu ştiu cum ai făcut, dar pentru mine nu mai există altcineva. Doar tu. Sunt al tău şi numai al tău.

M-a cuprins un val de speranţă caldă şi blândă.

— Eu am făcut asta?

— Da, Lina.

Aaron şi-a sprijinit fruntea de a mea. Am închis ochii. Încercam să controlez vârtejul de emoţii care ameninţa să mă ia pe sus.

— Asta ai făcut, cu fiecare zâmbet.

Buzele lui le-au atins pe ale mele, stârnindu-mi un fior pe spate.

— Ai făcut-o de fiecare dată când erai exasperant de încăpăţânată şi totodată imposibil de frumoasă. De fiecare dată când i-ai arătat lumii cât de incredibil de puternică eşti, chiar şi atunci când nici măcar tu nu te considerai aşa.

M-a sărutat pe nas.

— Mintea ta mă uimeşte şi mă tulbură în feluri pe care nu le înţeleg, dar de care nu mă satur.

Buzele lui mi-au atins pometii.

— De fiecare dată când râzi, îmi vine să te salt pe un umăr şi să fug într-un loc unde să pot păstra râsul tău doar pentru mine.

M-a sărutat uşor pe bărbie, apoi buzele lui au ajuns la urechea mea.

— M-ai făcut complet al tău.

Inima dădea să-mi iasă din piept, izbindu-se nebuneşte de coaste.

— *A ta,* am îngăimat. Şi eu sunt a ta, Aaron. Cu totul. M-am îndrăgostit de tine. Nu ştiu cum, dar s-a întâmplat. Te iubesc!

Pulsul îmi izbea timpanele.

— Am fost atât de toantă că te-am lăsat să pleci! Foarte, foarte fraieră. Dar m-am agăţat de ideile din capul meu. Am fost foarte speriată, Aaron. Şi nu voiam să pierd toate lucrurile pentru care am muncit din greu. Nu voiam ca oamenii să mă privească aşa cum m-au privit acum câţiva ani. Şi nici să te pierd, când ţi-ai fi dat seama că sunt o problemă pentru tine.

— N-ai fi niciodată o problemă.

— Acum ştiu asta, dar atunci credeam că, dacă voiam să mă protejez, să te las să pleci era cel mai bun lucru pe care-l puteam face. Îmi pare rău că n-am fost lângă tine, aşa cum ar fi trebuit.

M-a privit ca şi cum nu avea nevoie să audă scuzele mele, dar nu l-am lăsat să vorbească.

— Îmi pare rău, am repetat, cu voce nesigură. M-a distrus să ştiu că tatăl tău e bolnav şi că tu eşti aici, complet singur, suportând totul fără nimeni care să te aline. Am aflat că era in stare critică de săptămâni întregi, şi totuşi ai venit cu mine, in Spania. M-a distrus că tu…

Am tăcut o clipă, căci vocea începea să-mi tremure.

— … că tu mi-ai oferit al naibii de multe, fără să ceri nimic în schimb. Dar acum sunt aici, am şoptit şi l-am privit în ochi. Sunt aici şi nu plec nicăieri, însă nu fiindcă aş crede că putem fi împreună, ci pentru că nu pot concepe să fiu în altă parte decât lângă tine.

Am înghiţit cu greu nodul din gât, încercând să-mi controlez emoţiile.

— Ştii asta, nu-i aşa?

Mi-am apropiat gura de a lui foarte delicat, aproape cu timiditate, în aşteptarea unui răspuns.

I-a scăpat un geamăt profund. Degetele lui mi-au strâns iar încheietura. Braţul din jurul taliei mele m-a tras mai aproape de pieptul lui.

— Acum ştiu, Lina. N-o să te las să uiţi asta.

Mâna care fusese pe încheietura mea a urcat şi Aaron mi-a cuprins chipul în palmă. Mi-am apăsat obrazul in ca. N-aş fi putut trăi fără mângâierile şi săruturile lui Aaron.

— M-aş fi întors după tine, a continuat Aaron. Ţi-am zis ca n-o să te las să renunţi ia noi. Încă îmi datorezi acel cuvânt în spaniolă, din patru litere.

Cât de toarnă fusesem! Aaron nu renunţase la noi. Aaron crezuse, în continuare, în relaţia noastră. Chiar şi când avusese mare nevoie de cineva lângă el. Şi acest gând mi-a sfărâmat inima într-un milion de bucăţele care s-au reînchegat, alcătuind ceva diferit. Ceva care nu-mi aparţinea doar mie. Era al nostru.

— Cuvântul ăla e al tău: *amor*{82}. La fel şi toate celelalte cuvinte din patru litere pe care ţi le pot oferi.

Incapabilă să mă mai abţin, l-am sărutat pe îndelete, revendicându-i buzele. Îl revendicam pe el, cu totul.

— Te-ai ales cu mine pe cap, Catalina.

Braţele lui m-au strâns mai mult şi m-au tras mai aproape de pieptul lui. Mi-am sprijinit capul deasupra inimii lui, iar el şi-a rezemat bărbia de creştetul meu. În pieptul meu a poposit o pace deplină, pe care n-o mai trăisem niciodată. Ştiam că puteam depăşi orice, atâta timp cât eram împreună. Eram o echipă. Aveam să ne luminăm calea unul altuia, să ne ţinem de mână şi să-l împingem pe celălalt mai departe, atunci când se împiedica. Împreună. Urma să facem totul împreună.

Aşa cum aveam să trecem şi de această situaţie.

Mi-am ridicat privirea şi am întâlnit-o pe a lui.

— Sunt aici pentru tine. O să am grijă de tine, i-am spus simplu.

A oftat profund, ca şi cum ducea în spate greutatea lumii.

— Dacă aş fi ştiut că tatăl tău e bolnav, nu te-aş fi lăsat niciodată să vii în Spania, cu mine. De ce nu mi-ai spus când mi-ai vorbit despre el, Aaron? Ştiu că nu-mi eşti dator cu o explicaţie, dar vreau să ştiu.

Vreau să înţeleg.

— Pentru că totul s-a schimbat. Tata se luptă de un an cu boala. Nu-i ironic? Mai întâi mama şi acum… Până acum câteva zile, plănuisem să mă ţin deoparte. Să las relaţia dintre noi aşa cum era. Am venit aici, la spital, acum câteva săptămâni.

— Ai venit aici?

— Da, după ce s-a anunţat promovarea mea. De aceea nu ţi-am mai amintit despre propunerea de-a te însoţi în Spania.

Nu observasem că Aaron îşi luase zile libere atunci, deşi situaţia la muncă fusese complet haotică şi aveam nevoie ca toţi angajaţii să fie la birou. Dar acum avea noimă.

— Ţi-aş fi spus despre tata, în cele din urmă.

A oftat din rărunchi, apoi a continuat:

— Am venit la Seattle, dar n-am putut să-i vorbesc, n-am putut să recunosc faţă de mine şi să-i arăt tatei că încă îmi pasă de el, chiar dacă m-a alungat acum câţiva ani.

Degetele mele schiţau cercuri pe pieptul lui, chiar deasupra inimii.

— Şi atunci, ce s-a schimbat?

— Totul. Credeam că te am, dar apoi, cât ai clipi, nu mai erai a mea. Oricât de hotărât eram să nu te las să renunţi la mine, am văzut-o în ochii tăi: renunţaseşi la noi. Credeai că decizia de-a pleca de lângă mine e cea mai bună.

Expresia i s-a întunecat, iar eu m-am aplecat să-l sărut în colţul gurii, ca să-i alung tristeţea.

— Gândul că era posibil să te pierd cu adevărat a început să prindă contur în mintea mea. Şi eu… a adăugat Aaron, clătinând din cap. Ştiu că situaţiile nu sunt la fel, dar într-un târziu, am înţeles cât de mult îl duruse pe tata s-o piardă pe mama. Cât de debusolat trebuie să se fi simţit tata, când a văzut că nu există niciun mod de-a o aduce înapoi! Câte decizii nesăbuite trebuie să fi luat! Asta nu justifica faptul că m-a alungat, dar şi eu am o parte din vină. M-am închis atât de mult în mine, încât l-am lăsat să mă îndepărteze. Şi apoi amândoi am menţinut situaţia asta ani întregi.

— Niciunul dintre voi nu e de vină, Aaron. Nu suntem programaţi să-i pierdem pe cei pe care-i iubim.

Mi-am plimbat mâna pe pieptul lui şi mi-am lăsat palma să-i poposească pe claviculă.

— Facem tot ce putem, chiar şi atunci când ce-am dat noi mai bun nu e suficient. Să te învinovăţeşti n-o să schimbe trecutul, ci o să-ţi fure energia de care ai nevoie în prezent. Şi uite unde eşti acum! Ai venit aici. Nu e prea târziu.

M-a sărutat pe creştet şi a continuat:

— În ziua incidentului cu Gerald, am primit un telefon de la spital. Mi-au zis că starea tatei nu e bună. Tata întrebase de mine de mai

multe ori. Ceruse să fiu chemat.

A tăcut. Îmi treceam degetele prin şuviţele de pe ceafa lui, ca să ştie că sunt alături de el, că-l ascult. Că îl sprijin.

— E ca şi cum piesele de puzzle s-au pus cap la cap şi, dintr-o dată, nu doar că-l înţelegeam cu adevărat pentru prima oară, dar şi simţeam nevoia să-l văd. Nu neapărat ca să-mi cer scuze sau ca să repar relaţia dintre noi, ci ca măcar să-mi iau la revedere. Ştiam că era ultima mea şansă.

— Ţi-ai luat la revedere?

— Când am ajuns aici, am intrat în salonul lui, cu intenţia de a-mi lua rămas-bun, de-a ieşi de acolo şi apoi de-a aştepta. Dar m am pomenit că-i vorbesc I-am spus tot ce nu i-am zis în toţi anii cât nu am vorbit. Nu era conştient. Nu ştiam sigur dacă asculta, dar, i-am vorbit în continuare. Nu mă puteam opri. Am vorbit şi-am tot vorbit, Lina. I-am zis tot. Habar n-am cât am stat lângă el. Poate c-a fost în zadar, fiindcă e posibil să nu fi auzit niciun cuvânt.

— Ai făcut bine că ai vorbit cu el, *amor,* i-am spus, după care l-am sărutat pe gât. Ai făcut foarte bine.

Sub atingerea mea, Aaron s-a lipit şi mai mult de mine.

— Acum câteva ore, mi-au spus că azi tata pare să se simtă puţin mai bine. S-ar putea să mai aibă ceva timp de trăit. Nu se ştie dacă e vorba de zile, de săptămâni sau de luni. Dar există speranţă.

Strânsoarea disperată a braţelor lui a slăbit.

— Iar eu am speranţă, a adăugat.

O voce din cealaltă parte a sălii de aşteptare ne-a spart bula de intimitate:

— Domnule Blackford?

Ne-am răsucit amândoi şi am privit într-acolo. Un asistent medical stătea la câţiva metri distanţă, zâmbind politicos şi liniştitor.

— Dai a răspuns Aaron şi şi-a îndreptat spatele.

— S-a trezit, în sfârşit. Îl puteţi vedea. Doar pentru câteva minute. Trebuie să se odihnească.

M-am desprins de Aaron şi l-am lăsat să se ridice. S-a uitat la mine.

— Vii cu mine, te rog?

Răspunsul a răsunat răspicat în mintea mea: *Aş merge oriunde cu tine.*

— Bineînţeles!

N-am aşteptat să întindă mâna şi s-o ia pe a mea. L-am luat eu de mână. L-am urmat pe asistent spre camera în care era tatăl lui Aaron. Am păşit înăuntru. Nu ştiam la ce să mă aştept. Probabil că ar fi trebuit să mă pregătesc sufleteşte, în drum spre salon. Când mi-am dat seama că nu mă simţeam pregătită să dau ochii cu Richard, curajul mi s-a risipit puţin. Era singura rudă în viaţă pe care o mai avea Aaron, iar eu urma s-o întâlnesc. Brusc, m-am simţit copleşită de importanţa

momentului. Îmi doream ca acest lucru să se fi petrecut în circumstanţe diferite, să fi avut mai mult timp sau să fi fost sigură de ceea ce urma să zic, astfel încât totul să decurgă cât se poate de bine.

Dar nu mai aveam timp. Chiar dacă eram puţin speriată şi neliniştită, mă simţeam onorată că Aaron îşi dorea să împărtăşească acest moment cu mine.

— A venit cineva să te vadă, Richard, a zis asistentul şi apoi s-a uitat la noi, zâmbind larg. Mă întorc peste câteva minute, bine?

Aaron a făcut un pas în faţă. Am rămas în spatele lui, ca să le las puţină intimitate.

— Fiule, a rostit răguşit bărbatul întins în pat.

M-am uitat la el şi am văzut o fantomă a trăsăturilor pe care le ştiam atât de bine. Maxilarul dur, încruntătura, hotărârea şi încrederea. Le regăseam pe chipul tatălui său.

— Încă eşti aici, a spus tatăl lui Aaron, pe un ton surprins. Aaron m-a strâns mai tare de mână.

— Tată, bineînţeles că încă sunt aici. Vreau să cunoşti pe cineva.

Ochii albaştri ai lui Richard au iscodit în spatele lui Aaron, curioşi.

— Bună ziua, domnule Blackford!

I-am zâmbit, iar Aaron a pus o mână pe umărul meu.

— Eu sunt Catalina. Mă bucur să vă cunosc in sfârşit!

Tatăl lui Aaron nu mi-a răspuns la zâmbet. În ochii lui se citea ceva nedesluşit. Ţinea totul bine ferecat sub cheie, la fel ca fiul lui.

— Spune-mi „Richard”, te rog!

Privirea lui îmi cerceta faţa. Expresia lui a devenit întrebătoare.

— Ea e, fiule?

Întrebarea m-a luat prin surprindere. M-am uitat la Aaron. Îl scruta pe tatăl lui cu o expresie asemănătoare. Apoi, trăsăturile i s-au înmuiat şi m-a tras mai aproape de el.

— Nu eram sigur dacă mă ascultai, când ţi-am spus despre Lina. Da, ea e femeia despre care ţi-am povestit.

Mi s-a tăiat respiraţia. Aaron s-a uitat la mine. Ochii ii străluceau în lumina din salon.

— Ea e Thea ta, a zis Richard, cu voce emoţionată.

Thea fusese soţia lui. Mama lui Aaron.

Pe faţa lui Richard a apărut un zâmbetul slab. Dar era suficient. I-am surâs şi eu.

— Păstreaz-o cu orice preţ, fiule! Cât de mult îţi permite timpul.

— Aşa o să fac, a zis Aaron, cu buzele aproape de tâmpla mea. Mi-am ridicat privirea spre el. Ochii lui albaştri îmi zâmbeau cu un devotament pe care nu-l mai văzusem vreodată şi de care nu-mi imaginasem că mă voi bucura. În piept simţeam o căldură care creştea cu fiecare secundă pe care o petreceam sub privirea lui, lângă el. În ochii lui Aaron strălucea cu putere, ameţitor, o lume plină de

posibilităţi. O promisiune.

— Ea e femeia alături de care vreau să-mi petrec tot restul vieţii. N-o las să plece.

— Sfârşit —

EPILOG

Un an mai târziu

— Catalina! m-a strigat vocea aceea profundă, care mă pusese pe jar de nenumărate ori, în ultimele douăsprezece luni.

Am scăpat pixul din gură. S-a izbit de suprafaţa lucioasă a mesei din sala de conferinţe.

— Catalina, am nevoie de un răspuns.

Mi-am îndreptat spatele în scaun. M-am uitat în ochii lui albaştri şi mi-am dres vocea.

La naiba! Eram cu mintea în altă parte.

— Da, da! Hm.. Un răspuns… Imediat, domnule Blackford. Mă gândesc…

Un colţ al gurii s-a curbat. În ochii lui mocnea o emoţie care îmi era extrem de familiară. Mi-a stat inima în loc. Se pare că-mi era imposibil să nu reacţionez la zâmbetul acestui bărbat.

— Roşie, ajut-o pe Catalina cu gânditul! a zis Aaron şi şi-a arcuit o sprânceană. Cu toţii avem treabă. Vreau să terminăm şedinţa asta în cinci minute.

— Bineînţeles! a răspuns prietena mea cea mai bună – şi noul lider de echipă din divizia mea. Sunt convinsă că Lina şi-a luat notiţe.

— Da, exact asta am făcut, i-am confirmat.

Apoi m-am uitat la ea şi am observat că roşise.

În continuare, eu şi Rosie tot nu ştiam să minţim.

I-am surâs şovăielnic şi am mimat din gură un „mulţumesc”.

Aaron a pufnit agasat.

Tot ciufut ai rămas! Norocul lui că eram îndrăgostită până peste cap de el!

— Aaron a sugerat ca acum, după ce Linda şi Patricia s-au întors din concediul de maternitate, cineva din echipa ta să se transfere în echipa lui Hector, a recapitulat Rosie. Aaron vrea să se ocupe postul liber acum, când eu conduc echipa lui Gerald, după… plecarea lui.

După ce ancheta lentă şi lungă a celor de la Resurse Umane, condusă de Sharon, dezvăluise mai multe cazuri de hărţuire sexuală, în cele din urmă, Gerald fusese concediat. Aaron, liderul di vizei noastre, omul care îmi cucerise inima, nu a ezitat: chiar in clipa când Gerald a ieşit din InTech, a propus ca Rosie să ocupe postul lui. Cât ai clipi, am sărbătorit promovarea prietenei melc celei mai bune.

— Crezi că putem rezolva chestia asta, Catalina? m-a întrebat viitorul meu soţ.

Încă nu mă ceruse de nevastă, dar bănuiam că avea s-o facă in curând. Dacă nu, poate că cu aveam să-i pun un inel pe deget, într-atât de nerăbdătoare eram.

— Da, sigur că putem, am răspuns, notând ceva pe tabletă – de data asta, pe bune. O să mă asigur că facem câteva mutări şi că găsim pe cineva care să ajute echipa lui Hector.

Hector a oftat.

— Mulţumesc, Lina! Nimeni nu va putea s-o înlocuiască pe Rosie întru totul, a zis el, zâmbind slab. Dar ştiam de ceva vreme c-o s-o pierd.

A surâs cu ceva mai multă bucurie când s-a uitat la prietena mea.

— Sunt foarte mândru de tine, Rosie!

— Mulţumesc, a răspuns ca emoţionată, apoi şi-a dres glasul. Acum, gata! Să plâng în prima şedinţă la care particip ca lider de echipă ar fi lipsit de profesionalism.

Un *notepad* s-a închis brusc.

— Bun, deci e ca şi rezolvat! a concluzionat domnul Ciufut, uitându-se la ceasul de perete. Şedinţa s-a încheiat. Să aveţi…

— Dar, Aaron – l-a întrerupt nerăbdător Kabir –, cum rămâne cu…

— Îmi pare rău, Kabir. În mod oficial, acum sunt în concediu, a zis Aaron.

Amândoi eram în concediu. Doar pentru o jumătate zi, dar tot concediu se chema.

— Va trebui să amânăm discuţia pe luni, a adăugat Aaron. Weekend plăcut!

Şi-a împins scaunul în spate şi s-a ridicat. M-am delectat cu priveliştea oferită de corpul său.

Am oftat de fericire. Aaron era al meu. Corpul ăsta era doar pentru mine şi pentru plăcerea mea. Inima aceea puternică, bătând cu loialitate, altruism şi integritate, îmi aparţinea.

— Catalina?

Am ieşit din visare şi am început să-mi strâng lucrurile.

— Vin acum!

M-am îndreptat spre uşă, unde mă aştepta Aaron.

— Azi ai fost cu mintea aiurea, a spus cu glas scăzut.

Eram pe punctul de a-i da o replică usturătoare, dar felul în care s-a uitat la mine – cu acea grijă profundă, care îmi topea inima – mi-a tăiat avântul.

— Păi, normal, fiindcă mă distragi foarte tare, i-am zis.

Ochii i s-a înceţoşat. Ştiam ce-nseamnă asta: se abţine să sară pe mine. Dar eram la birou, şi aici ne comportam mereu impecabil. Nu fiindcă aşa trebuia, ci pentru că noi făcuserăm alegerea asta.

Am trecut la un subiect de conversaţie mai puţin provocator:

— Sunt puţin neliniştită că n-o să ajungem la timp.

Ne îndreptam amândoi spre ieşire.

— Ştiu, a zis Aaron. Dar bagajul nostru deja e în maşină, aşa că vom ajunge la fix ca să-i luăm pe ai tăi de la aeroport.

Am păşit în liftul gol, iar Aaron s-a oprit aproape de mine. Braţele ni s-au atins puţin.

— Am verificat mai devreme, Lina. Avionul lor nu are întârziere, a zis când s-au închis uşile de metal.

— Mersi, i-am răspuns şi m-am apropiat, inconştient, de el. Dar tot îmi fac griji. E prima lor călătorie în America. Vine toată lumea. Sunt prea mulţi membri ai familiei Martin în avion, deci e imposibil ca lucrurile să meargă şnur. Dacă zborul e copleşitor pentru bunica? Dacă Papă şi-a uitat medicamentele pentru tensiune? Ştii, a trebuit să-i explic prin FaceTime cum să seteze o alarmă pe telefon, ca să le ia la timp. Probabil c-a amânat alarma şi a uitat de ea. Şi mi-e teamă de ce a împachetat Mamă în bagajul ei. Ţii minte când ţi-am spus că, odată, a insistat să iau cu mine un întreg *pata de jamon* în bagajul meu de mână? Un picior de porc, Aaron! Dacă mama şi-a pus în bagaj vreun aliment interzis, iar cei de la Vamă o să creadă că introduce pe furiş ceva…

Liftul s-a oprit brusc.

Imediat, buzele lui Aaron s-au lipit de ale mele, iar sărutul ăsta spontan m-a lăsat fără cuvinte. Dezarmată. Imponderabilă. M-am sprijinit de el, cu picioarele moi. Nu mă puteam abţine. Aaron avea mereu efectul ăsta asupra mea.

A murmurat cu gura lipită de a mea:

— Scumpo, nu te mai gândi obsesiv la lucrurile astea.

M-a sărutat din nou şi m-a luat în braţe. Corpul lui m-a înghesuit în peretele rece din spatele meu.

— Domnule Blackford, nu cumva tocmai ai oprit liftul între etaje? l-am tachinat.

Aaron era foarte conştient de puterea pe care o avea asupra mea. Niciunul dintre noi nu voia să păstreze vreun secret faţă de celălalt, Avuseserăm destule secrete în trecut.

— Exact, a zis, iar buzele lui au poposit pc maxilarul meu. Avem trei minute la dispoziţie ca să-ţi scoatem toate grijile din cap, înainte să fie anunţaţi cei de la Recepţie.

Gura lui a coborât pe gâtul meu. Mi-a cuprins talia in palme.

Am întredeschis buzele.

— A, ce bine! am murmurat, în timp ce el îmi muşca uşor pielea.

Sângele începea să-mi fiarbă în vene şi anumite părţi ale corpului meu cereau atenţie.

— Îmi surâde ideea ta.

— M-am asigurat că tatăl tău ia pastilele în bagaj când am vorbit la telefon. Înainte să plece de acasă.

Mâinile lui Aaron au urcat pe corpul meu şi au ajuns la sâni.

— Cristina aduce doar câteva felii de jambon. N-a fost uşor, şi s-ar putea să-i fi promis câteva lucruri pe care n-ar fi trebuit să le menţionez, dar mama ta a acceptat compromisul.

Am chicotit, însă tot umorul meu a dispărut când şoldurile lui s-au împins în bazinul meu.

— Bunica o să fie bine. E sănătoasă tun. Nu-ţi aminteşti că a trebuit s-o iau pe sus, la propriu, de pe ringul de dans. Crăciunul trecut? a zis Aaron, după care a tras uşor cu dinţii de lobul urechii mele. Iar sarcina lui Isabel nu-i pune nicio problemă. Gonzalo a sunat de două ori la compania aeriană, ca să verifice.

Am scâncit, delectându-mă cu senzaţia de a-l simţi pe Aaron în jurul meu – căldura lui, forţa corpului, respiraţia lui –, dar şi cu profunzimea cuvintelor şi a faptelor lui. Câtă dragoste şi atenţie dovedeau!

— E de necrezut cât de mult te plac ai mei! i-am zis şi m-am agăţat de braţele lui. Eşti dresorul familiei Martin. Cum ai reuşit?

— După ce le-am zis adevărul despre farsa noastră, probabil c-am avut un noroc chior când am reuşit să-i conving că am intenţii serioase cu tine. Pe de altă parte, s-ar putea să mă pricep când vine vorba să-i conving pe membrii familiei Martin, a şoptit Aaron, ca şi cum îmi destăinuia un mare secret. Cât despre un anumit membru al familiei Martin, aş vrea să cred că mă pricep nu doar la vorbe.

Mi-am plimbat mâinile în sus, pe braţele lui puternice, pe umeri şi, în final, le-am împreunat pe ceafa lui.

— Chiar te pricepi. Te ador. Te preţuiesc. Te iubesc. Te vreau şi am nevoie de tine.

L-am tras mai aproape.

— Ei, acum cine-i cel care distrage atenţia altora? a întrebat răguşit.

I-am răspuns agăţându-mă de corpul lui tonifiat şi ferm. De pe buze i-a scăpat un geamăt.

— Uite cum mă tachinezi! Ce femeie adorabilă am!

— Cât timp avem la dispoziţie?

Mi-am arcuit spatele, lipindu-mi pieptul de al lui.

A răsuflat prelung, aţâţat, şi mi-a răspuns:

— Nu suficient pentru ce aş vrea să-ţi fac.

Palmele lui au ajuns pe fundul meu. M-a strâns posesiv.

— Mai târziu o facem. Jur! a zis cu voce joasă. Imediat ce suntem singuri, în camera noastră.

Aaron m-a sărutat pătimaş. Sărutul lui era ca o promisiune a tuturor lucrurilor pe care avea să mi le facă mai târziu, peste câteva ore, când urma să ajungem la casa pe care o închinaserăm în Montauk, pentru acest weekend.

I-am luat faţa în mâini şi i-am dat un ultim sărut.

— Bine. Ai vorbit cu tatăl tău?

Aaron s-a desprins cu greu de mine şi a apăsat butonul galben. Liftul şi-a reluat coborârea.

A răspuns un pic reţinut, ca de fiecare dată când venea vorba de Richard:

— Da, i-am sunat azi, ceva mai devreme.

Ştiam că Aaron încă se simţea vinovat, dar adevărul e că şi tatăl, şi fiul făcuseră eforturi ca să se apropie. Amândoi ştiau că Richard nu mai avea mult timp de trăit. Faptul că supravieţuise în ultimul an fusese ca un cadou nesperat.

— El şi Martha o să ajungă la casă peste câteva ore.

Martha, îngrijitoarea lui Richard, era o adevărată binecuvântare. Avea mare grijă de Richard şi ne ţinea mereu la curent cu starea lui. Aveam complet încredere în ea, iar sprijinul şi compania ei constantă ne linişteau atât pe mine şi pe Aaron, cât şi pe Richard.

— O să-i sun iar, cât îi aşteptăm pe ai tăi, la aeroport.

Uşile liftului s-au deschis. Am păşit afară în acelaşi timp.

Încălcându-mi propria regulă, l-am luat de mână chiar aici, în hol.

— Totul va fi bine, *amor*. Tatăl tău o să ajungă în siguranţă în Montauk. O să-i adore pe ai mei. Şi ai mei îl vor adora pe Richard.

La rândul lui, Aaron şi-a încălcat regula şi mi-a dus mâna la gură, apoi mi-a sărutat uşor degetele.

— Ştiu, scumpo. Totul o să fie mereu bine, indiferent ce se întâmplă. Ştii de ce?

Am ieşit din clădire şi am păşit în dogoarea zilei de vară newyorkeze.

— De ce?

— Pentru că suntem împreună.

Mi-a zâmbit. Inima mea, iubirea mea, întreaga mea lume erau în mâinile lui. Fără niciun dubiu şi pe deplin.

— Indiferent ce ne iese în cale, ne avem unul pe celălalt, a adăugat.

Zâmbetul lui Aaron, acela care era doar pentru mine şi care întotdeauna îmi făcea inima să stea în loc, a devenit mai larg.

— Suntem implicaţi în chestia asta împreună, pentru mult timp de acum încolo.

MULŢUMIRI

Singurul motiv pentru care ţineţi în mână cartea *Din Spania cu dragoste* este pentru ca o persoană deosebită mi-a pus următoarea întrebare: „Dar, Elena, de ce n-o publici? Trebuie s-o publici!”. Sinceră să fiu, am crezut că persoana respectivă e de-a dreptul nebună (încă mai cred asta, uneori), dar să te bucuri de încrederea şi de încurajarea cuiva poate fi suficient ca să rişti şi să-ţi urmăreşti visurile. Ella, această carte n-ar fi existat fără tine. Dacă mi s-ar permite, aş scrie pagini întregi despre motivele pentru care ai devenit o piesă enormă şi crucială din puzzle-ul vieţii mele. Dar ştiu că ţi-ai da ochii peste cap atât de tare, încât aş fi nevoită să iau un avion şi să zbor până la tine, ca să te duc la Urgenţe. Aşa că mă voi limita la a-ţi mulţumi. Din adâncul sufletului meu, mulţumesc! Pentru fiecare cuvânt de încurajare, pentru fiecare sfat, pentru îndrumarea ta, pentru fiecare minut din nenumăratele mesaje vocale, pentru excesul de confesiuni, pentru fiecare „taci!” pe care mi l-ai adresat şi, mai presus de toate, pentru prietenia ta inestimabilă.

Cris şi Ana: fetelor, am reuşit! Va mulţumesc că aţi fost alături de mine încă de când eram nişte puştoaice insuportabile, care se credeau bune la toate. M-aţi încurajat până când am hotărât să-mi urmez visurile. Prietenia voastră înseamnă totul pentru mine, iar voi o sciţi.

Erin, trebuie să-ţi mărturisesc ceva. În ziua când te-am întrebat, în treacăt, dacă ai vrea să citeşti cartea asta în calitate de „cap limpede”, m-am prefăcut că sunt relaxată, dar de fapt eram pe punctul

de-a o lua la goană. Totuşi, ai acceptat şi, aşa cum ai spus recent, se pare că alcătuim o echipă grozavă. Romanul acesta nu ar fi la fel, dacă nu l-ai fi citit tu (imaginează-ţi cât de mult l-ar fi urât toată lumea pe Gonzalo!). Îţi mulţumesc, Erin! Sper că aceasta nu va fi ultima noastră colaborare.

Cristina, ai fost arăt de drăguţă cu mine! Generozitatea ta şi sprijinul tău necondiţionat înseamnă totul pentru mine. Nu-mi vine să cred că obişnuiam să-ţi cer recomandări de romane romantice, iar acum mă încântă recenzia ta absolut uimitoare pentru cartea mea. Îţi mulţumesc, frumoaso! Mi-ai salvat viaţa şi eşti cea mai tare, iar ajutorul tău a schimbat totul. Jur că voi scrie pentru tine cel mai erotic roman, cu un erou care să-i semene lui Henry Cavill. Promit!

Domnule B., sper că mi-ai cumpărat flori pentru ziua lansării cărţii. Locuim chiar vizavi de o florărie, deci nu c foarte complicat. Ştiu că

nu sunt cea mai plăcută persoană atunci când sunt stresată. Am fost cam nervoasă în ultimele săptămâni. Deci măcar atât ai putea să faci, nu? O să-ţi pregătesc un tort.

Jovana, vai de mine! Nici nu pot să-mi imaginez câtă bătaie de cap ţi-am dat. Cartea aceasta n-ar fi la fel fără magia ta. Îţi mulţumesc!

Pentru fiecare cititor avid de pe Tiktok, Instagram, Youtube şi fiecare membru al comunităţii Twitter care m-a încurajat, mi-a trimis mesaje şi mi-a oferit toată încrederea şi sprijinul: voi îmi faceţi viaţa mai frumoasă şi meritaţi toate florile din lume – şi un tort, pe deasupra! Dumnezeule! N-ar fi fost posibil să public romanul acesta fără voi. Va mulţumesc!

Ţie, cititorule, îţi mulţumesc că mi-ai dat o şansă. Ştiu că sunt începătoare într-ale scrisului şi că aceasta e doar prima mea încercare imperfectă, dar sper din toată inima că romanul acesta ţi-a plăcut la nebunie. Sper să rămâi prin preajmă. Fiindcă, aşa cum ar zice Joey (din serialul *Friends*), fără tine, toată treaba asta nu face nici cât o ceapă degerată.

DESPRE AUTOARE

Elena este o autoare spaniolă, o autodeclarată romantică incurabilă şi, spre marea disperare a domnului B., o colecţionară maniacă de cărţi. După ce ani de zile a devorat poveşti şi a postat despre ele pe contul ei de Instagram – @thebibliotheque –, şi-a făcut, în sfârşit, curaj şi a început să creeze ea însăşi poveşti.

Nu s-ar descrie pe sine drept o persoană îndrăzneaţă. Are o diplomă de inginer chimist şi, în grupul ei de prieteni, este echivalentul Monicăi (din serialul *Friends)*. Elena ar spune că această cane este, cu siguranţă, cel mai palpitant şi mai înspăimântător proiect al ei de până acum. Probabil că îşi roade unghiile în timp ce citeşti aceste cuvinte. La naiba! Probabil c-o ia razna din cauza emoţiilor.

Dar n-o lua în seamă! E doar un pic de trac şi să sperăm că va fi constructiv.

În orice caz, abia aşteaptă să-şi împărtăşească visul cu tine. Ar vrea să vă extaziaţi împreună, citind poveşti de genul „şi-au trăit fericiţi până (a adânci bătrâneţi”. Şi – cine ştie? – poate chiar să te îndrăgosteşti de iubire. La urma urmei, nu-i ăsta scopul cărţilor romantice?

www.authorelenaarmas.com
facebook.com/authorelenaarmas
twitter.com/elenaarmasbooks
instagram.com/thebiblioteque
goodreads.com/authorelenaarmas
pinterest.com/thebibliotheque
tiktok.com/@thebibliotheque

O nuntă în Spania.
Un *tip* extrem de enervant.
Trei zile pentru a-și convinge
familia că e
îndrăgostită pe bune.

Catalina Martín are mare, mare nevoie de un partener pentru nunta surorii ei. Cu atât mai mult cu cât mica minciună despre iubitul ei american a scăpat de sub control. Toți cunoscuții – inclusiv fostul ei prieten și logodnica acestuia – vor fi prezenți la eveniment, nerăbdători să-l cunoască pe misteriosul partener al Catalinei.

Are doar patru săptămâni la dispoziție să găsească un tip care să-i accepte invitația și să fie dispus să zboare dincolo de Atlantic. Drumul de la New York până în Spania nu e deloc scurt, iar familia ei zgomotoasă și exuberantă nu va fi ușor de păcălit.

Chipeșul și arogantul Aaron Blackford, un coleg de-al Catalinei, se oferă s-o ajute. Ea preferă să-l refuze, fiindcă în viața ei nu a mai întâlnit un tip atât de nesuferit.

Însă Catalina e disperată. Ziua nunții se apropie, iar Aaron pare să fie singura ei soluție. În plus, începe să-și dea seama că e posibil ca Aaron să nu fie atât de enervant precum lasă să se creadă.

CARTE-FENOMEN PE TIKTOK

ISBN: 978-606-9713-14-3
9 786069 713143

Ficțiune contemporană.
+ 17 ani
www.edituraepica.ro

EPICLOVE

COVER ILLUSTRATIONS BY ELLA MAISE

{1} Actor nord-american cunoscut în special pentru interpretarea rolului Captain America, în franchisa *Avengers*.

{2} Filmul *The Wedding Date,* din 2005.

{3} În spaniolă, „hunică”.

{4} Mâncare tradiţională spaniolă, asemănătoare jumărilor.

{5} Mamă, te rog, ascultă-mă.

{6} Scumpo.

{7} Nu ştiu, mamă.

{8} Cum adică nu ştii?

{9} Nu mănânci acolo unde îţi faci nevoile.

{10} Exact!

{11} Proasto! Idioato! Toanto! Nătângo! Şi mincinoaso!

{12} Fost membru al trupei One Direction. Personajul se referă, probabil, la făptui că în 2015 Zayn a hotărât să părăsească această trupă.

{13} Scenariştii serialului *Urzeala tronurilor*.

{14} Prescurtarea numelui Bedford-Stuyvesant – cartier în partea de nord a Brooklynului.

{15} La naiba!

{16} Nebuno!

{17} Am Înnebunit. Mi-am pierdut minţile.

{18} Personaje din serialul TV *Sex and The City*.

{19} *La naiba!*

{20} Redactor-şef al revistei de modă *Vogue* încă din 1988.

{21} Tip de gogoaşă subţire, specific bucătăriei spaniole.

{22} Personajul se referă la fotbalul american.

{23} National Collegiate Athletic Associacion.

{24} Pentru numele lui Dumnezeu!

{25} În engleză, *big* se traduce prin „mare”.

{26} Îmi pare foarte rău, Isa.

{27} „Îmi pare rău, *bridezilla.”* În engleză, termenul *bridezilla* descrie o viitoare mireasă foarte dificilă, cu multe pretenţii.

{28} Vorbim mâine, bine?

{29} Capul meu.

{30} Încă puţin.

{31} Încă un pic.

{32} Hai, gata!

{33} Un fel de program de fidelizare prin care distanţa parcursă în zbor de un pasager îi pot oferi, acumulate, anumite avantaje sau reduceri de preţ.

{34} Ecranizarea romanului cu acelaşi nume, de Cecilia Ahern.

{35} În orig. *boyfriend.*

{36} Nu pot s-o fac.

{37} Of, draga mea! Nu ştiu ce să zic… Bărbatul ăsta e atât de înalt şi de… mare.

{38} Mulţumesc mult pentru tot, din nou.

{39} Bine, bine.

{40} Ştii tu.

{41} Bună!

{42} Ei, dar ia ce uită!

{43} Verişoaro.

{44} Sunt Aaron. E o plăcere să te cunosc.

{45} Vai, şi vorbeşte spaniola! Plăcerea e de partea mea, dragule.

{46} Uite-o pe sora mea preferată!

{47} Aaron a jucat fotbal american in facultate, nu fotbal european.

{48} În spaniolă, *pollito* este forma de diminutiv a substantivului *pollo* (pui de găină). Aluzie la expresia englezească *to be chicken*, care se traduce prin „a fi laş a fi laş".

{49} Dumnezeule, Lina! Cât timp a trecut! Uită-te la tine, arăţi…

{50} Nu-mi vine să cred.

{51} Nu putem juca aşa. Se anulează tot. E un dezastru.

{52} Nenorociţii ăia…

{53} Ce importanţă are? Sunt doar nişte tricouri.

{54} Ce-a zis?

{55} Nu-i sfârşitul lumii.

{56} Haideţi, fetelor! Încă putem câştiga!

{57} Mici gustări specifice nordului Spaniei, asemănătoare gustărilor *tapas*, alcătuite din bucăţele de carne şi de pâine înfipte In scobitori (în spaniolă, *pincho* înseamnă scobitoare).

{58} Un strop.

{59} Vino aici, prostuţo!

{60} Personaj din filmul animat Disney *Regele Leu.*

{61} Măi, măi! la te uită cine s-a trezit. Bună ziua, verişoară!

{62} Aici e, femeie.

{63} Îmi închipui că nu mai durează până o să se trezească, nu? Auzi, dacă vrei să te duci să-l chemi, ca să nu se răcească cafeaua…

{64} Ce senzaţie a stârnit în familie! Mama ta nu se putea opri din…

{65} Vezi, mamă? Ţi-am spus.

{66} Sunt Aaron. Încântat de cunoştinţă.

{67} Dragule.

{68} Cârnat.

{69} Şuncă

{70} Cârnat din carne de porc.

{71} Nu ştiu, mamă.

{72} Gata!

{73} Ce bine!

{74} Minunat!

{75} Te iubesc, tată.

{76} Şi pe tine, toanto.

{77} Scumpo.

{78} Surioară.

{79} Îmi cer scuze.

{80} Prostuţo.

{81} Minunat!

{82} Dragoste.